REBECCA ROSS

RWIALRL DL LOHDASA
VOICiLA

JURĂMÂNTE NEMILOASE

«i 4 .olum «I tcrlri M Wl M »Ml H
MMI< Ml

LEDA

REBECCA ROSS

JURĂMINTE NEMILOASE

Coordonator Leda Edge:
SHAUKI AL-GAREEB

REBECCA ROSS

JURĂMINTE NEMILOASE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI SCRISORI FERMECATE

Traducere din limba engleză de
LOREIMNA VOICILĂ

UDA EDGE

Redactare: Liviu Szoke, Shauki Al-Garceb

Tehnoredactare: Cristina Gvinda

REBECCA ROSS

RUTHLESS VOWS

Copyright © 2023 by Rebecca Ross LLC.

Translation Copyright © 2024 by Loredana Voicilă,

Corint Books SRL Romania

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin

LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,

str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-088-553-5

ISBN EPUB 978-606-088-784-3

Pentru oricine a căutat un altfel de tărâm
dincolo de uşa unui dulap,
care a scris o scrisoare la care încă aşteaptă un răspuns,
sau care visează poveşti şi sângerează în cuvinte

Prin pajişti, peste râu – ia dealu-n piept -
Şi ială-l îngropat în noi livezi,
În alt crâng, altă vale...
O nălucire-a fost? Un vis deştept?
Zburat-a cântecul... Sunt treaz? Visez?[1]

John Keats, „Odă la o privighetoare”

[1] John Keats, „Odă la o privighetoare”, în *Cele mai frumoase poezii,* traducere de Aurel Covaci, Editura Tineretului, Bucureşti, 1969 (p. 30) (n. tr.).

Prolog

ENVA

NU **SE ÎNDOISE NICIODATĂ, NICI MĂCAR DUPĂ CE** se scurseseră toţi aceşti ani prăfuiţi ai muritorilor, că într-o zi Dacre urma să vină după ca. Enva ştia că muzica ci nu avea să-l ţină în mormânt pentru totdeauna. Nu conta cât de mult sacrificase pentru a o cânta; puterea vrăjii pervertite pe care o trimisese asupra lui avea să pălească în cele din urmă.

Potrivise cântecul pentru toate anotimpurile anului, din primăvară până în vară, când furtunile cenuşii înverzeau natura şi o făceau mai blândă. Apoi din vară până în toamnă, atunci când copacii căpătau nuanţe de ombră şi aur, iar bruma îşi arunca pelerina peste ierburile pălite. Din toamnă până în iarnă, când munţilor le creşteau colţi de gheaţă şi aerul era mai aspru, întorcându-se apoi din nou spre primăvară.

Era îndeajuns ca să-l ţină pe fostul ei iubit sub pământ secole întregi în timpul muritorilor, aşa că Enva îl liniştise pe regele-om din acele vremuri. Cât despre celelalte trei divinităţi... Alva, Mir şi Luz... Enva nu îşi făcuse niciodată griji în privinţa deşteptării lor.

însă toate lucrurile bune se sfârşesc până la urmă. Şi toate cântecele au un ultim vers.

Dacre avea să se trezească, iar ea avea să-l aştepte.

Enva şi-a strâns degetele lungi în pumn pe lângă corp, simţind durerea ţâşnind din încheieturile umflate. Ştiuse că vraja ei urma sa se sfârşească, însă nu ştiuse care avea să fie preţul înghiţirii unei puteri atât de mari.

Pierdută pentru o clipă în trecut, Enva stătea în umbră, pe Broad Street, urmărind cum se grăbeau oamenii, fiecare pe drumul lui, fără să aibă habar de prezenţa ei. Dar ea era adesea trecută cu vederea, şi prezenţa sa la tel. Se putea amesteca printre muritori cu uşurinţa cuiva născut între ei, cu carne blestemată să sângereze şi să îmbătrânească, cu un spirit care era precum flacăra unei lumânări, pâlpâitor şi incandescent. Arzând strălucitor în întuneric.

Enva a mai aşteptat câteva clipe să apună soarele. Abia apoi a păşit în amurg şi a traversat strada, cu ochii aţintiţi asupra unei anume cafenele. Era aproape sigură că mai fusese acolo, cu mult, mult timp în urmă. înainte ca oraşul acesta să se ridice dintr-o răspântie de străzi pietruite. înainte ca edificiile să fie făcute din schelării înalte de otel.

Aproape reuşea să-şi aducă aminte de acest loc dacă îşi lăsa amintirile să se întoarcă în timp. Dacă îndrăznea să retrăiască epoca în care stătuse alături de Dacre, în adânc. Când s-ar fi putut îneca în umbrele mult prea singuratice, când se trezea în patul lui şi tânjea după cer.

El o închisese într-o cuşcă poleită, dar ea îi scăpase printre degetele hrăpăreţe.

Enva a ajuns în pragul cafenelei. Era închisă peste noapte, dar încuietorile n-o opriseră niciodată, aşa că a păşit înăuntru şi a privit cu atenţie în jur. Da, mai fusese odată în acest loc, dar pe atunci era foarte diferit. Enva avea senzaţia stranie că, în vreme ce tot ceea ce o înconjura se schimbase şi se dezvoltase precum anotimpurile» ea rămăsese la fel. Era la fel cum fusese cu secole în urmă, întrupată din boare străveche şi constelaţii reci.

Dar Enva nu se afla aici pentru a se lăsa pradă trecutului.

A mijit ochii şi a păşit înainte, căutând uşa.

PARTEA ÍNTÁ1 iVlílgí<1 IllCil *S€*
aduna

O întâlnire importantă

PRIMĂVARA SOSISE IN CELE DIN URMĂ ÎN ORAŞUL Oath, dar nici măcar potopul de raze de soare nu putea să topească fiorul de gheaţă care o pătrunsese pc Iris Winnow până în măduva oaselor. Ştia că o urmăreşte cineva în timp ce străbatea agitaţia de pe Broad Strcet, traversând peste linii de tramvai sau păşind pe piatra cubică zgâriată. S-a împotrivit tentaţiei de a-şi arunca privirea în urmă şi în schimb şi-a îndesat mâinile în buzunarele trenciului pe când păşea peste un rând de ierburi care înfloreau prin crăpăturile din pavaj.

Avea haina de doar trei zile şi încă mirosea a magazinul din care o cumpărase – o undă de parfum de trandafiri, aroma ceaiului negru oferit din partea casei şi un iz de ghete lustruite din piele iar zilele începeau să fie prea calde ca să mai aibă cu adevărat nevoie de ea pe drumul spre şi de la muncă. Descoperise însă că îi place să poarte haina prinsă în talie cu o curea, ca pe o armură.

S-a strecurat tremurând prin mulţimea adunată la uşa unei brutării, sperând că persoana care se afla pe urmele ei avea să o piardă din ochi în tumultul oamenilor care îşi cumpărau chiflele de dimineaţă. Se întreba dacă cel care o urmărea era Forest. Ideea a

tăcut-o imediat să se simtă mai bine, apoi mult mai rău. Fratele ei lăcuse ceva asemănător în Avalon Bluff. în fapt, atunci o urmărise zile în şir, aşteptând momentul potrivit pentru a-şi face apariţia.

Iris nu a mai putut să reziste nicio clipă în plus. A aruncat o privire peste umăr, vântul rasfirându-i câteva şuviţe de păr peste faţă.

Nu se vedea nicio urmă de fratele ei mai mare. Forest nu mai era însă persoana afectuoasă, care râdea din orice şi care fusese înainte să se înroleze pentru cauza Envei. Nu, războiul îşi lăsase amprenta asupra lui, învăţându-l cum să se ascundă în tranşee, cum să tragă cu arma şi cum să se strecoare prin zonele liminare până în teritoriul duşmanului. Războiul îl rănise profund. Iar dacă ccl care o urmărea în această dimineaţă era Forest, asta însemna că încă se îndoia de ea.

Credea şi acum că avea să fugă, lăsându-l pe el şi Oath în urmă, tară niciun cuvânt de rămas-bun.

Vreau să ai încredere în mine, Forest/

Iris a înghiţit un nod şi şi-a văzut grăbită de drum. A trecut pe lângă clădirea în care lucrase cândva, cu lumina aprinsă la Gazeta de Oath, la etajul al cincilea, locul în care îl cunoscuse pe Roman şi îşi închipuise că e un snob arogant din clasa superioară. Unde cuvintele ei îşi găsiseră pentru prima oară locul în paginile unui ziar şi unde descoperise emoţia meseriei de reporter.

A trecut pe lângă uşile grele din sticlă, pipăindu-şi inelul de pe al patrulea deget. A luat colţul pe o străduţa mai tăcută, încercând să audă sunetul paşilor din urma

ei. Zarva era prea mare însă din cauza clopoţeilor de la tramvaie şi a vânzătorilor ambulanţi de pe la colţurile străzilor, aşa ca a îndrăznit să apuce o scurtătură pe o alee.

Era un drum ciudat, neregulat, pe care majoritatea vehiculelor nu l-ar fi putut străbate iară să-şi zboare oglinda retrovizoare. O stradă cu piatră cubică, unde magia încă putea fi simţită atunci când treceai anumite praguri sau îţi aruncai privirea spre luciul ferestrelor ori păşeai într-un colţ de umbră care nu se lumina niciodată, indiferent de cât de tare ardea soarele.

Iris s-a oprit însă în clipa în care a văzut cuvintele scrise cu vopsea de un roşu intens pe un perete alb din cărămidă.

Locul zeilor e în mormânt.

Nu era prima oară când dădea cu ochii de această lozincă. Cu o săptămână în urmă, o văzuse scrisă pe partea laterală a catedralei şi pe uşile bibliotecii. Cuvintele erau întotdeauna roşii, aprinse ca sângele şi adesea urmate de un singur nume: Enva.

Nimeni nu o mai văzuse pe zeiţă de săptămâni bune. Nu mai chema oamenii la război prin cântecele ei, însufleţindu-i să se înroleze şi să lupte. Uneori Iris se întreba dacă Enva se afla măcar în oraş, deşi din când în când apăreau persoane care pretindeau că o zăriseră pe zeiţă. Cât despre cei care pictau fraza aceasta sinistră prin tot oraşul... Lui Iris nu-i rămânea decât să-şi pună întrebări, deşi părea clar că în Oath se afla un grup de oameni care nu îşi doreau să existe divinităţi vii în Cambria. Nici măcar Dacre.

Uşor înfiorată, Iris şi-a continuat drumul. Era aproape de Tribuna de Cerneală când şi-a îngăduit să arunce o ultimă privire în urmă.

Intr-adevăr, în capătul străzii se afla cineva. Persoana s-a răsucit însă şi s-a ascuns la umbra unei uşi, Iris nereuşind să-i discearnă constituţia şi cu atât mai puţin chipul.

A oftat, frecându-şi pielea de găină de pe braţe. Ajunsese la destinaţie, iar dacă cel care o urmărea chiar era Forest, atunci urma să vorbească cu el mai târziu, după ce se întorcea la apartamentul lor. Era vorba despre o discuţie care mocnea deja de o săptămână întreagă, amândoi ezitând să o deschidă.

A intrat pe uşile de lemn, ghetele ţăcănindu-i pe podeaua acoperită de plăci negre şi albe de faianţă din hol. A coborât pe scară, simţind cum se schimbă temperatura, în vreme ce becurile scoteau un bâzâit slab deasupra ei. Încă un motiv întemeiat pentru a-şi purta trendul tot anul.

Tribuna de Cerneală îsi avea sediul în subsolul unei »

clădiri foarte vechi, în care părea să domnească o toamnă eternă datorita birourilor din stejar, acoperite cu teancuri înalte de hârtii, tavanului înţesat cu ţevi din cupru ca nişte rădăcini, pereţilor din cărămidă expusă, cu fisuri prin care se strecura curentul, şi a luminii de la veiozele din alamă, care aureola piruetele fumului de ţigară şi licăririle tastelor de la maşinile de scris. Era un loc întunecat, dar plăcut şi confortabil, iar Iris a păşit înăuntru răsuflând uşurel.

Attie era deja aşezată la biroul pe care îl împărţeau şi se holba absentă la maşina ei de scris. Strângea în mâinile subţiri şi brune o ceaşcă ciobită de ceai şi părea foarte îngândurată.

Iris şi-a scos trenciul şi l-a atârnat pe speteaza scaunului. încă purta ghetele cu şireturi în faţă, care-i fuseseră puse la dispoziţie atunci când plecase pe front şi cu care îi era mult mai uşor să umble decât cu încălţările cu toc pe care le purtase cândva la Gazetă. Ghetele nu se potriveau cu fusta în carouri şi bluza albă pe care le îmbrăcase, dar pe Helena Hammod nu părea să o deranjeze ţinuta ei neasortată atâta vreme cât Iris scria articole bune pentru ziar.

— 'Neaţa! a salutat-o Attie.

— Neaţa! i-a răspuns Iris şi a luat loc. E frumos afară azi.

— Ceea ce înseamnă că până plecăm noi va începe furtuna, i-a dat ironic replica Attie şi a sorbit din ceai. Apoi glasul i s-a înmuiat: Ai vreo veste?

Iris ştia la ce se referă Attie. întreba de Roman. Voia să ştie dacă Iris aflase cumva noutăţi despre unde se afla şi ce facea.

— Nu, i-a răspuns Iris, cu gura uscată.

Trimisese mai multe telegrame de când se întorsese în Oath. încercări disperate, trimise la întâmplare către gările care încă funcţionau, în ciuda faptului că se aflau foarte aproape de front.

ALERTĂ PERSOANĂ DISPĂRUTĂ STOP ROMAN C KITT STOP PÂR NEGRU OCHI ALBAŞTRI CORESPONDENT DE RĂZBOI STOP VĂZUT

ULTIMA OARĂ ÎN AVALON BLUFF STOP CONTACTAŢI-O PE I WINNOW VIA POŞTA OATH STOP

Iris încă nu primise niciun răspuns. Dar, până la urmă, la ce se aşteptase? Nenumăraţi soldaţi şi civili fuseseră daţi dispăruţi în ultima vreme. Iris şi-a distras atenţia citind ce scria pe maşina sa de scris, care nu era cu adevărat maşina ei, ci una de rezervă, pe care i-o împrumutase Tribuna. Era un model vechi; carul fusese tocit de degete fără număr şi avea câteva taste cărora le plăcea să se lipească, creând o mulţime de erori. Iris încă mai încerca să se obişnuiască cu ea, ducându-i dorul celei magice, pe care i-o dăruise cândva bunica sa. Maşina de scris care o legase de Roman. Cea de-A Treia Alouette.

Iris a potrivit o foaie nouă, cu gândul tot la maşina de scris, întrebându-se pe unde era. Ultima oară când o văzuse se afla în camera ei de la hanul lui Marisol. Chiar daca edificiul ar fi supravieţuit în chip miraculos bombardamentelor, nu putea şti ce-i făcuseră Dacre şi forţele lui oraşului după ce îl luaseră în stăpânire. Poate că cea de-A Treia Alouette se afla încă acolo, în vechea ei cameră, neatinsă, sub un strat de cenuşă. Poate că unul dintre soldaţii lui Dacre o furase şi o folosea pentru corespondenţa lui infamă sau o spărsese în bucăţi lucitoare, izbind-o de asfalt.

— Eşti bine, copilă?

Vocea Helcnei Hammod a spart brusc tăcerea. Iris şi- a ridicat privirea şi a dat cu

ochii de şefă, care stătea lângă biroul ei.

— Pari puţin palidă.

— Da, sunt doar... îngândurată! i-a răspuns Iris cu un zâmbet palid. Scuze!

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Nu aş fi vrut să-ţi întrerup contemplaţia, dar am o scrisoare pentru tine.

Un zâmbet a înflorit pe chipul de obicei sever al Helenei odată ce a scos un plic boţit din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— De la cineva de la care cred că te vei bucura să afli veşti.

Iris a smuls scrisoarea din mâna Helenei, neputând să-şi ascundă entuziasmul. Erau cu siguranţă veşti de la Roman! I s-a pus un nod în stomac şi a sfâşiat plicul cu speranţă şi spaimă. Mai întâi a fost uimită de cât de lung era mesajul – prea lung ca să fie o telegramă apoi a răsuflat şi a început să citească cu glas tremurător:

Dragă Iris,

Nici nu-ţi pot spune cât de uşurată am fost (şi încă sunt!) să aflu că te-ai întors în siguranţa în Oath! Sunt sigură că Attie ţi-a povestit deja ce s-a întâmplat în Avalon Bluff în acea zi îngrozitoare. V- am aşteptat pe tine şi pe Roman la camion cât de mult am putut. Chiar şi aşa. am simţit că mi se frânge inima în piept atunci când am plecat fără voi doi şi nu am putut decât să mă rog să fiţi bine şi să găsim o cale prin care să re regăsim.

Helena mi-a scris şi mi-a spus că Roman încă nu a apărut. îmi pare foarte rău. draga mea prietenă! Mi- aş dori să pot face ceva ca să-ţi alin grijile care cu siguranţă te

năpădesc. Nu uita că eşti întotdeauna binevenită aici. în casa surorii mele din River Down. Suntem la doar o zi depărtare de Oath şi avem o cameră aici pentru tine şi Attie. dacă vă hotărâţi să ne vizitaţi.

Până atunci, inima mea este cu voi. îmi este dor de voii

Prietena ta.
Marisol

Iris a clipit ca să-şi alunge lacrimile şi a strecurat scrisoarea înapoi în plic. Trecuseră doar două săptămâni de când o văzuse ultima oară pe Marisol. Două săptămâni de când se aflaseră cu toţii la han. Două săptămâni de când se căsătorise cu Roman C. Kitt în grădină.

Paisprezece zile nu însemna deloc o perioadă lungă de timp; Iris încă avea urme de vânătăi şi zgârieturi de când se târâse prin moloz şi nori de gaz. Auzea încă tunetul bombelor care explodaseră şi simţea încă pământul cutremurându-i-se sub tălpi. Simţea respiraţia lui Roman în păr, ca atunci când o ţinuse în braţe, de parcă nimic nu ar fi putut să intervină vreodată între ei.

Cele două săptămâni trecuseră cât ai clipi – evenimentele s-ar fi putut petrece ieri, la cât de proaspete erau rănile interioare ale lui Iris . şi, cu toate acestea, viaţa aici, în Oath, înconjurată de oameni care îşi duceau existenţa normal, de parcă războiul nu ar fi făcut ravagii la doar câţiva kilometri spre vest... făcea ca zilele petrecute în Avalon Bluff să pară un vis. Sau de parcă s-ar fi

petrecut cu ani în urmă şi memoria lui Iris le derulase de atâtea ori în minte, încât căpătaseră tonuri sepia din cauza trecerii vremii şi a războiului.

— Să înţeleg că Marisol e bine? a întrebat Helena.

Iris a dat din cap, vârând plicul sub una dintre cărţile de pe birou.

— Da. M-a invitat să o vizitez la sora ei alături de Attie.

— Ar trebui să mergem curând, a zis Attie.

Bineînţeles! şi-a zis Iris. Attie fusese deja în River Down. O dusese cu maşina pe Marisol (precum şi pe pisica miorlăită pe nume Lilac) acolo ca să-şi împlinească promisiunea tăcută lui Keegan. Keegan, căpitan în armata Envei, era o altă persoană în privinţa căreia Iris îşi făcea griji. Nu ştia dacă soţia lui Marisol supravieţuise bătăliei din Avalon BluiT.

Iris era pe cale să răspundă când un murmur s-a răspândit în birou. Una dintre veioze a pâlpâit, de parcă ar fi transmis un semnal de avertizare, iar ţăcănitul monoton al maşinilor dc scris a început să amorţească până când a părut că inima Tribunei a încetat să mai bată, suspendată în tăcere. Helena s-a încruntat şi s-a întors spre uşă, iar Iris i-a urmărit privirea, fixându-l pe bărbatul care stătea sub arcada de cărămidă.

Era înalt şi slab, îmbrăcat într-un costum bleumarin din trei piese, cu o batistă roşie împăturită în buzunarul de la piept. îţi era greu să-i ghiceşti vârsta, dar chipul palid îi era încreţit de riduri. O mustaţă îi plutea deasupra buzelor strânse, iar ochii lui mărgelaţi luceau ca obsidianul în lumina

slabă. Sub pălăria înaltă, părul grizonant îi era pieptănat pe spate cu pomadă.

Iris nu l-a recunoscut imediat. S-a întrebat dacă era cel care o urmărise în acea dimineaţă, apoi a văzut că în spatele lui, pe hol, se aflau doi gardieni cu nişte arme uriaşe prinse la spate.

— Domnule cancelar Verlice, a grăit Helena pe un ton precaut. Ce te aduce la Tribuna de Cerneală?

— O problemă personala, î-a răspuns cancelarul. Putem vorbi o clipă?

— Da. Pe aici!

Helena şi-a fluturat mâna pe deasupra meselor, arătând spre biroul ei.

Iris l-a privit pe cancelar urmând-o pe şefa ei şi în acelaşi timp trecându-i în revistă pe redactorii şi editorialiştii pe lângă care trecea. Era de parcă ar fi privit prin ci ori poate dc parca ar fi vrut să găsească pe cineva anume. Lui Iris i-a stat inima în piept când bărbatul şi-a îndreptat ochii din celălalt capăt al încăperii spre ea şi privirile li s-au întâlnit.

A scrutat-o cu ochii lui enigmatici preţ de o clipă lungă, apoi şi-a mutat privirea la Attie. Ajunsese însă în dreptul biroului Hclenei şi nu a putut face altceva decât să-şi coboare ochii şi să păşească peste prag. Helena a închis uşa în urma lui. Cei doi gardieni au rămas pe post de santinele în hol, astfel încât nimeni să nu mai poată intra sau ieşi din birou.

încetul cu încetul, Tribuna dc Cerneală şi-a reluat zumzetul activităţii. Redactorii s-au întors la corectarea munţilor de hârtii, cu stilourile lor cu cerneală roşie în mână,

columniştii au început să ţăcănească din nou la maşinile de scris, iar asistenţii s-au grăbit să se întoarcă de la măsuţa cu ceaiuri şi de la telefon, purtând ceşti aburinde şi mesaje trecute pe hârtie spre diferite birouri.

— Despre ce crezi că este vorba? i-a şoptit Attie, plecându-şi capul spre biroul Helenei.

Iris şi-a ascuns un fior. Şi-a tras din nou trendul pe ea şi La strâns bine în talie cu cureaua.

— Nu ştiu, i-a şoptit la rândul ei lui Attie. Dar nu poate fi ceva bun.

Zece minute mai târziu, uşa de la birou s-a dat de perete.

Iris şi-a păstrat atenţia concentrată asupra hârtiei şi a cuvintelor pe care le trecea pe ea, prinsă în ritmul maşinii de scris, dar îl vedea pe cancelar cu coada ochiului. Bărbatul a străbătut încăperea fără să se grăbească şi Iris i-a simţit din nou privirea, de parcă le- ar fi măsurat pe ea şi pe Attie.

A strâns din dinţi şi şi-a plecat bărbia, astfel încât părul să i se reverse în jurul feţei, ca un scut între ea şi privirea curioasă a cancelarului.

S-a simţit uşurată după ce Verlice şi cei doi gardieni ai săi s-au făcut nevazuţi pe scară, deşi norul intens lăsat în urină de parfumul lui persista ca o ceaţă. Se pregătea să se ridice şi sa îşi toarne o cana cu ceai, ca să scape, spera ea, de gustul neplăcut din gură, când a văzut-o pe Helena facându-i semn cu mâna.

— Iris, Attie! Trebuie să vorbesc cu amândouă.

Attie s-a oprit din tastat şi s-a ridicat fără să

rostească niciun cuvânt, de parcă s-ar fi aşteptat la asta. Dar îşi muşca buza, şi Iris şi-a dat seama că şi prietena ei era la fel de neliniştită pe cât era ea. Cancelarul venise pentru ele. Iris a urmat-o pe Attie în biroul Helenei.

— Voi două! Luaţi loc! a spus Helena şi s-a aşezat la biroul ei.

Iris a închis uşa, apoi s-a îndreptat spre canapeaua din piele tocită, luând loc la stânga lui Attie. S-a împotrivit impulsului de a-şi trosni degetele în timp ce aştepta ca Helena să rupă tăcerea.

— Aveţi idee de ce am fost vizitaţi de cancelar? a rostit în cele din urmă Helena cu glas straniu de calm şi degajat – precum apa de sub o pojghiţă de gheaţă.

Attie i-a aruncat o privire lungă lui Iris. Şi ea trăsese aceeaşi concluzie. Iris i-o citea în privire. Enervarea, grija, scânteia furiei.

— Nu i-au plăcut articolele noastre, a răspuns Iris. Cele pe care le-aţi publicat acum: despre cum Clover Hill şi Avalon Blufi* au fost evacuate, bombardate şi gazate.

Helena s-a întins după o ţigară şi apoi a oftat, aruncând-o deasupra unui maldăr de hârtii.

— Nu, nu i-au plăcut. Ştiam ca nu îi vor plăcea, dar le-am publicat oricum.

— Păi, până la urmă, nu-i musai să-i placă, nu-i aşa? a zis Attie, ridicându-şi frustrată mâna. Pentru că eu şi Iris am scris doar adevărul.

— El nu vede lucrurile aşa.

Părul castaniu îi atârna Helenei pe frunte. Avea urme vineţii sub ochi, de parcă nu ar fi dormit. Pistruii îi ieşeau în evidenţă pe chipul

palid, la fel şi cicatricea.

— Dar cum le vede, atunci? a întrebat Iris, răsucindu- şi verigheta pe deget.

— Ca pe propagandă şi instigare la frică. Crede că vreau să-mi cresc vânzările cu astfel de titluri.

— Prostii! a strigat Attie. Eu şi Iris am fost martore la atacul de pe faleză. Ne facem datoria de reporteri! Dacă domnul cancelar are o problemă cu asta, atunci în mod clar este un simpatizant al lui Dacre!

— Ştiu, a replicat cu blândeţe Helena. Crede-mă, copilă, că ştiu! Aţi scris adevărul. Aţi scris lucrurile pe care le-aţi trăit, cu sinceritate şi curaj, aşa cum şi voiam să o faceţi. Şi da, cancelarul parc să fie afiliat lui Dacre şi c dispus să joace după cum îi cântă zeul. Aşa ajung la următoarea problemă: Verlice e de părere că încerc să îi fac necazuri, instigând oamenii la panică şi furie. Ne învinovăţeşte pe noi pentru vandalismele recente care proclamă că „locul zeilor este în mormânt”, mesaj care a fost de altfel pictat pe aleea lui cu litere mari şi groase în această dimineaţă.

Iris şi-a încordat mâna. Şi-a amintit că văzuse sloganul neînfricat în timpul plimbării de dimineaţă.

— Oamenii au dreptul să aibă propriile păreri şi credinţe când vine vorba de divinităţi, fie că aleg să le venereze, fie că nu. Nu putem controla asta.

— Exact cuvintele pe care i le-am spus eu însămi lui Verlice, a grăit Helena. Cu care el nu este de acord.

— Asta ce înseamnă pentru noi, atunci? Vrei să nu mai scriem despre război? Ar

trebui să ne purtăm de parcă zeii nu ar exista?

— Bineînţeles că nu! a pufnit Helena, al cărei aer sfidător începuse să i se înmoaie insă. Şi nu aş vrea să vă cer asta, pentru că aţi trecut deja prin mai multe decât îşi poate închipui oricare dintre noi. Abia v-aţi întors. Dar, dacă Dacre se îndreaptă cu toată forţa spre est, aşa cum amândouă aţi văzut în Avalon Bluff... atunci trebuie să ştim, mai ales dacă bunul nostru cancelar stă cu el la masă. Trebuie să ştim cât timp avem la dispoziţie înainte ca zeul să ajungă în Oath şi ce putem face ca sa ne pregătim pentru asta.

Inima lui Iris a început să bată mai tare. Se simţise pustiită de când se întorsese în Oath. Dormea, dar nu visa. Mânca, dar nu simţea niciun gust. Scria trei propoziţii şi ştergea două, de parcă nu ar fi ştiut cum să meargă mai departe.

— Vrei să ne întoarcem pe front, a comentat Iris cu respiraţia tăiată.

Helena s-a încruntat.

— Da, Iris. Dar nu în acelaşi fel în care aţi făcut-o prima oară, de vreme ce Marisol nu mai este în Avalon Bluff.

— Atunci, cum? a întrebat-o Attie.

— încă pun la punct aceste detalii, aşa că deocamdată nu vă pot spune. Helena şi-a trecut mâna prin păr, lăsându-l în urmă şi mai ciufulit ca înainte şi lipsit de vlagă, apoi a continuat: Şi nu vreau să-mi daţi un răspuns imediat. De fapt, vreau să vă luaţi liber restul zilei. Vreau să vă gândiţi cu adevărat la asta şi la ce înseamnă pentru voi, nu să-mi oferiţi răspunsul pe care credeţi că vreau să-l aud. Mă înţelegeţi?

Iris a dat din cap, mintea îndreptându-i-se imediat la Forest. Fratele ei nu voia ca ea să plece, şi i s-a pus un nod în gât imaginându-şi cum urma să-i dea vestea.

I-a aruncat o privire lui Attie, nesigură de ce avea să hotărască prietena sa.

Pentru că adevărul era că Attie avea cinci fraţi mai mici şi părinţi care o iubeau. Se înscrisese la cursurile prestigioase ale Universităţii din Oath. Avea multe lucruri care o legau de oraş, în vreme ce Iris avea doar unul. Dar Attie era şi o muziciană care îşi ţinea vioara ascunsă în subsol, sfidând legea cancelarului care cerea predarea tuturor instrumentelor cu coarde. îi dăruise fostului ei profesor, un bătrân îngâmfat, un abonament la Tribuna de Cerneală, pentru că acesta îi spusese cândva că ceea ce scrie nu avea să conteze niciodată.

Attie nu fusese niciodată genul de persoană care să-i permită cancelarului Verlice sau profesorilor cu mintea îngustă să aibă ultimul cuvânt.

Iar Iris începea saşi dea seama rapid că nici ea nu era.

Când a ajuns în parcul de pe faleza râului, nori întunecaţi se învolburau pe cer. Se despărţise de Attie la o cafenea de pe colţ. Fetele băusera împreună o cafea înainte să urmeze întocmai sfatul pe care îl primiseră de la Helena. Attie voia să se mai plimbe o dată prin curtea universităţii înainte să se întoarcă la casa din oraş a părinţilor ei, iar Iris voia să treacă prin parcul pe unde ea şi Forest bântuiau în copilărie.

Iris s-a aşezat pe o piatră acoperită de muşchi, trasă în jos de greutatea maşinii de scris. A privit în vâltorile de pe suprafaţa râului.

în lungul malurilor strâmbe creşteau sălcii şi mesteceni, iar aerul avea un iz umed şi dulce. Era straniu cât de departe de oraş părea acest loc sau cum clopoţeii de la tramvaie, uruitul vehiculelor şi puhoiul de voci păreau să se disipeze. O clipă, Iris a reuşit să-şi închipuie că se află la kilometri depărtare de Oath, la adăpostul idilic al vieţii de la ţară. A îngenuncheat şi a cules cu degetele câteva pietricele de râu din apa neaşteptat de rece.

Cu ani în urmă, Forest găsise printre pietre un melc pe care i-l dăruise lui Iris. îl botezase Morgie şi îl luase mândră acasă, transformându-l în animăluţul ei de companie.

Iris a zâmbit, dar amintirea era dureroasă şi ii sfâşia plămânii ca sticla.

Dacă mă vezi prea des, s-ar putea să te plictiseşti de poveştile mele triste cu melci, îi scrisese cândva lui Roman.

Imposibil! îi răspunsese el.

Iris a lăsat pietrele să-i alunece din mână, privindu-le cum clipocesc în apa. Deasupra capului ei bubuia tunetul şi vântul bătea printre crengile copacilor. Primele picături de ploaie i-au căzut pe umeri, rostogolindu-i-se pe trenci ca lacrimile.

A pornit în pas grăbit spre casă în vreme ce ploaia cădea cu putere. A ajuns la blocul ei cu părul ud leoarcă. Din fericire, caseta pentru maşina de scris era impermeabilă. De obicei

nu căra instrumentul de scris după ea acasă, seara, după muncă, dar descoperise că nu îi plăcea să nu-l aibă la îndemână. Pentru eventualitatea în care ar fi lovit-o inspiraţia în miez de noapte.

Iris a început să urce în grabă scara exterioară, spre etajul al doilea, ghetele ţăcănîndu-i pe treptele din oţel, dar s-a oprit brusc când a văzut că uşa de la apartament era dată de perete. în acea dimineaţă îl lăsase pe Forest acasă, aşezat pe canapea, lustruindu-şi o pereche veche de încălţări. Nu era prea dornic să părăsească apartamentul, Iris întrebându-se dacă îşi făcea griji că ar fi putut să-l recunoască cineva şi să creadă că dezertase. Lucrurile erau mult mai complicate în fapt, dar cei mai mulţi oameni din Oath nu înţelegeau cu adevărat ce se petrecea pe front.

— Forest? l-a strigat Iris, apropiindu-se de uşă, apoi împingând-o cu mâna şi ascultând cum scârţâie din balamale. Forest, tu eşti?

Nu a primit niciun răspuns, dar Iris vedea lumina de la lampă înăuntru, caldă şî pâlpâitoare. Era cineva la ea în casă! I-a alunecat un fior pe şira spinării.

— Forest? a strigat din nou, fără să primească vreun răspuns în afara unei bucle de fum aromat şi zgomotul tăcut de mişcările cuiva.

Iris a trecut pragul.

La câţiva paşi de ea, în camera de zi, se afla un bărbat în vârstă, înalt, îmbrăcat cu o jachetă din piele de viţel şi un costum închis la culoare. Era un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată, dar a înţeles cine e din clipa în care li s-au întâlnit privirile, iar fiorul de pe

şira spinării i s-a împrăştiat în tot corpul, îngheţându-i sângele în vene.

Bărbatul a tras un ultim fum din ţigară, de parcă s-ar fi pregătit de luptă, şi a coborât de Ia gură tutunul răsucit în foiţă fumcgândă.

— Bună, domnişoară Winnow! a rostit bărbatul cu o voce adâncă. Unde este fiul meu?

C.uvinie

N’ U AŞA ÎŞI ÎNCHIPUISE IRIS CĂ AVEA SĂ-L cunoască pe tatăl lui Roman.

De altfel, era ultimul scenariu la care se aşteptase. întâlnirea nu ar fi trebuit sa aibă loc în apartamentul ci mic şi trist, cu tapet pătat, mobilă veche şi podele zgâriate. Era o amintire evidentă că Iris facea parte din clasa muncitoare, în vreme ce familia Kitt, nu. Nu ar fi trebuit să se întâlnească atunci când Iris era răvăşită şi udă până la piele de ploaie, mâhnită şi singură.

Nu. în mintea ei era îmbrăcată cu cele mai bune haine, avea părul ondulat, prins cu agrafe împodobite cu perle, şi degetele împreunate cu ale lui Roman, întâlnirea ar fi avut loc pe proprietatea întinsă a familiei Kitt din capătul de nord al oraşului, poate afară, într-o grădină scăldată de soare, în vreme ce bunica ageră a lui Roman şi mama lui cu inimă bună i-ar fi servit cu ceai şi sendvişuri tăiate în triunghiuri.

Ce trezire crudă la realitate să înţeleagă că asemenea visuri arareori se împlineau! Cât de nerealistă era scena pe care Iris o zugrăvise în propria minte! Dar fata şi-a îndreptat postura, ca o statuie din fier, refuzând să-şi coboare prima privirea.

— Bună ziua, domnule Kitt! Nu vă aşteptam.

— Iartă mă că am venit neanunţat! i-a răspuns bărbatul, deşi Iris îşi dădea seama că nu regretă câtuşi de puţin. După cum trebuie să-ţi fi dat seama până acum... fiul meu nu se pricepe foarte bine să mă ţină la curent cu locurile pe unde umblă, iar eu am nevoie de el acasă.

„Acasă."

Cuvântul a străpuns-o ca o săgeată în inimă şi Iris a avut nevoie de o clipă ca să-şi recapete respiraţia. A lăsat jos maşina de scris, apoi şi-a scos trenciul şi l-a pus pe speteaza celui mai la îndemână scaun. Slavă zeilor că aveau din nou electricitate şi că, de când se întorseseră, Forest îşi găsise de lucru făcând curăţenie în apartament. Acum nu mai era plin de sticle de vin. Fuseseră şterse pânzele de păianjen şi măturate podelele. Aveau mâncare în bucătărie şi apă curentă în baie, deşi locul i se părea încă pustiu lui Iris fără mama lor.

Şi-a alungat aceste gânduri. Iris se confrunta cu o dilemă; una pentru care nu era pregătită. Nu ştia ce să-i spună domnului Kitt despre Roman, nici ce ştia deja bărbatul. Nu ştia ce putea să spună şi ce trebuia să ţină pentru ea.

A încercat să se gândească la ce ar fi preferat Roman, dar a simţit un junghi dureros în piept.

— Aţi dori o cafea, domnule Kitt? l-a întrebat Iris.

— Nu. Nu ai auzit ce te-am întrebat, fato?

— Bineînţeles că v-am auzit. Nu ştiţi unde

este fiul dumneavoastră şi credeţi că eu ştiu.

Domnul Kitt a rămas mut pentru câteva secunde de tăcere încordată. A privit-o în ochi, şi Iris s-a străduit să-i susţină privirea. Nu avea să-i cedeze puterea în acest loc; nu avea să se facă mică şi să-şi ferească privirea, de parca bărbatul ar fi cucerit acest spaţiu.

îşi dădea seama de asemănările dintre cei doi – dintre Roman şi tatăl lui. Amândoi erau înalţi şi lăţi în umeri, aveau părul negru şi des şi ochi de culoarea albăstrelelor. Aveau maxilarul ascuţit şi pometii cizelaţi, iar pielea li se înroşea uşor. Iris şi-a adus aminte că îşi putea da întotdeauna seama atunci când Roman era ruşinat, când nu se simţea confortabil sau era furios, pentru că faţa i se înroşea în mod inevitabil, lucru care îi era foarte drag la el. în cazul domnului Kitt însă, obrajii păreau rubinii din cauza anilor în care băuse şi fumase.

Bărbatul a mai tras o dată din ţigară, fumul ieşind în rotocoale. Poate că nu îi plăcea cum îl analiza sau poate că nu se aşteptase să fie atât de încăpăţânată. Lui Iris nu- i păsa. S a încordat însă, fără vrerea ei, atunci când domnul Kitt şi-a strecurat mâna în jachetă.

— La început nu am înţeles, a început el.

Iris s-a relaxat uşor când şi-a dat seama că scotea din umbra hainei doar un ziar împăturit. Dar, când l-a aruncat pe podea între ei, Iris şi-a coborât privirea şi a văzut că c Tribuna dc Cerneală. A citit titlul de pe prima pagină şi inima i-a tresăltat când La recunoscut, de parcă şi-ar fi surprins reflexia chipului într-o oglindă.

DACRE BOMBARDEAZĂ AVALON BLUFF, GAZEAZĂ CETĂŢENI ŞI SOLDAŢI PE STRĂZI
de IRIS DE CERNEALĂ

— Nu am înţeles, a continuat domnul Kitt, de ce ar renunţa fiul meu la tot ca să meargă să lucreze de pe frontul de război pentru un ziar senzaţionalist de mâna a treia. De ce ar renunţa la poziţia sa de la Gazeta de Oath. De ce ar rupe logodna cu o tânără domnişoară frumoasă şi inteligentă. De ce m-ar nesocoti şi i-ar frânge inima mamei lui pentru a doua oară. Nu a fost chip să înţeleg până în clipa în care ţi-am citit primul articol din Tribună. Apoi totul a început să se lege.

Iris nu se mişca şi nici nu respira. Curajul a început să-i piară când a înţeles că domnul Kitt îi întindea o cursă bine gândită, şi a aşteptat să-i spună mai multe, cu gura uscată.

Bărbatul a zâmbit de sus la ziar, la titlul care îi aparţinea lui Iris. La cuvintele de cerneală pe care le scrisese. La ororile prin care trecuse, abia supravieţuind, însă, în clipa în care domnul Kitt şi-a ridicat din nou ochii la ea, Iris a citit în ei resentimente şi furie abia ascunse.

— Vezi tu, domnişoară Winnow... Roman a fost dintotdeauna atras de poveşti şi de cuvinte. încă de pe vremea când era doar un copil care se strecura în biblioteca mea şi fura cărţi de pe rafturi. De aceea soacra mea i-a oferit o maşină de scris cu ocazia celei de-a zecea aniversări: pentru că visa să devină „romancier”. Să scrie ceva care să conteze pentru ceilalţi. De aceea voia să meargă la universitate şi să-şi petreacă tot timpul analizând gândurile altor oameni şi încercând

să le treacă pe hârtie pe ale lui.

Iris a simţit cum îi iau foc obrajii.

— Ce încercaţi să-mi spuneţi, domnule Kitt?

— Spun că vorbele tale l-au vrăjit. Şi vreau să-l eliberezi.

Iris a trebuit să-şi năbuşească hohotul de râs care ameninţa să-i scape. Pentru că, în tăcerea asurzitoare din încăpere, înţelesese că domnul Kitt vorbea cât se poate de serios.

Dacă vorbele mele l-au vrăjit pe fiul dumneavoastră, aş vrea să ştiţi că ale lui au acelaşi efect magic asupra mea, a ripostat Iris, atingându-şi din reflex verigheta.

Amintirile au dat năvală, ameninţând sa o înece.

Iris le retrăise de sute de ori, de parcă ar fi fost legate de inel. Clipa în care Roman i-l pusese pe deget. Cum începuseră să ardă stelele deasupra lor, cum parfumul florilor îndulcea amurgul care îi împresura. Cum îi zâmbise Roman printre lacrimi. Cum îi şoptise numele în întuneric.

Mişcarea lui Iris i-a atras atenţia domnului Kitt spre mâna ei. Iris a văzut că ochii bărbatului se opresc la inelul strălucitor şi la degetul pe care era băgat. O expresie groaznică i-a apărut pe chip. Una care i-a oprit lui Iris respiraţia în piept.

— înţeleg, a zis el gânditor, cu glas tărăgănat. Aştepţi un copil, deci?

Iris a tresărit de parcă ar fi pălmuit-o.

— Poftim?

— Pentru că nu văd ce alt motiv ar avea fiul meu să se lege în mod oficial de una ca tine – o fată pistruiată din clasa de jos, care vrea să-i mănânce moştenirea. Desigur, Roman are

onoarea lui, chiar dacă adesea uită de ea...

— M-aţi urmărit la muncă, de dimineaţă! l-a întrerupt Iris, începând să-i socotească ofensele pe degetele de la mâna stângă, astfel încât bărbatul să aibă în continuare dinaintea ochilor sclipirea inelului ei de logodnă. Aţi intrat prin efracţie în apartamentul meu. Fără îndoială mi-aţi cotrobăit prin lucrurile personale. Iar acum m-aţi insultat în aşa chip, încât nu mai am nimic să vă spun.

Iris a arătat spre uşa încă deschisă de la intrare. Dincolo de prag, ploaia rece cădea în rafale.

— Acum plecaţi, înainte să chem autorităţile să vă conducă afară!

Domnul Kitt a chicotit, dar cuvintele lui Iris trebuie să fi avut ceva greutate, pentru că bărbatul a luat-o spre uşă. A călcat pe ziar, mânjind titlul lui Iris, iar fata şi-a înghiţit potopul de blesteme pe care voia să-l reverse asupra lui.

Domnul Kitt s-a oprit însă când a ajuns în dreptul ei. A privit-o de sus. Ochi albaştri, injectaţi. Respiraţie grea de fum.

Cu câteva clipe în urmă, Iris văzuse asemănările fizice dintre Roman şi tatăl lui. Privindu-l însă acum în ochi, s-a simţit dureros de uşurată dându-şî seama că Roman Carver Kitt nu semăna deloc cu bărbatul din care se trăgea.

— Nu se mai poate ascunde prea mult timp după fustele dumitale, domnişoară Winnow! i-a zis, de parcă ar fi vrut să sublinieze că nu avea să o recunoască niciodată ca făcând parte din familia Kitt. Când îl vei vedea în

seara asta, sa-i spui că vreau să vorbesc cu el. Că eu şi mama lui vrem să se întoarcă acasă. Că îl iert pentru ceea ce a făcut.

Iris avea două secunde la dispoziţie ca să-şi aleagă cuvintele de despărţire. Două secunde, şi, chiar dacă voia să nu-i dezvăluie nimic domnului Kitt, ştia şi că acest bărbat este puternic şi că işi doreşte să-l aducă pe Roman înapoi acasă.

— Nu e aici, i-a răspuns.

— Unde stă?

— Nu c în Oath.

Domnul Kitt a ridicat din sprânceană, dar cuvintele nerostite de Iris păreau să-l fi lovit.

— Ce mai iubire îi porţi atunci, domnişoară Winnow! L-ai lăsat în Avalon BluiT şi te-ai salvat pe tine.

Domnul Kitt a trecut pe lângă ea, ieşind în sfârşit din apartament.

Palidă şi tremurând, Iris La urmărit până a dispărut în furtună. Parfumul bărbatului şi fumul de ţigării lui rămâneau în urmă ca să o sugrume. Lacrimile îi ardeau ochii. Lacrimi, furie şi regrete ca un pumnal ce o tăia până la os.

Mai întâi a închis şi a încuiat uşa, apoi s-a lăsat să alunece încetişor în genunchi.

Orice poveste ttre două versiuni

Dragă Kitt,

Am început să mă transform întro fată plămădită din regrete.

în fiecare dimineaţă mă trezesc din somnul meu întunecat şi fără vise şi mă gândesc la tine. Mă întreh unde eşti. Dacă eşti rănit, dacă eşti furios sau dacă îţi este teamă. Mă întreb daca eşti sub sau deasupra pământului, dacă Dacre te-a înlănţuit de inima care se află în adânc sau dacă eşti atât de

I

afund pe tărâmul lui, că nu mai am nicio şansa de-a te găsi vreodată.

îmi doresc să nu-ţi fi dat nicio clipă drumul la mână în acea zi. Ar fi trebuit să-ţi stau alături atunci când am încercat să-i ajutăm pe soldaţii de pe deal. Nu ar fi trebuit sa las gazul să ne despartă. Ar fi trebuit să ştiu că fratele meu nu eşti tu. Dacă aş fi reuşit să fac măcar unul dintre aceste lucruri, acum noi doi am fi încă împreună.

Usa de la intrare s-a deschis.

Iris s-a oprit din scris, ţinându-şi răsuflarea. A recunoscut insă zgomotul pc care îl făceau paşii lui Forest şi s-a ridicat repede de la

locul de pc podea, ieşind din dormitor ca să-l întâmpine.

Fratele ei îşi scutura haina şi ghetele de ploaie. Era aproape seară, şi Iris nu ştia pe unde umblase. Ura că asta zgândărea rana veche, aproape închisă, dinlăuntrul ei, pe care o lăsaseră în urmă toate acele dăţi când mama ei venise acasă târziu, iar ea îşi făcuse griji, fără să acţioneze însă în vreun fel.

încă un lucru pe care Iris îl regreta.

Forest a muşinat aerul din jur şi a împietrit. Şi-a ridicat privirea, cu stropi de ploaie lucindu-i pe chip, şi i-a întâlnit ochii lui Iris, care se afla în celălalt colţ al încăperii.

— Ai fumat? a întrebat-o, neputându-şi ascunde uimirea.

Iris s-a crispat. Ar fi trebuit să aerisească mai bine apartamentul.

— Nu.

— înseamnă că a fost cineva aici. Cine? Ţi-au făcut ceva?

— Nu. Adică da, a răspuns Iris, frecându-şi fruntea.

Ce putea să-i spună lui Forest?

— A venit socrul meu în vizită. M-a întrebat despre Roman. M-a întrebat unde este.

Forest a oftat greoi. A încuiat uşa în urma lui şi s-a îndreptat spre masa din bucătărie, pe care a lăsat o sacoşă din hârtie. Cina, din câte îşi putea da Iris seama după miros.

— Şi ce i-ai spus? a întrebat-o pe un ton precaut.

— Că Roman nu este în Oath. Nu i-am zis nimic despre Dacre.

Forest a scos doua sendvişuri împachetate în hârtie de ziar. Dar Iris îl vedea rumegând,

încercând parcă să hotărască ce ar trebui să spună.

— Uite, stai jos şi mănâncă! a zis în cele din urmă, trăgând unul dintre scaunele de bucătărie. Ţi l-am luat pe cel care îţi place.

Iris s-a aşezat la masă, în faţa fratelui ei, şi şi-a desfăcut sendvişul. Era într-adevăr preferatul ei – curcan cu pâine de secară şi o rondea în plus de ceapă roşie – şi i-a crescut inima în piept. Apoi a văzut bucata de castravete murat. A trebuit să-şi înghită nodul din gât. Să înghită din nou toate amintirile legate de Roman, de ziua în care stătuse lângă el pe o bancă din parc şi îl văzuse aşa cum era cu adevărat pentru prima oară.

Au început să mănânce în tăcere. Iris începea să înţeleagă că Forest devenise toarte tăcut în ultimul timp. Amândoi erau aşa şi adesea se trezeau retrăgându-se înlăuntrul lor. Iris a rămas surprinsă când fratele ei a spart morocănos tăcerea:

— îmi pare rău că nu am fost aici când te-ai întors azi de la muncă! A făcut o pauză, ştergându-şi firmiturile de pe bluză, şi a adăugat: Am fost la interviuri, încerc să îmi găsesc de lucru.

Iris a ridicat din sprâncene.

— A, da? Astea sunt nişte veşti grozave, Forest! Te gândeşti să te întorci la magazinul ceasornicarului?

Forest a clătinat din cap.

— Nu. Mi s-ar pune prea multe întrebări dacă m-aş întoarce. Cei de acolo ştiu că m-am înrolat, şi nu vreau să fiu nevoit să le explic ce s-a întâmplat.

Iris îl înţelegea. Dar nu voia ca fratele ei să simtă că trebuie sa rămână ascuns în umbră

şi să-şi schimbe radical viaţa pentru că Dacre îşi înfipsese ghearele în el şi îl manipulase ca pe o marionetă.

A deschis gura, gata să îi spună toate acestea, dar s-a răzgândit şi şi-a înghiţit cuvintele.

Forest şi-a ridicat privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că... sunt mândră de tine!

Trăsăturile fratelui ei s-au zbârcit. Arăta dintr-odată de parcă s-ar fi luptat să nu plângă, aşa că Iris s-a grăbit să adauge, pe un ton mai degajat:

— Şi aş aprecia dacă mi-ai lăsa un bileţel ca să ştiu că ai ieşit, dar urmează să te întorci. Ca să nu-mi fac griji. Astăzi am plecat devreme de la muncă. Helena ne-a dat liber, mie şi lui Attie, şi...

— De ce v-a dat liber? a întrerupt-o Forest, de parcă ar fi presimţit furtuna care avea să se dezlănţuie.

Iris şi-a muşcat limba. Ei bine, şi-a zis, nu are rost să amân inevitabilul.

— Iris?

— Ne-a propus să ne întoarcem pe front.

— Normal! Forest a aruncat ce-i mai rămăsese din sendviş. Te-ai întors dc doar două săptămâni şi ea e gata să te trimită din nou!

— Este meseria mea, Forest.

— Iar tu eşti sora mea! Sora mea mai mică, pe care ar fi trebuit să o protejez. Forest şi-a trecut mâna prin părul umed, strângând din buze, apoi a reluat: Nu ar fi trebuit să te las niciodată cu mama. Ar fi trebuit să rămân aici şi nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat!

„Toate astea.”

Faptul că Forest fusese rănit şi vindecat de Dacre, faptul că luptase pentru duşman. Mama lor se lăsase în voia viciilor şi fusese lovită de tramvai când se întorcea intr-o seară acasă, beată. Iris plecase pe front, ca să scrie despre război, şi fusese pe punctul de a fi făcută praf şi pulbere de o grenadă.

Totul părea încurcat fără de speranţă, iţele îmbinându-se una într-alta.

— De ce ai plecat? a rostit Iris atât de încet, încât s-a întrebat dacă Forest avea să o ignore.

Cunoştea deja o parte din răspuns: fratele ei se înrolase pentru că o auzise pe Enva cântând la harpa ei într-o seară, pe când se întorcea acasă de la ceasornicărie. Cântecul ei îi mersese la inimă şi îi dezvăluise adevărul despre război. în răstimpul cât durase o strofa, Forest văzuse tranşeele de parcă ar fi fost acolo. Văzuse distrugerea pe care forţele lui Dacre o lăsau în urmă în micile oraşe rurale. Fum, sânge şi cenuşă care se aşterneau ca zăpada.

— Mă întrebi pentru ce am luptat? i-a replicat Forest.

Iris a dat din cap.

Forest a rămas tăcut, făcându-şi de lucru cu colţul unei unghii, însă apoi a răspuns:

— Am luptat pentru noi. Pentru viitorul tău. Pentru al meu. Pentru oamenii din vest, care aveau nevoie de ajutor. Nu pentru Enva. Nu cu adevărat. Ea nu şi-a tăcut nici măcar o dată apariţia pe front. Nu ne-a condus nici măcar o dată trupele după ce ne-a convins să ne înrolăm.

— Iar eu scriu pentru aceleaşi lucruri, i-a

replicat Iris. Ştiind asta... mă vei împiedica oricum să plec?

Forest a oftat, dar părea slăbit. Şi-a dus mâna la mijloc. Iris ştia că îşi atinge una dintre cicatrice.

S-a întrebat daca îl dureau vechile răni. Trei gloanţe îi sfârtecaseră trupul, două dintre acestea atingând organe vitale. Ar fi trebuit să fie mort, şi-a zis Iris, cuprinsă de un fior de gheaţă. Ar fi trebuit să fie mort, şi nu ştiu dacă ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui Dacre pentru că l-a salvat sau să mă înfurii că fratele meu trăieşte acum cu cicatrici atât de dureroase.

— Rănile tale, Forest! a grăit Iris şi s-a ridicat de la masă.

Ar fi vrut să aline angoasa care îl chinuia încă pe fratele ei, dar nu ştia niciodată cum să îl ajute. Adevărul era că lui Forest nu-i plăcea deloc să i se vorbească despre acele răni.

— Mă simt bine, i-a răspuns el, luându-şi din nou sendvişul, după care a muşcat din el; chipul însă îi rămânea tot palid. Stai jos şi mănâncă, Iris!

— le-ai gândit să mergi la un doctor? Cred că ar fi bine.

— Nu am nevoie de doctor.

Iris s-a aşezat la loc pe scaun. în ultimele două săptămâni, îi respectase dorinţa de intimitate lui Forest şi îşi păstrase majoritatea întrebărilor doar pentru ea. Acum însă se pregătea să plece, fie că fratele ei îşi dădea sau nu binecuvântarea. Era pe cale să se apropie din nou de Dacre – de Roman şi trebuia să afle mai multe.

— Cicatricile te dor tot timpul? l-a întrebat.

— Nu. Nu-ţi face griji pentru mine!

Iris nu îl credea. De cele mai multe ori nu ar fi putut spune dacă fratele ei e bine sau nu, şi ideea aceasta o durea.

— Forest, dacă aş merge cu tine la doctor?

— Şi ce i-am spune? Cum îi voi explica faptul că am supravieţuit unor răni mortale? Că m-am vindecat, în loc să mor?

Iris şi-a ferit privirea ca să-şi ascundă lacrimile din ochi.

Forest a amuţit, înroşindu-se, de parcă s-ar fi ruşinat din cauza temperamentului său vulcanic. Cu blândeţe, i- a şoptit:

— Uită-te la mine, Mică Floare!

Iris şi-a întors privirea spre el, muşcându-şi interiorul obrajilor.

— Ştiu că te gândeşti la Roman, i-a zis, schimbând subiectul atât de brusc, că Iris a tresărit. Ştiu că-ţi faci griji pentru el. însă se prea poate ca acum să fie foarte aproape de Dacre. îi vindecă rănile şi-i seceră toate legăturile pe care le-a avut cândva. Legături precum cele de familie, cele cu viaţa lui în Oath, cu lucrurile la care a visat odinioară. Chiar şi pe cele cu tine. Orice ar putea să-l abată de la noua lui misiune şi să-l tenteze să evadeze, aşa cum am făcut eu.

Iris a clipit. O lacrimă i-a alunecat pe obraz, şi ea a şters-o repede, cu ochii la gâtul lui Forest. Purta încă medalionul din aur al mamei lor. Obiectul tangibil care- i dăduse puterea să se smulgă din ghearele lui Dacre.

— Vrei să spui că el nu-şi va mai aduce aminte de mine?

— Da.

Lui Iris i s-a făcut stomacul ghem. Fiecare gură de aer pe care o lua era dureroasă. Şi-a

frecat clavicula.

— Nu cred că ar putea să uite.

— Ascultă-mă, i-a zis Forest, aplecându-se peste masă. Ştiu mai multe decât tine despre asta. Ştiu că...

— Aşa îţi place să-mi reaminteşti! a strigat Iris, neputând să se controleze. îmi spui că ştii mai multe, dar nu îmi dezvălui mai nimic. îmi împărtăşeşti doar fragmente, dar, dacă ai fi sincer şi deschis cu mine – dacă mi-ai spune întreaga poveste atunci poate aş înţelege!

Fratele lui Iris a rămas tăcut, privind-o însă în ochi. Furia lui Iris era ca o vâlvătaie – ardea puternic doar o clipă. Fetei nu îi plăcea asta; nu îi plăcea să fie certată cu fratele ei. S-a prăvălit la Ioc pe scaun, de parcă ar fi fost lovită.

— Nu vreau să te întorci pe front, a rostit Forest în cele din urmă. E prea periculos. Iar pentru Roman nu poţi face nimic mai mult decât să te menţii pe tine însăţi în siguranţă, aşa cum şi el ar vrea. Nu-şi va mai aminti de tine. Cel puţin, nu pentru o bună bucată de timp.

Forest a strâns resturile de la sendvişul lui în ziarul boţit. Discuţia se încheiase, iar el s-a ridicat ca să-şi arunce cina la coşul de gunoi.

Iris l-a urmărit retrăgându-se în fosta cameră a mamei lor pe care Forest o ocupase de când se întorseseră acasă. Nu a trântit uşa, dar sunetul pe care aceasta l-a scos închizându-se a înfiorat-o.

A împăturit ce-i mai rămăsese din sendviş şi l-a pus în frigider înainte de a se întoarce în camera ei. A privit maşina de scris de pe podea, care stătea aşa cum o lăsase, cu hârtia răsucită – o scrisoare către Roman, scrisă

doar pe jumătate.

Iris nu ştia de ce îi scrie. Maşina pe care o avea dinainte era una obişnuită; legătura magică dintre ea şi Roman se rupsese. A desprins însă hârtia şi a împăturit- o. A strecurat-o apoi pe sub uşa de la dulap şi a aşteptat câteva clipe.

Când a deschis din nou uşa, a văzut că lucrurile stăteau aşa cum se aşteptase. Scrisoarea ei era tot acolo, pe podeaua acoperită de umbre.

La un moment dat, în toiul nopţii, Iris a fost trezită de sunetul muzicii.

S a sculat în capul oaselor, înfiorată, şi a ascultat. Cântecul era slab, dar incandescent – un crescendo de note cântate la o vioară singuratică. Lumina pâlpâia pe sub uşa dormitorului ei, înghiţind întunericul, şi se simţea un miros slab de fum. Totul i se părea în mod straniu familiar, de parcă ar fi trăit acest moment mai demult, aşa că a coborât din pat, atrasă din camera ei de muzică şi de senzaţia liniştitoare.

Spre propria uluire, şi-a găsit mama în camera de zi.

Aster stătea pe canapea, îmbrăcată cu haina ei mov preferată, cu picioarele goale rezemate de măsuţa de cafea. între degete îi ardea o ţigară şi îşi ţinea capul lăsat pe spate, cu ochii închişi. Genele plecate păreau foarte negre, în contrast cu obrazul pal, dar părea că ascultă împăcată.

Iris şi-a înghiţit un nod. Vocea i-a sunat răguşit:

— Mamă?

Pleoapele lui Aster au fluturat şi femeia şi-a deschis ochii. I-a întâlnit privirea lui Iris

printre rotocoalele de fum.

— Bună, scumpo! Vrei să mi te alături?

Iris a dat din cap şi a luat loc lângă mama ei, pe canapea, cu mintea înceţoşată şi derutată. Trebuia să-şi aducă aminte ceva, dar nu reuşea să-şi dea seama ce. Se încrunta probabil, pentru că Aster i-a strâns mâna.

— Nu te gândi prea mult, Iris! i-a spus. Doar ascultă instrumentul!

Tensiunea care ii încorda umerii lui Iris a slăbit. A lăsat muzica să curgă prin ea. Nici măcar nu îşi dăduse seama cât de însetată fusese după aceste note, nu îşi dăduse seama că viaţa de zi cu zi devenise secetă tară sunetul corzilor care să-i învioreze orele.

— Nu e împotriva legii date de cancelar? a întrebat-o Iris pe mama ei. Să asculţi muzică aşa?

Aster a tras lung din ţigară, dar ochii i-au lucit ca tăciunii în lumina slabă.

— Iris, crezi că ceva atât de încântător ar putea fi vreodată ilegal?

— Nu, mamă. Dar credeam că...

— Ascultă doar! a şoptit din nou Aster. Ascultă notele, draga mea!

Iris şi-a rotit privirea prin încăpere şi a văzut radioul bunicii pe servantă. Muzica se revărsa atât de clar din boxa mică, încât părea că violonistul se afla acolo, iar Iris a fost atât de încântată să vadă radioul, că a simţit nevoia să se ridice şi să traverseze încăperea.

— L-am crezut pierdut, a şoptit, întinzându-şi mâna ca să mângâie cadranul radioului.

Degetele i-au trecut prin aparat. L-a privit înmărmurită topindu-se într-o băltoacă argintie, aurie şi maro. Muzica a devenit

dintr-odată disonantă, ca scrâşnetul unui arcuş pe coarde întinse prea tare, şi Iris s-a răsucit, cu ochi mari, şi a văzut că Aster începe să pălească.

— Mamă, stai! s-a aruncat Iris spre ea. Mamă!

Din Aster nu mai rămăsese decât o pată de vopsea violet, plină de fum şi mânjită de cenuşă. Iris a ţipat din nou, încercând să-şi prindă mama.

— Nu pleca! Nu mă lăsa aşa!

Un hohot de plâns i-a frânt vocea. Se simţea de parcă ar fi avut tot oceanul în piept. Plămânii i se înecau în apă sărata şi a răsuflat adânc când o mână i-a coborât pe umăr, transformându-se într-o ancoră care o trăgea la suprafaţă.

— Iris, trezeşte-te! i-a cerut o voce groasă. E doar un vis.

Iris s-a trezit speriată. A clipit în lumina cenuşie şi l-a văzut pe Forest aşezat pe marginea patului ei.

— A fost doar un vis, i-a repetat el, deşi părea la fel de tulburat ca ea. E în ordine.

Iris a scos un sunet sugrumat. Inima îi batea cu putere în piept, dar a dat din cap, vcnindu-şi încetul cu încetul în fire. Spectrul lui Aster nu o părăsise însă, de parcă imaginea i s-ar fi imprimat pe retină. Şi-a dat seama că nu mai visase de săptămâni întregi.

— Forest? Cât este ceasul?

— Opt şi jumătate.

— La naiba! a ţâşnit Iris de pe pernă. Am întârziat la serviciu!

— Ia-o uşor! i-a spus Forest, şi mâna i-a alunecat de pe umăr. Dc când înjuri?

De când ai plecat, a gândit Iris, dar nu a spus-o, pentru că, deşi în parte aşa era, nu era întru totul adevărat. Nu putea să dea vina pe fratele ei pentru cuvintele care îi ieşeau pe gură zilele astea.

— îmbracă-te de ploaie! Forest s-a ridicat din pat, privind-o cu înţeles, şi a adăugat: E furtună afară.

Iris şi-a aruncat privirea spre fereastră. A văzut dârele de ploaie alunecând pe sticlă şi şi-a dat seama că lumina slabă o făcuse să doarmă mai mult. Şi-a tras rapid pe ea o rochie de bumbac cu nasturi în faţă şi şi-a înşirat ghetele de război. Nu avea timp să-şi aranjeze părul, aşa că şi-a trecut degetele prin buclele încurcate, ieşind în zbor din dormitor cu geanta mică, trenciul şi maşina de scris, închisă bine în caseta ei neagră.

Forest stătea lângă uşa de la intrare, cu o cana de ceai într-o mână şi un fursec cu melasă în cealaltă.

— Te conduc? a întrebat-o.

— Nu e nevoie. Azi iau tramvaiul, i-a răspuns, surprinsă când fratele ei i-a întins ceaiul şi fursecul.

— Ceva pentru drum, atunci.

Era felul lui de a-i cere scuze pentru seara trecută.

Iris a zâmbit. Era aproape ca pe vremuri, şi a acceptat ceaiul călduţ, dându-l pe gât dintr-o înghiţitură. I-a întins cana goala fratelui ei şi a luat fursecul, iar el i-a deschis uşa.

— Ar trebui să fiu acasă pe la cinci şi jumătate, a adăugat Iris, păşind în acrul umed al dimineţii.

Forest a dat din cap, dar a rămas în prag cu o expresie îngrijorată. Iris a simţit ca o

urmăreşte coborând scările alunecoase.

A mâncat fursecul înainte să i-l strice ploaia, grăbindu se spre staţia de tramvai. A urmat un drum aglomerat şi zdruncinat, pentru că majoritatea oamenilor căutau să se adăpostească din calea ploii în mijloacele de transport în comun. Iris şi-a găsit locul în spate şi a început să-şi dea scama cât de linişte era. Nimeni nu făcea conversaţie, nici nu râdea, aşa cum se întâmpla de obicei în tramvai. Atmosfera era una stranie, dezechilibrată. Şi-a zis că de vină trebuie să fie vremea, dar senzaţia a urmat-o până în clădirea Tribunii de Cerneală.

A rămas în loc pe trotuar când a dat cu ochii de cuvintele scrise deasupra uşilor de la hol. Aprinse ca sângele proaspăt, picurând pe cărămizi.

Unde eşti, Enva?

A intrat în clădire înfiorată, simţind greutatea frazei în clipa în care s-a plecat sub lintou. Cineva o scrisese în acea noapte, cu doar câteva ore înainte, pentru că nu fusese acolo cu o zi în urmă. S-a întrebat cine era făptaşul şi dacă îşi dorea cu adevărat să o bage pe Enva înapoi în mormânt, moartă sau adormită. Era vorba despre cineva care pierduse o persoană dragă în război? Cineva care se săturase să mai lupte pentru zei?

Iris nu-l putea învinovăţi pe făptaş; şi ea îşi făcea tot felul de gânduri, în fiecare zi, atunci când îşi amintea ce se întâmplase cu fratele ei doar pentru că Dacre se trezise, iar Enva cântase la coarde adevărul despre război. Se simţea furioasă, tristă, mândră. Devastată.

în ciuda a tot, şi ea se întreba unde e zeiţa celestă. De ce se ascundea? Era cu adevărat

intimidată de muritorii nerăbdători să o vadă dusă?

Unde eşti, Enva?

Chiar dacă ea era încă neliniştită de mesajul sfidător, roşu ca sângele, Iris se aşteptase ca Tribuna să zumzăie ca un stup. Se aşteptase să vadă editorialiştii tastând, telefoanele sunând şi pe asistenţi învârtindu-se printre birouri cu mesaje. Se aşteptase să o vadă pe Attie, deja cu trei căni de ceai băute, scriindu-şi următorul articol.

în schimb, Iris a fost întâmpinată de o linişte solemnă, neclintită.

Nimeni nu se mişca, de parcă ar fi fost cu toţii preschimbaţi prin magie în statui. Fumul era singurul care străbatea umbrele, ridicându-se din ţigări şi scrumiere. Iris a păşit în tăcere, cu inima bubuindu-i în piept de nelinişte. A văzut-o pe Helena în mijlocul încăperii. Citea un ziar. Alături de ea se găsea Attie, cu mâna dusă la gură.

— Ce este? a întrebat Iris. S-a întâmplat ceva?

A simţit o mulţime de priviri, lucitoare în lumina veiozelor, întorcându-se spre ea. Unele pline de milă şi compasiune. Altele, cu precauţie. Ea şi-a păstrat însă ochii aţintiţi la Helena, care a coborât ziarul şi a privit-o în fată.

♦

— îmi pare rău, copilă! i-a zis ea.

Pentru ce îţi pare rău? ar fi vrut Iris să o întrebe, dar cuvintele i-au rămas în gât când Helena i-a întins ziarul.

Iris şi-a lăsat jos maşina de scris. A luat ziarul. Helena citise ceva de pe prima pagină.

Era Gazeta de Oath. Unde Iris fusese

angajată mai înainte. Cât de straniu era sa ţină ziarul acesta acum, în subsolul de la Tribuna de Cerneală! 1 se părea că visează din nou. Apoi, în cele din urmă, a văzut ce ii acaparase Helenei atenţia.

Pe prima pagină se afla un titlu scris cu litere îngroşate, cu cerneală neagră. Un titlu la care Iris nu s- ar fi aşteptat niciodată.

DACRE SALVEAZĂ SUTE DE RĂNIŢI ÎN AVALON BLUFF

de ROMAN C. KITT

Iris s-a holbat la numele lui imprimat pe hârtie. Numele lui, pe care nu se gândise că avea sa l mai vadă vreodată legat de un titlu.

Kitt este în viaţă!

Uşurarea a început să se împrăştie, lăsând-o rece şi tremurând pe măsură ce parcurgea cuvintele lui Roman. A simţit cum începe să se înfioare şi să-i ia foc obrajii. A trebuit să citească aceleaşi fraze de mai multe ori ca să le poată pătrunde înţelesul.

Orice poveste are doua versiuni. Poate ca aţi auzit-o pe una. spusă din perspectiva unei zeiţe care i-a atras pe copiii multora dintre voi într-un război sângeros. Poate că aţi vrea însă sa o auziţi şi pe cealaltă? Una în care copiii voştri nu sunt răniţi, ci vindecaţi. Una în care acest pământ s-ar reîntregi. 0 poveste nu desprinsă dintr-un muzeu sau volum de istorie, pe care multi dintre noi nu o vor mai citi niciodată, ci una care se scrie acum. Care se scrie chiar în aceste clipe, acum, când ţineţi acest ziar în mâna şi îmi citiţi cuvintele.

Pentru că eu ma aflu aici, pe front, şi sunt

în siguranţă printre trupele lui Dacre. Şi vă pot spune ceea ce tânjiţi să aflăţi de cealaltă parte a baricadei.

— Nu! a şoptit Iris, care simţea cum i se ridică fierea spre gât, arzându-î pieptul ca tocul.
— îmi pare rău, Iris! a repetat Helena, cu ochi întunecaţi. Roman s-a întors împotriva noastră.

Mătase de păianjen şi gheaţă

ROMAN PRIVEA FIX MAŞINA DE SCRIS ŞI PAGINA ei albă. Stătea la un birou aflat în faţa unei ferestre ce dădea spre un câmp auriu, iar vremea era la amiază, târziu. în curând urina să vină noaptea; stelele aveau să străpungă cerul ca nişte cuie, iar el avea să aprindă lumânări şi să scrie la lumina flăcării, pentru că vorbele îi veneau mai uşor în întuneric.

Aceasta era întotdeauna cea mai grea parte pentru el. Să înceapă un articol. îl durea să scrie şi-l durea să nu scrie.

Frustrarea îi era familiară. în trecut, Roman trebuie să-şi fi petrecut ore întregi holbându-se la vreo pagină albă şi încercând să se hotărască ce cuvinte să aştearnă pe hârtie. însă, în ciuda zilelor care se scurseseră de când se trezise, încă nu-şi putea aminti foarte clar momentele acestea din trecut. Şi-a încordat mâna, gândindu-se la ceea ce-i spusese Dacre:

„Să ai încredere doar în ceea ce poţi să vezi!”

Zeul nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa amintirilor lui Roman. Lui îi era greu să-şi amintească ce se întâmplase înainte să coboare în adânc, de parcă în ceaţa din mintea lui s-ar fi ridicat munţi ce blocau accesul la ani buni din propria viaţă.

„Ai nevoie de timp” ii spusese Dacre, „dar îţi vei aduce aminte ce este important. Şi îţi vei găsi locul aici „ Atunci când se trezise pentru prima oară în adânc, Roman se simţise de parcă ar fi tras pentru întâia oară aer în piept. îşi deschisese ochii şi văzuse lumina pâlpâitoare a focului şi pereţii de marmură albă care îl înconjurau, simţise piatra dură sub el şi înţelesese imediat că se află altundeva. Un loc magic, în care nu mai fusese până atunci.

Pe deasupra, mai era şi gol.

Gemând, se ridicase şi privise în jurul încăperii stranii.

Avea nişte proporţii ciudate şi era cioplită cu totul din piatră. Avea nouă pereţi, toţi albi cu striaţii albastre, lucitori ca faţetele unui diamant. Tavanul sclipea, învârstat cu aur, iar dacă mijea ochii, lui Roman i se părea că seamănă cu cerul nopţii. Patru torţe ardeau în suporturi de fier, focul fiind singura sursă de lumină.

înfiorat, Roman coborâse de pe masa dură pe care fusese întins. Piatra de sub tălpile lui era netedă, începuse să păşească pe lângă pereţi, în căutarea unei uşi. Nu găsise niciuna, dar îşi înghiţise spaima, dând roata încăperii pentru a doua oară, cu degetele alunecându-i pe piatră.

— Alo? strigase cu glas încă răguşit de somn. E cineva aici?

Nu primise niciun răspuns. Auzea doar sunetul propriei respiraţii.

Nu-şi amintea cum fusese adus în acea încăpere. Nu ştia de câtă vreme se afla închis în acel loc. în cele din urmă, se oprise din tremurat.

îşi coborâse privirea la propriul trup, palid în lumina focului, de parcă ar fi putut să descopere răspunsuri pe propria piele.

Uimit, chiar descoperise ceva.

Se încruntase şi se aplecase să cerceteze mulţimea de cicatrici de pe piciorul drept. Erau numeroase: unele lungi şi zimţate, altele, mici şi drepte, iar Roman le urmărise cu degetul, de parcă ar fi fost drumuri pe o hartă. în cele din urma, apăsase cu putere pe semnele delicate, sperând ca durerea avea să-l ajute să-şi amintească.

Nu simţea durere, dar cu coada ochiului văzuse k [9]
fulgerând ceva. îşi întorsese repede capul, dar îşi dăduse seama că nu văzuse ceva în cameră, ci o străfulgerare în minte. Lumina soarelui şi fum, bubuitul artileriei. Pământul se cutremura; vântul purta iz de metal încins şî sânge. O săgetare dureroasă apoi, atât de ascuţită, că-i tăiase respiraţia şi-l făcuse să se prăvălească la pământ.

Dar nu fusese singur. îl însoţea cineva, ţinându-l de mână.

Degetele lui Roman alunecaseră de pe cicatrici. îşi îndreptase palmele spre faţă şi băgase de seamă că are o urmă pe degetul mic de la mâna stângă. Trebuie să fi purtat un inel la un moment dat. Atinsese urma uşor

pronunţată pe care o lăsase în urmă.

Nu işi mai amintea nimic. Nu mai putea revendica nicio străfulgerare sau vreo fărâmă din propriul trecut.

îşi încordase mâna până când i se albiseră încheieturile.

Sunt mort?

Parcă pentru a-i răspunde, durerea năvălise brusc. Capul îl durea atât de tare, încât trebuise să se lase jos, pe podeaua din piatră. Ţipase, strângându-şi genunchii la piept. Prin creierii lui trecea lama unei spade, legănându-se dintr-o parte într-alta. O sabie care-l spinteca pe dinăuntru.

Durerea fusese atât de puternică, încât işi pierduse cunoştinţa.

După o vreme, se trezise cu ochii plini de groază.

Primise ceva. Pe podea se afla o lavă cu mâncare: un castron cu tocană aburindă, un codru de pâine neagră, o carata cu apă şi o cupă mică din lemn. Iar alături zăcea un morman de haine şi o pereche de ghete din

Roman se târâse spre ofrandă. Se simţea atât de înfometat, de gol, că nu ezitase nicio clipă să mănânce mâncarea şi să bea apa. Dar, când se întinsese după haină şi o desfăcuse, împietrise.

Era o salopetă. Fusese lovit din nou de un val de familiaritate. Haina era într-o nuanţă închisă de roşu, iar Roman se oprise să cerceteze emblema albă, cusută deasupra buzunarului de pe partea stângă: **CORESPONDENT SUBPĂMÂNTEAN.**

îşi trăsese pe el salopeta, ignorând senzaţia de jenă pe care i-o trezea.

în clipa în care încheiase ultimul nasture, frigul îi părăsise trupul. Simţise cum căldura îi radiază din coaste, de parcă ar fi înghiţit raze de soare. Se încălţase rapid cu şosetele şi ghetele care-l aşteptau.

Câteva clipe mai târziu, un zgomot spărsese tăcerea asurzitoare.

Se întorsese şi văzuse fisura care se deschisese în perete. Era uşa pe care o căutase fără sorţi de izbândă mai devreme.

Un bărbat tânăr, îmbrăcat cu o uniformă cafenie, păşise în cameră. Părea aproape de o vârstă cu Roman, poate cu doar câţiva ani mai mare ca el, şi avea pielea albă şi păr blond. Sprâncenele îi erau încruntate, iar buzele, strânse într-o linie subţire, de parcă nu ar fi zâmbit prea des.

— Cine eşti? îl întrebase Roman cu glas răguşit.

— Sunt locotenent Gregory Shane. Tu cum te numeşti?

Roman împietrise. Numele lui? Nu şi-l aducea aminte şi gândurile i se învălmăşeau.

Probabil că ceva din panica lui interioară i se întipărise pe chip, pentru că locotenentul îi spusese:

— Nu-ţi face griji, îţi vei aminti! Nu forţa lucrurile!

— De câtă vreme mă aflu aici?

— De câteva zile. Te-ai vindecat.

— De ce?

— Va dori să-ţi spună chiar el. Acum urmează-mă!

Shane o luase la pas, aşa ca Roman nu avusese de ales şi îl urmase înainte ca usa sa se facă din nou nevăzută.

Holurile erau destul de încăpătoare ca să

poată fi străbătute de doi oameni, umăr la umăr, şi destul de înalte cât să încapă pe ele cu uşurinţă cineva de înălţimea lui Roman. Pereţii erau la fel ca aceia din camera în care se aflase până atunci: netezi, reci şi albi, cu firicele lucitoare ca nişte vene albastre. La fiecare zece

♦

paşi se afla o torţă care lumina drumul. în jur plutea o linişte stranie. Apoi trecuseră pe lângă un tunel ramificat, şi Roman auzise bufnituri îndepărtate.

încetinise pasul şi mijise ochii spre coridorul din dreapta, care era cufundat în întuneric. Părea că se lucrează. Sunetele barosului care lovea în nicovală se împleteau cu strigăte şi cu clinchetul maşinăriilor. Brusc, spre ei adiase o pală de aer cald, metalic.

— Mergi mai departe! îl îndemnase locotenentul cu glas aspru.

Roman se pusese din nou în mişcare. Era nerăbdător însă să afle unde anume se afla şi de ce fusese coborât în adânc. Băgase de seamă că trecuseră pe lângă alte două coridoare, dintre care unul mirosea îngrozitor, de parcă acolo s-ar fi aflat ceva putred sau pe moarte. Celălalt era plin de moloz şi pânze de păianjen, ca şi cum tavanul s- ar fi prăbuşit cu mai multe decenii în urmă.

Shane trebuie să fi băgat de seamă cât de atent era Roman, cum încetinea pasul de fiecare dată când treceau pe la o răscruce de drumuri. Locotenentul se oprise în loc şi scosese din buzunar o batistă, pe care i-o legase lui Roman la ochi.

— O simplă măsură de precauţie, îl

informase, apucându-l pe Roman de cot. Urmează-mă!

Roman îşi muşcase buza. Grija îi apăsa pieptul, împiedicându-l să respire. I se păruse că se mai întorseseră la două colţuri, li asudaseră palmele când
Shane îi spusese să-şi întindă mâinile şi sa atingă peretele.

— Ne aflăm la capătul unei scări, zisese individul. Sunt 25 de trepte în total şi sunt abrupte. Fii cu băgare de seamă!

Roman îl urmase încetişor. Picioarele începuseră să-i ardă, apoi simţise schimbarea de temperatură, după care auzise cum se deschide o uşă.

♦

Fusese întâmpinat de un mănunchi de raze care i se strecurau prin legătura de la ochi. De adierea unei pale de vânt proaspăt, înmuiată de căldură primăvăratecă. Probabil plouase de curând, pentru că Roman simţise izul pământului reavăn odată ce păşise cu totul în lumea de sus. Podeaua de sub tălpile lui era din lemn şi scârţâia ca aceea dintr-o casă veche. Aproape că se împiedicase de colţul unui covor, fluturându-şi mâinile în aer ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Aşteaptă aici! îi ceruse Shane, închizând uşa. Nu te mişca!

Roman doar dăduse din cap, căci avea gura uscată. Ascultase cum se îndepărtează paşii grei ai lui Shane. Simţea că încăperea în care se află e plină de mobilă. Nu răsuna niciun ecou singuratic, unicul zgomot fiind ticăitul constant al unui ceas, undeva, la stânga lui.

Auzise pe cineva vorbind. Sunetul era înăbuşit de pereţi. Recunoscuse cadenţa

monotonă a lui Shane şi îndrăznise să păşească puţin mai în faţă, ca să desluşească cuvintele.

— S-a trezit, înălţime. L-am adus aici, cu mine. Aşteaptă în cealaltă cameră, daca doreşti să-l vezi.

Tăcere. Vocea care se auzise apoi era una pe care Roman nu o mai auzise până atunci – adâncă, de bariton. Languros şi catifelat, glasul îi trezise fiori pe şira spinării.

— Parcă ţi-am spus să nu-l aduci aici, locotenente.

— Este vorba despre memoria lui, sire. Nu-şi aminteşte nici măcar propriul nume. M-am gândit că l- ar ajuta dacă...

— Dacă ar vedea acest loc?

— Da, sire. Ştiu că nu avem mult timp la dispoziţie şi ca ne-ar putea fi de ajutor prin...

— Prea bine! Adu-l la mine!

Roman făcuse un pas în spate, cu inima bubuindu-i în timpane. Era tentat să-şi smulgă batista de la ochi şi să fugă, să fugă undeva departe de acel loc, dar ezitarea îl costase. îl auzise pe Shane intrând din nou în încăpere şi tresărise în clipa în care locotenentul îi scosese legătura.

Privise în jur. Se afla într-o cameră mică, dar agreabilă: o pictură în ulei atârnată deasupra şemineului din piatră; mobilă din lemn de cireş, cu perne din catifea verde, deasupra unui covor pluşat. Ferestrele înalte, încadrate de draperii florale, erau întredeschise, permiţându-i aerului proaspăt să pătrundă înăuntru. Era un soi de antreu, îşi dăduse Roman seama, aruncând o privire uşii pe care intraseră.

Era o uşă ca oricare alta. Sculptată în lemn,

cu vopsea albă sărită şi o clanţă din alamă, cu o gaură pentru chei ruginită. Ar fi trebuit să-i aparţină unui garderob în care se agăţau hainele. Doar că ei se ridicaseră din adânc.

— înălţimea sa, comandantul Dacre, te va primi acum, îl anunţase Shane. Urmează-mă!

— Dacre? şoptise Roman.

Numele i se ridicase ca o văpaie din piept, arzându-i buzele. Se văzuse cu bretele din piele, îmbrăcat cu pantaloni călеaţi perfect, la dungă, şi o cămaşă albă cu nasturi, stând la un colţ de stradă în timp ce citea un ziar cu acest nume în titlul de pe prima pagină.

— Vino! repetase Shane.

Roman păşise intr-un foaier şi văzuse imediat că în faţa uşii erau postaţi doi soldaţi înarmaţi. Aveau expresii reci şi sobre şi chipuri ca de statui. Roman îşi ferise ochii şi înaintase pe hol, urmat îndeaproape de Shane.

în uncie locuri, podeaua părea să aibă denivelări. Pe pereţi se vedeau crăpături mari, care străbateau tapetul ca nişte vene, de parcă locuinţa ar fi trecut printr-o furtună teribilă. însă abia când păşise în bucătăria spaţioasă şi văzuse masa, cu rafturile de deasupra încărcate de ierburi şi oale din aluminiu, şi uşa dublă, cu geamurile crăpate, Roman simţise durerea săgetându-l în piept.

Mai fusese în acest loc. Era sigur.

Singurul lucru pe care-l putea face însă era să se holbeze la cele două maşini de scris care se odihneau alături, pe masă. Erau aproape identice, cu tastele lucind în lumina soarelui.

— înţeleg că una dintre aceste maşini de scris îţi este cunoscută?

Roman îşi îndreptase ochii spre partea lui stângă. La capătul mesei era aşezat un bărbat înalt, cu umeri lăţi. Părul lung şi blond ii cobora până la gulerul uniformei cafenii impecabile. Era straniu că Roman nu îl observase până când nu vorbise, iar acum părea sa nu-şi mai poată lua ochii de la el.

Străinul arăta mai matur decât el, deşi era greu să-i dea o vârstă. Părea să aibă cu adevărat ceva peren – prezenţa lui cântărea greu în încăpere, dar nu avea niciun fir argintiu în păr, nici riduri la coada ochiului. Avea o faţă ascuţită, cizelată, şi ochii de un albastru intens.

Roman nud mai întâlnise până atunci, dar nu putea să nege că are un aer familiar. La fel ca maşinile de scris şî casa, de parcă Roman ar fi păşit prin acest loc în vîse. însă poate că avea această senzaţie doar pentru că străinul îl privea de parcă l-ar fi cunoscut, iar asta ii dădea lui Roman un sentiment neplăcut, ca atunci când iţi treci mâna peste un fular de lână înainte de a apăsa întrerupătorul pentru lumină. Energie statică şi metal; un spasm până în măduva oaselor.

Roman nu îşi închipuise niciodată că avea să stea faţă în faţă cu un zeu. Divinităţile fuseseră înfrânte. Erau forţe adormite, îngropate. Nu ar fi trebuit să se scoale şi să umble din nou printre muritori. Roman se crispase de durere înlăuntrul său pentru că începeau să-i revină frânturi din memorie. Un oftat, o şoaptă.

Un fior.

Dacre zâmbise de parcă ar fi putut să-i citească gândurile lui Roman.

Zeul îşi întinsese mâna elegantă, arătând

din nou spre maşinile de scris.

Roman clipise, amintindu-şi întrebarea.

— Da, sire. îmi par familiare.

— Atunci, care dintre ele este a ta?

Roman se apropiase de masă. Cercetase maşinile de scris, însă doar privindu-le nu putea spune cu certitudine. Ambele păreau să fie importante pentru el, lucru care îl nedumerea.

— Le poţi atinge, reluase Dacre cu blândeţe. Am descoperit că ajută la recuperarea memoriei după vindecare.

Roman îşi întinsese mâna cu degete tremurânde. în obraji îi înfloriseră bujori. Se simţea ruşinat că pare atât de slab şi de fragil dinaintea zeului. Nici măcar nu-şi aducea aminte propriul nume! Dar, în clipa în care atinsese bara de spaţiu a maşinii de scris care-l aştepta în partea stângă, zbaterea frenetică a pulsului i se liniştise.

Aceasta, îşi zisese. Aceasta a fost a mea.

Surprinsese o lumină fulgerătoare cu coada ochiului. De această dată ştiuse că e doar în mintea lui, o amintire care îşi găsea locul. îşi adusese aminte că stătea la un birou în dormitorul lui şi scria la maşina de scris. Lucra la lumina lămpii, până târziu în noapte, cu cărţi şi căni de cafea împrăştiate în jur. Uneori, tatăl lui îi batea la uşă şi-i zicea: „Culcă-te, Roman! Cuvintele vor fi acolo şi de dimineaţă!”

Degetele lui Roman alunecaseră de pe tastă, propriul lui nume reverberând înlăuntrul său. îi aruncase o privire maşinii de scris care-l aştepta în partea dreaptă, curios. Trasase conturul tastelor, aşteptând sa izvorască o nouă amintire.

Nu apăruse nicio lumină, nicio imagine de care să se agate. La început, i se păruse că nu-l întâmpină nimic mai mult decât o tăcere rece şi adâncă. Cercuri concentrice care se risipeau pe suprafaţa unui lac întunecat. Apoi simţise chemarea. Venea din adâncul lui, o coardă invizibilă, între coaste, pe care nu o vedea, dar pc care o simţea.

Emoţiile îi aprinseseră sângele.

Percepuse o undă de parfum de lavandă. Un trup cald lipit cu frenezie de al lui. Plăcere, grijă şi o dorinţă care-l pătrundea cu durere până la oase, şi frică, toate împletite la un loc.

Trebuise să strângă din dinţi, chinuindu-se să ţină totul înlăuntru. Dar când mâna îi alunecase de pe maşina de scris, inima îi rămăsese însetată, bătându-i cu putere în piept.

— Care dintre ele este a ta, corespondent? îl întrebase din nou Dacre.

Dar glasul i se schimbase. Nu mai era prietenos, ca mai înainte; Roman simţea asprimea dindărătul cuvintelor. Era cu siguranţă un test. Exista un răspuns corect şi unul greşit, iar Roman ezitase, sfâşiat între maşina de scris care-i adusese aminte de numele lui şi cea care-i adusese aminte ca fusese viu.

— Aceasta, răspunsese, arătând-o pe cea din stânga lui, cea îmbibată de trecut. Cred că aceasta este a mea.

Dacre dăduse din cap spre cineva care se afla în spatele lui Roman. Shane păşise în faţă, apropiindu-se de masă. Roman uitase de prezenţa locotenentului.

— Maşina de scris care îţi aparţine o vei lua în camera ta de corespondent, reluase Dacre.

Cealaltă va li distrusă.
— Da, sire! spusese Shanc, plecându-şi capul.

Roman tresarise. împotrivirea i se urcase ca un nod în gât – nu voia sa fie distrusă cealaltă maşină de scris dar nu găsise curajul şi nici cuvintele potrivite ca să-l convingă pe Dacre să se răzgândească. încă îşi simţea mintea ca o pojghiţă de gheaţă, care se putea frânge oricând într-o mie de cioburi, iar zeul trebuie să fi ştiut asta.
— Urmează-mă, corespondent! îi ceruse Dacre. Aş vrea să-ti arăt ceva.

Roman ieşise în urma lui Dacre, pc uşile din spate, într- o grădină cu ierburi. Solul era umed şi băltoacele cu apă de ploaie luceau printre rândurile de legume acum răsărite. Dar cerul de deasupra era albastru, soarele strălucea, iar norii se împrăştiau, subţiri, suflaţi de vântul din vest.

Ieşiseră pe o poartă de fier şi traversaseră drumul cu piatră spartă, intrând pe un câmp.

Dacre înainta cu uşurinţă prin iarba înaltă, umbra lui tremurând pe deasupra lanurilor aurii. Fiecare pas pe care ¡1 făcea era însoţit de dangătul slab al unui clopot. Sau poate era un sunet scos de două bucăţi de metal care se loveau între ele.

Roman îl urma îndeaproape, dar inima îi batea mai tare în piept. Locul acesta avea ceva straniu. îl făcea să tremure înfiorat în miezul zilei. Sudoarea îi lucea pe piele.
— Aici, rostise Dacre. Aici te-am găsit.

Roman se oprise fără voia lui. îşi coborâse privirea şi băgase de seamă că o parte din iarbă era culcată şi pătată. Păreau pete vechi

de sânge uscat ca un vin întunecat.

— Ai murit repede. Aveai plămânii plini de sânge. Te- ai târât prin iarbă, căutând parcă pe cineva.

Dacre tăcuse câteva clipe. Vântul îi răvăşise părul de culoarea inului şi privirea lui o întâlnise pe a lui Roman.

— îţi aduci aminte?

— Nu.

Lui Roman începuseră să-i pulseze din nou tâmplele. Se încruntase la sângele împrăştiat şi la iarba culcată, încercase să se închipuie muribund într-un astfel de loc şi tot ce simţise fusese recunoştinţă pentru zeul care voise să-l salveze.

— Trupurile şi minţile muritorilor sunt extrem de fragile şi greu de reparat! zisese Dacre, uşor amuzat. Ca mătasea de păianjen, ca gheaţa primăvara. Pentru ca magia mea să îţi poată vindeca rănile fizice, a trebuit să construiesc ziduri în mintea ta, astfel încât să fii protejat atunci când aveai să te trezeşti din nou. Asa că este mai bine ca amintirile să iţi revină treptat.

Roman rămăsese tăcut o clipă. Cu ochii încă aţintiţi la pământul pătat de sânge, îl întrebase pe zeu:

— De ce m-ai salvat?

— Vei fi o parte vitală a acestui război, îi răspunsese Dacre. Aş vrea ca tu sa scrii varianta mea pentru această poveste.

în această seară, Roman se afla în camera care-i fusese alocată. O cameră la etajul de sus al casei pe care aproape că şi-o amintea.

Draperiile aveau o nuanţă verde-închis.

Lipit de unul dintre pereţi se găsea un pat improvizat pe podea, cu pături strânse pe el. Ferestrele erau înţesate de fisuri, iar sticla se aprindea ca o văpaie în lumina soarelui de la apus. Uşa se închidea cu greu, de parcă fundaţia întregii clădiri avusese de suferit. în ciuda intimităţii pe care Roman o avea acum într-o cameră a lui, ştia că în fapt este doar o iluzie. Odaia nu avea oblon, iar Shane stătea de gardă pe hol.

Toată atenţia lui Roman era însă îndreptată spre biroul aliniat în faţa uneia dintre ferestre. Şi asupra maşinii de scris care-l aştepta în lumina tot mai slabă.

Extenuarea îi îngreuna oasele, dar datoria se profila ca o osatură veche a existenţei sale, iar Roman s-a apropiat de birou. S-a aşezat pe scaun şi a fixat maşina de scris cu privirea. încă nu ştia ce avea să scrie; nici măcar nu ştia dacă avea să găsească cuvintele potrivite.

Pe birou se afla un top nou de hârtie. Un carneţel şi creioane. O grămăjoară de lumânări şi o veioză cu un bec gălbui, astfel încât să poată scrie noaptea. Dacre părea să sc fi gândit la tot. A prins cu băgare de scamă o foaie de hârtie în maşina de scris. A oftat, trecându-şi mâna prin părul negru. Avea nevoie de o baie. Voia să doarmă, să nu se mai gândească la nimic o vreme. Dar, când şi-a lăsat în cele din urmă degetele pe tastatură, a fost întâmpinat de o surpriză.

Aceasta nu era maşina de scris pe care i-o indicase lui Dacre ca fiind a sa. Nu era cea la care bătuse de când era copil, care îi arătase o frântură din cel care fusese înainte.

Roman a închis ochii, respirând tremurător.

A simţit din nou chemarea aceea, amestecul de emoţii. A încercat să-şi închipuie cine atinsese acele taste de nenumărate ori, cine bătuse la acea maşină.

Cine eşti?

Nu a primit niciun răspuns. Nu vedea nimic, dar simţea din nou. O tachinare uşoară, care nu putea fi însă negată. O legătură invizibilă, împletită printre coastele sale.

S-a împotrivit chemării necunoscutului.

Prima Alouette

NU CRED CĂ S-A ÎNTORS ÎMPOTRIVA noastră, a spus Iris. Roman încearcă să supravieţuiască.

Helena a ridicat din sprânceană.

— S-ar putea prea bine să fie vorba despre asta. Dar înseamnă că nu este de încredere şi ca a fost compromis. Nu mă mai pot baza pe el! în plus, acum ne va crea probleme pentru că scrie pentru concurenţă.

Iris şi-a întors privirea la Gazeta de Oath pe care o ţinea în continuare în mână. Gândurile i se învălmăşeau în minte, dar s-a concentrat asupra articolului lui Roman. Aproape că-l auzea citindu-i-l, pe un ton rece, cu o cadenţă aspră. Aproape de nerecunoscut. Asta până când a dat cu ochii de un cuvânt, din a şasea frază, care putea fi uşor trecut cu vederea: O poveste nu desprinsă dintr-un muzeu sau volum de istorie, pe care inulţi dintre noi nu o vor mai citi niciodată, ci o poveste care se scrie acum.

— Muzeu, a şoptit Iris.

— Poftim? a întrebat-o Helena.

Iris a clipit. Inima ii batea dintr-odată mai tare.

— Nimic. Doar o idee.

Helena a oftat, cu mâinile în şold.

— Asta îţi va afecta abilitatea de a raporta, copilă?

— Nu. Din contră! i-a răspuns Iris, păşind spre telefon. Voi descoperi adevărul.

A ridicat Gazeta de Oath şi a scuturat-o bine în aer, doar ca s-o liniştească pe Helena şi pe redactorii care erau cu ochii pe ea. Apoi a pus mâna pe receptor şi a sunat la centrală.

O voce de bărbat a pârâit pe fir.

— Unde doriţi să vă redirecţionez apelul?

— La Gazeta de Oath, vă rog! a cerut Iris.

— Aşteptaţi, vă rog!

Iris a aşteptat, bătând din picior. A auzit zgomotul static de pe linie, comutatoarele pe care se apăsa, apoi târâitul constant în urechi. Ştia că la Gazeta de Oath sunt mai multe telefoane. Nu avea de unde să ştie către

•

care fusese direcţional apelul ci, aşa că a numărat în gând, aşteptând, sperând, rugându-sc...

— Alo? Aici Prindle, de la Gazeta de Oath.

Lui Iris i-a înflorit un zâmbet pe buze. Era aşa cum sperase, şi a avut nevoie de câteva secunde ca să se adune.

— Alo? a repetat Sarah Prindle, uşor nerăbdătoare.

— Prindle, a rostit Iris pe un ton jos. Am nişte veşti importante pentru tine. Trebuie să ţi le comunic în persoană. Ne vedem la cafeneaua Gould în douăzeci de minute.

— Ne vedem la...

Sarah păruse mai întâi indignată, dar şi-a înghiţit singură cuvintele. Glasul i s-a înmuiat, cu un uşor oftat.

— Ia stai puţin... Winnow, tu eşti? îţi recunosc vocea.

— Da, eu sunt.

— Dar, Autry... Nu am liber până la pauza de prânz.

— Ştiu, dar trebuie să te văd cât mai curând. Nu te poţi furişa?

A urmat o clipa de tăcere. Iris aproape că putea să o vadă pe Sarah cu ochii minţii

aruncând priviri furişe pe deasupra agitaţiei din redacţia Gazetei. Zeb Autry era tară îndoială la el în birou şi îşi turna whisky peste gheaţă, cu un teanc de hârtii pe birou.

— Da, cred că pot! a răspuns ea în cele din urmă, destul de entuziasmată. Douăzeci de minute zici? La cafeneaua Gould?

— Da, i-a răspuns Iris. Te aştept!

— Atunci, ne vedem curând!

Iris a pus receptorul în furcă şi s-a răsucit. Redacţia Tribunei era în continuare cu ochii pe ea, cu pupilele dilatate de curiozitate.

Iris a împăturit Gazeta sub trenci, ca să protejeze ziarul de ploaie, şi, cu rândurile trădătoare ale lui Roman lipite de inima, a ieşit de la Tribuna de Cerneală. Şi a pornit prin spiralele de ceaţă gri spre cafeneaua Gould.

Sarah Prindle întârzia câteva minute, dar pe Iris nu o deranja. Alesese o masă mică şi rotundă dintr-un colţ al cafenelei, între un raft cu cărţi şi un lămâi plantat în ghiveci. Un loc perfect pentru o discuţie clandestină. Doar ce-şi atârnase trenciul în cuier şi comandase un ibric cu ceai când a auzit clopoţelul de deasupra uşii de la cafenea sunând.

Sarah arăta exact aşa cum şi-o amintea. Deşi adevărul era că nu trecuseră decât câteva luni de când lucraseră împreună la *Gazetă.* De atunci se scurseseră însă săptămâni cu zile stranii, întunecate, şi lui Iris i s-a tăiat respiraţia când şi-a dat seama că se simte cu adevărat de parcă ar fi trecut ani.

— Winnow! a strigat în şoaptă Sarah,

grăbindu-se spre colţul lui Iris.

Iris s-a ridicat de la masă zâmbind.

— Mă bucur să te văd, Prindle!

S-au îmbrăţişat atât de strâns, că Iris a simţit că-i trosneşte spinarea şi s-a ales cu o gură plină din părul blond şi fin al lui Sarah.

— Te rog, ia loc! i-a zis Iris, aşezându-se din nou pe scaunul ei. Doar ce am comandat un ibric cu ceai pentru amândouă.

— Ceai care nu se răceşte niciodată! Un câştig bun adus de o clădire fermecată.

Sarah şi-a rezemat umbrela de perete şi apoi a luat loc.

Un chelner le-a adus un ceainic aburind – era adevărat, ceaiul nu se răcea niciodată la cafeneaua Goukl – alături de un recipient cu lapte şi miere şi o farfurie cu chifle dulci unse cu unt. Fetele şi-au pregătit ceştilc în tăcere. Dar Sarah trebuie sa fi simţit grijile pe care Iris le adusese cu ea în cafenea, aşa că şi-a ridicat privirea şi a spus:

— înţeleg că ai văzut articolul lui Kitt din această dimineaţă.

— Da.

Iris a luat ziarul de pe podea şi l-a întins pe faţa de masă- Titlul lui Roman o atrăgea în continuare, ca un vârtej în ocean.

— Şi am câteva întrebări.

— Şi eu am, la rândul meu, a replicat Sarah, scoţându-şi ochelarii ca să-i şteargă de ceaţă şi de stropii de ploaie. Am întrebări încă de când ai plecat de la *GazettV.* Cum ar fi: de ce a demisionat Kitt la doar câteva săptămâni după ce ai plecat tu? Totul a părut întâmplător; asta până să privesc lucrurile cu mai mare atenţie. Sarah şi-a pus ochelarii la loc pe nas, şi ochii i s- au mărit în timp ce

adăuga: Şi, pe zei, abia acum am băgat de seamă că ai un inel pe deget! Acela e... Voi doi v-aţi...?

— Şşş! a tăcut Iris, băgând de seamă că atrăseseră câteva priviri. Da. Eu şi Kitt suntem căsătoriţi.

— Când s-a petrecut asta?

— Pe front.

— Ah, Winnow, ai multe explicaţii de dat! Sau să-ţi spun şi ţie Kitt de acum încolo?

— îmi poţi spune Winnow, a răspuns Iris, sorbind din ceai. Dar este o poveste lungă, şi mă tem că va trebui să ţi-o împărtăşesc mai târziu. Deocamdată trebuie să aflu cum au ajuns cuvintele lui Kitt la Gazetă. Printr-o scrisoare? I-a fost adresată lui Autry? Articolul a fost scris de mână sau deja bătut la maşină?

Sarah s-a încruntat.

— Ştii ce, chiar a fost foarte straniu. Cu două zile în urmă, ma aflam în biroul lui Autry, îi adusesem comanda pentru prânz, când un bărbat a bătut la uşă.

— Cine era acest bărbat? a cerut Iris să afle. Cum arăta? Care-i era numele?

— Eu... nu ştiu cine era, i-a răspuns Sarah. Adevărul este că nu i-am văzut fata. îmi amintesc că era înalt.

»

Purta o pelerină şi avea gluga trasă pe cap. Avea glasul aspru, cu o cadenţă stranie, aproape languroasă. Nu era o voce neplăcută, dar am îngheţat când am auzit-o.

Iris s-a rezemat de speteaza scaunului şi şi-a pocnit degetele. Bărbatul trebuie să fi fost unul dintre acoliţii lui Dacre. Unul dintre cei mai de încredere servitori ai lui Dacre fusese

în Oath, nu departe de locul în care stăteau Iris şi Sarah acum, bându-şi ceaiul în cafenea. Cum de se mişcase bărbatul pe neştiute şi fără să atragă atenţia? Luase trenul până în Oath? Venise pe jos de pe front până în oraş? Călătorise cu un vehicul?

Toate aceste idei îi ridicau firele de păr de pe braţe. Războiul era mult mai aproape de oraş decât crezuse pe vremuri.

— Deci acest bărbat i-a înmânat articolul scris de Kitt lui Autry, a rezumat Iris.

— într-adevăr! Şi a zis că este ceva pentru care Autry cu siguranţă va fi dispus să plătească preţul.

— Şi care a fost preţul?

Sarah a început să se joace cu tortiţa delicată a ceştii.

— Autry primea articolul dacă era de acord să publice toate celelalte articole ce urmau să-i fie livrate. Din acea clipă nu ar mai fi avut dreptul să aleagă.

— Aşadar, vor mai veni şi alte articole?

Sarah a dat din cap.

— Autry a fost încântat. M-a dat afară din birou ca să deschidă singur corespondenţa. Nici două minute mai târziu, m-a chemat înapoi şi mi-a spus să pun articolul pe biroul lui Bonton, la redactat. Am făcut întocmai şi am reuşit să arunc o privire hârtiei. Am fost şocată să văd că este scriitura lui Kitt.

— Scrisul lui de mână? a întrebat Iris.

— Nu. Articolul fusese bătut la maşină, i-a răspuns Sarah. Voiam să spun doar că am fost uimită să-i văd din nou cuvintele şi de faptul că publică iar la Gazetă, mai ales după ce îşi dăduse demisia şi făcuse atâta vâlvă.

Articolul lui Roman era bătut la maşină,

ceea ce

♦ *

însenina că avusese acces la o maşină de scris. Să sperăm că la o Alouette, şi-a zis Iris.

— Kitt... a dat dc necaz, Winnow? a întrebat-o Sarah.

— Aşa cred. Iar eu sunt pe cale să te rog să faci ceva foarte periculos şi extrem de ilegal.

— Ilegal?

— Da. Şi nu te-aş fi pus în această situaţie dacă nu aş fi avut cu disperare nevoie de tine.

Sarah a mustăcit. A lăsat jos ceaşca cu ceai şi şi-a împreunat mâinile, aplecându-se spre Iris cu un aer conspirativ.

— Te ascult, atunci.

— Muzeul îţi este foarte cunoscut, nu-i aşa?

— Păi, da. Merg acolo în fiecare weekend cu tata.

Iris şi-a muşcat buza, conştientă că se află intr-un moment de răscruce. Cu toate acestea, nu avea de ales. Era mistuită de dorinţa de a-i scrie lui Roman din nou. De a restabili din nou legătura magică, făcând-o să treacă peste praguri şi să străbată kilometri întregi sfâşiaţi de război.

— Trebuie să mă ajuţi să pătrund în muzeu, Prindle.

Spre lauda ei, Sarah doar a clipit.

— Bine! Şi de ce am face asta?

— Pentru că trebuie să fur o maşină de scris.

Al doilea prenume ne place cel mai mult

Ar trebui sâ fiu mort Nu ar trebui să stau la biroul meu şi să îţi scriu aceste rânduri. Nu ar trebui să trag aer în piept – inspir, expir, inspir – şi să privesc stelele, simţind cât de ~~**nespus de f**~~r~~**umoasă**~~ rece este lumea, acum, că am scăpat de moarte, ca un musafir care a întârziat mai mult decât se cuvine. Nu ştiu ce

♦

altceva mă îndeamnă sa mă ridic la răsărit şi să merg înainte în afară de asta: cicatricile mele ascund ~~**un -eantee**~~ o poveste. Una care îmi şopteşte la ureche, deşi încă nu ram pătruns cu totul cuvintele.

„Ar trebui să fii îngropat într-un mormânt”, îmi zice lumea, atât de tare, că toate celelalte sunete amuţesc.

Şi. cu toate acestea, eu îmi apăs degetele pe cicatricile din piele – delicate, proaspete, calde ca sângele de dedesubt – şi aud: ~~**„fex-Hrtă-eova divin..**~~ „Există cineva care te-a păstrat aici – respirând, mişcandu-te, trăind.”

Mâinile lui Roman au alunecat de pe maşina de scris. Ar fi trebuit să scrie următorul articol pentru Dacre, doar că, atunci când se aşezase la masa de scris, din el izvorâseră alte cuvinte.

Abia se întunecase şi casa era tăcută. Dar, dacă se concentra, Roman putea să surprindă

cadenţa vagă a glasului lui Dacre, care se afla cu un etaj mai jos. Auzea podeaua scârţâind sub tălpile ghetelor; scârţâitul uşii de la intrare, care se închidea şi deschidea.

Toate zilele erau aşa, pline de întâlniri misterioase, de veniri şi plecări. Roman rămânea ascuns, la etajul superior. Lua masa în camera lui şi bătea la maşină atunci când zeul îl vizita cu idei pentru articole. Roman s-ar fi simţit ca un prizonier dacă nu ar fi trăit mai înainte teroarea de a fi închis într-o încăpere de sub pământ.

Şi-a adus aminte de usa din salon, care se deschidea către alt tărâm.

Dacre voia ca următorul articol să fie gata până a doua zi, aşa că Roman a oftat, cu ochii aţintiţi la cuvintele lui triste. îl durea capul, de parcă astăzi şi-ar fi exploatat prea mult mintea, încercând să-şi aducă aminte anii pe care-i pierduse. Roman s-a frecat la ochi, resemnat în faţa faptului că în seara aceasta cuvintele pur şi simplu nu se lăsau culese.

S-a ridicat, cu umerii zvâcnindu-i pentru că stătuse jos ore în şir. A stins lumânările şi a rămas în întuneric, respirând umbre şi şuviţe de fum. încetişor, şi-a pipăit drumul spre patul lui de pe podea şi s-a întins pe păturile reci, îmbrăcat încă cu salopeta şi încălţat cu ghetele.

Trebuie să fi fost mult mai obosit decât îşi dădea seama.

A adormit în câteva clipe.

A văzut o fată. O fetiţă slăbuţă, cu două cozi împletite şi cu păr ca pana corbului. în aceeaşi nuanţă cu a pletelor lui. Obrajii ii erau îmbujoraţi de căldura verii şi îi zâmbea,

trăgându-l de mână.

— Pe aici, Carver! i-a strigat.

Roman a râs, lăsând-o să-l tragă după ea prin iarbă. Erau desculţi şi purtau coroniţe de margarete, pe care le puteau împleti doar atunci când tatăl lor era plecat.

Grădina se deschidea dinaintea lor cu arborii încărcati

>

de iederă şi tufişuri perfect toaletate. înfloriseră trandafirii; albinele şi libelulele vibrau în lumina

* > voluptuoasă a amiezii.

— Unde mă duci, Del? a întrebat-o Roman în vreme ce sora lui îl trăgea mai departe după ca.

— într-un loc secret, a chicotit Del.

S-au oprit pe la marginea grădinii, într-un desiş, ascunsi de ochii din casa cea mare. Murele creşteau sălbatic printre spini, iar Roman şi Del au început să mănânce cu pumnul din ele. Aveau degetele pătate în violet când au auzit-o pe mama lor strigându-i.

— Roman? Georgiana? Haideţi la masă!

Acum îmi aduc aminte! a gândit Roman, tresărind. Al doilea prenume ne place amândurora cel mai mult!

L-au inundat şi mai multe amintiri, care se topeau una într-alta. Zile pe care Roman le trăise cândva şi care atunci i se păruseră plictisitoare şi fără importanţă – aceeaşi rutină, repetată la nesfârşit dar care acum îl alinau, pe care le descoperea fascinat. Nu fusese singur în casa aceea mare şi vastă. O avusese pe sora lui, pe Del, iar ea era lumină, curaj şi minune.

1 s-a derulat pe dinaintea ochilor ziua în care ea se născuse. Când o ţinuse pentru prima oară în braţe, cu băgare de seamă, în vreme ce ploaia răpăia la ferestre. Apoi a văzut ziua în care murise, lazul în care se reflectau norii cenuşii de deasupra, trupul ei, care plutea cu faţa în jos – Mi-am închis ochii pentru o clipă! – şi cercurile de pe suprafaţa apei atunci când se aruncase după ea.

— Respiră, Del! ţipase, apăsându-i pieptul, însă ea avea buzele albastre, iar ochii deschişi erau sticloşi. Trezeşte-te! Trezeşte-te!

Roman a zvâcnit şi s-a trezit.

Privea cu ochi mari în întuneric în vreme ce visul se sedimenta înăuntrul lui ca o aluviune. Inima ii pulsa în timpane, iar sângele îi clocotea sub piele.

A fost doar un vis.

însă Roman încă mai avea în gură apa iazului şi o simţea scurgându-i-se din par. Simţea mirosul pământului umed de pe mal, de parcă apa i-ar fi furat-o pe Del cu doar o zi înainte.

Nu îşi amintea că avusese o soră. însă visul îi păruse atât de real, încât nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva mintea lui încerca să-l ajute să pună cap la cap fragmente pierdute din trecut.

Dacă nu a fost doar un vis, înseamnă că sora mea a murit din vina mea.

Şi-a acoperit faţa cu mâinile, încercând să-şi înghită lacrimile. Dar hohotele l-au zguduit ca o furtună. în cele din urmă, s-a chircit într-o parte şi le-a lăsat să-l pătrundă până la os. A zăcut aşa până când i s-au uscat lacrimile. îl ustura gâtul şi-l durea stomacul.

Dacă ar mai fi rămas acolo mult timp, patul i s-ar fi părut un mormânt.

S-a forţat să se ridice.

Roşu la faţă şi cu privirea înceţoşată, a înaintat spre uşă. Aceasta s-a deschis, balansându-se într-o parte din balamalele ei strâmbe. Spre mirarea lui Roman, Shane nu facea de gardă în hol. De fapt^ acesta era pustiu şi tăcut, învăluit în întunericul adânc al nopţii.

A ieşit în hol. S-a lăsat purtat de paşi spre scară, apoi a coborât-o tăcut, oprindu-se doar atunci când cei doi gardieni de la uşa din faţă i-au întâlnit privirea, ridicând bănuitor din sprâncene.

— Merg la bucătărie, a şoptit Roman răguşit. Ca să iau un pahar cu lapte.

Unul dintre soldaţi a dat uşor din cap spre el. Roman şi-a văzut de drum, atras de căldura şi de lumina pâlpâitoare a focului din bucătărie.

Se aşteptase să găsească încăperea goală, şi a fost din nou mirat să I vadă pe Dacre stând la una dintre mese, concentrat asupra unor hărţi întinse. Ţinea cu mâinile lui mari un pahar cu bere brună, imaginea fiind una atât de firească, încât Roman ar fi putut sâ-şi închipuie că zeii sunt fâcuţi din aceeaşi plămadă ca muritorii. Că nu sunt pe cât de înspăimântători şi de omnipotenţi pe cât sunt făcuti oamenii să creadă.

— Roman! l-a întâmpinat Dacre, vocea lui cu timbru adânc ridicându-se cu o octavă, surprinsă. De ce eşti treaz la ora asta?

— Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru, sire! i-a răspuns Roman în vreme ce privirea îi aluneca peste hărţi. Divinităţile nu au

nevoie de somn?

Dacre a zâmbit şi s-a ridicat. Şi-a lăsat băutura pe masă şi a început să strângă hârtiile.

— Ba poate că da, din când în când. Dar mă bucur să te văd şi mi-ai adus aminte că ar trebui să fac o pauză.

Se bucură că mă vede, şi-a repetat Roman în gând în vreme ce Dacre punea deoparte ilustraţiile cu chenar maroniu. Şi nu vrea să văd acele hărţi.

— Uite, ia loc! a adăugat Dacre, trăgând unul dintre scaune. Ai vrea ceva de băut?

— Nu am vrut să te deranjez, i-a răspuns Roman. De fapt, am venit să îmi iau un pahar cu lapte. Pe vremuri beam lapte când nu puteam să dorm.

Dacre şi-a încreţit fruntea. Părea mai bătrân în lumina lumânărilor, aproape tras la faţă. A mijit ochii strălucitori ca nestematele.

— Maşina de scris te ajută să-ţi aduci aminte?

Roman a dat din cap, muşcându-şi însă limba. încă nu înţelegea de ce Dacre îi ceruse să-şi identifice vechea maşină de scris, iar apoi i-o dăduse în ascuns pe cealaltă.

Doar dacă nu cumva nu-şi doreşte să îmi amintesc.

Ideea a fost cât pe ce să-l facă să-şi piardă echilibrul. Roman s-a lăsat pe scaun. L-a urmărit pe Dacre cum deschide frigiderul şi scoate o sticlă cu lapte.

— Suntem norocoşi că oamenii din acest oraş şi-au lăsat animalele în urmă, a rostit Dacre în timp ce turna laptele într-un pahar înalt. O ofrandă generoasă, căci altfel trupele

mele ar fi înfometate. La fel şi tu, corespondent.

— Da, a şoptit Roman, cu gândul Ia ceea ce îi arătase Dacre din Avalon Bluf!cu câteva zile în urmă.

Străbătuseră străzile împreună, atenţi la stricăciuni. Din unele case rămăseseră doar mormane de moloz carbonizate de foc. Altele scăpaseră de distrugerea bombelor, dar păstrau urmele terorii în ferestrele sparte şi în uşile strâmbe, în fragmentele de şrapnel care licăreau prin curţi. Roman notase totul în carnetul lui, transcriind şi ceea ce îi spunea Dacre. Din multe puncte de vedere, darea de seamă nu îi aparţinea deloc lui Roman.

— Ce s-a întâmplat cu primul articol pe care Lam scris pentru tine? La întrebat pe Dacre. Cel în care descriam cum ai salvat Avalon BlufT?

Dacre a aşezat paharul cu lapte dinaintea lui Roman şi apoi şi-a reluat locul din capul mesei. Şi de această dată, atunci când s-a mişcat, s-a auzit un zgomot vag, metalic.

— Ţi-ar plăcea să-l vezi?

Roman s-a încruntat.

— Ce vrei să spui, sire?

Fără cuvinte, Dacre a scos un ziar împăturit din teancul care se afla lângă cotul lui. l-a dat drumul pe masă, şi Roman s-a aplecat spre el ca să citească titlul scris cu cerneală neagră.

DACRE SALVEAZĂ SUTE DE RĂNIŢI ÎN AVALON BLUFF

de ROMAN C. KITT

Lui Roman i-a stat inima-n piept. Atras parcă de un cântec de sirenă, şi-a întins mâna şi a apucat ziarul ca să-şi citească propriile cuvinte tipărite. Ca să simtă cerneala lipindu-i-se de degete.

— Gazeta de Oath, a citit cu voce tare, admirând frontispiciul caligrafic al ziarului. în acea clipă, în adâncul pieptului său s-a aprins o scânteie. Cât de departe este Oath?

— 600 de kilometri spre est.

— într-acolo te îndrepţi, sire? Spre oraş?

— Da. Ca să o regăsesc pe Enva.

Numele zeiţei l-a făcut pe Roman să îngheţe. I se părea familiar; ştia că îl mai rostise în trecut.

— Soţia mea, a completat Dacre cu un zâmbet aspru. A trăit alături dc mine pc tărâmul din adânc, însă, dacă cu am iubit-o şi mi-am respectat jurămintele... ea a fost o farsoarc care a tras de timp pentru a complota cum să mă trădeze.

— îmi pare rău! Roman nu ştia cum altfel să răspundă, aşa că a ales: Despre asta este acest război? Despre un jurământ încălcat dintre voi doi?

— Este vorba despre mult mai mult de atât, dar nu mă aştept ca tu să înţelegi, cum eşti muritor şi necăsătorit. Nu ai rostit niciodată un jurământ, nici nu l-ai simţit pătrunzându-te până la os, precum magia. Tu nu i-ai jurat niciodată credinţă altuia.

Roman ar fi vrut să protesteze. 1 s-au aprins obrajii, dar nu înţelegea de ce. S-a străduit să rămână tăcut şi să- 1 asculte pe Dacre până la capăt.

— Am sperat că ne vom întâlni la jumătatea drumului după ce m-am trezit din mormânt.

Că va veni la mine. Dar ea a ales să fie laşă şi a rămas în Oath. Acum este de datoria mea să salvez acest tărâm de înşelăciunile ei.

în mintea lui Roman încolţiseră o mulţime de alte întrebări, dar acestea au pălit, atenţia concentrându-i-se asupra cuvântului „salvez“. A văzut-o din nou în faţa ochilor pe Del – privirea ei goală, gura plină cu apă, inima care nu mai bătea sub palma lui, care apăsa cu disperare. Roman nu reuşise să o salveze în vis, şi se simţea încă îndurerat din cauza acestei greşeli îngrozitoare. O greşeala care nu ar fi trebuit să se petreacă niciodată. Dacă se petrecuse.

— Te gândeşti la cineva, a comentat Dacre. Sau poate că îti aduci aminte de cineva?

Roman s-a certat înlăuntrul său. Ce lucru necugetat din partea lui: să-şi lase gândurile să rătăcească atunci când era singur cu un zeu!

— Da. Am visat ceva.

— Ai visat pe cineva drag? Tonul lui Dacre avea ceva dur în el: Pe cineva din trecutul tău?

Roman a ezitat.

— Am visat că aveam o soră mai mică. Dclaney.

Nu ştia cât de mult ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Dacre, însă din clipa în care a deschis gura, cuvintele au început să curgă de la sine. Era straniu cum, povestindu-şi visul cu glas tare, îl făcea mai real.

întâmplarea s-a petrecut cu adevărat. Bătăile inimii îl asiguraseră de asta. Am avut o soră şi am pierdut-o.

Dacre a rămas tăcut câteva clipe, cântărind parcă visul lui Roman. Când a vorbit însă,

cuvintele lui au sunat cu totul neaşteptat pentru Roman:

— Ştiai că şi eu am avut o soră? Este una dintre subpământenii de pe acest tărâm. A fost adormită cu un cântec şi se află într-un mormânt la sud de aici.

— Alva? a grăit Roman, gânditor.

îşi amintea vag o sală de clasă, o hartă a Cainbriei prinsă pe un perete, un profesor care preda cu glas monoton despre cele cinci morminte divine de pe acest tărâm. „Zeii au fost înfrânţi şi îngropaţi – Enva Celesta, Dacre Subpamânteanul, Alva Subpământeană, Mir Subpământeanul şi Luz Celestul. Zeii care vor rămâne adormiţi pe veci „.

— Da, Alva! i-a răspuns Dacre, glasul devenindu-i mai blând când i-a rostit numele. Am avut aceeaşi mamă, şi de aceea noi doi am fost legaţi de blesteme fără sfârşit, deşi, prin comparaţie cu ceilalţi de felul nostru, puterile noastre sunt destul de inofensive.

— Puterile?

— Nu v-au învăţat despre adevăratul suflu al divinităţii în şcolile alea ale voastre? Dacre nu l-a lăsat

pe Roman să răspundă: Bineînţeles! Muritorii se tem adesea de lucrurile pe care nu le înţeleg.

— Ştiu că poţi să vindeci, sire! a replicat Roman, atingându-şi cicatricile din jurul genunchiului. Dar care a fost puterea surorii tale?

— Vrei să spui care este puterea ei. Este adormită doar, aşa cum am fost şi eu mai înainte. Nu este moartă.

— D-da, desigur! lartă-mă, voiam doar…

— Alva este zeiţa viselor, l-a întrerupt Dacre. A coşmarurilor.

Roman s-a încordat. Simţea încă umbra propriului coşmar. A băut o gură de lapte, încercând să alunge izul de apă de iaz şi angoasă.

— Pe când eram tineri, puterile noastre păreau inofensive printre cei ca noi, şi nu neam temut niciodată că ne-ar putea fi furate, a continuat Dacre. Pentru că zeii arareori au nevoie de somn şi trupurile li se vindecă de la sine. La ce sunt bune visele şi vindecarea printre divinităţi? Pentru muritori însă lucrurile stau cu totul diferit. Voi sângeraţi şi vă frângeţi. Tânjiţi după somn, chiar dacă vă face vulnerabili. Visaţi să găsiţi un sens în lumea în care vă aflaţi.

— Asta a fost atunci? Semnificaţia visului meu cu Del?

Dacre a oftat şi s-a aplecat spre Roman.

— îţi voi spune ceea ce mi-a spus şi mie Alva cu mult timp în urmă. Pentru că ea a păşit în visele multor muritori. Cei din soiul tău visează uneori lucruri care îşi doresc să se întâmple. Imaginile sunt îmbibate de emoţiile pe care le simţi în prezent sau de necazurile cu care te confrunţi. Faptul că ai avut viziunea unei surori mai mici este o expresie simplă a cât de mult tânjeşti după familie, a cât de mult îţi doreşti să fii cunoscut. Însă asta este tot ce e: un simplu vis.

Roman şi-a înghiţit un nod. Vorbele zeului, deşi rostite cu bunătate, îl loviseră ca nişte săgeţi.

— Nu eşti de acord? l-a întrebat Dacre.

>

— Visul, a rostit Roman, cu glas stins. Părea real. Am văzut casa în care am crescut. Lam văzut pe tata şi pe mama. Le-am auzit vocile. Am păşit prin vechea mea cameră. Toate detaliile... Pur şi simplu nu-mi dau seama cum aş fi putut să le inventez.

— Vrei să fie adevărat? i-a replicat Dacre. Te-ar face să te simţi mai bine să ştii că ai avut o soră şi că este vina ta că s-a înecat?

Roman nu putea să răspundă. Nodul i se pusese din nou în gât; era amar, ca vina, şi nu-l lăsa să respire.

— Roman?

— Nu sunt sigur, a şoptit, închizându-şi ochii strâns.

— Poate că ar trebui să te întreb altceva. Chiar dacă visul ar fi adevărat, lucru pe care eu nu îl cred, trăim în funcţie de trecutul nostru sau de ce va să vină? Alegem să ne irosim timpul privind în urmă, la lucruri care s-au petrecut deja şi care nu pot fi schimbate, sau să privim înainte, la ceea ce ne aşteaptă?

Roman a deschis ochii. S-a concentrat asupra flăcării şi a paharului cu lapte din faţă. Asupra umbrei zeului, aruncată pe masă.

— înainte, sire.

— Bun băiat!

Dacre s-a întins după o hârtie din teancul de lângă cot. Părea o misivă tipărită, crâmpoţită şi pătata de sânge. Roman a avut nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă că trebuie să plece.

— Dacă vei mai avea şi alte vise, mi-ar plăcea să mi le povesteşti, Roman.

— Da. Desigur, sire!

S-a ridicat şi şi-a băut laptele, lăsând apoi paharul în chiuvetă. Dar s-a mai oprit o dată

în dreptul mesei şi s-a întins după ziar.

— ¡1 pot păstra?

— Daca îl vrei, e al tău. Dar sper că următorul articol va fi gata până mâine-dimineaţă?

Roman şi-a băgat la subsuoară Gazeta de Oath.

— Mă tem că s-ar putea să am nevoie de ceva mai mult timp.

Dacre a rămas tăcut. Lumina focului pâlpâia pe chipul lui, transformându-i culoarea părului într-o nuanţă întunecată de aur.

— Mâine, atunci. Să îl ai gata pentru revizuirea mea până la apus!

— Mulţumesc, sire!

A luat-o spre uşă, dar s-a oprit în prag ca să arunce o ultimă privire în urmă. Un zeu aşezat la masă sorbea bere şi citea o foaie pătată de sânge. Adevărul era că acesta părea mai degrabă un vis, nu cel cu Del.

Dacre a simţit privirea lui Roman şi a ridicat ochii.

— Mai e ceva?

— Nu. Roman a zâmbit vag şi a adăugat: Mulţumesc pentru lapte, sire!

Revelaţia a venit abia câteva minute mai târziu, când Roman se afla din nou în siguranţa propriei camere. A aprins o lumânare şi s-a aşezat iar la birou, cercetând titlul din Gazeta de Oath.

Roman C. Kitt.

îşi amintise numele şi prenumele cu câteva zile în urmă, dar iniţiala din mijloc? Nu o indusese în articolul tipărit. Pe atunci nu-şi

ştia cel de-al doilea prenume. Altcineva adăugase iniţiala C. semnăturii lui, fie că fusese Dacre sau un angajat de la ziar. Nu el. Roman a simţit junghiul încordării în stomac, dar apoi a auzit glasul dulce al lui Del reverberând înlăuntrul lui.

„Pe aici, Carver!”

încetişor, mâinile lui şi-au găsit locul pe tastele maşinii de scris.

Â încercat din nou sâ scrie pentru Dacre. Articolul pe care voia acesta ca Roman sa l ţeasă despre mila cu care vindecă zeul şi despre puterile lui. Dar şi de această dată pe hârtie s-au scurs alte cuvinte.

Numele meu este Roman Carver Kitt şi aceasta este povestea unui om mort.

lóate scrisorile pierdute

IRIS S-A LĂSAT PE VINE PE CREANGA STEJARULUI, ÎN aşteptarea lui Attie. Era ora unu dimineaţa şi în noapte se teşea o ceaţă rece, care preschimba felinarele de jos în inele vaporoase de chihlimbar. Oraşul părea nefiresc de tăcut, deşi, dacă-şi ţinea respiraţia, Iris auzea conversaţii vagi dintr-un bar de la câteva străzi depărtare şi tropotul ocazional al copitelor cailor când poliţiştii îşi făceau somnoroşi rondul.

Iris şi-a schimbat cu băgare de seamă greutatea de pe un picior pe altul, ca să nu amorţească, atentă la geanta din piele pe care o ducea în spate. Scoarţa copacului lucea de ceaţă, iar ea tocmai ce descoperise că nu îi plac înălţimile şi nici să se caţăre în copaci pe întuneric. însă aceasta era singura cale prin care putea să pătrundă în muzeu fără să declanşeze alarma. Sau cel puţin asta îi spusese Sarah Prindle, şi avusese nevoie de două zile ca să pună la cale un plan potrivit.

Iris s-a încruntat, simţind cum i se lipeşte masca de faţă. A rezistat tentaţiei de a-şi scărpina nasul prin materialul umed şi a oftat.

Aştepta în acest stejar, holbându-se la zidul negru al muzeului şi la fereastra de la al treilea etaj, de ceea ce i se părea a fi o oră. Sarah şi Attie aşteptau de mult mai mult timp

înăuntru, pentru că intraseră în muzeu în calitate de vizitatoare obişnuite şi se ascunseseră în baie, înainte ca uşile să se încuie prin magie la apus. Se înţeleseseră că aveau să aştepte acolo până la miezul nopţii, când urmau să-l ia prin surprindere pe paznicul din tura de noapte atunci când îşi făcea rondul. Abia apoi Attie avea să deschidă fereastra pe care să poată intra Iris.

— Muzeul este o clădire fermecată» spusese Sarah la micul-dejun în acea dimineaţă, când cele trei fete se întâlniseră ca să-şî definitiveze planul. După ce uşile sunt închise şi încuiate la căderea nopţii, nu se mai pot deschide fără a declanşa o alarmă îngrozitoare.

— Deci, cum vom acţiona? întrebase Iris, punându-şi pe masă pâinea prăjită, cu stomacul făcut ghem. E măcar posibil?

— Este posibil, mulţumită unei ferestre care a fost adăugată la al treilea etaj cu câteva decenii în urmă, îi explicase Sarah. Unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale muzeului este că acea fereastră nu este fermecată, aşa cum sunt uşile şi ferestrele originare. Atâta vreme cât nu vom declanşa alarma, aceasta va fi portiţa noastră de ieşire.

— Cum ai descoperit asta, Prindle? întrebase Attie.

— Tata îl cunoaşte pe unul dintre paznici, îi răspunsese Sarah, ridicând din umeri. Sunt prieteni din copilărie. Iar bărbaţilor le place să vorbească atunci când se îmbată.

— Paznicul acesta va fi de serviciu la noapte? se interesase Iris.

— Nu, zâmbise Sarah apucând ceaşca de

ceai. Diseară este la datorie Grantford, şi el e un leneş de renume! Va fi perfect.

Nu era loc de îndoială că în acea noapte urma să aibă loc un jaf, cu sau fără Grantford. Iris şi Attie trebuiau să pornească spre vest, către River Down, în dimineaţa următoare.

Iris se zgâia la fereastră de atâta vreme, încât aceasta ajunsese să se topească în întuneric. Nu mai putea să discearnă decât luciul sticlei. A continuat să aştepte, uşurată când în cele din urmă a auzit un scârţâit.

Fereastra era deschisă.

Prima etapă a misiunii avusese succes.

A răsuflat prelung, simţind gust de sare pe buze. S-a tras în lungul crăcii până când a dat cu ochii de Attie în cadrul îngust al ferestrei şi aceasta a uguit ca un porumbel.

Iris i-a răspuns cu acelaşi sunet şi s-a pregătit, ţinându-se bine cu o mână de creanga de deasupra în timp ce întindea cealaltă mână. A zărit-o pe Attie aruncând spre ea o funie, groasă ca un şarpe care atacă în noapte. Capătul sforii a aterizat undeva la stânga lui Iris, la doar câţiva zeci de centimetri de ca, trecând prin frunze. Attie a tras-o înapoi, pregătindu-se pentru o a doua încercare, în vreme ce Iris aştepta cu nervii întinşi la maximum.

Simţea cât de mare e distanţa până jos. Dacă ar fi căzut, s-ar fi făcut praf şi pulbere.

După încă trei aruncări, Iris a prins în cele din urmă funia.

A tras-o tremurând spre trunchiul copacului. A inspirat adânc de două ori, ca să-şi liniştească mintea, apoi a început să înnoade funia cu dibăcie de copac. Iris şi Attie

exersaseră acest nod de nenumărate ori în acea zi, pentru că, dacă l-ar fi legat greşit, s-ar fi prăbuşit şi ar fi murit. Nu ar mai fi rămas din ele decât un număr de adăugat la statistica încercărilor nereuşite de jefuire a muzeului.

După ce funia a fost legată bine, Iris a ezitat, simţind furnicăturile trezite de atracţia golului.

Dedesubt se întindea o curte. Straturi de flori sălbatice şi un eleşteu cu oglinda mica. Crengile noduroase ale stejarului umbreau jumătate dintr-o terasă, unde vizitatorii puteau savura o ceaşcă cu ceai după-amiezile.

S-a auzit un nou un fluierat de pasăre.

Iris şi-a ridicat privirea şi a măsurat distanţa dintre ea şi Attie. I se părea vastă cât un ocean, deşi nu era cu mult mai mare de zece metri. Prietena ei încă o aştepta, ca o umbră în rama ferestrei. Aştepta să o apuce pe Iris de mână şi să o tragă peste pervazul ferestrei, înăuntru.

Trebuia doar să facă primul pas în gol.

Cu băgare de seamă, Iris I-a făcut, lăsându-se să atârne de funie. Aceasta o susţinea ferm, dar, după ce a înaintat câţiva metri, au început sâ o usture palmele şi strânsoarea i-a slăbit inevitabil. Mânuşile deveniseră alunecoase. Şi-a încleştat maxilarul şi s-a concentrat
asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit.

Ajunsese la jumătatea distanţei care o despărţea de fereastră când a auzit un zăngănit sub ca.

S-a oprit şi a aruncat o privire în curte.

Jos, la marc distanţă de picioarele ci

atârnate, lumea părea să se învârtească în ceaţă. în cele din urmă, a desluşit două siluete care traversau curtea pietruită. Erau îmbrăcate în haine închise la culoare şi aveau fetele

ascunse dc măşti.

Iris şi-a muşcat buza, inima zbătându-i-se în piept alarmată. Era vorba de o altă spargere, aflată în plină desfăşurare? Nu avea cum să fie asta, dar nu îndrăznea să se mişte câtă vreme umbrele treceau chiar pe sub ea. Dacă vreuna dintre ele şi-ar fi ridicat privirea şi ar fi văzut-o, s-ar fi sfârşit totul.

A rămas împietrită, cu umerii arzându-i şi cu tendoanele gâtului încordate. Secundele i se păreau lungi cât anii, dar, spre uşurarea sa, siluetele şi-au văzut de drum, traversând strada şi apoi topindu-se în noapte.

A înaintat în lungul frânghiei, scrâşnind din dinţi când a ajuns la peretele de cărămidă.

— la-mâ de mână! a zorit-o Attie în şoaptă.

Iris şi-a desprins mâna dreaptă de sfoară. Abia-şi mai simţea degetele amorţite când Attie a strâns-o cu putere, trăgând-o în sus şi apoi înăuntru, pe fereastră.

— I-ai văzut? a întrebat-o Iris, străduindu-se să-şi recapete suflul.

S-a întins ca să se sprijine de un scaun şubred şi şi-a dat seama că se află într-un depozit. Era plin cu lăzi şi rame vechi, iar toată dezordinea o făcea pe Iris să se simtă şi mai tulburată.

— Da, i-a răspuns Attie. Am numărat patru. Purtau toţi măşti. Credeam că se pregăteşte altă spargere.

— Şi eu la fel. Cine crezi că erau?

— Zeii ştiu! Hoţi cu o altă destinaţie, poate?

Iris şi-a scos una dintre mănuşi ca să-şi şteargă sudoarea de sa ochi.

>

— Nu crezi că m-au văzut, nu-i asa?

— Nu. Attie şi-a îndreptat instinctiv atenţia spre fereastră, parcă neconvinsă, adăugând; Dar, în caz că mă înşel... hai să nu mai pierdem vremea aici!

Iris a coborât în urma lui Attie două rânduri de scări, până la parter. Noaptea, muzeele păreau un loc cu totul diferit, încărcat de luciri periculoase şi umbre mişcătoare. Sau poate că era doar jocul lămpilor slabe şi al întunericului dintre ele? Iris nu era sigură, dar s-a înfiorat când i s-a părut că vede unul dintre busturile de marmura mişcându-se pe piedestal.

— Unde e Prindlc? a şoptit.

— în biroul central, îl păzeşte pe Grantford! i-a răspuns Attie cu glas scăzut. Nu s-a împotrivit prea tare. Acum are un căuş în gură şi e legat la ochi.

Iris a dat din cap, întorcându-se în capătul unuia dintre holurile largi. Aerul devenise rece şi dens când au ajuns în sfârşit într-o sală cu obiecte stranii, foarte pestriţe: o pereche de încălţări din piele cu vârf ascuţit, purtate de unul dintre zeii morţi; un ceas de buzunar, despre care se zvonea că provoacă furtuni de fiecare dată când bate miezul nopţii; o sabie numită Draven, care fusese martoră la bătălia împotriva divinităţilor, cu secole în urmă; o călimară mică» plină ochi cu un lichid sclipitor; şi o maşină de scris făurită

prin magie. Toate închise în casete de sticlă şi expuse pentru vizitatori.

Iris şi-a dat jos raniţa din spate şi s-a apropiat de Prima Alouette. Şi-a deschis geanta cu degete amorţite, ezitante, şi a scos bâta de baseball.

Mă simt de parcă aş face ceva rău, şi-a zis cu o urmă de vinovăţie, însă a cercetat caseta în care se afla Prima Alouette, alături de o colecţie de scrisori vechi, şi a adăugat: Nu am ajuns până aici ca să plec cu mâna goală.

Şi l-a închipuit pe Roman în vest, captiv, aflat sub puterea dezgustătoare a lui Dacre.

Şi-a luat avânt.

Bâta a izbit caseta, făcând praf sticla. Cioburile s-au împrăştiat pe podea şi s-au strâns precum cristalele printre tastele maşinii de scris. Una dintre litere a plutit spre podea, odihnindu-se apoi în mijlocul măcelului strălucitor, ca un steag alb al predării.

Iris a lăsat bâta deoparte şi a păşit prin cioburi, simţindu-Je cum se zdrobesc sub talpa ghetelor. A ridicat maşina de scris şi a întors-o ca să-i verifice spatele. Au mai picat la podea câteva bucăţele de sticlă, dar Iris a descoperit ce căuta. Placa de argint era fixată în interiorul ramei şi purta gravura: PRIMA ALOUETTE, **FĂCUTĂ SPECIAL PENTRU A.V.S.**

De asta avea nevoie. Asta îşi dorise.

Ţinea în mână magie, aşa că a aşezat maşina de scris cu băgare de seamă în cutia neagră pe care o adusese pentru ea şi a prins cataramele capacului. Attie a ajutat- o să bage cutia în raniţă, alături de bâtă. Hoţia fusese săvârşită în doar câteva clipe, dar Iris nu putea să scape de senzaţia stranie că le

urmăreşte cineva.

— Mă duc după Prindle! a anunţat-o Attie. Ne întâlnim la baza scărilor?

Iris a dat din cap şi a luat geanta în spinare. S-a aplecat apoi ca să ridice scrisoarea care căzuse pe podea: o scrisoare pe care Alouette Stone o scrisese cu zeci de ani în urmă. A aşezat-o delicat pe piedestalul acoperit de cioburi, dar ochii i s-au lipit de câteva rânduri.

> Magia încă există, iar trecutul este poleit; văd frumuseţea a ceea ce a fost, însă doar pentru că am gustat bucuria şi amărăciunea în egală măsură.

Iris s-a întors, îndreptându-se spre scări. Dar a clipit ca să-şi alunge lacrimile, spunându-şi în gând: *Şi eu la fel, Aiouette.*

Afară cădea o ploaie uşoară, iar noaptea îşi intrase cu totul în drepturi atunci când Iris a ajuns la apartamentul ei. Se despărţise de Sarah şi de Attie la muzeu, după ce coborâseră toate pe fereastră şi ajunseseră tefere cu picioarele pe pământ. Li se tăiase respiraţia şi fuseseră euforice şi uşor paranoice pentru că reuşiseră să ducă la bun sfârşit misiunea.

Aveau să se bucure cum se cuvine de succesul lor secret mai târziu, la un restaurant bun. După ce avea să se termine războiul. Iris voia să le facă cinste prietenelor ei cu o masă bună. Apoi să returneze Prima Aiouette muzeului. Anonim, desigur.

în ciuda acestor promisiuni şi a usturimii din palme, nimic din ceea ce se petrecuse nu

părea real. Ar fi putut să se convingă că totul fusese un vis până în clipa în care se întorsese în camera ei, în siguranţă. Şi-a dat geanta jos de pe umeri. Şi-a scos masca, hainele negre, mănuşile şi ghetele. Şi-a tras pe ea o cămaşă de noapte şi şi-a prins părul umed. Apoi, cu băgare de seamă, a scos maşina de scris şi s-a aşezat pe podea, în acelaşi loc în care pe vremuri îi scria scrisoare după scrisoare fratelui ei, apoi lui Roman.

Şi-a aşezat Prima Aiouette în faţa picioarelor încrucişate şi a potrivit o foaie alba în car.

Minutele au început să se scurgă; noaptea înainta spre ceasul ei cel mai rece. Ploaia a început să cadă cu putere la fereastră în vreme ce Iris se chiora la pagina albă, întrebându-se ce ar fi trebuit să-i spună lui Roman. Nu ştia unde se află. Nu ştia dacă e în siguranţă sau daca e prizonier. Dacă mai avea măcar maşina de scris cu el.

Erau prea multe necunoscute, iar comunicarea cu el l- ar fi putut pune în pericol.

Liniştea a fost întreruptă de foşnetul şoptit al foilor care începuseră să alunece pe podea. Iris a urmărit uluită cum din umbra şifonierului ci îşi face apariţia pagină pliată după pagină pliată. Erau atât de multe, încât începuseră să formeze un morman. Iris s-a întins spre ele, cu inima bătându-i cuprinsă de frenezie, şi a despăturit repede una.

Te simţi vreodată ea şi cum ai purta o armura, zi după zi? Iar atunci când oamenii se uită la tine văd doar luciul oţelului în

care te-ai închis singur cu grijă?

Iris a lăsat foaia jos, uluită.

Era o scrisoare veche. Una pe care i-o trimisese Roman pe vremea când îl cunoştea doar după iniţiala C.

S-a întins după altă foaie şi a rămas uimită să vadă că era una dintre scrisorile ei. A trecut prin toate, înţelegând în cele din urmă că fiecare dintre scrisori îi era cunoscută. Fie o semnase ea, fie o citise de atât de multe ori, că vorbele i se impregnaseră în minte.

A expirat tremurat şi s-a aşezat din nou pe covor. Crezuse că scrisorile pe care le schimbase cu Roman se pierduseră la Marisol. Dar Prima Alouette nu-şi uitase magia, chiar dacă fusese închisă într-un muzeu. Maşina de scris păstrase scrisorile, aşteptând clipa când avea să le poată trimite pe sub uşa unui şifonier.

Le-a recitit pe cele mai dragi până când a simţit că i se frânge inima. Cuvintele lui Roman o pătrunseseră până în măduva oaselor, trezind o durere aprigă înăuntrul ei.

A dat deoparte scrisorile, hotărâtă. Avea să fie atentă şi vicleană, deşi o parte din ea se îndoia că ideile sale urmau sa ajungă la Roman.

„Nu-şi va mai aminti de tine.”

Cuvintele lui Forest o bântuiau.

Se simţea biciuită de amintirea lor. A început să-şi roadă o unghie, întrebându-se dacă tratele ei spusese adevărul sau doar voise să o rănească. Să se asigure că urma să rămână acasă, în siguranţă. Să o împiedice să se avânte din nou în întuneric.

Ai grijă! şi-a zis în timp ce propriile degete îşi găseau locul pe taste. Asigură-te că este el înainte să dezvălui cine eşti sau să spui ceva important!

A bătut la maşină un mesaj scurt. A scos apoi foaia din maşina dc scris cu degete tremurânde şi a împăturit-o. Când a strecurat fila pe sub uşa de la şifonier, se simţea de parcă vremea nu s-ar fi scurs. De parcă nu ar fi trecut deloc timpul, dar, în acelaşi timp, de parcă o epocă întreagă ar fi înflorit şi ar fi pierit într- o singură suflare tremurată. Cât dc straniu că magia putea fi două lucruri opuse deodată! Tânăr şi bătrân. Nou şi familiar. Grijă şi alinare.

Nu ştia la ce se aştepta. Dacă se gândea că şifonierul avea să-i înapoieze scrisoarea nedeschisă sau că Roman urma să-i răspundă în câteva secunde. Spre uluirea ei, nu s-a întâmplat nimic.

A început să facă paşi, cu ochii tulburi, extenuată, începând să conştientizeze câ... nu se întâmplase nimic.

Scrisoarea ei nu mai era, fusese trimisă prin magie undeva, dar Roman nu îi răspunsese.

înfrântă, s-a prăbuşit pe pat. A adormit legănată de răpăitul ploii, deşi visele ei nu erau nimic mai mult decât un pustiu cenuşiu.

Numele unui melc de casă

R OMAN S-A TREZIT MÂNGÂIAT DE RAZELE soarelui.

Pentru o clipă, nu şi-a dat seama unde se află. Respira greoi şi mintea îi era înceţoşată din cauza unui vis pc care nu putea

să şi-l aducă aminte. Dar, încetul cu încetul, a început să recunoască fragmente din ceea ce îl înconjura.

Avea în faţa ochilor maşina de scris. Lângă el, o lumânare arsese cu totul, preschimbându-se într-o mică baltă de ceară pe lemn. Avea obrazul lipit de suprafaţa dură a biroului, iar când şi-a ridicat capul a descoperit că are o foaie de hârtie lipită de piele.

Sunt în camera pe care mi au dat-o. Sunt în siguranţă.

Trebuie să fi adormit la birou noaptea trecută. Şi-a frecat cârcelul care i se pusese în ceafă şi s-a ridicat oftând.

Atunci a văzut-o.

O foaie de hârtie se afla pe podea, chiar în faţa şifonierului.

S-a încruntat. Nu îşi amintea să fi pus-o acolo. S-a apropiat de dulap şi a ridicat fila. Uluit, a citit:

1. Care a fost numele melcului meu de casă?
2. Care este al doilea prenume al meu?
3. Care este anotimpul meu preferat şi de ce?

S-a holbat la cuvinte până când rândurile bătute la maşină s-au topit unul intr-altul.

— Ce c asta? a şoptit, întinzându-se spre uşa dulapului.

A deschis-o, aşteptându-se la orice. Spre uşurarea şi dezamăgirea lui, dulapul era gol, în afara celor trei haine atârnate acolo şi a păturii strânse, uitata acolo pe un raft, cu mult timp în urma.

Şifonierul nu avea absolut nimic magic.

A închis uşa şi a recitit mesajul. A simţit o mică împunsătură în piept. Ceva ce-l făcea în acelaşi timp precaut şi îl înflăcăra.

Ar trebui să ştiu răspunsul la aceste întrebări? şi-a zis, cu privirea aţintită la cuvinte.

Cum ar fi putut să sufere după ceva ce nu îşi putea aduce aminte? S-a întrebat dacă există vreun cuvânt care să descrie acest sentiment, felul în care i se lăsa greu pe umeri, ca neaua. Rece, delicat şi fără sfârşit, se topea de cum il atingea.

Roman încă se mai lupta cu propriile emoţii şi cu cele trei ghicitori când a auzit paşi grei afară. Cineva se apropia de camera sa. Şi-a îndesat hârtia în buzunar, colţul tăindu-i palma chiar în clipa în care uşa s-a dat de perete.

— Fă-ţi bagajul! i-a cerut locotenentul Shane. Plecăm în sfârşit din magherniţa asta! Te aştept jos, în cinci minute.

La fel de brusc pe cât îşi făcuse apariţia, locotenentul a plecat, lăsând uşa întredeschisă.

Roman a expirat, deşi se simţea foarte încordat. îl auzea pe Dacre discutând cu cineva la etajul de dedesubt. Ghete tropăiau pe podeaua din lemn. Din stradă se ridica un cor de uruituri, pentru că se încărcau camioanele.

Plecau din oraşul acesta trist, iar lui Roman nu-i rămânea decât să aştepte cu frica în sân următorul loc în care aveau să poposească.

Şi-a strâns lucrurile. Nu avea prea multe, dar, după ce şi-a închis maşina de scris în cutia ei, a scos din nou mesajul acela straniu

şi l-a cercetat. Era un cod? Cine ar fi putut să aibă un melc drept animal de companie?

I-a dat drumul scrisorii în coşul de gunoi şi a păşit spre uşă. Dar ceva înlâuntrul lui s-a încordat, ca pielea când e pe cale să plesnească. S-a întors la coş şi a scos biletul. L-a pus la loc în buzunar în timp ce cobora scările, zicându-şi că era posibil ca pe Dacre să-l intereseze mesajul.

Usa de la intrare era deschisă; foaierul scăldat în lumina soarelui mirosea a gaze de eşapament, fum de ţigară şi bacon ars dc la bucătărie. Shanc stătea în prag, cu mâinile la spate, şi îi dădea ordine unui soldat de pe verandă. Roman a profitat dc ocazie ca să cerceteze salonul alăturat.

Uşa pe care intrase cândva, cea care lega lumea de sus de tărâmul din adânc, era larg deschisă.

în timp ce încă mai privea fix pasajul cufundat în umbre, cu pielea de găină, Dacre şi-a făcut apariţia prin el. Zeul a închis uşa în urma lui şi a pus mâna pe cheia care îi atârna de lanţul lung din jurul gâtului. Roman nu o observase înainte, dar Dacre trebuie să fi purtat întotdeauna medalionul, pe care şi-l ascundea sub uniformă.

Zeul a încuiat uşa şi a strecurat cheia la loc, sub haine, întorcându-se când a simţit că este urmărit de Roman.

Privirile Ii s-au întâlnit, oglindindu-se, ca aceea a unui prădător şi a prăzii sale.

Cum Dacre a păşit spre el, Roman a simţit brusc impulsul să se tragă înapoi, dar şi-a impus să rămână drept şi nemişcat.

— Aş vrea să vii cu mine, i-a spus Dacre

când a ajuns în foaier.

— Da, domnule. Aş putea să întreb încotro mergem?

Dacre a zâmbit. Lumina soarelui i s-a reflectat în rânjet atunci când a răspuns:

— Mergem spre est.

Iris a ieşit din dormitor şi a rămas surprinsă să-l găsească pe Forest la masă, cu o cană de ceai în faţă. Fratele ei arăta răvăşit şi sumbru, cu ochii injectaţi şi părul castaniu încurcat pe frunte. O auzise furişându-se peste noapte? O auzise bătând la maşină sau plimbându-se prin cameră?

Dacă m-ar fi auzit, ar spune ceva, şi-a zis Iris. Şi l-a imaginat pe Forest aflând că Prima Alouette fusese furată de la muzeu. Mai erau doar câteva ore până când urma să se afle vestea, dar Attie şi Iris aveau să fie demult plecate până atunci. Fratele ei nu ştia despre magia maşinilor dc scris, aşa că nu ar fi avut de ce să lege furtul dc ea. Cu toate acestea, idcca că ar fi putut să- 1 facă de ruşine cu hoţia ei sau să îşi dea seama că fratele ei era dezamăgit de ea o făcea să se simtă mică şi ii tăia răsuflarea.

Preţ de o clipă încordată, s-au privit în ochi. Niciunul dintre ei nu a scos vreun cuvânt, dar Iris a văzut că Forest bagă dc seamă salopeta pe care o poartă. Cea cu blazonul ZIARUL TRIBUNA DE CERNEALĂ cusut deasupra inimii. Purta şi ghetele ei, cu şireturi noi şi trainice, într-o mână ţinea cutia cu maşina de scris, iar în cealaltă, o geantă din piele.

— Pleci, a comentat Forest pe un ton plat.

— Ţi-am spus că voi pleca.

Un nou moment de tăcere. Forest a oftat şi

şi-a ferit privirea.

— Nu sunt de acord cu asta.

Vocea îi era aspră, dar stinsă, de parcă l-ar fi durut să rostească cuvintele.

— Nici eu nu am vrut să pleci, i-a răspuns Iris. Atunci când te-ai dus să lupţi pentru Enva, cu luni în urmă. Dar, cu toate acestea, am înţeles de ce ai fâcut-o. Mi-am dat seama ca nu-ţi pot sta în cale.

Cum Forest a rămas tăcut, Iris şi-a zis că asta fusese tot. Că nu avea să-i mai spună niciun cuvânt. Aşa că şi-a muşcat obrajii şi a luat-o spre uşă.

— Iris, aşteaptă!

Fata s-a oprit în loc, cu umerii încordaţi. A aşteptat, auzindu-l cum se ridică din fotoliu. A simtit că se apropie de ea. Mirosea vag a ulei de motor şi a benzină, de la noul lui loc de muncă la atelierul mecanic din capătul străzii. Nu conta cât de mult îşi spăla mâinile seara, unghiile îi rămâneau tot pătate. Uneori îşi freca încheieturile atât de tare, că-şi dădea sângele.

— îmi scrii? a întrebat-o, prinzând-o de cot. Mă ţii la curent?

— Promit!

— Dacă nu o faci, să te aştepţi că voi dezlănţui iadul pe pământ la Tribună.

Cuvintele lui i-au smuls un zâmbet.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

Forest a pufnit.

— Ba nu!

Părea că şi-ar fi dorit să spună mai multe, dar nu putea să o facă. S-a întins în schimb după medalionul de aur pe care-l avea la gât. Cel care îi aparţinuse mamei lor.

— Să îl porţi tot timpul! i-a şoptit, trecându-

i-l peste cap. Promite-mi!

— Forest, nu pot să primesc...

— Promite-mi!

Tonul lui dur a tăcut-o să tresară. Dar, atunci când l-a privit în faţă, Iris a văzut doar flacăra spaimei arzând în ochii lui de ambră.

Şi-a strâns degetele în jurul medalionului, agăţându- se de el ca de o ancoră. Şi-a adus aminte de ceea ce ii spusese Forest cândva: atunci când găsise medalionul în tranşee, forţa şi determinarea se aprinseseră din nou în sufletul lui. Se răzvrătise şi scăpase de sub puterea lui Dacre, amintindu-şi cine e şi de unde vine. Abia atunci când putuse să strângă ceva tangibil de acasă – o amintire prinsă de un lanţ lung – reuşise să sfărâme vraja cu care zeul îl ţinea încătuşat.

— Nu mi-l voi scoate, a şoptit Iris. Cel puţin nu până când mă voi reîntoarce acasă şi ţi 1 voi putea înapoia.

Forest a dat din cap, cu fruntea încreţită de griji. Ultimele cuvinte pe care i le-a spus fratele ei au tăcut-o pe Iris să se înfioare:

— Vei avea nevoie de el, Mică Floare.

Roman şi-a aruncat privirea pe geamul camionului şi a surprins o ultimă frântură din Avalon Bluff.

Era un tărâm al ruinelor şi fantomelor. Un oraş

întesat de mici mărturii lăsate în urmă de oamenii care locuiseră pc deal. Lăsaseră în urmă grădini răvăşite, garduri din piatră dărâmate, praguri cufundate în umbre şi pereţi goi care susţineau clădiri abandonate. Moloz, paie arse şi cioburi lucitoare de sticlă. Roman se

întreba cine locuise în casele pe lângă care treceau. Unde erau acum aceste persoane. Dacă erau în siguranţă.

Despre asta voia să scrie. Şi-a coborât privirea când a înţeles că îşi ratase şansa.

Dacre stătea lângă el, ţinând un ziar în mâinile lui palide şi elegante. Ziarul i-a aţâţat curiozitatea lui Roman.

— Sire? a îndrăznit el. De unde ai ştiut iniţiala celui de-al doilea nume pe care îl am?

Dacre i-a aruncat o privire curioasă.

— La ce te referi?

— La semnătura mea din Gazetă. Ai trimis articolul semnat cu numele Roman C. Kitt.

— Eu am trimis doar ceea ce mi-ai dat tu.

— Atunci, cine…

— În viaţa pe care ai avut-o înainte să te vindeci, ai lucrat la Gazeta de Oath. Articolele pe care le scriai apăreau în ziar de mai multe ori pe lună. Visul tău era să devii editorialist.

Lui Roman îi vâjâia capul, disperat să se agaţe de o amintire.

— Nu-mi aduc aminte.

— Normal că nu! încă. Fostul tău angajator a fost cel care ţi-a readus la viaţă vechea semnătură.

— Înţeleg.

Dacre şi-a plecat capul într-o parte.

— înţelegi, Roman?

— M-ai cunoscut înainte să mă găseşti pe câmp, muribund.

— Auzisem de tine, l-a corectat Dacre şi apoi şi-a întors din nou atenţia la ziar.

Roman a văzut că nu era Gazeta, ci un ziar care se numea Tribuna dc Cerneală.

— Ai un nume dc familie prestigios. Unul

care m-a susţinut foarte mult, pe mine şi întreprinderile mele. Iar eu nu-i voi uita pe aceia care m-au slujit cu credinţă.

Roman a rămas tăcut, împietrit. însă îl durea inima în piept, arzând de dor după acasă. După familie.

Nu putea să nege că îşi dorea să simtă că locul lui era undeva. Voia să se încreadă în ceea ce vedea cu propriii ochi. Să lupte pentru ceva.

— Sire? a continuat Roman. Aş vrea să-ţi arăt ceva.

Dacre a rămas tăcut, dar în privire i se citea interesul.

Roman a dat să scoată biletul ciudat pe care îl avea în buzunar. Dar a simţit o împunsătură în piept, ceva ascuţit precum cârligul unei undiţe aruncate în mare.

Aşteaptă!

Şi-a încordat mâna, ezitant.

Cine a scris biletul? Ce soi de magie mi l-a adus? Voi afla vreodată răspunsul la aceste întrebări dacă i-l voi da lui?

— Voiai sâ-mi arăţi ceva? l-a întrebat Dacre.

— Da.

Roman şi-a îndreptat mâna spre caseta maşinii de scris în schimb, scoţând afară articolul lui pe jumătate scris.

— Ce lucrez.

— Mai bine diseară, când ajungem în tabără! i-a zis Dacre, întorcându-şi atenţia la Tribuna de Cerneală.

La început, s-a simţit lezat de lipsa de interes a lui Dacre. Apoi şi-a zis că Tribuna dicta probabil ce scria Dacre pentru Gazetă. Era ca un joc de şah. Şi-a împăturit articolul şi l-a pus la loc, în cutie.

S-a rezemat de spătarul scaunului şi a urmărit cum Avalon Bluff dispare, de parcă nici nu ar fi existat vreodată, cu scrisoarea aceea ciudată atârnând greu, ca de fier, în buzunar.

Roadster Post

IRIS APROAPE AJUNSESE LA ***TRIBUNA DE CERNEALA*** când a simţit din nou că o urmăreşte cineva. Simţea o privire sfredelitoare.

S-a oprit şi a aruncat o privire în urmă. O dureau braţele după ce trăsese atâta drum de maşina de scris şi de geantă.

Ora era şapte jumătate dimineaţa şi umbrele alunecau încă, lungi şi albastre, printre clădiri. îl vedea însă bine pe bărbatul care se ţinea după ea, în trenciul lui negru prins în talie cu o curea. Purta o pălărie trasă într-o parte pe cap, care-i ascundea faţa.

— Domnule Kitt? i-a strigat Iris, încercând să-şi păstreze curajul, însă în glasul eî răsuna o urmă de panică, chiar dacă îşi ridicase bărbia sfidător. De ce mă urmăreşti?

Bărbatul nu i-a răspuns. înainta spre ea. Ghetele îi bocăneau pe piatra cubică. Mâinile îi rămâneau ascunse în buzunarele hainei. Distanţa dintre ei se micşora, şi Iris şi-a înghiţit un nod. Bărbatul acesta nu era la fel de înalt şi zvelt ca domnul Kitt. Era mai lat în umeri şi mai scund. Trenciul nu-i putea ascunde musculatura. Când, în cele din urmă, şi-a ridicat privirea, Iris a văzut că are nasul strâmb. Una dintre urechi îi părea umflată definitiv, iar pe maxilar avea o cicatrice.

Un boxer sau un luptător. Cineva care îşi câştiga existenţa prin forţă.

Primul gând care a săgetat-o pe Iris a fost: *Ştie. Ştie că am furat maşina de scris şi a venit să o ia înapoi.*

S-a răsucit pe călcâie, cu sângele aprins în vene, gata să fugă.

— Domnişoară Winnow! a strigat-o bărbatul. Am un mesaj important pentru tine. De la domnul Kitt.

Asta a oprit-o pe Iris, de parcă picioarele i s-ar fi afundat intr-o mlaştină.

S-a întors încetişor ca să dea piept cu bărbatul. Era la doi paşi depărtare şi o privea cu o sclipire de amuzament în ochi. Expresia de pe chipul lui părea să-i transmită: Poţi să fugi, dar n-ai să ajungi prea departe.

— Care este mesajul? Şi de ce nu mi l-ai comunicat mai devreme, în loc să mă urmăreşti?

— V-am speriat? Scuzele mele, domnişoară! a răspuns bărbatul, lipindu-şi mâna groasă de inimă.

Iris nu-şi dădea seama dacă omul este sincer sau îşi bate joc de ea, aşa că s-a încruntat, rezistând tentaţiei de a se trage înapoi. Tribuna era aproape. La cinci minute de locul în care se afla. Dacă-şi azvârlea geanta spre bărbat, poate că reuşea să alerge mai repede ca el...

Omul a scos ceva din buzunar. Un plic cu numele ei scris pe faţă. I l-a întins iară niciun cuvânt.

— Ce e asta? a întrebat ea.

— Luaţi-l şi veţi vedea!

Iris a ezitat, cu privirea aţintită la plic.

— Haideţi, micuţă domnişoară! a îndemnat-o. Este ceva ce vreţi.

Md îndoiesc sincer, şi-a zis Iris, apoi a încercat să-şi închipuie despre ce ar fi putut să fie vorba. Era posibil ca domnul Kitt să fi început propriile cercetări asupra locului în care era posibil să se afle Roman, de când pricepuse că fiul lui nu e în Oath. Cum era unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din oraş, era cu putinţă să fi obţinut informaţii preţioase.

Iris a lăsat jos geanta şi maşina de scris şi a luat plicul, surprinsă de cât de gros şi de greu era. A rupt sigiliul şi a descoperit că e plin ochi cu bani. Bancnote peste bancnote. Nu ţinuse niciodată atâţia bani în mână, şi s-a înfiorat, privindu-i cu gura căscată.

— Domnul Kitt a cerut să semnaţi această înţelegere, prin care anulaţi căsătoria cu fiul lui.

Bărbatul şi-a băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos un document legalizat şi un stilou cu peniţă.

— E stipulat şi că veţi renunţa la orice drept sau pretenţie aveţi în legătură cu domnul Roman Kitt şi că nu veţi interveni în munca pe care o depune în prezent la Gazetă. Banii ar trebui să vă asigure un trai confortabil în următorii ani şi...

Iris a azvârlit banii pe jos. Bancnotele au zburat din plic, împrăştiindu-sc ca un evantai verde pe piatra cubică.

— Socrul meu îşi poate păstra banii! a ripostat ea. Iar eu nu voi semna acel document. Spune-i să nu se mai obosească, pentru că răspunsul meu va rămâne mereu

acelaşi!

Şi-a ridicat bagajele şi a plecat, uşurată că bărbatul nu o urma. Simţea însă privirea acestuia aţintită în urma sa.

S-a întors la colţ, cu mâinile reci ca gheaţa.

Vedea în faţă clădirea în care îşi avea sediul Tribuna de Cerneală, cu ferestrele ei de sus în care se reflecta soarele de la răsărit. Atenţia i-a fost însă distrasă rapid de un automobil şic, parcat la colţ. Attie era lângă acesta, alături de Helena şi de un tânăr pe care Iris nu-l mai văzuse până atunci.

A grăbit pasul, cu inima în gât. întoarcerea pe front i se părea aproape ca un vis. încă nu o simţea ca pe ceva real, şi s-a întrebat când avea sa o simtă. Aproape că nu- i venea să creadă ce urma să facă din nou.

— Helena? a rostit Iris, ajungând în cele din urmă la grup. Îmi pare rău că am întârziat!

Helena s-a întors, ridicând din sprânceană. Părul castaniu îi era pieptănat pe spate şi ţinea în mână o ţigară neaprinsă. Era clar că încerca să scape de apucătură.

— Nu ai întârziat, noi suntem pentru prima oară înaintea programului.

înainte ca Iris să poată răspunde, tânărul a tacul un pas în faţă. Purta pantaloni gri, cizme până la genunchi, bretele din piele şi o cămaşă albă, cu nasturii de la guler desfăcuţi. Avea un ten de un brun intens şi obrajii proaspăt bărbieriţi. Ochii îi erau negri şi plini de căldură, tiviţi cu gene lungi. Purta pe cap o pălărie melon cu pană şi avea o pereche de ochelari atârnaţi la gât.

— Mă ocup eu de bagaje, domnişoară!

— Ah, mulţumesc! a zis Iris, surprinsă, în

vreme ce tânărul ii depozita lucrurile în portbagajul maşinii care bănuia că-i aparţine. Nu mergem cu trenul?

— Nu, i-a răspuns Helen, aprinzându-şi în cele din urmă ţigara cu un oftat înfrânt, apoi trăgând de câteva ori din ea şi făcând ca fumul să se răsucească în spirale. Trenurile nu mai sunt de bază şi nici de încredere. în plus, sunt prea lente pentru nevoile noastre prezente.

Iris a citit printre rânduri. Familia Kitt pusese stăpânire pe căile ferate. Aveau o influenţă extraordinară asupra majorităţii mijloacelor de transport din Oath, iar acum, că Iris refuza să facă ceea ce îi ceruse domnul Kitt, nu putea decât să se aştepte ca lucrurile să se înrăutăţească dacă drumurile ei şi ale socrului aveau să se încrucişeze.

— Mergem cu automobilul! a completat Attie cu glas jos, entuziasmat.

Şi ea purta salopeta de corespondent, strânsă cu o curea din piele în talie. Binoclul favorit îi atârna la gât, alături de o pereche de ochelari identici cu ai şoferului.

Iris a cercetat din nou automobilul. Era construit din metal lucios şi avea faruri cu margini aurii şi scăriţă din lemn. Anvelopele luceau cu roţile lor cu spiţe albe, iar maşina avea două uşi: una pentru şofer şi una pentru locul din spate, tapiţat cu piele roşie. Avea parbriz, dar nu şi capotă.

— Nu am mai mers niciodată cu un automobil decapotabil, a comentat Iris.

— Ei bine, toate au un început. Sa nu uiţi să porţi ăştia atunci când ieşiţi pe şosea şi mergeţi cu viteză mare! a adăugat Helena,

apoi i-a înmânat o pereche de ochelari. El este Tobias Bexley. Este unul dintre cei mai renumiţi curieri din Cambria. El este cel care vă duce în fiecare oraş. Când aveţi articolele gata, mi le va aduce mie înapoi, timp în care voi aşteptaţi. Apoi vă va duce cu maşina la următoarea oprire. I-am spus să vă ducă până în Winthrop, în Comitatul Central. E pe atât de aproape de front pe cât mă lasă inima să vă permit să mergeţi. Chiar şi aşa însă, lucrurile se pot schimba peste noapte, aşa că fiţi cu ochii-n patru!

Iris a dat din cap şi şi-a pus ochelarii la gât. Au scos un clinchet când s-au lovit de medalion, iar lui Iris i-a apărut imediat Forest în minte. Cu mâinile pătate de unsoare, cu zgârieturi la încheieturile degetelor, stând în apartamentul lor, în vreme ce seara umbrele se strecurau pe podea. Junghiul îngrijorării îi făcea stomacul ghem. Şi-ar fi dorit ca fratele ei să nu fie singur, să aibă pe cineva pe care să-l trimită să-i fie alături cât era plecată.

— Mă asculţi, Iris? a întrebat-o Helena ironic.

— Da, doamnă! Iris şi-a dat câteva şuviţe de păr după ureche, după care a întrebat: Unde este prima oprire?

— River Down, la Marisol. De acolo mergeţi la următoarea mea persoană de contact, Lonnie Fielding, din Bitteryne. Apoi trebuie să va găsiţi singure unde să staţi, cu fondurile pe care vi le pun la dispoziţie. Ce e cel mai important însă: dacă Bexley spune că trebuie să vă retrageţi, săriţi în automobilul lui fără să puneţi întrebări şi îl lăsaţi să vă aducă înapoi în Oath. Aţi înţeles?

— Am înţeles, a răspuns Attie. Ai vrea să-ţi raportăm despre ceva anume?

— Despre orice descoperiţi! i-a răspuns Helena şi a aruncat ţigara pe jumătate fumată pe pavaj, strivind-o apoi sub călcâi. Planurile lui Dacre, mişcările lui, ce le face ţinuturilor, civililor. Noutăţi, poveşti de la martori, lucruri pe care le observaţi.

— Cancelarul...

Iris nu a mai încheiat. Helena i-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Nu va fi încântat, dar eu m-am hotărât că voi publica adevărul, indiferent de consecinţe! De acum, să vă înţelegeţi una cu alta! Mă aştept să primesc primul articol până înâine-seară.

Iris a făcut un pas în faţă, dar apoi s-a oprit şi s-a întors din nou spre Helena.

— Mă gândeam la ceva.

— La ce?

— La semnătura mea. Cred că vreau să mi-o schimb.

— Crezi?

— Vreau. Vreau să fie Iris E. Winnow.

Pe chipul pistruiat al Helenei s-a întipărit o expresie gânditoare. însă în cele din urmă a dat din cap.

— Prea bine! Dar de la ce vine E-ul?

— De la Elizabeth, i-a răspuns Iris. A fost şi numele bunicii mele.

— Deci este un omagiu pentru ea?

Du, a gândit Iris, deşi în acea clipă era bântuită şi de Roman. Şi-a amintit că pe vremuri o necăjise faptul că nu ştia de la ce vine C-ul din semnătura lui.

Tobias a deschis portiera. Attie a urcat

prima, urmată de Iris. Scaunul din piele era rece şi Iris s-a rezemat de spetează. Şi-a zis să se relaxeze, să respire şi să se gândească la ce avea să vină, pentru că dacă privea înapoi nu făcea decât să-şi pună singură beţe în roate.

Cu toate acestea, nu şi-a putut înfrâna nevoia de a privi peste umăr atunci când Tobias a pornit maşina.

Helena rămăsese la colţ şi işi răsucea încă o ţigară. Nu era insă singura care le urmărea plecarea. La câţiva paşi
depărtare, Iris a văzut un bărbat rezemat de perete, cu mâinile îndesate în buzunare şi un rânjet scrijelit pe chipul ascuns în umbră.

Asociatul domnului Kitt.

Odată ieşiţi la şoseaua principală, Oath s-a topit aşa cum se topeşte bruma în soare.

Iris urmărea cum păleşte oraşul în vreme ce automobilul înghiţea kilometrii, nesocotindu-şi propria poruncă de a privi înainte. Nu şi-a luat ochii de la el până când din turlele catedralelor, din arcadele strălucitoare şi vechile turnuri ale castelelor nu a mai rămas decât o ceaţă pierdută în zare. I-a trecut prin minte cât de straniu era să vezi ceva care părea atât de vast şi de solid devenind mic şi tăcut. Doar o pată de cerneală la orizont.

— Ce este, mai exact, un curier? s-a auzit vocea lui Attie pe fundalul uruitului motorului.

Iris şi-a întors îndreptat la Tobias Bexley, care nu scosese o vorbă din clipa în care pornise motorul.

— Este exact ceea ce spune numele, a

răspuns el. Duc cu maşina scrisorile şi pachetele oamenilor din şi către Oath.

Attie s-a aplecat, rezemându-şi braţele de scaunul şoferului.

— Şi cum poate să se apuce cineva de o aşa meserie?

— Presupun că tot cum v-aţi apucat şi voi de cea de reporter.

— Pentru a-i demonstra ceva unui profesor îngust la minte?

Tobias a rămas tăcut pentru o clipă.

— în acest caz, nu. Eu am devenit curier pentru că îmi plăcea să conduc maşini rapide şi aveam nevoie de bani ca să-mi susţin hobbyuL M-am gândit că n-ar fi rău să-mi câştig existenţa din pasiunea mea.

— Participi la curse? l-a întrebat Iris.

— Da. Mama e mereu uşurată când îmi iau liber ca să fac comisioane de curierat, deşi ea şi tata nu ratează nicio cursă de-ale mele. Trebuie ţinut cont însă de faptul că zilele astea până şi să fii curier este periculos şi imprevizibil.

— Câte curse ai câştigat? La întrebat Attie, pregâtindu-se să asculte o poveste lungă şi frumoasă.

— Presupui că am câştigat? i-a replicat Tobias.

— Păi... da! a răspuns ea, fluturându-şi mâna spre păşunile care mărgineau drumul în timp ce peisajele se derulau înainte pe lângă ei cu o viteză extraordinară. Eşti rapid, în caz că nu ştiai.

Tobias a râs.

— Pentru asta mă plăteşte şefa voastră. Trebuie să vă transport, pe voi şi articolele

voastre, dintr-un loc în altul, pe cât de repede şi de în siguranţă posibil.

— Nici măcar nu ştiam că automobilele decapotabile pot merge cu aşa viteză! a zis Iris, făcând ochii mici din cauza vântului.

Nu îşi pusese încă ochelarii la ochi, aşteptând să îi spună Tobias când să o facă. îi plăcea însă să simtă aerul rece biciuindu-i faţa. Şi felul în care vântul îi trecea prin păr, ca mângâierea unor degete.

— în mod normal, acest tip de automobile nu sunt construite cu un angrenaj puternic, a zis Tobias.

— Vrei să spui că acesta nu este un automobil normal? a sintetizat Attie rapid.

— S-ar putea ca asta să spun.

— Ce e cu răspunsurile vagi, Bexley? La întrebat Attie, înghiontindu-l în umăr. Ţi-e teamă că vom scrie un articol despre tine şi decapotabila ta magică?

— Eu îmi fac griji într-o singură privinţă.

Attie şi Iris au aşteptat amândouă, deşi suspansul se prelungea. Cum tăcerea a persistat, singurele zgomote fiind vâjâitul vântului şi torsul delicat al motorului, Attie s-a aplecat şi mai aproape de el.

— Îmi închipui că îţi faci griji că ţi s-ar putea dezumfla un cauciuc, că ai putea rămâne fără benzină sau că te-ai putea rătăci.

— Mă îngrijorează ploaia, a răspuns Tobias, care şi-a întors în cele din urmă capul, iar pentru o fracţiune de secundă el şi Attie s-au privit în ochi. Din cauza ploii, drumurile devin noroioase şi înşelătoare.

Iris şi-a ridicat privirea spre nori. Erau albi şi pufoşi, deşi câţiva, spre vest, începeau să

se strângă în zare a furtună.

— Ştii ce se spune despre primăverile din Cambria, a rostit cu glas tărăgănat Attie, care băgase şi ea de scamă norii.

— Ştiu mai bine ca oricine.

Tobias a apăsat ambreiajul şi a schimbat viteza. Trecerea a fost atât de subtilă, încât Iris abia dacă a simţit-o.

— Ceea ce înseamnă că avem doar câteva ore la dispoziţie ca să ajungem în River Down înainte să se dezlănţuie furtuna. De acum încolo vă vor fi de folos ochelarii. Ţineţi bine ce nu vreţi să-şi ia zborul!

Tobias şi-a scos pălăria şi a depozitat-o în torpedou, unde era ferită.

— De asemenea, de scaunele din faţa voastră este ataşată o funie, în caz ca aveţi nevoie să vă ţineţi de ceva.

Iris şi Attie şi-au pus conştiincioase ochelarii. Cum automobilul mergea şi mai rapid, toate speranţele de a întreţine conversaţia au pierit în urletul vântului. Iris simţea însă emoţia momentului prin tălpile ghetelor. O simţea vibrându-i în oase şi se bucura de ea în timp ce privea cum peisajele se înceţoşează în cursa lor spre vest.

Când au ajuns în River Down, norii întunecaţi pluteau aproape de pământ.

Oraşul era mic şi liniştit, ascuns printre colinele molcome ale peisajului de ţară. Centrul era traversat de un râu învolburat, puţin adânc, iar un pod de piatră lega cele două jumătăţi ale oraşului: partea de est, un potpuriu alcătuit din pieţe, o bibliotecă, o

grădină publică, o şcoală şi o biserică mică cu vitralii; şi partea de vest, plină de căsuţe cu acoperişuri din paie legate între ele de drumuri şerpuite pavate cu piatră cubică.

Iris şi-a scos ochelarii, atentă la ce o înconjura. Erau câţiva oameni care mergeau pe stradă cu coşurile lor şi îl urmăreau cu mare curiozitate pe Tobias conducând cu grijă pe drumurile pietruite.

— Suntem aproape? a întrebat Iris cu respiraţia tăiată.

— Da. Casa este aceea din faţă, pe partea stângă, cu uşă galbenă! i-a răspuns Attie.

Iris a zărit-o: era o casă cu două etaje, coş din piatră şi obloane albastre, înghiţită aproape cu totul de iederă. Tobias a încetinit şi mai mult şi Iris a văzut că cineva îi aştepta în curtea din faţă. Cineva cu păr lung şi negru şi un zâmbet care îi încreţea ochii, îmbrăcată cu o rochie roşie, în contrast cu tenul ei într-o nuanţă deschisă de maro.

— Marisol! a ţipat Iris şi s-a ridicat în picioare ca să-i facă cu mâna.

Marisol i-a tăcut la rândul ei cu mâna şi a deschis poarta curţii, aşteptându-i în stradă, cu zâmbetul pe buze. De cum a oprit Tobias motorul, Iris a sărit din maşină. A străbătut în fugă distanţa scurtă care le despărţea şi s-a aruncat în braţele primitoare ale lui Marisol. Părea că totul – cerul, pământul şi viaţa de zi cu zi – este pe cale să se prăbuşească din nou, şi Iris avea nevoie de ceva ferm şi sigur de care să se agaţe.

Ultima oară când te-am văzut, lumea era în flăcări, a gândit Iris, închizându-şi ochii strâns, pentru că un val neaşteptat de emoţii

o lovise în piept. Nu mai plânsese aşa mult în ultimele săptămâni. Adevărul era că-şi închipuise că depăşise în mare parte trauma pe care o trăise, pentru că îi permisese să o stoarcă cu totul. Poate că fusese doar îngropată însă. Poate că o ascunsese în locuri întunecate şi uitate, iar aceasta se înrădăcinase între timp.

La început, arsura ei a speriat-o pe Iris.

A încercat să se desprindă din îmbrăţişare, dar Marisol a strâns-o şi mai tare. Attie li s-a alăturat, şi toate trei şi-au înlănţuit braţele una în jurul celeilalte. Iris şi-a tras nasul şi şi-a ridicat fruntea, încercând să îsi

• • • ' • ascundă emoţiile, dar apoi a văzut că şi lui Marisol îi străluceau lacrimile în ochi.

— Fetele mele, mă bucur enorm să vă văd pe amândouă! Ştiţi ce se impune acum? Ciocolată caldă şi fursecuri!

— Am visat la asta de când m-am întors în Oath, a zis Attie. Nicio cafenea nu are ciocolată care să se compare cu a ta, Marisol! Nici cu fursecurile tale.

— Aşa? a făcut Marisol pe un ton uimit în vreme ce le conducea pe fete spre curte, însă după doi paşi s-a oprit şi a strigat: Mă bucur să te revăd, Tobias! Ne am bucura să serveşti o cană de cacao cu noi!

Tobias era ocupat cu descărcarea portbagajului. Şi-a ridicat însă privirea şi a dat din cap, cu un început de zâmbet în colţul gurii.

— Cu bucurie, doamnă Torres! De cum termin cu maşina. Se apropie furtuna.

— Desigur! a zis Marisol.

în aer se simţea miros de ploaie şi vântul

începuse să şuiere pe străduţele înguste.

— Lăsam uşa de la intrare deschisa şi îţi păstrăm un loc la masă.

— Ah! Iris şi-a recăpătat în sfârşit glasul: Bagajul meu!

— Nu îţi face griji, domnişoară Winnow! a replicat Tobias, cu privirea concentrată asupra maşinii în timp ce scotea din portbagaj o prelată. Ţi-l aduc eu. La fel şi pe cel al domnişoarei Attwood.

— Mulţumesc! a spus Attie. însă, în caz ca nu ai băgat de seamă... Mie mi se spune Attie!

Tobias a închis capota, dar apoi s-a uitat scurt în sus.

— Prea bine atunci, Attie!

Apoi tânărul s-a apucat să acopere maşina cu prelata, iar Marisol le-a condus pe Attie şi pe Iris pe o cărare din cărămidă.

— Haideţi! a zis Marisol, cu ochii strălucind de entuziasm. Haideţi să o cunoaşteţi pe sora mea, Lucy!

10

Spălătoria sufletelor bătrâne

IRIS STĂTEA ÎN SPĂLĂTORIA DIN CASA LUI LUCY CU maşina de scris, aflată în cutia ei, într-o mână. Era o cameră mică, cu o singură fereastră, dar care avea o cadă marc din lemn cu robinet. Dintr-un colţ în celălalt al peretelui era întinsă o funie cu rufe puse la uscat, iar pe raft se aflau borcane cu detergent. însă ce era cel mai important: în cameră se găsea un şifonier. înalt, din lemn de stejar, arătând ca un dulap oarecare.

Era singurul şifonier din întreaga casă, ceea ce însemna că aici avea Iris să lucreze. S-a aşezat pe podeaua din cărămidă cu model în V şi a deschis cutia. A repetat vechiul ei ritual, aşezându-şi maşina de scris dinaintea genunchilor şi a uşii dulapului, apoi aşteptând.

Nici de această dată nu s-a întâmplat nimic.

Nu a sosit nicio scrisoare. Nu i s-a mai întors nicio misivă veche.

Poate că totul a fost tară rost. Poate că magia dintre noi s-a destrămat.

S-a întins tremurând uşor după hârtia pe care o avea în cutie. A prins coala alba în maşina de scris şi degetele i-au atins tastatura.

Dragă Kitt

A privit cuvintele familiare aşternându-se pe hârtie, dar nu a mers mai departe. „Nu-şi va aminti de tine.”

Cuvintele lui Forest îi reverberau prin tot trupul. A scris în continuare, sfidându-le:

Eşti în siguranţă? Eşti bine? Mă gândesc mereu la tine. Îmi fac tot timpul griji.

Te rog. scrie-mi! Oricând poţi.

S-a uitat lung o vreme la propriile cuvinte, după care a smuls foaia din maşina de scris.

Nu pot sa trimit asta, şi-a zis, muşcându-şi buzele până a simţit împunsătura durerii. Nu-l pot pune în
pericol.

Şi-a frecat pieptul care o înţepa dureros, apoi a făcut cocoloş hârtia şi a aruncat-o la coşul de gunoi.

Roman se afla în camera de la etaj a unei case de ţară, de unde privea pe fereastră cum seara se revarsă pe cer precum cerneala. Aceasta avea să fie reşedinţa lor peste noapte: o casă cu pereţi din piatră, acoperiş de paie şi podele strâmbe, cu un hambar şi magazii risipite în curtea noroioasă. Se găsea la jumătatea drumului către următoarea lor destinaţie şi era un loc care fusese abandonat nu cu mult timp în urmă de proprietari.

Unul dintre plutoane descoperise conserve şi cărnuri afumate în pivniţă. Soldaţii umplusera bucătăria încântaţi, gata să

devoreze sfecla, ceapa murată şi cârnaţii, iar acum făcuseră tabără în curtea fermei, aţâţând focuri şi ridicând corturi improvizate. Până şi Roman înfulecase mâncarea care i se pusese în farfurie, pentru că trecuse ceva vreme de când reuşise să-şi umple stomacul aşa cum trebuie.

A întors spatele ferestrei, cercetând camera pe care i-o alocase Dacrc pentru acea noapte. Aceasta aparţinuse cu siguranţă fetei fermierului. Pereţii erau acoperiţi cu tapet floral, iar pe poliţa şemineului se găsea o colecţie vastă de cărţi de poezie. Dulapul era plin ochi cu rochii pastelate şi bluze, iar Roman a cercetat hainele cu o undă de tristeţe pe care nu ştia cum să o pună în cuvinte.

Ce se întâmplase cu aceşti oameni? Unde se duseseră?

S a gândit la scrisoarea pe care o ţinea ascunsă în buzunar ca pe un secret.

A recitit cele trei întrebări stranii şi apoi a aşezat foaia pe podeaua din dormitor. Maşina de scris îl aştepta, cu tastele lucind în lumina lumânărilor. A început să scrie când s-au aprins primele stele, la amurg.

Era plăcut să-i scrie cuiva, chiar dacă era vorba despre cineva fără nume. Şi avea nevoie de răspunsuri. Era înţelept să adune mai întâi informaţii utile pentru Dacie şi apoi să-i vorbească despre scrisoarea misterioasă, aşa că se simţea bucuros că mai devreme avusese încredere
în propria intuiţie şi alesese să aştepte.

După ce a încheiat, a desprins hârtia, simţind o vibraţie electrică în lungul braţului.

Era parcă aceeaşi senzaţie pe care i-o trezeau amintirile. Ceva ce în trecut făcuse în mai multe rânduri. îi trezea o senzaţie plăcută, aşa că s-a lăsat în voia mişcărilor de altădată.

înainte să aibă timp să se răzgândească, şi-a împăturit scrisoarea şi a strecurat-o sub dulap.

Cina la Lucy acasă era un eveniment unic. Fuseseră aprinse lumânările din bucătărie şi razele lor aurii valsau pe deasupra vaselor neasortate din porţelan şi a paharelor cu picior din sticlă verde. Muzica se auzea în surdină de la radioul de pe poliţă, notele fiind bruiate din când în când de energie statică. Marisol tăiase trandafiri proaspeţi din grădină, primii boboci ai anotimpului, şi îi aranjase în cutii vechi de metal, aşezate în lungul mesei, pe centru. Boluri cu mâncare treceau de la mesean la mesean, iar Iris îşi umpluse farfuria cu muşchi prăjit, păstăi, care fuseseră puse la borcan vara trecută, piersici din compot şi smochine, cartofi copţi cu unt din belşug şi pâine de casă.

Lucy, în care Iris descoperise opusul lui Marisol, le-a turnat tuturor lapte în pocale şi apoi a luat loc în capul mesei. Era înaltă, cu părul deschis la culoare, pistruiată şi cu ochi cenuşii, pătrunzători. Părea tot timpul încruntată, însă Marisol o avertizase pe Iris că sora ei e rezervată şi nu îi e uşor să se încreadă în străini. Faptul ca îţi oferea o ceaşcă cu ceai arăta că îi câştigaseşi prietenia şi respectul.

— Ador cântecul acesta! a spus Attie, înclinându-şi capul spre radio.

Era o melodie care suna melancolic, cu atât mai mult cu cât părţi din ca lipseau. Iris ştia asta doar pentru că o auzise mai demult. Partiturile pentru coarde fuseseră eliminate din cauza interdicţiilor impuse recent în oraş. Legea fusese calea prin care cancelarul luptase împotriva puterilor magice ale Envei şi ale harpei ei, deşi Iris vedea în ea o restricţie izvorâtă din teamă. Teama de a pierde controlul şi puterea. Teama de a vedea cum se împrăştie în Oath adevărul despre război şi despre ce avea să urmeze.

— G.W. Winters! a spus Lucy, netezind cutele şerveţelului ei. Una dintre cele mai mari compozitoare ale vremurilor noastre.

— Ai auzit de ea? a întrebat-o Attie.

— Da. Am mers la câteva dintre concertele sale pe când locuiam în Oath. Marisol m-a însoţit o dată.

— A fost o noapte cu adevărat memorabilă! a zis Marisol. Toate lucrurile au mers prost.

— Cu excepţia muzicii, i-a întors-o Lucy.

— Suntem norocoase că am supravieţuit!

— Exagerezi un pic, nu crezi, surioară?

Marisol s-a uitat îmbufnată la ea, dar nu a putut menţine prea multa vreme şarada. Buzele i s-au arcuit intr-un zâmbet, trădând-o, apoi a izbucnit în râs.

— Cred că este o poveste care trebuie împărtăşită! a zis Iris, cu ochii când la o soră, când la alta.

— Doar dacă pot să o spun eu! şi-a ridicat paharul cu lapte Lucy.

— Fie! a oftat Marisol, deşi se vedea că e amuzată. Am

>

dreptul să te întrerup de două ori însă.

— Așa să fie!

*

Ciondăneala le-a fost întreruptă de trei țârâituri neașteptate emise de radio.

Iris și-a întors privirea spre acesta, masa cufundându- se într-o tăcere de gheață.

— Intrerupem programul din această seară pentru a transmite un mesaj important din partea cancelarului Verlice, a anunțat o voce monotonă din boxa aparatului. Toți vizitatorii din Oath trebuie să-și înregistreze prezența în oraș, precum și pe cea a membrilor familiilor lor la Minister. Sunteți rugați să vă prezentați cu un document de identitate, toate rudele urmând a fi fotografiate pentru a fi trecute în registru. Vă mulțumim pentru atenție și cooperare, iar acum revenim la programul obișnuit!

Muzica a reînceput – instrumente de suflat și percuție însă nimeni dintre cei așezați la masă nu s-a clintit. Iris a răsuflat tremurător, cu toată pofta de mâncare dusă. Și-a rotit privirea în jurul mesei, băgând de seamă cutele adânci de pe fruntea lui Lucy și postura încordată a umerilor lui Marisol. Attie părea răvășită, iar Tobias se încruntase.

— Când vorbesc despre vizitatori se referă la refugiați, a rostit Marisol. La oamenii care fug din calea războiului.

— Au venit mulți refugiați în River Down? a întrebat Iris.

— Au sosit câteva familii în ultima săptămână, i-a răspuns Lucy. Dar îmi închipui că numărul lor va continua să crească atunci când Dacre își va porni marșul. Suntem pregătiți să găzduim și să hrănim cât mai mulți oameni.

— Ultimele veşti pe care le-am primit anunţă că Dacrc sta în Avalon Bluff, a spus Attie. Ca o găină pe cuibar. Trăgând de timp din motive care nu au cum să fie decât sinistre.

— Keegan mi-a scris nu cu mult timp în urmă, a adăugat Marisol. Mi-a spus că forţele Envci s-au retras în Hawk Shire, dar că se aşteaptă să pornească în curând spre est. Avangarda a anunţat că a recuperat îndeajuns de mulţi soldaţi ca să se pregătească de un nou asalt. Mi-a spus să mă pregătesc ca lucrurile să se schimbe rapid, chiar şi aici, în extremitatea estică. Nu cred că ar trebui să menţionaţi asta în articolele voastre, Iris şi Attie,. şi nu vreau să vă sperii, dar Keegan a zis că nu e de părere că forţele ei ii pot ţine piept din nou lui Dacre dacă atacă puternic Oath. Armata lui a crescut în mod considerabil şi zeul a reuşit să supună o mulţime de orăşele mai mici cu o uşurinţă înfricoşătoare.

Iris a privit-o în ochi pe Attie, tăcută.

— Cât de departe v-a trimis Helena? le-a întrebat Lucy.

Cum fetele ezitau, Tobias a răspuns:

— Mi-a cerut să nu le duc mai departe de Winthrop.

— Winthrop! a strigat Marisol. E mult prea aproape de front, mai ales dacă se petrece ceva peste noapte. Winthrop e doar la o aruncătură de băţ de Hawk Shire.

— Mary, i-a atras atenţia Lucy.

— Nu, Luce! Am să-i spun câteva cuvinte Helenei şi de data asta nu mă mai abţin, aşa cum am făcut-o de atâtea ori!

Marisol s-a ridicat şi a ieşit valvârtej din bucătărie, spre uluirea lui Iris. Se simţea de parcă i s-ar fi lăsat pe piept o lespede de piatră, apăsătoare, auzind-o pe Marisol cum plânge în hol.

— Oare ar trebui să... Noi ar trebui...?

Iris se lupta să-şi găsească cuvintele, înfruntând apăsarea din piept.

Lucy a clătinat din cap.

— Sora mea vă iubeşte pe amândouă. îi este greu să se împace cu ideea că vă veţi apropia de front.

— Şi îşi face griji pentru Keegan, a adăugat Attie.

— Este foarte îngrijorată în privinţa soţiei ei.

Lucy a ieşit din bucătărie ca să o aline pe Marisol.

Iris a rămas să se joace agitată cu colţul şerveţelului ei, dar în cele din urmă şi-a ridicat privirea atunci când Attie a mers să oprească radioul.

— Vreţi să vă duc acasă pe amândouă? a întrebat Tobias. Dacă vreţi, nu trebuie decât să-mi spuneţi!

Iris şi-a îndreptat privirea spre el, dar ochii lui de culoarea lemnului de mahon erau fixaţi asupra lui Attie.

— Este o ofertă generoasă din partea ta, Bcxley! i-a răspuns Attie, rezemându-se de blatul de bucătărie. Dar vreau să merg înainte, aşa cum am spus că o voi face.

— La fel şi eu, a adăugat Iris.

Tobias a dat din cap, dar expresia de pe chipul lui era una gravă.

— Atunci, trebuie să discutăm despre

planurile noastre.

— Planuri? s-a încruntat Attie. La ce te referi?

— Dacă ar fi să păţesc ceva cât mă ocup de livrarea articolelor voastre, aţi rămâne blocate în oraş. Va trebui să staţi pe loc, doar dacă nu cumva va avea loc o evacuare de urgenţă. în acest caz, să luaţi prima maşină pe care o găsiţi până în Oath.

— Ce ţi s-ar putea întâmpla pe drum? La întrebat Attie.

— Sincer, orice! Un cauciuc dezumflat. Motorul supraîncălzit. Drumuri blocate.

— Parcă tu nu-ţi faceai griji în privinţa unor astfel de lucruri.

— Nu-mi fac! Dar îmi fac griji în privinţa voastră. Ceea ce încerc sa spun este că... Nu trebuie să intraţi în panică dacă nu reuşesc să mă întorc la timp. Puţin probabil să se întâmple asta pentru că nu pot interveni prea multe între mine şi îndatoririle mele. Dar nu vreau ca voi două să staţi după mine în cazul unei situaţii în care se impune evacuarea imediată. Până acum am avut parte de o călătorie uşoară, dar dincolo de River Down nu ştiu la ce să mă aştept. Sunteţi amândouă de acord cu ce am spus?

— Da, a răspuns Iris, deşi inima îi bătea mai tare în piept la ideea ca ar fi putut părăsi oraşul fără Tobias.

Lui Tobias i s-a descreţit fruntea, dar apoi şi-a dat seama că Attie încă nu răspunsese.

— Domnişoară Attwood?

>

Attie privea pe fereastră, urmărind cum stropii de ploaie alunecau pe geam.

— Normal că sunt de acord! a zis, privindu-

l în ochi. Să sperăm însă că nu se ajunge acolo.

11

R.

IRIS I-A LĂSAT PE ATTIE ŞI PE TOBIAS IN BUCĂTĂRIE cu un ibric de cafea aburindă, atrasă fiind din nou spre spălătorie. Era pregătită să lucreze aproape toată noaptea şi a rămas surprinsă să descopere că pe podea, lângă maşina de scris, fusese întinsă o pătură moale. Se aflau acolo şi trei lumânări şi o cutie cu chibrituri, ca să poată lucra la lumina lumânării mai degrabă decât la cea a becului din tavan.

Marisol se gândise cu siguranţă la asta, şi Iris s-a aşezat în locul moale zâmbind. A scos un chibrit şi a aprins lumânările. Atunci a văzut-o.

în faţa ei, pe podea, chiar în faţa dulapului, se afla o bucată de hârtie împăturită.

Cineva îi scrisese în cele din urmă!

Iris a fixat cu ochii foaia până când privirea a început să i se înceţoşeze. A simţit că ameţeşte când a ridicat hârtia, aşezându-se apoi cu ea la loc, pe un pui de pernă.

Se holba la fila îndoită. Cu siguranţă pe ea erau aşternute cuvinte, chiar dacă păreau puţine. Iris le vedea ca pe un fir întunecat al gândurilor.

Ar fi putut sa schimbe totul sau nimic.

Şi-a înghiţit un nod şi a deschis scrisoarea.

Cine eşti? Ce fel de magie e asta?

Iris a închis ochii, concizia aspră a răspunsului lovind-o ca un pumn. Dacă cel care îi scrisese era Roman, era dar ca nu îşi aducea aminte de ea. Simpla idee în sine i-a tăiat respiraţia. Insă înainte de a face orice altceva trebuia să se asigure că e el. Trebuia să fie chibzuită.

A aşternut cuvintele pe hârtie şi apoi le-a trimis:

Maşina ta de scris. Ar trebui sa aibă o plăcuţa prinsă pe interiorul ramei de jos. îmi poţi spune ce scrie pe ea?

în timp ce aştepta răspunsul, a început să umble încolo şi încoace, atentă să nu deranjeze hainele întinse la uscat. Poate că nu avea să-i răspundă, dar, după cum îl ştia pe Roman... Băiatului îi plăceau provocările. Şi era curios.

Răspunsul lui a sosit un minut mai târziu:

CEA DE A TREIA ALOUETTE / CREATĂ SPECIAL PENTRU D.E.W

Să înţeleg că tu eşti D.E.W.? Pentru că eu cu siguranţă nu sunt.

P.S. Trebuie să-mi răspunzi la întrebări.

Iris a citit scrisoarea trasându-şi cu degetul conturul buzei de sus. E ciudat că are maşina mea de scris, şi-a zis, dar pieptul i-a fost inundat de un val de căldură. îşi făcuse griji

că maşina de scris a bunicii ei s-ar fi putut pierde, lucru care îi apăsa greu pe inimă. Cea de-a Treia Alouette era o bucăţică din copilăria ei, o parte din moştenirea pe care o primise. Doar scrisese atâtea rânduri la acea tastatură!

Acum însă faptul că şi-l închipuia pe Roman bătând la ea, având aproape ceva de al ei, îi reaprindea speranţa în suflet.

Cel care îi răspunsese era Roman, şi nu îşi amintea de ea.

Conştientizarea acestuia adevăr a fost ca o lovitură de pumnal în pântec şi Iris s-a lăsat pe podea, cu obrajii lipiţi de cărămizi. Scrisoarea lui Roman ii rămăsese încleştată în mână şi îi foşnea sub trup.

Forest a avut dreptate.

S-a lăsat pătrunsă de gravitatea acestui adevăr; şi-a dat voie să simtă durerea şi neliniştea, în loc să le îngroape adânc. Era în ordine să simtă suferinţă şi furie. Era în ordine să plângă de tristeţe şi de uşurare. După ce a reuşit să se ridice de jos, a recitit scrisoarea lui Roman.

Nu îşi amintea de ea încă, dar avea să îşi amintească, în curând. Amintirile aveau să-i revină, la fel cum se întâmplase şi cu Forest.

Ce era cel mai important era că Roman îi scria din nou. Că găsise o cale prin care să comunice cu el!

Dacre credea că are un as în mânecă pentru că îl influenţa pe Roman, încercând să îl modeleze în corespondentul lui de încredere. însă zeul nu avea habar că el nu era unica sursă de magie din viaţa băiatului.

— Vei regreta ziua în care l-ai smuls de lângă mine! a şoptit Iris printre dinţi, prinzând o foaie de hârtie în maşina de scris.

Cu degetele pe taste, crezuse că este gata să îi răspundă lui Roman, dar acum ezita.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să o facă, nu putea să-i spună pur şi simplu cine e. Nu putea risca să-l sperie sau să-l copleşească într-atât, încât să nu-i mai scrie sau, mai rău, sa-l facă pe Dacre sa intervină. Trebuia să-şi protejeze şi propria identitate.

Era nevoie ca lucrurile să evolueze treptat. Iris trebuia să o ia încet.

I-a scris:

Nu sunt D.E.W, nici vreo zeiţă care să-i poată trimite prin magie scrisori unei persoane care nu îşi doreşte sa le citească. Pentru asta trebuie sa le mulţumesc

uşilor

de la şifonier. Cunosc însă povestea celei de-A Treia Alouette. care a fost creată cu ajutorul magiei, magie care o leagă de alte doua maşini de scris. Prima Alouette, care se află acum la mine, şi A Doua,

care

bănuiesc că s-a pierdut.

Atâta timp cat ai pe aproape uşa unui şifonier şi cea de*A Treia Alouette e în posesia ta, scrisorile vor putea ajunge la mine, străbătând chiar şi distanţe mari. Deşi îmi închipui că eşti ocupat, prins cel mai probabil în meandrele războiului. Şi cine mai are timp să-i scrie scrisori unei străine în zilele noastre?

P.S. Din câte îmi aduc eu aminte, tu încă nu

mi-ai răspuns la cele trei întrebări!

A trimis scrisoarea. A aşteptat cu nerăbdare în vreme ce minutele se scurgeau şi noaptea îşi intra în drepturi. Brusc, a ajuns-o oboseala şi Iris a oftat, pregătită să lucreze la articolul ei. Atunci însă s-a auzit foşnetul hârtiei pe podea.

Roman îi răspunsese astfel:

îmi dau seama că am părut nepoliticos. lartă-mă! În ultima vreme trebuie să fii foarte atent în cine te încrezi, iar scrisoarea ta din această dimineaţă m-a luat pe nepregătite.

Din păcate nu cunosc răspunsul la cele trei întrebări pe care mi le*ai adresat, ceea ce înseamnă că trebuie să fi picat un test în mintea ta. Ori pur şi simplu te-am ajutat să-ţi dai seama că nu îi scrii persoanei căreia sperai că îi scrii, pentru că A Treia Alouette a intrat recent în posesia mea şi nu ştiu cine a avut-o în grijă mai înainte. îţi cer iertare pentru asta’ De acum înainte voi avea însă toata grija de ea.

Ceea ce vreau să spun este ca îţi mulţumesc ca mi- ai împărtăşit cunoştinţele tale despre maşinile de scrisl Poate că nu eşti zeiţă, dar nici eu nu sunt zeu. în ciuda vieţilor noastre mundane, poate că amândoi ne creăm propriul soi de magie, prin cuvinte.

în plus, nu am zis niciodată că nu mi doresc să-ţi citesc scrisorile, nu-i aşa?

- R.

P.S. Dacă vom menţine această corespondenţă, poate că ar trebui să-mi spui cui mă adresez?

Iris a rămas nemişcată, îngăduindu-şi o clipă de gândire. A început să-şi ronţăie colţul unei unghii, încercând să-şi pună în ordine avalanşa de emoţii, cuvinte şi gânduri. Până la urmă nu s-a mai putut abţine şi s-a aşezat din nou pe puiul de pernă. Un fulger a luminat încăperea şi tunetul a bubuit, zgâlţâind pereţii.

Oare era prea mult să-i spună numele ei? Chiar dacă îşi dorea foarte tare să facă asta?

Dacă i-ar fi fost confiscate scrisorile? Se punea în pericol bătând la maşină numele Iris? Erau doar patru litere» insa i se părea mult prea periculos să le dezvăluie.

Ai grijă! la-o încet!

Şi-a trimis răspunsul înainte să aibă timp să se răzgândească:

Dragă R.$_t$

Poţi fi liniştit, nu ai picat niciun test. Şi eu sunt cu băgare de seamă atunci când vine vorba de încredere. Trebuie să-mi reamintesc însă ca uneori scriem pentru noi înşine şi alteori scriem pentru alţii. Câteodată graniţele acestea se înceţoşează când ne aşteptăm mai puţin. Ori de câte ori mi s-a întâmplat asta în trecut_ îmi amintesc că eyperienţa m-a făcut mai puternică.

PS. îmi poţi spune Elizabeth

PARTEA A DOUA Atraşi *(lß* flăcăi*

12

Privighetoarea în colivie

SOARELE STRĂLUCEA, IAR PLOAIA DIN NOAPTEA trecută licărea în băltoace mici în timp ce Tobias se pregătea să părăsească River Down în maşina lui. Avea la el articolele lui Iris şi Attic pentru Helcna, precum şi misive adunate din oraş pe care urma să le livreze în Oath.

— Mă voi întoarce în câteva ore, le-a informat. Plecăm spre Bitteryne mâine la prima oră.

Iris a dat din cap.

Attie a zis doar:

— Drumurile noroioase nu te vor încetini? A turnat cu găleata ieri, în caz că ai uitat.

— Eu nu uit nimic, i-a răspuns Tobias pe când deschidea portiera. Şi nu, drumurile nu mă vor încurca.

Fetele l-au urmărit îndepărtându-se în sunetul familiar al motorului care pălea treptat în ceaţa dimineţii.

Iris i-a aruncat o privire lungă lui Attie.

— îţi faci griji că va rămâne blocat?

— Nu. îmi fac griji că noi vom rămâne blocate dacă nu se mai întoarce.

Attie nu îşi lua însă ochii de la drum, cu degetele încârligate pe drugii de fier de la poartă.

— Merg să mă plimb.

Iris a rămas în curte până când a pierdut-o din ochi pe prietena ei. Abia apoi s-a întors spre casă, cu gândul să o caute pe Marisol. A dat de ea în curtea din spate: stătea îngenuncheată, cu o cărticică de buzunar în poală.

— Ce grădină minunată! a spus Iris.

Marisol şi-a ridicat privirea zâmbind. Avea însă ochii roşii, de parcă nu ar Ii dormit toată noaptea. Părul negru îi era strâns într-o coroană împletită în jurul capului şi purta o salopetă pentru muncă, murdară de pământ.

— Da, Lucy este o grădinăreasă foarte bună. O moşteneşte pe mătuşa noastră. Marisol şi-a întors atenţia asupra cărţii, degetele alunecându-i în lungul siluetei unei păsări închise în colivie. Dar eu încerc să identific cântăreţul din tufiş. îl auzi?

Iris s-a lăsat în genunchi, ascultând cu atenţie. Pe lângă huruitul unei dube de pe strada învecinată şi strigătele copiilor care se chemau unii pe alţii, se auzea cântecul unei păsări. Ornamentat şi melancolic, încărcat de triluri şi de gâlgâieli.

— E chiar acolo, în hăţiş! a zis Marisol.

Iris a descoperit-o într-o clipită. O pasăre mică, cu pene moi şi cafenii, poposise în boschetul din spatele grădinii.

— Nu am auzit niciodată o pasăre care să cânte aşa! a rostit Iris vrăjită, urmărind cum se pregăteşte să ciripească din nou. Ce soi este?

— Este o privighetoare, i-a răspuns Marisol. A trecut ceva vreme de când am auzit ultima oară una, însă îmi amintesc că, atunci când eram mai tânără, apăreau în fiecare primăvară în Avalon Bluff. Adesea dormeam

cu ferestrele deschise noaptea, ca să le aud cântecele. Adormeam pe trilurile lor şi uneori le visam.

Marisol a închis delicat cartea, pierdută parcă în amintiri. Apoi a adăugat însă:

— Cu ani în urmă, s-a făcut un studiu asupra privighetorilor şi multe dintre ele au fost închise.

— De ce? a întrebat-o Iris.

— Voiau să facă troc cu păsările, dar şi să le studieze cântecele. Cele mai multe dintre ele au murit, dar cele care au supravieţuit până toamna... s-au omorât singure până la urmă, în încercarea de a se elibera, izbindu-şi aripile şi trupurile de cuştile în care erau închise. Simţeau nevoia să migreze şi nu o puteau face.

Iris a cercetat privighetoarea din tufiş. Pasărea amuţise, cu capul plecat într-o parte, de parcă ar fi ascultat şi ea povestea tristă spusă de Marisol. Dar apoi şi-a desfăcut aripile şi a zburat; grădina a rămas tăcută şi melancolică fără cântecul ei.

— îmi pare rău! a spus Marisol, spre uimirea lui Iris. Pentru felul în care ani reacţionat noaptea trecută. Avem la dispoziţie doar o perioadă atât de scurtă de timp împreună şi simt că am stricat totul.

— Marisol! a şoptit Iris cu glas sugrumat, apoi s-a întins spre ea ca să-i atingă uşor braţul.

— Dar în dimineaţa aceasta m-ain trezit şi am auzit privighetoarea cântând în grădină şi mi-am amintit de povestea mătuşii mele despre păsările captive, a continuat Marisol. Mi-am adus aminte că nu-i pot ţine pe cei dragi închişi într-o colivie, chiar dacă simt că

astfel îi protejez.

Marisol a expirat de parcă i s-ar fi luat o greutate de pe umeri. Apoi i-a întins cartea lui Iris. Era micuţă, cu pagini brumate de trecerea vremii. Pe coperta verde se afla o pasăre tipărită în relief.

— Mi-ar plăcea să ţi-o dau ţie, Iris.

— Nu pot să accept, a început să protesteze Iris, dar Marisol i-a pus-o cu fermitate în braţe.

— Vreau să fie a ta, a insistat ea. în drumul tău spre vest, cum descoperi noi oraşe şi poveştile lor, poate ca îţi vor mai rămâne totuşi câteva clipe de tihnă în care să stai şi să priveşti păsările. Iar când vei face asta, să te gândeşti la mine şi să ştii că mă voi ruga pentru tine, pentru Attie, Tobias şi Roman în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară!

Iris a clipit ca să-şi alunge lacrimile. Era doar o carte, însă simţea că înseamnă ceva mai mult decât piele, hârtie şi cerneală. I se părea a fi ceva menit să o ţină ancorată în zilele ce aveau să vină, ceva care să o protejeze şi să o încurajeze să meargă înainte, şi Iris a trasat conturul păsării de pe copertă înainte de a-şi ridica privirea la Marisol.

— Aşa voi face. Iţi mulţumesc!

Marisol a zâmbit din nou.

— Bun! Şi acum, ce-ar fi să mă ajuţi să pregătesc câteva coşuri pentru noii noştri oaspeţi din River Down? Mi-ar plăcea să-i cunoşti.

Iris a dat din cap şi s-a ridicat, scuturându-şi pământul moale dc pe genunchi. Dar a simţit o umbră alunecând deasupra creştetului şi a văzut cum doi vulturi

poposesc pe acoperişul vecin. Păsările şi-au întins aripile, penele lor întunecate lucind în soare.

înfiorată, Iris a strâns cartea la piept şi a urmat-o pe Marisol înăuntru.

Dragă Elizabeth,

Nu pot sâ dorm în noaptea asta, aşa că iată că îţi scriu din nou. Nu poţi să mă vezi, dar să ştii ca stau la un birou, în faţa unei ferestre, şi privesc în întuneric, încercând să mi te închipui.

Nu am idee cum arăţi, nici unde locuieşti sau cum ♦ »

îţi sună glasul. Nu-ţi cunosc vârsta, nici trecutul. Nu ştiu prin ce ai trecut, ce momente te-au cizelat în persoana care eşti azi. Nu ştiu în ce tabără a războiului te afli.

Nu e nevoie să ştiu toate acestea, îmi dau seama.

.

Poate că nu ar trebui să-mi dezvălui nimic. Dar cred că mi-ar plăcea să ştiu ceva despre tine ce nimeni altcineva nu mai ştie.

- R.

Dragă R..

Mă tem că nu sunt o privelişte prea încântătoare acum, dar ca să-ţi faci o idee: stau pe podeaua din spălătorie în timp ce bat la maşină, în compania cămăşilor şi a rochiilor întinse la uscat. Am părul lung, împletit şi cam rebel, iar alături de mine se găseşte o carte despre mulţimea de specii de păsări din Cambria.

Astăzi am aflat că vulturii îşi aleg partenerul pe viată. Tu ştiai asta? Ca să fiu sinceră. în trecut nu le-

am acordat niciodată prea mare atenţie păsărilor, însă asta se explică poate prin faptul că am crescut pe străzile din beton şi cărămidă ale unui oraş. Am mai descoperit şi că o privighetoare poate cânta până la o sută de cântece diferite, iar albatroşii dorm atunci când zboară, în vreme ce masculii vrabie sunt responsabili cu construirea cuibului.

lata acum ceva ce nimeni nu ştie despre mine, pentru că este ceva ce am aflat azi: mi-ar plăcea ca într-o zi să fiu îndeajuns de pricepută ca sa pot numi o pasare doar ascultându-i cântecul.

în aceasta seară am întredeschis fereastra, sperând că aş putea auzi ceva familiar ori poate chiar neaşteptat. Un cântec care să-mi aducă aminte că şi atunci când mă simt pierdută, păsările cântă încă, soarele încă răsare şi apune, iar anotimpurile se schimbă.

- Elizabeth

P.S. Un lucru bine ştiut despre mine: am optsprezece ani, dar am avut dintotdeauna un suflet hătrân

P.P.S. Spune-mi ceva despre tine! Poţi alege între ceva ce ştie toata lumea şi ceva ce nu ştie nimeni.

Roman nu i-a răspuns lui Elizabeth.

Ce ar fi putut să-i spună? Că nu-şi amintea trecutul?

Iritat, şi-a deschis fereastra larg. încă staţionau la fermă, lucru care-i trezea un sentiment neplăcut. însă, în clipa în care a tras în piept aerul rece al nopţii, umed după

ploaia de primăvară, încordarea pe care o simţea în tot corpul a slăbit.

Şi-a desfăcut şireturile de la ghete cu un oftat şi s-a întins în pat. A suflat în lumânare şi, în îmbrăţişarea nopţii, a început să asculte.

Auzea prin fereastra deschisă ţârâitul greierilor şi foşnetul frunzelor purtate de vânt. Se auzeau vocile îndepărtate ale soldaţilor care se ridicau din corturi. Dar, dincolo de toate aceste sunete, reverbera huhuritul bântuitor al unei bufnite.

1

Roman a aţipit.

Visul pe care îl avea era parcă adevărat.

Stătea la un birou, cu o maşină de scris dinainte. Avea aliniate în faţa ochilor dicţionare şi glosare. O cutie cu creioane, un carneţel şi un teanc de necrologuri în dreptul cotului. încăperea vastă mirosea a fum de ţigară şi a cafea neagră, iar aerul zumzăia de sunetul metalic al maşinilor de scris care năşteau noi paragrafe.

Se afla la Gazeta de Oath. Şi se simţea ca acasă, mai acasă chiar decât în conacul de pe deal, pe care îl visa încă.

— Kitt? La mine în birou, acum! i-a zis Zeb Autry, trecând pe lângă masa lui.

Roman şi-a luat carnetul şi l-a urmat pe şeful lui. A închis uşa după el şi s-a aşezat cuprins de nelinişte în faţa lui Zeb.

— Domnule?

— Am vrut să te avertizez, i-a zis Zeb, intinzându-se după carafa cu whisky de pe biroul lui, care sclipea în razele piezişe ale soarelui de dimineaţă. Am mai angajat pe cineva. Vei împărţi cu ea necrologurile, anunţurile şi reclamele.

— „Ea”? a repetat Roman.
— De ce pari atât de uimit? Am citit un eseu scris de ea şi nu am putut s-o las să-mi scape. Aş vrea să văd de ce este în stare aici.
— Domnule, asta înseamnă că nu voi mai primi postul de cditorialist care mi-a fost promis?

Zeb a rămas tăcut pentru o clipă, strângând din buze.
— Înseamnă că veţi avea amândoi, în mod egal, şansa de a-l obţine. Un pic de competiţie îţi va prinde bine, Kitt.

Roman i-a interpretat cuvintele ca însemnând: „Totul ţi-a fost înmânat de-a gata” A simţit că i se aprind obrajii şi iritarea i s-a strâns nod în gât. Dar a dat din cap, cu maxilarul încordat.
— Nu fi sumbru! a chicotit Zeb. Fata nici măcar nu a absolvit liceul Windy Grove. Ai toate şansele ca tot tu să promovezi.

Dacă mersese la liceul Windy Grove, fata venea dintr- o parte a oraşului în care el arareori se aventura. Nu ştia dacă asta ar fi trebuit să-l îngrijoreze sau să îl liniştească. Indiferent de cine avea să se dovedească a fi, fata urma să aibă o viziune complet diferită asupra lucrurilor faţă de el. Putea să scrie atroce sau splendid, însă ceea ce era cel mai important: Roman nu avea chef să concureze pentru un lucru de care avea nevoie.
— Când începe să lucreze? l-a întrebat pe Zeb.
— Astăzi. Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

Minunat! şi-a zis Roman ironic. Deşi poate că aşa era mai bine. Sa scape cât mai repede de chin!

În orele ce au urmat şi-a păstrat atenţia împărţită între necrologuri şi uşa de sticlă de la Gazetă, aşteptând ca acea fată-enigmă, care ar fi putut să distrugă totul, să- şi facă apariţia. La ora doisprezece fix a şi apărut, parcă printr-o vraja.

Era mică de înălţime şi avea un chip palid în formă de inimă. Pistruii i se revărsau pe nas; ochii erau mari, de parcă ar fi încercat să cuprindă tot ceea ce o înconjura. Părul castaniu îi era strâns la spate într-un coc ordonat, dar purta un trenci ponosit, care părea s-o înghită cu totul, strâns bine în jurul taliei. îşi trosnea încheieturile atunci când Sarah Prindle a sărit să o întâmpine cu efuziune.

— Hai, dă-mi voie să-ţi prezint pe toată lumea! i-a zis Sarah şi a prins-o de braţ, plimband-o prin redacţia *Gazetei* pe cea care era cel mai mare coşmar al lui Roman.

Roman s-a ridicat de la birou şi a mers la masa din colţ ca să-şi toarne o cană de ceai, privind-o în continuare pe fata cea nouă care făcea cunoştinţă cu redactorii, asistenţii şi cu Zeb. Singura mână pe care nu o strânsese încă era a lui.

Nu putea s-o evite la nesfârşit. Sarah îi aruncase deja câteva priviri cu subînţeles în timp ce o ajuta pe fata cea nouă să se aşeze la noul ei birou – care se afla la doar două mese depărtare de al lui şi Roman şi-a înăbuşit un geamăt.

A lăsat cana jos şi a păşit pe culoar ca să se prezinte.

Fata trasa conturul tastelor de la maşina ei de scris, încă îmbrăcată cu trenciul acela ponosit, deşi pantofii cu toc pe care îi purta îi

confereau un aer de autoritate. Simţise probabil că se apropie, ca o furtună care creşte în zare. Sau poate că-i simţise privirea rece. Şi-a ridicat ochii pentru a-i întâlni pe ai lui, inspectându-l cu îndrăzneală înainte să-i ofere un zâmbet.

— Eu sunt Iris! i-a spus pe un ton vesel, întinzându-i mâna. Iris Winnow.

Ce fel de nume mai e şi ăsta? a bombănit Roman în sinea lui, închipuindu-şi deja cum ar arăta ca semnătură. Era un nume plăcut. Unul pe care era tentat să-l rostească, deşi s-a abţinut.

— Eu sunt Roman Kitt, a rostit el cu asprime. Bine ai venit la Gazetă!

Mâna ei era încă întinsă, aşteptând-o pe a lui. Ar fi fost nepoliticos din partea lui să o ignore. De altfel, fusese deja nepoliticos pentru că o lăsase să stea cu mâna întinsă atâta vreme. Şi-a întins mâna fără tragere de inimă şi a rămas imediat surprins de cât de ferm i-a strâns-o fata. Şi de faptul că atingerea ei i-a trimis un şoc electric în lungul braţului.

Roman s-a trezit cu un oftat.

13

Ai văzul şi lucruri niiii rele

E ŞTI NEOBIŞNUIT DE TĂCUT, A COMENTAT Dacre.

Roman şi-a luat ochii de la fereastra murdară a camionului. Trupele părăsiseră în sfârşit ferma melancolică şi o luaseră spre est, pe un drum şerpuitor.

— îmi pare rău, sire! Mă bucuram de schimbarea de peisaj.

Dacre stătea lângă el şi îl privea cu ochi vicleni.

— Te dor vechile răni?

întrebarea era atât de neaşteptată, că l-a lăsat pe Roman cu gura căscată pentru o clipă. Nu vindecase Dacre acele părţi frânte din el? De ce s-ar fi întors durerea?

— Nu, a răspuns Roman, dar degetele i-au alunecat în lungul cicatricilor de la genunchi, ascunse sub salopetă. Mă simt foarte bine, sire.

— îmi poţi spune dacă te dor. Uneori, rănile sunt mai adânci decât îmi dau seama la prima vedere şi mă văd nevoit să le vindec din nou. Dacre a tăcut, adâncit parcă în gânduri, apoi l-a întrebat pe Roman: Ai visat ceva azi-noapte? A trecut ceva vreme de când mi-ai împărtăşit ultima oară vreunul dintre visele tale.

— Dacă am visat, nu-mi aduc aminte.

Minciuna ia alunecat cu uşurinţă de pe buze, dar Roman a simţit un nod în gât. O tot vedea pe Iris Winnow zâmbind, cu ochii ridicaţi spre el. De ce continua să fie centrul gravitaţional al lumii lui chiar şi după atâtea ore de când o visase?

Şi-a trasat conturul palmei cu degetul mare – încă îi simţea atingerea – şi a ştiut că Iris e mai mult decât un vis.

— Dacă ai putea avea oricare dintre puterile zeilor, i-a zis Dacre, pe care ai alege o?

Roman a fost din nou luat prin surprindere de întrebarea lui Dacre.

— Nu sunt sigur. Nu m-am gândit niciodată la asta, sire.

— Când eram mai tânăr voiam puterea vărului meu, Mir.

Glasul lui Dacre era adânc şi cald, şi părea să-şi amintească de acea epocă din trecutul lui cu mult drag.

— Mir era cu mult mai mare ca mine şi mult mai necruţător. El s-a născut cu puterea iluziilor şi putea să- şi facă apariţia şi să dispară ca o umbră, deplasându-se dintr-un loc în altul fără să fie observat de nimeni. A adunat secrete de familie ca pe bijuterii intr-un sipet, apoi a rătăcit deasupra, încercând să vadă ce le putea răpi Celeştilor. îmi amintesc că într-o zi s-a întors în adânc vesel şi luminos, de parcă ar fi înghiţit toate stelele de pe cer. Mi-a spus că obţinuse o nouă putere. Una care îi permitea să citească mintea cuiva, dacă îl atingea. Din acea clipă l-am evitat, temându-mă de ce ar fi putut să descopere în gândurile mele, deşi eu îl invidiasem toată viaţa.

Roman cerceta profilul ascuţit al lui Dacre. Razele soarelui smalţuiau frumuseţea lui stranie.

— Poţi obţine alte puteri? Credeam că zeii se nasc cu magia lor şi că prin asta se deosebesc de noi, a grăit Roman.

— Ne naştem fiecare cu magia noastră, într-adevăr. Dar asta nu ne-a împiedicat să ne dorim mai multă putere şi să căutăm căi prin care să o obţinem.

Roman şi-a şters palmele pe coapse. Voia sa mai pună şi alte întrebări, dar cuvintele nu voiau să-i iasă pe gură, aşa că şi-a întors gândurile la Mir. O altă zeitate care dormea intr-un mormânt din nord.

S-au scurs câteva ore de tăcere înlemnită, timp în care Roman aţipise şi se trezise dintr-un somn fără vise. S-a simţit uşurat după ce au ajuns la destinaţie.

Oraşul Merrow semăna cu BlufT, dar era mai mic, alcătuit din case cu acoperiş din paie şi obloane vopsite în culori intense, cu grădini lăsate în paragină. Drumul principal era singura stradă asfaltată. Peisajul era împânzit de livezi cu meri de pe crengile cărora se desprindeau flori albe atunci când adia vântul.

De cum s-a oprit camionul, Roman şi-a luat maşina de scris şi a deschis uşa. A păşit cu băgare de seamă, atent la camioanele care intrau huruind în oraş în urma lui, şi şi-a îndreptat privirea spre cea mai apropiată casă.

Ferestrele erau acoperite de umbre întreţesute cu fire de păianjen. Din hornuri nu se ridica fum; pe străzi nu alerga niciun

copil. Piaţa era închisă. Până şi unele dintre uşi păreau baricadate şi era dificil de ajuns la ele.

— Unde este toată lumea? s-a întrebat Roman, fără să aştepte un răspuns.

Dacre îl auzise însă, şi îl auzise şi soldatul care condusese camionul.

— Au fost evacuaţi în est, graţie trupelor Envei! a răspuns Dacre, îndreptându-şi privirea spre căpitanul care se afia în preajmă. Pune santinele în zonă! Trimiteţi compania să găsească cel mai potrivit loc în care să stăm în seara asta şi să vadă ce putem recupera din pivniţe ca să punem de o masă!

— Da, sire!

Căpitanul a salutat şi a început să dea ordine.

Oraşul zumzăia ca un stup de albine în vreme ce soldaţii îşi duceau la îndeplinire misiunile, iar Roman s- a gândit că ar putea să se plimbe de unul singur o vreme, atras fiind de liniştea şi pacea livezii, însă chiar în acea clipa aerul a fost spintecat de împuşcături.

La nici trei paşi în faţa lui, un soldat s-a prăbuşit ţipând.

Roman a simţit sânge împrăştiindu-i-se pe faţă şi a împietrit, cu inima bubuindu-i în piept. A urmat un nou trio de împuşcături – care i-au spart timpanul şi l- au pătruns până la os. A mai trecut o secundă şi alt soldat a căzut la pământ. în vâltoarea îmbulzelii panicate şi a ţipetelor, Roman şi-a dat seama că împuşcăturile veneau de la fereastra aflată la etajul al doilea al unei clădiri.

— Mişcă-te! a strigat Dacre, apucându-l pe Roman de braţ.

A urmat o ploaie de gloanţe care le-au şuierat pe deasupra capetelor, muşcându-le paşii.

Ţinta era Dacre, dar el evita asaltul cu uşurinţă.

Roman s-a împiedicat înainte să-şi găsească un ritm. L-a lăsat pe Dacre să îl tragă din calea gloanţelor la adăpostul unui lintou. Dar sângele îi clocotea în vene. Tremurând, a cercetat fereastra de la etaj, de vizavi. Acum toate umbrele i se păreau ameninţătoare, ca un văl în spatele căruia se putea ascunde cineva.

— Câţi sunt, comandante?

Cel care vorbise era căpitanul, ascuns în umbra locotenentului Shane. Amândoi aveau chipurile şi uniformele stropite de sânge, dar niciunul dintre ei nu părea rănit atunci când s-au lăsat pe vine alături de Dacre şi de Roman, cu armele în mână.

— Cred că e doar unul, i-a răspuns Dacre, care părea straniu de calm, aproape amuzat. E la etajul superior al acelei clădiri. Nu-l ucideţi! Răniţi-l şi aduceţi-l la mine!

Căpitanul s-a ridicat şi le-a făcut semn soldaţilor care se adăposteau în spatele gardului curţii de peste drum. Trăseseră în atacator, însă din câte se vedea doar pentru a-i distrage atenţia câtă vreme căpitanul şi Shane descopereau o cale prin care să pătrundă în casă.

Roman s-a aplecat, însă Dacre l-a prins de braţ, obligându-l să stea drept.

— Vino cu mine! i-a cerut. Trebuie să găsim uşa.

în mijlocul acelui haos, cuvintele lui sunaseră rezonabil. Roman a dat din cap, cu inima în gât, luptându-se cu impulsul de a fugi ca să se ascundă. L-a urmat pe Dacre pe drumurile noroioase.

în cele din urmă s-au oprit în dreptul unei case, la un colţ de stradă. Pe acoperiş creşteau licheni şi avea o curte mai mare decât celelalte, cu un liliac înflorit, legat dc o boltă.

— Da, ar trebui să fie aici! a meditat Dacre, dar şi-a ridicat privirea, dc parcă ar fi cercetat linia orizontului.

— Ce anume, sire? a întrebat Roman cu glas tremurat când a răsunat o nouă rafală de gloanţe.

Şi-a aruncat privirea peste umăr, dar nu a văzut casa în care se afla cel care trăgea în ei. I-a întrezărit doar pe soldaţii lui Dacre, care se adăposteau în spatele zidurilor de piatră, intrând şi ieşind pe furiş din case întunecoase, cu arma în mână.

Oraşul a fost zguduit de o explozie. Roman a văzut o lumină fulgerătoare şi a simţit că pământul i se zgâlţâie sub picioare. Fumul a început să se ridice de pe o stradă învecinată, trezind o cascadă de ţipete şi urlete.

Zgomotul aproape că l-a făcut sa cada în genunchi. Simţea gust de sânge în gură. Sânge, sare şi ţărână, dar, atunci când şi-a atins buzele, acestea erau uscate ca pergamentul. S-a întrebat dacă trăia o amintire din trecut, dar tensiunea care plutea aer nu i-a dat vreme să se gândească prea mult.

— Domnule? a întrebat. Ar trebui să ne

întoarcem ca să-i ajutăm?

Dacre nu i-a răspuns. A deschis poarta curţii şi a păşit spre uşa de la intrare. Aceasta s-a deschis scârţâind, descoperind un interior slab luminat.

— Comandante?

Cuvântul i s-a smuls lui Roman din piept. Brusc, şi-a dat seama că nu i se adresase până atunci lui Dacre cu titulatura lui.

— Nu ar fi mai bine să aşteptam? Dacă mai apare vreun lunetist sau e o capcană?

Dacre a rămas în prag, cu ochii la cl.

— E nevoie de ceva mai mult decât câteva gloanţe trase orbeşte ca să fiu ucis.

— Da, iar tu eşti nemuritor. Eu nu sunt.

— Oare? în caz că ai uitat, erai pe moarte atunci când te am găsit. Alături de mine eşti în siguranţă.

Dacre şi-a plecat capul şi a pătruns înăuntru.

Roman a ezitat până când sunetul de împuşcături a amuţit. S-a aşternut apoi o tăcere stranie, care l-a pătruns până la os, ca gerul iernii, încetinindu-i mişcările şi lăcându-l neîndemânatic. Scuturat de fiori, Roman s-a grăbit să-l urmeze pe Dacre în casă.

— Caută o încăpere cu vatră! s-a auzit vocea lui Dacre din întuneric.

— Poftim? a gâfâit Roman, care rămăsese în foaier.

— Portalurilor mele le place să stea aproape de foc şi de piatră. înghit cenuşa şi scânteile şi toată magia nevăzută a unui cămin. Ah, iată uşa magică! în salon.

Roman a păşit în cameră. Pe podea era întins un covor; tot acolo se mai aflau şi un

divan prăfuit, iar în jurul şemineului fuseseră construite rafturi pentru cărţi. Dacre stătea însă în faţa uşii înalte de la un şifonier, aşteptându-l pe Roman să i se alăture.

— Vreau să deschizi această uşa, i-a zis Dacre. Spune- mi ce găseşti în spatele ei!

Roman s-a holbat la uşă, cu glasul înecat în gât. Avea palmele umede. Simţea greutatea maşinii de scris ca pe a unei pietre de moară.

Oare Dacre ştia că făcea schimb de corespondenţă prin uşa de la un şifonier?

— Sire, înăuntru sunt doar haine, a zis, văzând silueta unor geci de iarnă. Şi pachete.

— Bun! Acum închide-o!

Roman i-a dat drumul uşii, pregătit să se îndepărteze, dar Dacre îşi scosese cheia de la gât. Zeul purta două lănţişoare sub uniformă: unul pentru cheie, iar celălalt pentru ceva ce părea a fi un flaut mic din argint. Roman şi-a dat scama că ele scoteau zăngănitul pe care-l auzea uneori atunci când mergea alături de Dacre.

L-a urmărit pe zeu ducând cheia spre încuietoarea de aramă a şifonierului şi apoi strecurând-o în broasca pe care nu o văzuse mai înainte. De data aceasta, atunci când s-a deschis uşa, înăuntru nu se mai aflau haine şi cutii, ci doar o scară din piatră care ducea spre tărâmul din adânc.

— Nu înţeleg, a spus Roman, simţind adierea aerului rece şi umed.

— Cu mulţi ani în urmă am învăţat o lecţie importantă, a început Dacre. Una care m-a făcut să jur că le voi îngreuna misiunea celor care vor căuta să mă rănească din nou sau să-mi rănească familia. Am făurit cinci chei în cel mai fierbinte foc de pe tărâmul meu, şi

doar cei în care am încredere le pot purta. Aceste chei pot deschide porţile care ne separă lumile.

— De ce cinci?

— Este un număr sacru. Pentru voi, muritorii, sunt cinci zile ale săptămânii, cinci comitate, cinci cancelari, cinci divinităţi rămase în viaţă. Pentru noi, zeii, este o binecuvântare şi un semnal de avertizare. Atunci când vine vorba să te încrezi în alţii, fii atent la magia numărului cinci! Să ai patru confidenţi e prea puţin, iar şase, prea mult.

înainte ca Roman să apuce să mai rostească vreo întrebare, lumina a pâlpâit, aprinzându-se deasupra capetelor lor. Era căpitanul, plin de sânge şi sumbru, urmat de soldaţii lui care trăgeau după ei un tânăr îmbrăcat în salopetă. Părea să aibă un picior rănit, iar abdomenul îi lucea de sânge roşu-aprins.

— Atacatorul, comandante! a anunţat căpitanul. Rănit, aşa cum ai cerut.

Roman l-a cercetat pe străin. Părul lui avea o nuanţă întunecată de castaniu, chipul îi era teribil de palid, iar ochii căprui îi luceau de suferinţă. Asta până când i-a întâlnit privirea lui Dacre – şi atunci expresia i s-a aprins de ură. A scuipat la picioarele zeului.

Dacre i-a zâmbit politicos.

— Vad că ai fost lăsat în urmă.

— Am ales să rămân, i-a răspuns cu glas răguşit tânărul, al cărui sânge se scurgea în continuare din haine, strângându-sc lac sub el. Şi nu voi lupta pentru tine!

— Preferi să pieri?

— Da. Execută-mă şi lasă-mă să mor aici, în locul în care m-am născut!

Dacre a rămas tăcut, cercetându-l însă pe om cu atenţie.

— Crezi că vreau să îţi arăt milă când tu mi-ai rănit soldatii?

Puşcaşul nu a răspuns. Arăta acum de parcă ar fi primit sărutul morţii. Respiraţia îi devenea din ce în ce mai grea şi colţurile buzelor i se învineţiseră.

— Nu voi lupta pentru tine, a repetat. Şi nu vei câştiga acest război. Indiferent de cât de mulţi dintre noi vei converti... până la urmă te vom abandona. Când ne vom aduce aminte.

Dacre şi-a întins mâna. A smuls aerul din plămânii tânărului cu o vrajă fără vorbe, care a coborât temperatura din încăpere şi a făcut becurile să pâlpâie. Roman credea că Dacre onorase cererea tânărului şi că il ucisese, dar zeul a spus:

— Duceţi-l într-una dintre celule! Asiguraţi-vă că starea lui este stabilă până când voi reuşi să-i îngrijesc rănile!

Roman i-a urmărit pe soldaţi trecându-l pe puşcaşul inconştient prin poarta fermecată, către lumea de jos, lăsând o dâră de sânge în urma lor.

— Au fost răniţi şi doi soldaţi, sire! a spus căpitanul. De suflul grenadei. Sunt la patru case depărtare. Te aşteaptă.

Roman a rămas tăcut, dar se simţea cuprins de amorţeală. L-a privit pe Dacre cum îl urmează pe căpitan şi pe ceilalţi afară din casă, lăsându-l singur în salon.

Oare trebuie să-i urmez şi eu? s-a întrebat. Dar »

gândurile îi pluteau precum ceaţa prin minte. E cumva un test?

Simţea un gol în stomac.

A păşit spre uşa dc la intrare, dar nu i-a urmat pe Dacre şi pe ceilalţi. S-a grăbit să ajungă la marginea oraşului, cu ochii la livadă. Merii îl ademeneau, la fel cum îl chemau iarba şi razele soarelui care poleiau pământul.

Şi-a lăsat maşina de scris pe jos, apoi a căzut în genunchi şi a vomitat. Nu prea avea ce să verse, dar s-a sforţat până când s-a simţit gol, cu mâinile înfipte în rădăcini.

Se simţea puţin uşurat, şi şi-a lăsat capul pe spate, alungându-şi lacrimile din ochi. Atunci şi-a dat seama că nu e singur. Locotenentul Shane stătea rezemat de trunchiul unui măr din apropiere. Fuma şi-l privea.

— Am nevoie de un moment, a spus Roman.

— Acordă-ţi-l, atunci! i-a replicat Shane, ridicând stingher din umeri. Deşi ai văzut şi lucruri mai rele, corespondent.

Cuvintele lui l-au ars ca o flacără. Roman era iritat de golurile din propria memorie. De faptul că încerca să ţeasă la un loc fragmente din el însuşi, doar ca să descopere că îi lipseau încă nenumărate bucăţi.

— Vorbeşti de parcă ai fi fost martor, a zis Roman. De parcă ai şti prin ce am trecut.

Shane a rămas tăcut, fumând cu ochii pierduţi în zare. Câteva flori de măr din coroana de deasupra lui au plutit în aer, căzându-i pe umerii lăţi ca fulgii de nea.

— într-un fel, am fost! i-a răspuns în cele din urmă. Dar nu-ţi pot spune ce s-a întâmplat. Va trebui sa-ţi aminteşti singur.

— Cât mai e până atunci?

— Nici cu asta nu pot să te ajut.

— Şi de ce anume? l-a întrebat Roman, nerăbdător. Tu nu ai fost niciodată rănit în

acest război? Nu ai fost niciodată vindecat de Dacre?

Shane l-a privit în ochi.

— Tu crezi că toţi cei pe care îi vindecă Dacre cu puterea lui uită cine sunt?

Şi-a aruncat ţigara în iarbă şi a strivit-o sub talpă, abia apoi întorcându-se cu spatele.

— Asta e departe de adevăr, corespondent.

h4?

Foame

Dragă R.,

Am ajuns în siguranţă la următoarea mea destinaţie şi nu pot decât sa mă întreb care este a ta.

Dă-mi voie să-ti mărturisesc acum, la lumina lumânării, din sânul unui nou oraş, că îţi aştept cu nerăbdare scrisorile! Pentru o noapte doar, aş vrea să ne prefacem ca nu există poveri care ne apleacă la pământ. Că nu avem responsabilităţi şi nici necazuri. Că nu există zei, că nu e război.

Vreau

Iris s-a oprit din scris.

Stătea pe podea în noua ei cameră: o odaie mică de la parterul hanului din Bitteryne. Iris alesese această încăpere pentru că în ea se aflau un dulap şi un şemineu mic din cărămidă, iar pe jos era aşternut un covor, ceea ce avea să-i servească de minune atunci când scria. Dar, pentru că stătea pe podea, a simţit ceva straniu.

Mâinile i-au alunecat de pe maşina de scris pe covorul vechi. Poate că îşi închipuise doar, însă pentru o clipă i se păruse ca în adânc, sub ea, zăngănea ceva. Era un vuiet vag, care venea din inima pământului.

Iris a aşteptat, cu palmele rezemate de

covor. Cu o clipă înainte să şi le ridice, a simţit-o din nou. Erau nişte vibraţii ritmice, de parcă un picamer ar fi săpat în piatră. Oare se afla o mină sub Bitteryne? I s-a tăiat respiraţia când şi-a amintit de mitul pe care Roman i-l povestise cândva. Cel care vorbea despre cum Dacre îşi părăsise tărâmul ca să o captureze pe Enva. Şi-a amintit de tuneluri, de sala subpământeană, de tărâmul făcut din calcar şi roci cu striatii albăstrii.

» »

Ceva nu este în regulă, şi-a zis, aşteptând să vadă dacă avea să simtă din nou vibraţiile. Clinchetele păreau să crească în intensitate, apoi să se estompeze. Poate că sunt doar obosită şi-mi imaginez tot felul de lucruri.

Degetele ei şi-au găsit din nou locul pe tastatură, fata fixând cu privirea scrisoarea pe jumătate începută.

> Nu contează. Sunt plină de dorinţe şi ele m-au făcut să-mi pierd capul şi să fiu îndrăzneaţă.
>
> Nu ar trebui să-ţi trimit această scrisoare. Doar pentru că mă tem de ce ai putea crede. Şi mă mai tem şi că_ nu va ajunge la tine.
>
> De aceea o predau totuşi. Ca să-mi demonstrez că greşesc şi că am dreptate.
>
> - E.

Roman nu-şi dorea nimic mai mult decât să se închidă în noua lui cameră şi să-şi scoată salopeta. Să-şi frece pielea până la sânge. Să îşi desfacă şireturile de la ghete şi să se întindă în pat. Să recitească scrisorile de la Elizabeth până când avea să se piardă în

cuvintele ei.

Voia să uite – pentru o seară doar – ce se întâmplase în acea zi.

„Indiferent de cât de mulţi dintre noi vei converti... Până la urmă te vom abandona. Când ne vom aduce aminte.”

Cuvintele tânărului rebel încă reverberau înlăuntrul lui. Roman se întreba dacă băiatul era acum complet vindecat şi se afla undeva sub pământ. Dacă avea să-şi amintească ce se întâmplase atunci când urma să se trezească. Faptul ca îndrăznise să atace un zeu.

— Roman? a tunat brusc vocea lui Dacre de la etajul de jos. Adu-ţi maşina de scris în salon!

Roman a împietrit, cu o grimasă pe chip. Şi-a rotit privirea prin încăperea pe care o alesese pentru această noapte – o odaie mică, dar confortabilă, în care se găsea un dulap cu uşi – şi a decis că scrisoarea către Elizabeth trebuia să mai aştepte. încă nu avea veşti de la ea şi a încercat să-şi potolească grijile punând mâna pe maşina de scris. A coborât scările, întorcându-se în salon, unde sângele tânărului care îi atacase încă păta podeaua şi uşa către lumea subpământeană era încă deschisă.

Dacre transformase salonul într-un birou improvizat: dăduse la o parte divanul şi adusese masa din bucătărie. Acum în cămin ardea un foc, deşi pe poliţă încă se aflau fotografii de familie, cu ramele lor din alamă lucind în lumina flăcărilor.

— Ia loc! l-a îndemnat Dacre. Vreau să baţi la maşină

• ♦ nişte misive.

Roman a găsit un loc liber pe masă în care şi-a aşezat maşina de scris, luând seama la hârtiile împrăştiate în jur – hărţi, scrisori, documente la farfuria cu cina pe jumătate mâncată, la sticla cu vin şi la cana de lut.

— Ce ai vrea să scriu, sire? l-a întrebat Roman, trăgându-şi un scaun.

Dacre a rămas tăcut, cu ochii la harta aflată în faţă. Era o reprezentare a Cambriei şi a celor cinci comitate ale ei. Ilustra fiecare oraş şi comună. Toate râurile şi pădurile. Drumurile care le lega ca nişte artere.

Dacre a început să dicteze, Roman ascultându-l cu atenţie şi bătând la maşină:

Căpitane Hoffman,

în şase zile, trupele tale trebuie să ni se alăture la Hawk Shire. Dacă nu vei avea succes cu misiunea ta din nord, va trebui să o reiei după bătălie. Brigada va începe asaltul din interior, folosind portalurile mele, aşa cum am discutat deja, iar trupele tale trebuie să fie pregătite să ne ajute în cazul în care asediul va dura mai mult decât ma aştept. De asemenea, duc lipsă de provizii; pregăteşte-te să aduci raţiile şi conservele de care dispui!

Dacre Subpământeanul
Comandant suprem al
Cambriei

Roman a scos hârtia din maşina de scris şi i-a înmânat-o lui Dacre. în timp ce zeul o semna şi îşi punea pecetea pe scrisoare, lui Roman i-a alunecat privirea spre hartă. A localizat Hawk Shire, un oraş mare, aflat nu departe de locul în care se aflau acum, în

Merrow. Deasupra lui stătea o figurină feminină. Roman ştia că reprezintă trupele Envei. Apoi ochii i s- au îndreptat spre o altă hartă, aflată sub cea a Cambriei. îi vedea doar marginile, dar părea să fie desenată cu arabescurile unor rădăcini noduroase de copaci. Erau pasaje lungi, şerpuitoare. Unele erau însemnate cu albastru, altele, cu verde.

Era o hartă a lumii subpământene!

Roman şi-a smuls privirea de la ea înainte ca Dacre să bage de seamă.

— Acum pregăteşte-te pentru următoarea! a rostit zeul, şi Roman a prins conştiincios o filă nouă în maşina de scris.

Dl. Ronald Kitt

Roman s-a oprit, holbându-se la cuvintele pe care Dacre tocmai le rostise. Cuvintele pe care doar ce le aşternuse pe hârtie.

— îi scrii tatălui meu?

— Nu ţi-am spus că mi-a fost un servitor devotat? i-a răspuns Dacre. Nu îţi face griji! Familia ta este bine. Tatăl tău ştie că eşti în siguranţă. De altfel, este mândru de tine.

Roman nu ştia cum să interpreteze aceste cuvinte. I se părea că nu-l pătrund, de parcă ar fi fost închis într-o armură dc oţel.

— Ce mesaj doreşti să-i trimiţi tatălui meu, sire?

Dacre a dictat:

îţi scriu pentru a-ţi aduce aminte de înţelegerea noastră. încă aştept următoarea încărcătură pe care mi-ai promis-o, şi, cum căile ferate au întâmpinat unele dificultăţi

în ultimul timp, mă întreb dacă putem găsi o alternativă pentru expedierea acesteia. Ştiu ca în trecut ţi-ai făcut griji că trupele Envei ar putea sa o intercepteze, dar privinţa în care ar trebui să-ţi faci cu adevărat griji este

Au fost întrerupţi de un soldat – acelaşi căpitan pe care Roman îl văzuse mai devreme. Intrase brusc în casă, pe uşa din faţă. O pală din aerul rece al serii s-a învârtejit în jurul lui, omul oprindu-se în pragul salonului.

— lartă-mă că te întrerup, comandante! a început căpitanul, plecându-şi capul.

în urma mişcării, o cheie de fier, atârnată de un lanţ, i-a alunecat de sub guler. Roman a fixat-o cu privirea, conştient că e una dintre cele cinci chei despre care îi vorbise Dacre.

— Vin însă cu nişte probleme care îţi solicită urgent atenţia.

Dacre a oftat, dar şi-a ridicat capul spre el.

— Ce vrei, căpitane Landis?

— Prima problemă este legată de copoi. Nu au mai fost hrăniţi de săptămâni bune şi sunt înfometaţi. în după-amiaza asta au schilodit doi îngrijitori, iar urletele lor constante îi deranjează pe muncitori. Din această cauză progresăm mai încet decât ar trebui.

Degetele lui Roman au alunecat de pe maşina de scris. Privirea i s-a îndreptat instinctiv spre uşa şifonierului, de parcă s-ar fi aşteptat ca animalele să dea năvală în orice clipa. Toate viziunile care le înfăţişau pe animalele de companie ale lui Dacre s-au risipit însă atunci când Roman a văzut ce se

afla pe podeaua pătată de sânge.

O bucată de hârtie împăturită.

— îmi permiţi să eliberez copoii? a întrebat căpitanul Landis. Ar putea să bântuie în noaptea asta şi să se hrănească.

— Nu, i-a răspuns Dacre. Mesagerii mei livrează în această noapte misive urgente şi nu-mi pot lăsa copoii să le intercepteze rutele.

— Atunci, ce e de făcut, sire?

Roman s-a străduit să-şi smulgă privirea de la hârtia aflată pe podea. Dar i se răcise sângele în vene. Abia îi mai auzea pe căpitan şi pe Dacre din cauza bătăilor nebuneşti ale propriei inimi.

Scrisoarea de la Elizabeth zăcea în faţa uşii spre lumea subpământeană, chiar sub ochii lui Dacre. La doar patru paşi de locul în care stătea Roman, împietrit la masă.

Dacă o vede... Lui Roman i se învălmăşeau gândurile în minte. Dacă citeşte rândurile...

Totul avea să se sfârşească. Strania corespondenţă ar fi încetat, şi nu putea şti de ce e în stare Dacre ca să se asigure că aşa ceva nu avea să se repete.

Roman s-a ridicat de la masă, prefacându-se că se întinde. Dacre La fixat cu privirea, cu fruntea încreţită de iritare, dar alte lucruri mai importante îi solicitau acum atenţia. Zeul şi-a întors ochii spre căpitan şi a rostit:

— Deocamdată ia-i pe cei mai slabi dintre muncitori şi dă-i ca hrană copoilor! îi vom potoli astfel.

Cuvintele ar fi trebuit să-l îngheţe până în măduva oaselor, dar Roman şi le simţea deja acoperite de gheaţă. S-a îndreptat spre

perete, prefacându-se că cercetează portretele atârnate acolo.

— Mă voi ocupa personal de asta, comandante! Cât despre cealaltă problemă... Este legată de lunetistul pe care l -ai vindecat astăzi.

— Da, ce-i cu el?

— S-a trezit deja. Şi mintea lui...

Roman i-a simţit privirea lui Landis îndreptată asupra lui. S-a prefăcut că nu auzise comentariul căpitanului, trecându-şi degetele în lungul ramelor de la tablouri pe care se adunase praf. A băgat de seamă cât de albe îi erau încheieturile. Şi nuanţa albăstruie a unghiilor.

— înseamnă că nu este pregătit încă, a rostit cu glas tărăgănat Dacre.

— Nu, comandante. încearcă să-şi facă rău.

— Imobilizati-l, atunci!

— Stăpâne, majoritatea oamenilor mei sunt deasupra, pregătesc asaltul. Ceilalţi sunt ocupaţi cu supravegherea muncitorilor. Cred că, dacă ai coborî şi l-ai cufunda din nou într-un somn adânc...

S-a auzit scârţâitul unui scaun ale cărui picioare alunecau pe podea. Căpitanul nu şi-a mai încheiat fraza, căci Dacre se ridicase, iar Roman a profitat de moment ca să se apropie de dulap şi să tragă scrisoarea de la Elizabeth cu piciorul. A tras-o după el un pas, coborându-şi privirea ca să se asigure că e bine ascunsă. Doar un colţ lucea, alb în contrast cu podeaua murdară. Şi-a modificat postura cu băgare de seamă.

— Roman?

— Sire?

Roman şi-a ridicat ochii şi a întâlnit privirea

de plumb a lui Dacre.

— Deocamdată, prezenţa mea este solicitată în altă parte, dar reluăm când mă întorc.

— Da, comandante!

Şi-a ţinut respiraţia cât Dacre şi căpitanul Landis au trecut pe lângă locul în care rămăsese stângaci lângă perete. A simţit aerul rece, cu miros de muşchi, lovindu- i chipul în clipa în care s-a deschis uşa şifonierului.

A aşteptat până când au plecat şi uşa s-a închis în urma lor.

Rămas singur, a lăsat garda jos. A oftat, simţind un fior pe şira spinării. Era ridicol că nu îşi dăduse seama cât de mult însemna un lucru pentru el decât în clipa în care aproape că-i fusese răpit. Şi-a adus aminte cum, cu puţin timp în urmă, fusese gata să-i înmâneze lui Dacre prima scrisoare de la Elizabcth, iar acum era disperat să ascundă misivele ei de zeu.

Nu ştia cum să explice ce se întâmplase. Dar poate că nici nu avea nevoie de cuvinte.

Şi-a ridicat gheata şi a luat scrisoarea lui Elizabeth de jos.

Dragă Elizabeth,

(Sau poate că ar trebui să-ţi spun E. de acum?)

Scrisoarea ta a fost la un pas de a fi descoperită în seara aceasta de cineva care ar căuta să intervină între noi. Nu ţi-am spus-o încă, dar tu eşti secretul meu. Te-am păstrat doar pentru mine; nimeni nu ştie de existenta ta în afară de mine. Nimeni nu ştie de

legătura dintre noi, şi aş vrea ca lucrurile să rămână asa.

Trebuie să fim cu băgare de seamă.

- R.

Dragă R.,

Ai dreptate. îmi pare extraordinar de rău că te am pus în pericol! Poate că ar fi bine să stabilim o rutină? Ai putea să îmi scrii tu primul atunci când îţi pot răspunde în siguranţă? Şi să trimitem mai întâi un mesaj de verificare?

- E

P.S. Da, îmi poţi spune „E” de acum înainte. Pare să mi se potrivească mai bine.

Dragă E,

Necazul e că., vreau sa-mi scrii mereu. Vreau să-ti

I citesc cuvintele. Tânjesc după ele. Sunt însetat de ele.

îmi spui ca îţi schimbi locul în fiecare zi. Nu-mi răspunde dacă simţi că nu eşti în siguranţă sau că nu e bine sa o facil Dar nu mă pot abţine să nu întreb.. încotro te îndrepţi?

Al tău.

R

Dragă R.,

Lasă-mă să fiu secretul tău. atunci! Adăposteşte- mi rândurile în buzunarul tău! Lasă-le să fie armura ta!

Mă îndrept spre vest.

Cu drag,

E

Roman ţinea scrisoarea de la Elizabeth în mână, fixând cu privirea cuvântul care i se înfipsese ca un pumnal în piept. „Vest.”

Asta voia să însemne că lupta pentru cealaltă tabără. Pentru Enva.

Se îndrepta în calea pericolului.

Se îndrepta spre el.

15

Apasă tastele E şi R

CREZI CĂ AR TREBUI SĂ l-0 TRIMIT Helenei? a întrebat Iris în dimineaţa următoare.

Ea şi Attic stăteau la masa din bucătărie a lui Lonnie Fielding şi aşteptau să se servească micul-dejun. Tobias era afară, încălzind motorul maşinii. Se pregătea să plece în Oath, iar Iris îşi petrecuse aproape toată noaptea pregătind articolele pentru Tribuna de Cerneală.

Attie a lăsat hârtiile pe masă. Strângea din buze şi îşi ridicase sprânceana stângă. Iris ştia că asta înseamnă că e adâncită în gânduri.

— Cred ca da, Iris! a răspuns Attie în cele din urmă, turnându-şi o a doua cană cu ceai.

Aburul a plutit în aer, parfumat de bergamotă şi lavandă.

— Cel puţin Helena îşi va dori să-l vadă, chiar dacă nu-l va publica în ziar.

Iris a dat din cap, fixând paginile cu privirea. Nu se compara cu mitul original pe care îl găsise şi i-l trimisese Roman cândva, dar era pe-aproape. Povestea blestemată a lui Dacre şi a Envei. Despre cum zeul îşi folosise copoii şi eithralii ca să-i îngrozească pe muritorii de sus, până când Enva acceptase să trăiască sub pământ alături de el.

— Singurul lucru de care nu sunt sigura..., a tărăgănat-o Iris, crispându-se. Oare ar trebui să includ cea de-a doua parte, despre cum Enva i-a cântat, facându-l să plângă, să râdă şi mai apoi să doarmă?

— De ce nu? a întrebat-o Attie.

— Nu ştiu. Am un presentiment.

— Ce presentiment?

— De avertizare, poate. Cum că aceste lucruri nu ar trebui publicate în ziar.

— Te referi la faptul că muzica Envei l-a controlat pe Dacre atunci când i-a cântat sub pământ? Attie s-a întins după carafa cu lapte şi a adăugat: Şi dacă ar deveni un fapt bine cunoscut? Poate că părerile oamenilor despre muzică nu ar mai fi atât de aspre.

— Ori poate că s-ar înrăutăţi. Poate că cei dc teapa cancelarului ştiu deja despre acest mit şi de aceea au fost interzise instrumentele cu coarde. De aceea această poveste a fost smulsă din toate tomurile care vorbesc despre divinităţi şi nu ne-a fost predată în şcoală. Pentru că este periculoasă!

Attie nu a avut ocazia să răspundă. Uşa din spate s-a deschis şi Tobias a păşit în bucătărie, cu trenciul înmuiat de ceată.

— Sunt gata articolele? le-a întrebat.

— Bună dimineaţa şi ţie! l-a întâmpinat Attie ironic. N-ar trebui să iei micul-dejun înainte să pleci?

— Nu, a răspuns tânărul. Vine o furtună din vest. Trebuie să fiu mai rapid ca ea.

— Cel puţin să-l rugăm pe domnul Fielding să-ţi împacheteze prânzul? a întrebat Iris. Găteşte chiar acum!

Tobias i-a oferit un zâmbet cu gropiţă în

obraz.

— Apreciez ideea, dar mă descurc.

Attie pusese deja articolele într-o mapă, acestea fiind gata să fie transportate. A impins-o pe masă şi Tobias a ridicat-o delicat.

— Când te întorci? l-a întrebat ea.

— Mâine-seară, i-a răspuns Tobias. Trebuie să duc maşina la mecanic în Oath şi asta îmi va lua timp. Vă amintiţi amândouă de înţelegerea noastră?

Iris a rămas tăcută, dar îşi amintea ce le ceruse Tobias. îi venea greu să-şi închipuie că ar fi putut să păţească ceva pe drum, căci împrejurimile i se păreau cât se poate de normale şi de familiare, de parcă toţi trei ar mai fi fost cândva prin aceste locuri. Lonnie Fielding fluiera în timp ce gătea alături. Şunculiţa sfârâia într-o tigaie şi un ibric şuiera. Sufrageria era un spaţiu plin, cu tavan de bârne şi cărţi strânse în teancuri pe la colţuri. Iris se simţea *în siguranţă* în acest loc, dar ştia că Tobias are dreptate. Lucrurile ar fi putut să se schimbe rapid, aşa cum se întâmplase în Bluff. Trebuiau să fie pregătiţi pentru ce c mai rău ca grup.

Pe Iris a scuturat-o un fior, şi a tras în jos de mânecile puloverului, încrucişându-şi braţele.

— Nu-ţi face griji, Bexley! a spart în cele din urmă tăcerea Attie. Nu te aşteptăm dacă începe evacuarea.

S-au privit în ochi pentru o clipă, apoi Tobias a dat din cap. După care le-a întors spatele şi a ieşit pe uşă într-o clipită. Iris şi-a dat seama că mitul pe care îl bătuse la maşină era încă pe masă şi, într-o fracţiune

de secundă, a hotărât că doreşte să-l trimită.

A ieşit după Tobias, alergând pe cărarea de piatră din grădină, până în drum. Tânărul se pregătea să plece, cu mâna pe acceleraţie, când Iris i-a atras atenţia.

— Stai! Mai am un articol! a gâfâit ea, fluturând hârtiile.

Tobias nu a părut mirat. A pufnit doar şi i-a întins mapa.

— Vei avea grija? l-a întrebat în timp ce se grăbea saşi îndese hârtiile înăuntru.

— Bineînţeles! Ne vedem cu toţii mâine-seară!

Iris a dat din cap şi a făcut un pas în spate. Ceaţa s-a învârtejit în urma maşinii lui Tobias, dar ea a rămas pe strada pietruită, lăsându-se pătrunsă de aerul dimineţii.

Nu mai vizitase Bitteryne până atunci, dar i se părea că seamănă cu Avalon Bluff şi cu River Down. Case de ţară, străzi şerpuitoare, păşuni idilice. Când se va sfârşi războiul, şi-a zis, mi-ar plăcea să locuiesc într-un oraş ca acesta.

Pacea a fost spulberată de huruitul pe care l-a simţit sub tălpi. S-a uitat uluită la piatra cubică, apoi pe stradă, întrebându-se dacă nu cumva prin oraş trecea un convoi de camioane. Dar pe străzi nu era niciun semn de viată.

Huruitul s-a stins, deşi Iris îi simţea încă ecoul în oase.

Şi-a adus aminte de noaptea trecută – de bocănelile de sub podea. De parcă nişte topoare ar fi lovit în piatră în adâncul pământului. Şi-a înghiţit un nod, s-a întors şi s-a grăbit să se întoarcă.

Lonnie pregătea masa pentru micul-dejun. Şi-a ridicat privirea, de parcă s-ar fi aşteptat să o vadă, şi a rostit:

— Ah, iată-te, domnişoară Winnow! Mă bucur să văd că arăţi odihnită! Domnul Bexley te însoţeşte?

— Ai simţit? a şoptit Iris. Huruiturile din adâncul pământului?

Lonnie şi Attie au încremenit amândouă. Secundele s-au scurs, încordate, în tăcere, fără să se petreacă ceva straniu. Podeaua nu s-a mai zgâlţâit din nou, nici clinchetul acela ritmic nu s-a mai auzit.

— îmi pare rău! a zis Iris, ciupindu-şi rădăcina nasului. Mi-am imaginat, cu siguranţă! Azi-noapte am stat până târziu şi am scris, apoi…

— Nu, a întrerupt-o Attie cu delicateţe. Şi eu am simţit ceva straniu noaptea trecută. Slab, însă podeaua s-a cutremurat.

Fetele şi-au întors privirea spre Lonnie. El era un fermier bătrân, care-şi trăise întreaga viaţă în Bitteryne. Soţia lui murise cu mai mulţi ani în urmă, iar cei doi fii şi cele trei fiice pe care îi avea luptau în război de partea Envei. Iris şi Attie ocupau acum camerele nepoatelor lui, pentru că Lonnie hotărâse că cel mai bun lucru pe

carc-l putea face cu o casă goală era să închirieze camerele, astfel încât să ajute cauza aşa cum putea.

— Nu ţi-ai închipuit, a răspuns el. în ultima săptămână s-au simţit huruituri în tot oraşul.

— Ce-ar putea să le provoace? l-a întrebat Iris.

Lonnie a oftat.

— Nu ştie nimeni. Valea aceasta este un loc liniştit. Nu am mai avut cutremure până acum. Adevărul este că în unele zile zgâlţâielile sunt foarte evidente, iar în altele, nu la fel de mult. Să nu vă faceţi însă griji în această privinţă! Sunt sigur că nu este ceva de care trebuie să ne temem. Uite, serviţi bacon şi fursecuri proaspăt coapte! Cu regret vă anunţ că azi nu am ouă. Le-am trimis în vest, în Hawk Shire, pentru armată.

— îţi mulţumim, domnule Fielding! a spus Attie. E mai mult decât suficient pentru noi.

— Da, îţi mulţumim!

Iris a zâmbit, dar s-a aşezat pe scaun cu stomacul ghem. I-a întâlnit privirea lui Attie pe deasupra mesei. Se gândea la mitul pe care doar ce-l trimisese prin Tobias. Un mit care vorbea despre tuneluri şerpuitoare aflate în adâncul pământului.

Acesta este un test pentru a verifica dacă tastele E şi R funcţionează asa cum trebuie.

ERERERERER EEEEEE
RRRRRRRRRRRR REREREREREREREEEEEEEE?

Test confirmat şi trecut cu brio. (Dosi îmi amintesc

Draga
R..

că ne puseserăm de acord că eu voi scrie primul, Elizabeth.) Oricum, eşti norocoasa că m-ai găsit într- un moment de respiro. Ploaia asta ne-a amânat plecarea spre următoarea destinaţie.

- R

Sunt nerăbdătoare să-ţi aflu părerea în legătură cu o întâmplare stranie. Noaptea trecută am simţit ceva ciudat. S-a auzit un clinchet sub podea, urmat de bubuituri ca de tunet Gazda mea mi-a spus că asta se petrece în oraş de o săptămâna deja şi nimeni nu ştie cum s-o explice. Presimt însă că ar putea fi vorba despre ceva sinistru, şi nici măcar nu ştiu de ce îţi spun ţie toate astea. Sper poate că ai tu un răspuns sau un sfat de dat.

A ta.
E

Dragă E.,

Mă tem că nu am un răspuns în această clipa, însă lasă-mi ziua aceasta la dispoziţie! S-ar putea să te pot ajuta.

între timp, rămâi în garda!

îti voi scrie curând.

Al tău,
R

A continuat sa plouă cu putere în ziua următoare, străzile din Bittcryne preschimbându-se în izvoare. Iris şi Attie şi-au petrecut după-amiaza mergând din uşă în uşa, adunând declaraţii şi poveşti de la oamenii din oraş. Nu erau însă prea multe noutăţi. Circulau o mulţime de zvonuri cum că Dacre părăsise în cele din urmă Avalon

Bluff şi acum staţiona într-un oraş numit Merrow. De ce înainta atât de încet spre est? Ce aştepta?

Iris nu ştia, deşi bănuia că Roman ar fi putut să ştie. îi aştepta răspunsul înfrigurată, însă amiaza se preschimbase în seară şi el încă nu-i răspunsese.

S-a hotărât să rămână în camera în care serviseră masa, alături de Attie, şi să lucreze după cină. Şi-au întins notiţele pe masă, cu o carafă de cidru rece între ele, în vreme ce focul trosnea în şemineu. Iris era pe la jumătatea articolului când şi-a dat seama ca Attie nu se mai mişca, cu privirea pironită la uşa din spate.

— Ce este? a întrebat-o Iris. S-a scuturat din nou pământul?

— Nu, este vorba despre Bexley! i-a răspuns Attie. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Iris a rămas tăcută, ascultând cum se cerne ploaia în noapte.

— Sunt sigură că întârzie din cauza ploii, atâta tot! a zis, deşi îşi făcea griji că Tobias conducea automobilul pe o astfel dc vreme. Şi c abia scară. S-ar putea să ajungă totuşi în noaptea asta.

Attie a oftat şi a început din nou să tasteze, deşi cuvintele parcă se lăsau rugate. Privirea îi tot aluneca spre uşa din spate, de parcă s-ar fi aşteptat să se dea de perete în orice clipă.

Orele treceau văzând cu ochii. Furtuna se înteţea.

Curentul electric a pâlpâit şi apoi s-a stins cu totul. Iris şi Attie au continuat să lucreze la lumina lumânării, urându-i noapte bună lui

Lonnie Fielding după ce gazda lor s-a asigurat că nu le lipseşte nimic.

La miezul nopţii însă fetele şi-au strâns în cele din urmă maşinile de scris şi notiţele şi s-au retras în camerele lor.

Tobias Bexley nu se întorsese.

16

Nouă vieţi >

P E IRIS A TREZIT-O BUBUITUL TUNETULUI.

A deschis ochii în întuneric, nesigură unde se afla. S-a ridicat în capul oaselor, cu inima bătându-i cu putere în piept, în vreme ce fulgerele luminau grăbite încăperea.

Eşti în Bitteryne, şi-a spus. Totul este în regulă. Te-a trezit furtuna doar.

A aşteptat următoarele bubuituri ale tunetului, dar acestea nu au mai venit. Fulgerul era puternic, dar tăcut, şi Iris a auzit un ţăcănit sub fundaţia casei, urmat de o bubuitură înspăimântătoare chiar în josul holului. Sunase de parcă uşa din spate s-ar fi izbit de perete.

A aruncat păturile şi s-a ridicat, cu respiraţia tăiată.

„Rămâi în gardă!” îi spusese Roman.

A bâjbâit în întuneric până când şi-a adus aminte că nu au electricitate. A deschis apoi uşa încetişor şi a aruncat o privire pe hol. Afară era un întuneric negru ca păcura, dar auzea pe cineva mergând prin casă. Podelele scârţâiau sub paşii intrusului.

— Domnule Fielding? a murmurat ea cu glas sugrumat.

— Iris!

S-a întors şi a descoperit-o pe Attie undeva

în dreapta.

— Ai auzit zgomotul ăla? a şoptit Attie.

— Da. Cred că e cineva în casă.

S-au lipit una de alta, umăr la umăr, şi au ascultat. Un zăngănit, ca de castron întors. Un blestem rostit pe un ton ascuţit. Scârţâitul unui scaun pe podea.

Attie a început să înainteze pe hol, neînfricată. Iris a urmat-o în grabă.

— Attie? Attie, aşteaptă!

Iris nu se gândea decât la faptul că ceva ieşise din pământ. Că în grădină se căscase o gaură. Şi una dintre creaturile lui Dacre se strecurase afară din ea, iar acum era în casă, însetată de sânge.

Au ajuns în salon. Vatra încă licărea, încărcată de jăratec aproape stins, dar în restul încăperii domnea întunericul. Iris a văzut o umbră înaltă păşind prin faţa ferestrelor cu stucaturi.

— Cine eşti? a întrebat Attie cu glas aspru. Ce vrei?

Umbra s-a oprit din mişcare, dar Iris a simţit că ceva priveşte spre ele. I s-au ridicat firele de păr de pe braţe şi inima a început să-i bată mai tare. Şi-a strâns mâinile în pumni, pregătită de luptă.

O voce adâncă, veselă, a spart tăcerea:

— Attie? Eu sunt!

Attie a tras aer în piept.

— Bexley?

— Da, cine altcineva?

— Cum naiba cine altcineva? Am crezut că eşti un tâlhar!

— Doar v-am zis că mă întorc în noaptea asta.

— Da, şi, în caz că ai pierdut noţiunea timpului, e trei dimineaţa! Când a bătut miezul nopţii ne-am dat seama că întârzii.

— M-aţi aşteptat, deci?

— Am lucrat! a punctat Attie, deşi o luase în direcţia din care se auzea vocea lui, păşind în întuneric.

Tobias a rămas tăcut, deşi respira greoi. Iris a luat-o încet pe lângă perete, înaintând spre vatra, unde ştia că Lonnie ţine o cutie cu chibrituri şi lumânări.

— Eşti rănit? a întrebat Attie.

— Nu. Şi nu... nu mă atinge! Cel puţin, nu încă.

Iris a aprins o lumânare. Flacăra a răspândit un cerc de lumină în întuneric şi l-a văzut în sfârşit cu claritate pe Tobias.

Hainele îi erau lipite de trup, ude de ploaie, iar chipul şi braţele îi erau împroşcate cu noroi. Părea extenuat, dar ochii îi luceau, febrili, de parcă doar ce-ar fi câştigat o cursă.

I-a aruncat o privire lui Iris, citindu-i expresia.

— Arăt chiar aşa de rău, domnişoară Winnow?

— Arăţi de parcă ai fi condus toată noaptea prin furtună, i-a răspuns Iris uluită.

— V-am spus că sunt puţine lucruri care pot interveni între mine şi misiunile mele, a replicat el, întorcându-şi din nou atenţia spre Attie. Drumurile închise nu se numără printre ele.

Attie şi-a încrucişat braţele la piept, cu falca încleştată.

— Şi dacă ţi-ai fi distrus maşina?

— Asta se poate întâmpla oricând.

Tobias şi-a lăsat valiza pe podea.

— Dar nu s-a întâmplat. Cel puţin, nu de data asta. Şi am adus scrisori, pentru amândouă.

Iris a păşit mai aproape, urmărindu-l pe Tobias cum işi scoate cu băgare de seamă mănuşile ude şi apoi deschide valiza, înmânându-le câte o scrisoare. A lui Iris era de la Forest; recunoştea scrisul de mână al fratelui ei şi s-a simţit inundată de căldură pe dinăuntru.

— De data asta fratele tău chiar m-a ajutat cu maşina, i-a spus Tobias. La atelierul mecanic.

Iris şi-a ridicat privirea, surprinsă.

— Da? Mă bucur să aud!

— S-a descurcat de minune! a zis Tobias. Şi i-am promis bilete la următoarea cursă. Mi-a spus că ar vrea să te ia cu el, după ce se termină războiul.

Iris a zâmbit, deşi se simţea brusc lovită de dorul de casă. Şi-a coborât privirea la scrisoarea pe care o ţinea în mână, simţindu-se recunoscătoare pentru lumina slabă în timp ce clipea ca sa-şi alunge lacrimile.

— Vrei o cană cu ceai? Un sendviş? l-a întrebat Attie pe Tobias. S-a luat curentul, dar pot pune un ibric pe sobă.

Tobias a oftat.

— îţi mulţumesc, dar nu! Sunt treaz de ceva vreme. Aş adormi înainte să apuci să fierbi apa.

— Lasă-mă atunci să-ţi aduc măcar un prosop!

— Asta mi-ar fi de ajutor.

Iris a mai aprins o lumânare, pe care voia să o ia cu ea în camera. Le-a spus noapte

bună celor doi, dar s-a oprit în bol şi a aruncat o privire peste umăr. Attie îi ştergea lui Tobias noroiul de pe faţă; el zâmbea, iar ea era încruntată şi îşi vorbeau în şoaptă. Vocile lor au ajuns totuşi până la Iris, care a reuşit să distingă:

— Ţi-am spus să nu-ţi faci griji pentru mine.

— Nu mi-am făcut griji.

— Şi apropo: sunt nouă.

— Nouă ce? Nouă vieţi?

— Am câştigat nouă curse. Poate că asta te va ajuta să nu-ţi mai faci griji data viitoare.

Iris nu a mai aşteptat să audă replica lui Attie. S-a strecurat în camera ei, cu zâmbetul pe buze.

Roman a coborât scările în grabă. Casa părea goală, bântuită doar de umbre lungi şi prăfuite. Nu era nimeni în foaier, nu păzea nimeni uşa de la intrare şi nu se afla nimeni în salon. Nici măcar Dacre. în şemineu, focul arsese mocnit, dar pe pereţi încă pâlpâia o lumină aurie.

S-a apropiat de masa de război.

A fixat cu privirea harta Cambriei, cercetând locurile care îi erau cunoscute – Oath, Avalon Bluff, Merrow, liniile de cale ferată pe care le controla tatăl lui – şi mulţimea de locuri şi borne care-i erau încă necunoscute. Mormintele divine erau însemnate cu cerneală roşie, în special cel al Alvei atrăgându-i privirea spre sud, iar al lui Mir, spre Nord, ochii oprindu-i-se în cele din urmă la Hawk Shire.

A îndrăznit să se aplece mai aproape şi a atins harta cu degetele. Spre propria uluire,

pe hârtie au început să înflorească linii. Unele întunecate, altele strălucitoare. Se răsfirau precum fulgerul, asemănătoare rădăcinilor unui copac. Un număr destul de mare porneau din oraşele apropiate de acela în care se afla Roman. Locuri din Comitatul Central şi de Vest. Locuri care fuseseră deja devorate de război. Atenţia i-a fost însă imediat atrasă de licăririle unei lumini albastre. Un mănuchi de oraşe pulsau, răspândind lumină ca nişte mici inimi de azur. Merrow şi Hawk Shire se numărau printre ele, în vreme ce alte locuri rămăseseră neluminate.

Harta de dedesubt! şi-a amintit, ridicând cu băgare de seamă mâna.

Rutele dispăruseră, de parcă nu ar fi existat nicicând. Dar Roman le vedea în continuare, cu ochii închişi – gheme de lumină şi întuneric şi a ridicat încet colţul hărţii Cambriei, atent la ilustraţia lumii din adânc care se aflau sub ea. O lume aproape uitată şi trecută uşor cu vederea de aceia care observau doar lucrurile de suprafaţă.

Roman a studiat ce se întindea dinaintea ochilor, vrăjit de pasajele şerpuitoare. De oraşele şi centrele din care se hrăneau acestea. Era o lume pe care o atinsese, însă doar pentru o clipa.

— înţeleg că visele te-au ţinut iar treaz?

Vocea lui Dacre a întrerupt tăcerea. Roman a dat drumul hărţii, lăsând-o să plutească în jos, spre masă. Pulsul i se accelerase, dar şi-a păstrat o alură calmă şi degajată. îndreptându-se, a aruncat o privire spre foaier.

Dacre era sub arcadă, urmărindu-1. îşi tăcuse apariţia pe muteşte, de parcă s-ar fi materializat din întuneric.

— Din contră, sire! a răspuns Roman, împreunându- şi mâinile la spate. Nu pot să dorm în ultimul timp pentru că vreau să ştiu ce ne aşteaptă.

— Dacă de moarte te temi, ţi-am vorbit deja despre asta.

Dacre a păşit în salon. Părea mai înalt, mai lat în umeri, însă poate că de vină erau doar umbrele care se jucau cu percepţia lui Roman.

— Dacă rămâi alături de mine şi îmi eşti credincios, nu vei muri niciodată. Nu vei simţi niciodată durere.

Roman l-a privit pe zeu în ochii lui albaştri neclintiţi. Simţea însă cum încep să-i alunece pe spate broboane dc sudoare.

— Şi îţi voi fi alături în Hawk Shire?

— Dc ce te preocupă atât dc mult Hawk Shire, Roman?

— îmi pare o bătălie importantă.

— Dar tu te vezi a fi unul dintre soldaţii mei, gata să lupţi de bunăvoie? Să recuperezi în numele meu ceea ce mi-a aparţinut cândva?

Roman a cercetat din nou harta Cambriei.

— Eu nu sunt soldat, sire. Nu am fost învăţat niciodată cum să trag cu arma sau să arunc o grenadă, nici cum să mă strecor ca o umbră. Cel puţin nu-mi amintesc nimic din toate acestea. Ce am eu însă sunt cuvintele.

Roman s-a oprit, surprins să-şi audă vocea tremurând. De parcă ar fi cedat o bucăţică din el.

— Nu vreau să lupt cu inima îndoită, ci din toată inima.

Dacre a rămas tăcut pentru o clipă dureros de lungă. Apoi a pus însă mâna pe harta Cambriei şi a lăsat-o să se strângă sul, descoperind lumea de dedesubt.

— Spune-mi, Roman! a continuat el când rutele s-au luminat din nou. Ce vezi?

— Văd drumuri. Căi.

— Atât doar?

Roman a privit mai îndeaproape. Era atras de luminile slabe care vibrau. S-a întrebat dacă marcau praguri fermecate.

— Vad oraşe. Comune. Porţi.

— Da, a aprobat Dacre. Domeniul meu. Drumurile mele. Un tărâm al magiei pe care majoritatea celor din neamul tău nu îl vor vedea niciodată, nu îl vor cunoaşte şi nu-i vor simţi gustul, chiar dacă lumile noastre sunt conectate.

— Le reconstruieşti, sire? l-a întrebat Roman. Drumurile subpământene?

Dacre a rămas tăcut. Roman s-a întrebat dacă nu cumva fusese prea direct şi şi-a înghiţit un nod.

— Am observat că încă există porţiuni întunecate pe hartă, de parcă te-ar aştepta să revii la ele, a explicat Roman.

— O observaţie foarte bună! i-a răspuns zeul. Şi, da. Câtă vreme am fost adormit, domeniul meu a avut de suferit. A căzut în ruină. Multe dintre căi au fost astupate, iar portalurile mele au fost uitate şi acoperite de pânze de păianjen. Oamenii mei lucrează chiar acum la repararea lor.

Roman a fixat din nou harta cu privirea,

ochii îndreptându-i-se instinctiv spre Hawk Shire.

— Aşa ajung articolele mele la Gazeta de Oath? Prin tunelurile subterane?

— îţi faci griji că articolele nu vor ajunge la destinaţie?

— Mă gândeam doar că...

— Da, Roman! l-a întrerupt Dacre. Val le foloseşte pentru a-ţi livra articolele în oraş.

— Cine este Val?

— Unul dintre sfătuitorii mei favoriţi. Cui altcuiva aş putea să-i încredinţez o asemenea misiune?

Roman s-a întrebat dacă asta însemna că şi Val avea în posesie una dintre cele cinci chei despre care îi vorbise Dacre. Chei făurite în flacără fermecată, cu care puteai descuia un număr infinit de portaluri. Privirea sa a alunecat spre locul în care era reprezentat Oath pe hartă. încă mai era de lucru pentru ca pasajele din est să fie complet eliberate, însă un firicel mic şi fragil se aprinsese deja pe calea spre marele oraş.

Un drum fusese eliberat. în Oath fusese deschisă un portal. Portalul lui Val.

Detaliile legate de oraş erau mult prea mici pe hartă, aşa că Roman nu avea cum să identifice locul exact în care se afla uşa şi nu voia să atragă suspiciunea lui Dacre. Şi-a întors atenţia la zeul care-l cerceta cu băgare de seamă.

— Vei folosi pasajele pentru a recupera ceea ce îţi aparţine, sire? a îndrăznit să-l mai întrebe Roman. Pentru a pune capăt războiului?

— Nu este logic să procedez astfel dacă tărâmul meu îmi oferă acest avantaj?

Dacre a acoperit din nou harta de dedesubt. Roman a clipit şi rutele şi oraşele luminate au pălit, înceţoşându- se.

— Pot pune capăt acestui război rapid, milostiv, după ce tărâmul meu va fi vindecat şi refăcut. Când oraşele din adânc vor străluci în lumina focurilor şi vor răsuna de râsete şi când drumurile vor lega un loc de altul şi portalurile mele îşi vor revărsa magia în lumea muritorilor. După ce voi cuceri Hawk Shire, vom fi cu un pas mai aproape de pace. De victorie.

— Vei căuta mormântul surorii tale, sire? Ca să o trezeşti şi să se alăture şi ea cauzei noastre?

Dacre a mijit ochii.

— Ce te face să te gândeşti la asta?

— Harta, i-a răspuns Roman, arătând spre aceasta. Mormântul Alvei este însemnat în Comitatul de Sud. Nu departe de aici. Mi am amintit cum ai vorbit cu drag de ea odată şi am dedus că...

— La ce mi-ar servi puterile Alvei când zi de zi noi trăim un coşmar cu toţii? Glasul lui Dacre a sunat rece şi aspru, dar i s-a înmuiat apoi într-un zâmbet: Ai dreptate insă în privinţa unui lucru, Roman. A sosit
vremea să-ţi dovedeşti tăria. Mâine, la apus.
Ne vedem în salon! Să îti aduci maşina de
scris!

» >

Roman a dat din cap, simţind că e expediat.

Nu era sigur că e pregătit să întâmpine ce avea să vină odată cu revărsatul zorilor, orice va fi fost. Dar îşi simţea inima în gât urcând scările. Şi ştia ce are dc făcut.

117

Arde-mi cuvintele

Dragă E.,

Tti scriu aceste rânduri în întuneric, la lumina câtorva raze de lună rătăcite. Nu am mai mâncat de ceva vreme, dar umbrele şi foamea îmi fac bine. Mă cizelează; mă ajută să-mi cunosc propriile limite. Nu sunt nemuritor, chiar dacâ am crezut cândva că as

►

putea fi. Mai mult ca orice însă ma simt cuprins de disperare, şi trebuie sa îţi cer un lucru: după ce vei citi această scrisoare, vreau să o arzi.

Ceea ce sunt pe cale să-ţi dezvălui depinde de timp şi este periculos – pentru tine şi pentru mine, precum şi pentru această legătură pe care am făurit-o între noi “ să cadă în mâinile cui nu trebuie. M-am întrebat de nenumărate ori de ce îţi spun aceste lucruri, pentru că simt că lupţi pentru cauza Envei, în vreme ce eu, nu. iar de aici rezultă două adevăruri simple:

1.Pierderea vieţii şi a libertăţii este iminentă şi nu

pot îndura să stau deoparte şi să las ca asta să se întâmple.

2.Ţin la tine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fii prinsă în mijlocul

evenimentelor care sunt pe cale să aibă loc.

Mă întorc acum la întrebarea ta despre huruiturile şi clinchetele care se aud din pământ. Dacre repară drumurile de pe tărâmul lui care au căzut în paragină în ultimele secole. Plănuieşte să ajungă în Oath pe sub pământ înainte de a ajunge pe deasupra. îmi închipui ca zgomotele pe care le auzi vin de la muncitorii lui, care scot molozul din tuneluri.

Cât despre chestiunea cea mai presanta.. Dacre se pregăteşte sa cucerească Hawk Shire. în trei zile va da năvală în oraş şi va ataca din interior, folosindu-se de portalurile lui magice, în vreme ce trupele ramase **vor** înconjura oraşul. Dacă te afli în Hawk Shire, te rog să te retragi! Fugi cât mai poţi; ia-o spre sud sau spre nord! îndreaptă-te oriunde, mai puţin spre Oath, unde Dacre plănuieşte să dea următorul atac, după ce Hawk Shire va cădea!

Te rog să nu-mi răspunzi la această scrisoare! Nu voi putea să-ţi scriu în următoarele zile şi nu ştiu unde voi merge după Hawk Shire. Arde mi cuvintele! Rămâi în siguranţă! Dacă soarta va dori, îţi voi scrie din nou, curând.

Al tau,
R

Nu pot să ard această scrisoare.

Iris fixa cu privirea misiva de la Roman. Era mijlocul dimineţii, şi dormise mai mult decât de obicei, trezindu-se mângâiată idilic de razele soarelui în vreme ce rândurile de la

Roman o aşteptau pe podea. Nu ştia la ce se aşteptase, dar cu siguranţă nu la ceea ce citise. Repară tunelurile. Se simţea înfrigurată la ideea că oamenii lui Dacre lucrau undeva sub ea, săpând în moloz. Ideea că Hawk Shire urmează să fie atacat îi tăcea stomacul ghem.

S-a ridicat şi, în tăcerea dormitorului, a recitit scrisoarea. Iar şi iar, până când s-a simţit în acelaşi timp îngheţată şi arzând, până când i s-a tăiat respiraţia şi a ieşit din cameră, căutând-o pe Attie.

A găsit-o afară, ajutându-l pe Tobias sa cureţe maşina. Râdeau amândoi în timp ce spălau ultimele urme de noroi de pe cauciucuri, şi Iris aproape că s-a întors din drum. Nu voia să strice momentul, aşa că şi-a încetinit paşii pe poteca de cărămidă, ascunzând scrisoarea de la Roman la spate.

„Arde-mi cuvintele! Păstrează-te în siguranţă!”

— Domnişoară Winnow? i s-a adresat Tobias, care ţinea o cârpă în mână. Lumina din ochi a început să i se întunece atunci când a văzut cât de palidă este şî a adăugat: E totul în regulă?

— Îmi poţi spune Iris. Iar dacă te-aş ruga să mă duci cu maşina în Hawk Shire... ai face-o, Tobias?

Attie a dat drumul periei aspre cu care lucra şi s-a ridicat, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

Tobias a rămas tăcut pentru câteva clipe. Apoi a vorbit cu glas ferm:

— Doamna Hammod mi-a dat ordin strict să nu vă duc mai departe de Winthrop.

— Atunci ştii cât de departe este Hawk Shire de Winthrop? Dacă nu e prea departe, aş putea să merg pe jos până acolo sau să fac rost de o maşină pe drum. Dar trebuie să mă duci în Winthrop chiar azi! E urgent.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Attie, apropiindu-se.

Iris şi-a muşcat buza şi în cele din urmă le-a cedat scrisoarea de la Roman. A urmărit-o pe Attie în timp ce o citea, ochii căprui mărindu-i-se de groază şi apoi ridicându-se ca să-i întâlnească privirea.

— Marisol a zis că şi Keegan este în Hawk Shire, nu-i aşa? a şoptit Attie.

Iris doar a dat din cap. Se simţea de parcă ar fi avut o legătură de spini în jurul gâtului. îi ardeau ochii şi şi-a frecat o vreme, o geană stingheră lipindu-i-se de vârful degetului.

— De ce trebuie să ajungi în Hawk Shire? a întrebat-o Tobias, apropiindu-se de ea.

Attie se holba la Iris. Iris doar şi-a înclinat aprobator bărbia, şi Attie i-a întins scrisoarea lui Tobias.

La asta se referea Roman, şi-a zis Iris. Scrisoarea fusese menită doar pentru ochii ei, dar, pentru a împiedica distrugerea care urma să se abată asupra oraşului Hawk Shire, era nevoită să le-o arate şi altora. Apoi avea să fie nevoită să dezvăluie cum primise scrisoarea. Secretele pe care le protejase ca pe nişte pietre preţioase urmau să fie dezvăluite, ceea ce o făcea vulnerabilă.

Tobias a răsuflat, încet şi adânc, citind ultimele rânduri.

— Dc unde ai obţinut această scrisoare? Cine este R.?

— E o poveste lungă, a răspuns Iris, cu obrajii îmbujoraţi.

Tobias a rămas dus pe gânduri, cu o expresie aproape dură. Dar i-a înapoiat scrisoarea.

— Atunci, vei avea destul timp să mi-o spui pe drum. Du-te şi fă-ţi bagajele! Te duc cu maşina până în Hawk Shire.

18

Doar ceaţă şi amintiri

Roman l-a urmat pe Dacre peste pragul salonului şi apoi pe scara din piatră, lăsând soarele dimineţii din Merrow în urmă. Purta cu el maşina de scris şi scrisorile de la Elizabeth, împăturite şi ascunse în buzunarul interior. Ştiuse că Dacre avea să-l ducă pe tărâmul de sub pământ la revărsatul zorilor, dar nu reuşise să distrugă scrisorile înainte să părăsească intimitatea camerei lui.

S-a simţit uşurat când au ajuns la un coridor îngust luminat de torţe. De acolo au mers o vreme în tăcere, însoţiţi doar de bocănitul ghetelor şi de şuieratul răsuflărilor lor. Roman simţea însă că podeaua se înclină, chiar dacă uşor doar, de parcă ar fi coborât din ce în ce mai în adânc. Coridorul s-a sfârşit brusc şi au ajuns într-o încăpere uriaşă. Deşi poate că „încăpere” nu este cuvântul potrivit, şi-a zis Roman oprindu-se din drum, cu capul lăsat pe spate ca să observe mai bine totul.

Locul era vast şi plin de forfotă, ca o piaţă, cu ferestre, uşi şi balcoane cioplite sus, în pereţii de piatră albă. Era cu adevărat o altă lume, şi Roman era surprîns să descopere atât de mulţi oameni în ea. Erau mai ales soldaţi, uşor de identificat după uniforme. Unii dintre ei erau strânşi în jurul cuptoarelor

din care săreau în aer scântei şi se revărsau valuri de căldură, în vreme ce alţii stăteau la rând pentru mâncare, cu castroanele în mână. O altă companie părea în mijlocul unui exerciţiu: tropăiau pc podeaua din piatră în ritm perfect, cu flăcările focului reflectate în arme.

Totul îi părea straniu de mundan, în afară de absenţa cerului şi a luminii soarelui, apoi însă a început să bage de seamă alte lucruri.

în apropiere se afla un izvor înspumat carc-şi croia drumul şerpuitor săpând în piatră. Pietrele mici din vad arătau ca nişte monede de argint, iar curenţii purtau fumul. Apoi o femeie a trecut pe lângă el, cu un coş de uniforme proaspăt spălate proptit în şold. La prima vedere i s-a părut om, dar apoi Roman a clipit şi a întrezărit o străfulgerare a nclumescului în ea – gheare care i se încârligau din vârful degetelor, păr argintiu cu pete de sânge la vârfuri şi canini lungi care îi ieşeau din gură. Folosea un soi de farmec, care o făcea să pară om, ca pe un fel de camuflaj, şi Roman s-a cutremurat urmărind-o cum se pierde în mulţime. în cele din urmă a văzut un câine care dădea târcoale căutând de mâncare. Era câine, şi totuşi nu, pentru că avea două aripi pleoştite pe spate şi trei ochi în loc de doi.

— Bine ai venit în Lorindella! i-a zis Dacre, care părea amuzat, şi Roman şi-a dat seama că îi urmărise reacţiile, îţi este foame?

Roman a dat din cap, simţind golul dureros din stomac. Era hămesit. După mâncare, după căldură, după acasă. După siguranţă.

Şi-a trecut maşina de scris în cealaltă mână şi l-a urmat pe Dacre la coada pentru

mâncare. Aici aerul era delicios, plin de aromele cărnurilor la grătar. Nu şi-a dat seama că tremură decât atunci când i-a fost înmânat un castron cu ceea ce părea a fi pui, pâine şi un soi de sos roşu şi gros.

— Mergi şi te odihneşte, mănâncă! l-a îmboldit Dacre, arătând spre centrul pieţei, unde soldaţii stăteau aşezaţi şi mâncau. Voi veni după tine când va fi vremea să ne punem în mişcare.

— Da, sire! a răspuns Roman, deşi glasul îi era doar o şoaptă.

Şi-a găsit un loc unde să se aşeze şi şi-a devorat mâncarea. Ar fi putut să mai mănânce încă trei castroane, dar şi-a distras atenţia de la junghiurile pe care încă le mai simţea cercetând din nou oraşul. „Lorindella”, îi spusese Dacre. A încercat să-şi aducă aminte unde se afla pe harta pe care o văzuse mai devreme. Şi-a plecat pleoapele şi a văzut cu ochi minţii toate pasajele luminate, şerpuind ca nişte râuri şi încurcându-se precum rădăcinile copacilor.

Când a deschis din nou ochii, l-a văzut pe locotenentul Shane la câţiva paşi depărtare discutând cu Dacre.

Şi-a coborât privirea la palme, însă peste câteva clipe i-au apărut dinainte o pereche de ghete lustruite.

— Vei mărşălui cu plutonul meu, corespondent! l-a înştiinţat Shane. Iată bagajul tău!

Locotenentul a dat drumul unui sac de dormit de care erau ataşate o gamelă, o tigaie mică din fier şi o tolbă din piele pentru mâncare.

— De acum înainte, tu eşti responsabil cu transportarea lui. Mai avem zece minute până la plecare. Rezolvă ce mai ai de rezolvat până atunci!

Roman s-a holbat la bagaj, împietrit din cauza şocului, apoi şi-a ridicat privirea la Shane.

— De ce sunt în plutonul tău? Nu credeam că voi lupta.

— Dacre a considerat că este mai bine să rămâi în subordinea mea, de vreme ce venim din acelaşi loc.

— Ce vrei să zici?

— Nu ştiai că sunt din Oath? a rânjit Shane.

înainte ca Roman să vină cu o replică, locotenentul s- a întors şi a plecat.

Era aproape imposibil sâ calculeze cât timp se scursese, dar Roman avea băşici la călcâie şi stomacul gol îi chiorâia când Shane i-a ordonat plutonului sâ se oprească. Mărşăluiseră pe un drum din est, unul care îi adusese într-o altă încăpere vastă, aceasta fiind însă goală şi slab luminată, acoperită de ceaţă. Aici nu erau cuptoare şi nici o piaţă, nici ferestre sau balcoane săpate în pereţi. Era tăcută, iar atmosfera era una tainică, la fel ca într-o pădure, deşi aici nu creşteau copaci. Doar câte o plantă răzleaţă înflorea printre crăpăturile din piatră.

Roman se simţea secătuit, ca o stâncă frântă în două. S-a grăbit să-şi desprindă gamela şi a băut câteva guri, apa fiind atât de rece, că i-a îngheţat dinţii.

Soldaţii din jur începeau să se pregătească de noapte. Roman le-a urmat imediat exemplul, ţinându-şi maşina de scris aproape – singura armă pe care o avea în posesie.

Aşternuturile pentru dormit erau două pături din lână, aspre, dar călduroase, şi Roman s-a întins cu un oftat, cu braţele încrucişate pe piept, peste scrisorile de la Elizabeth. Nu s-a putut abţine şi a apăsat până când a simţit hârtia foşnind.

A adormit scuturat de un fior.

A visat-o din nou pe Iris Winnow.

Normal că o visa! Ironia i-a lăsat în gură un gust amar. Fata părea să-i bântuie visele în cele mai crâncene momente. Când lumea celor treji era mai nesigură şi mai fragmentată!

De această dată stăteau pe o bancă din parc, umăr la umăr, şi mâncau sendvişuri. Era frig şi crengile copacilor se întindeau golaşe deasupra lor. Iris îi povestea despre fratele ei, Forest. Dispăruse pe front.

Apoi Roman a visat din nou că era acasă. Se afla în dormitorul lui; era târziu şi bătea la maşină. Scria despre cum se înecase Del şi despre vina care încă îl bântuia, ca o umbră de care nu avea să scape niciodată.

După ce a sfârşit, a împăturit hârtia şi a strecurat-o pe sub uşa de la dulap. Apoi s-a aşezat pe marginea patului şi a recitit scrisorile pe care i le trimisese Iris.

A văzut-o din nou la Gazetă. Locul în care îşi duceau bătăliile. Iris pleca. îşi dădea demisia, şi Roman nu ştia ce să facă, ce să-i spună ca să o convingă să rămână, şi nu înţelegea de ce contează cu adevărat asta pentru el. Ştia doar că se simte cu adevărat viu atunci când era ea $
prin preajmă, aşa că a rămas în uşă şi a privit-o păşind spre el. A încercat să-i citească

în amănunt expresia de pe chip, fiecare idee care-i trecea prin minte, de parcă ar fi fost o poveste aşternută pe hârtie. Era disperat să alic ce gândeşte şi ce ar putea el să spună ca să o convingă să rămână.

Rămâi, Iris! *Rămâi cu minei*

— Roman.

L-a trezit vocea lui Dacre. Timbrul lui adânc a reverberat ca unde de şoc în mintea lui Roman, ajungând la el până în vis. Sunetul a topit-o pe Iris în ploaie iridescentă. A rămas surprins că se întinsese spre ea ca să o atingă. Dar acum era doar ceaţă şi amintiri. I-a alunecat printre degete, lăsând în urmă aroma unei prăjituri cu citrice înmuiată în ceai negru, dulce.

— Trezeşte-te, Roman! îi poruncea Dacre, cu mâna încleştată pe umărul lui. A sosit vremea.

— Sire? a grăit Roman, din reflex, cu glas răguşit, apoi şi-a deschis pleoapele şi în faţa ochilor i-a apărut figura înceţoşată a unui zeu care-l privea de sus.

însă chiar şi sub privirea grea a nemuririi, singurul lucru la care se putea gândi Roman era acesta: îi scrisese lui Iris la fel cum îi scria acum lui Elizabeth. Strecura scrisori bătute la maşină pe sub uşi de ceva vreme. Cu mult înainte să se amestece în război. Ideea i-a aprins sângele în vene şi pielea i-a dogorit ca aurul încălzit pe foc.

— Ridica te! i-a zis Dacre. A venit vremea să cucerim Hawk Shire.

În comandant croit din stele

Hawk Shire nu era aşa cum şi-l închipuise Iris. Deşi, dacă era să fie cinstită, nu ştia *cum* se gândise că ar trebui să fie.

Pe toată durata plimbării nocturne, stătuse cu spatele rezemat de speteaza scaunului şi se lăsase pătrunsă de vibraţia motorului până în măduva oaselor, cu ochii îndreptaţi spre cer. Stelele sclipiseră deasupra lor ca nişte paznici devotaţi, constelaţiile vestice conducându-i înainte ca o săgeată desprinsă din arc. Iris, prea agitată ca să doarmă, încercase să-şi închipuie ce avea să urmeze. Să îşi pregătească discursul şi să pună la cale un plan de acţiune, în vreme ce scrisoarea de la Roman era ascunsă bine la ea în buzunar, alături de cartea despre păsări a lui Marisol. îşi îngăduise de câteva ori să atingă colţurile ascuţite ale hârtiei împăturite, cuvintele lui Roman ghidând-o ca o făclie strălucitoare în întuneric.

Mamă, nu ştiu cum să mă pregătesc pentru asta! s-a trezit Iris gândind, cu ochii la stele. Ele luceau indiferente, gămălii de foc rece. Nu ştiu ce fac.

Soarele se ridica la răsărit ca un gălbenuş roşiatic când Tobias a micşorat viteza. Hawk Shire s-a ivit de sub un văl de ceaţă – un oraş ţesut din umbre lungi se profila în zare. în drumul lor au dat de o patrulă care improvizase o baricadă. Cum unul dintre soldaţi îşi ridicase mâna, Tobias a oprit maşina.

— Oraşul este închis pentru civili, i-a comunicat soldatul scurt, cercetându-i pe toţi trei cu suspiciune. Ar trebui să vă întoarceţi de unde aţi venit.

Iris s-a îndreptat şi şi-a scos ochelarii. Numai zeii ştiau cum arăta, cu părul răvăşit de vânt, cu obrajii şi umerii împroşcaţi de noroi. Cu o expresie deznădăjduită.

— Trebuie să îi transmit un mesaj important căpitanului Keegan Torres, a zis ea. Este foarte urgent. Vă rog, lăsaţi-ne să trecem!

Soldatul se zgâia la ea, însă în cele din urmă privirea i-a alunecat la blazonul pe care îl avea cusut pe piept, în dreptul inimii, CORESPONDENT TRIBUNA DE CERNEALĂ.

— Dacă ai venit să faci un reportaj, cu părere de rău te anunţ ca este interzis. Ne aflăm într-o zonă activă de război, în apropierea civililor, şi tu...

— Nu ne aflăm aici pentru reportaje! l-a întrerupt Iris cu un glas mai aspru decât se aşteptase. S-a străduit să tragă aer în piept adânc şi şi-a relaxat umerii, apoi a reluat: După cum spuneam, am un mesaj extrem de important pentru căpitanul...

— Da, ai spus deja asta. Care este mesajul?

Iris ezita. Simţea ochii lui Attie şi ai lui Tobias aţintiţi asupra ei, aşteptând. Aerul a devenit brusc încordat. Ii trecuseră multe lucruri prin minte pe timpul nopţii, dar nu se gândise nici măcar o dată că ar putea să le fie interzis accesul în Hawk Shire.

— Trebuie să i-l înmânez personal căpitanului, a declarat ea ferm. Eu însămi.

Un al doilea soldat i s-a alăturat celui

dintâi, cu atenţia atrasă de maşină. Iris i-a urmărit pe cei doi bărbaţi discutând cu glas jos şi aruncându-le priviri cu sprâncenele ridicate. Sudoarea a început să-i umezească palmele în timp ce aştepta; era tentată să atingă scrisoarea de la Roman, dar a rezistat impulsului, jucându-se în schimb cu verigheta. A tras adânc aer în piept, simţind gazele de eşapament amestecate cu ceaţa înmiresmată şi cu fumul focului de tabără. Soarele urca pe cer şi ceaţa începuse să se topească cu repeziciune, precum zăpada primăvara. Hawk Shire era întunecat şi lugubru: un lanţ circular de clădiri din piatră ce aminteau de zimţii unei coroane.

— în ordine, le-a zis soldatul cu care vorbiseră iniţial. Doar unul dintre voi poate trece. Vă voi escorta.

Lui Iris i s-a urcat inima în gât. Dar şi-a întors privirea spre Attie, care a dat din cap solemn, ca să o încurajeze, şi apoi la Tobias, care a oprit motorul.

— Te vom aştepta aici, i-a zis el, şi din tonul vocii lui Iris a înţeles că nimic nu avea să-l facă să-şi încalce cuvântul.

Asta i-a dat încredere şi a ieşit din maşină cu fruntea sus. îşi simţea picioarele slăbite din cauza orelor pe care le petrecuse şezând, dar l-a urmat pe soldat în jurul baricadei şi apoi în lungul drumului. Au trecut pe lângă o mare de corturi din pânză. Pe lângă cercuri de soldaţi, adunaţi în jurul focurilor de tabără la care îşi prăjeau şiruri de cârnaţi şi ouă în tigăi din fier. Pe lângă un şir de camioane oprite, împroşcate cu noroi, cu parbrizele crăpate şi barele ciuruite de gloanţe poleite de razele apusului. Aerul era solemn, tăcut şi

nemişcat, de parcă forţele Envei ar fi fost înfrânte, şi lui Iris i s-au zbârlit firele de păr de pe braţe.

Fără cuvinte, La urmat pe soldat în oraş, cu privirea ridicată la clădirile din Hawk Shire. în special una, aflată în centrul oraşului, i-a atras atenţia. Era foarte înaltă şi lată – cu patru etaje şi mai multe coşuri –, construită din cărămidă roşie, cu ferestre lucitoare din sticlă. Era o fabrică, şi-a dat Iris seama, cu căsuţe modeste ridicate în jurul ei ca boabele de rouă pe o plasa de păianjen.

Soldatul a condus-o către o piaţă largă şi Iris s-a oprit brusc. Pe piatra cubică erau amenajate, pe rânduri, paturi improvizate şi saltele, iar pe păturile zdrenţuite zăceau soldaţi răniţi. Numărul lor îl întrecea cu mult pe cel al doctorilor şi asistentelor, care păreau a fi în continuă mişcare, trecând de la saltea la saltea, cu urinale, bandaje însângerate şi căni cu apă. Nici măcar lumina cenuşie a soarelui nu putea să ascundă extenuarea şi grijile întipărite pe chipurile lor.

Numărul dureros de mare al rănitilor i-a tăiat

răsuflarea lui Iris, făcând-o să se gândească la Forest. La Roman. S-a străduit să-l urmeze pe soldat în fabrică, deşi gândurile îi erau strivite de povara unei întrebări îngrozitoare: cum aveau să îi evacueze forţele Envci pe toţi răniţii înainte să ajungă Dacre?

Soldatul a condus-o pe o scară de fier, până la etajul cel mai de sus, trecând pe drum pe lângă câţiva soldaţi traşi la faţă. Şi de această dată Iris a rămas surprinsă dc cât dc linişte era, de parcă nimeni nu ar fi avut energia să

vorbească. De parcă toată lumea îşi ţinea răsuflarea, aşteptând ca Dacre să vină şi să-i nimicească, definitiv de această dată.

— Pe aici! a ghidat-o soldatul, deschizând o uşă veche. Comandantul va veni curând.

Iris a păşit în cameră, cutremurată de vorbele lui.

— Comandantul? Eu am cerut să vorbesc cu căpitan Keegan Torres!

Soldatul a oftat şi a clătinat din cap. A închis uşa în urma lui, lăsând-o pe Iris singură în încăperea la care abia acum începea să ia seama. Era o odaie lungă şi îngustă, cu un covor tocit de vreme pe podeaua din lemn, cu un birou pătat din lemn de nuc, acoperit cu hârtii şi sfeşnice picurate cu ceară şi un perete cu multe ferestre. Geamurile acestea i-au atras atenţia lui Iris, care şi-a dat seama că îi ofereau o vedere panoramică asupra oraşului Hawk Shire şi îi deschideau linia orizontului de un albastru intens spre vest.

A privit ceaţa care începea să se retragă. în faţa ochilor i-a apărut din nou piaţa, şi inima i s-a strâns în piept la imaginea şirurilor de soldaţi răniţi. O doctoriţă ieşea dintr-o clădire şi intra într-alta, cu sânge pe haine. Nişte asistente cărau o targă cu un cadavru acoperit de pânză albă pe ea.

Ochii lui Iris s-au oprit în cele din urmă la o pereche de vulturi de pe un acoperiş din apropiere.

I-a fixat cu privirea în vreme ce păsările îşi întindeau aripile la soare, întrebându-se dacă o urmăriseră din River Down. Cu mâinile tremurându-i uşor, Iris a căutat în buzunar şi a scos cartea de la Marisol. A frunzărit

paginile uzate de vreme, admirând ilustraţiile detaliate, până când a ajuns la partea dedicată privighetorilor. Privirea i s-a oprit aici şi a citit descrierea aşternută cu litere mici:

„Pasăre mică şi retrasă, fără un aspect deosebit, privighetoarea este greu de descoperit. Se ascund bine şi, chiar dacă penajul nu este aparte, aceste păsări au un repertoriu de mai bine de două sute de arii pe care le pot cânta.”

Uşa s-a deschis cu un scârţâit.

Iris a închis cartea, cu cerul gurii brusc uscat. Toate ideile i s-au învălmăşit în minte în timp ce se întorcea cu spatele Ia fereastră, pregătită să ceară din nou să vorbească cu Keegan. Dar Iris s-a oprit brusc, cu respiraţia tăiată.

în faţa ei se afla Keegan însăşi! Soţia lui Marisol, înaltă şi dreaptă în uniforma verde, cu trei stele aurii prinse în piept. Părul blond îi era pieptănat pe spate, iar maxilarul îl avea încordat, de parcă şi ea ar fi venit la această întâlnire cu propriile prejudecăţi. Ochii negri erau ageri, dar tiviţi cu roşu, arătând că nu mai dormise bine de săptămâni bune, iar expresia de pe chipul ei era de nepătruns. îşi ţinea gura încleştată într-o linie dreaptă, de parcă ar fi fost săpată în piatra.

— Căpiţa... Comandante Torres, s-a corectat Iris. Ştiu că probabil nu îţi mai aduci aminte de mine, eu sunt...

— Iris Winnow, a completat Keegan, închizând uşa în urma ei. Normal că îmi aduc aminte de tine. Nu v-am oficiat eu ceremonia din grădină? Soţia mea vă îndrăgeşte mult, pe tine şi pe Attie, precum şi pe Kitt al tău. Dar

ce, zei, cauţi aici?

Iris a tras aer în piept.

— Am un mesaj pe care cred că ar trebui să-l vezi.

— Da. Eu….

Cât putea să-i dezvăluie? Iris şi-a strecurat din nou mâna în buzunar şi a scos scrisoarea de la Roman.

— Te rog, citeşte asta!

I-a întins misiva, urmărind-o cum citeşte rândurile scrise de Roman. Expresia de pe chipul lui Keegan a rămas neschimbată; Iris începea să creadă că femeia se îndoieşte de veridicitatea cuvintelor lui şi nu ştia ce ar fi putut să facă în acest caz. La final însă Keegan a răsuflat scurt şi a privit-o pe Iris în ochi. Ochii îi licăreau, de parcă ar fi fost trezită brusc dintr-un vis.

— De unde ai obţinut-o, Iris?

— Am stabilit o legătură magică cu Roman cu ajutorul maşinilor noastre de scris, a început ea.

I-a povestit totul lui Keegan, de la început, în Oath, pe vremea când erau doar rivali la ziarul unde lucrau, şi până în clipa de faţă, când îi scria soţului său chiar dacă el era prizonierul lui Dacre şi nici măcar nu îşi amintea numele ei.

— Ştiu că sună imposibil, dar Roman nu m-ar minţi! a încheiat, surprinsă de răguşeala din glas.

Iris şi-a înghiţit nodul din gât, dar junghiul i s-a coborât în piept şi a înţeles că aceasta era toată durerea pe care nu îşi îngăduise să o simtă. Durere trezită de faptul că Roman era prizonier şi că mintea îi era afectată de magia lui Dacre. Durerea la ideea că ceea ce fusese

cândva între ei era pierdut poate pentru totdeauna.

Iris ştia foarte bine cum sa îngroape astfel de lucruri, cum să-şi ascundă temerile, suferinţele şi uneori chiar şi realitatea pe care trebuia să o înfrunte. Nu ştia însă cum să se desprindă de ele iară să piardă părţi vitale din ea insăşi.

Keegan a rămas tăcută, cu privirea aţintită din nou la rândurile scrise de Roman.

— Când ai primit această scrisoare?

— Icri-dimineaţă. Am venit dc îndată ce am citit-o. Am condus toată noaptea, din Bitterync până aici.

— Ceea ce înseamnă că mai avem cam o zi înainte să atace Dacre, dacă ceea ce spune Roman este adevărat. Keegan a strâns din buze, dar apoi şi-a îndreptat privirea spre Iris şi a întrebat-o: La cine te referi prin „noi”? Ai spus că ai venit până aici cu cineva?

— Cu Attie şi Tobias Bexley.

— Ei unde sunt acum?

— La barieră, în maşină. Aşteaptă să mă întorc.

— înseamnă că sunteţi cu toţii extenuaţi şi înfometaţi. Vă trimit micul-dcjun şi vă fac rost dc o odaie tăcută în care să vă odihniţi.

Keegan a păşit spre uşă şi a deschis-o, şoptindu-i ceva unui soldat care aştepta în hol.

Iris a ezitat, ochii alunecându-i spre scrisoarea lui Roman pe care Keegan o ţinea încă în mână.

— Mergi cu soldat Shepherd! Te va conduce la o cameră de la etajul de jos, unde poţi mânca şi te poţi odihni, a zis Keegan,

întorcându-şi privirea la Iris. Femeia trebuie să fi văzut teama din ochii ei aprinşi, pentru că şi-a înmuiat glasul, adăugând: Nu-ţi face griji! Trebuie să vorbesc cu ofiţerii mei, dar voi veni la tine curând, după ce te odihneşti.

— Desigur! a şoptit Iris, cu un zâmbet vag. îţi mulţumesc, doamnă comandant Torres!

însă, în ciuda uşurării pe care o simţea pentru că transmisese mesajul la timp, lui Iris tot i-a venit greu să părăsească încăperea şi să urmeze un alt străin, lăsând scrisoarea de la Roman – „arde-mi cuvintele" – pradă unei sorţi incerte.

Niciunul dintre ei nu avusese de gând să doarmă mai mult de o oră, dar, după o porţie caldă de ouă şi pâine cu unt, însoţită de o cană cu cicoare îndoită cu apă, ţâră zahăr şi cu doar o picătură de lapte, Iris, Attie şi Tobias au adormit profund pe saltelele puse la dispoziţie de Keegan. Li se oferise o cameră din interiorul fabricii, fără ferestre, iar întunericul a părut un balsam până în clipa în care Iris a fost trezită de melodia îndepărtată a unei vioare.

Cântecul era unul plin de emoţie, încântător, şi a încărcat-o pe Iris de nostalgie, tacând-o să se ridice din pat şi să urmeze firul muzicii afară din camera întunecată.

A străbătut holul, sunetele crescând în intensitate, de parcă Iris ar fi fost gata să Ic descopere, din clipă în clipă. S-a întors la colţ şi a fost cât pe ce să se izbească de mama ei.

Aster stătea rezemată de perete, înfăşurată în haina ei mov, cu o ţigară arzându-i între degete.

— Aici erai, draga mea! a zis femeia vesel. Ai venit să te bucuri de muzică cu mine?

Iris s-a încruntat, neliniştită.

— Cine cântă la vioară?

— Contează? Ascultă, Iris! Ascultă notele! Spune-mi dacă le recunoşti!

Iris a amuţit. A ascultat vioara, şi în vreme ce muzica se desfăşura înlăuntrul ei ca viţele încălzite de soare, nu i s-a trezit nicio amintire. Nu mai auzise cântecul niciodată.

— Nu ştiu, mamă! i-a mărturisit, văzând cum lui Aster i se încreţeşte fruntea. De ce te afli aici?

Aster şi-a deschis gura, dar glasul i-a fost răpit, iar culorile au început să se amestece. Iris a simţit împunsătura fricii privind cum trasaturile de pe chipul mamei ei încep să se şteargă, iar mai apoi şi-a întins şi ea mâinile şi a văzut că şi ele se disipau, destrămându-se în mii de stele.

— E vis, a oftat Iris. Mamă, de ce îmi tot apari?

Podeaua s-a cutremurat şi s-a crăpat sub talpa ghetelor ei. Exact când era pe cale să cadă în prăpastia care se căsca adânc, Iris a oftat şi a ţâşnit în sus, clipind în întunericul blând. A avut nevoie de câteva clipe ca să se adune, dar şi-a adus aminte unde se află. O auzea pe Attie, cu respiraţia îngreunată de vise, în patul de lângă ea, şi pe Tobias, sforăind delicat, în celălalt colţ al camerei. Nu-şi dădea seama cât e ceasul şi şi-a trecut

• « ♦ degetele prin părul încurcat, coborându-şi picioarele pe podea. în clipa aceea, l-a simţit din nou. Huruitul acela ritmic.

S-a strecurat afară din odaie şi a înaintat pe

hol, căutând pe cineva care să-i spună ce se petrece, însă curând a descoperit singură răspunsul când a trecut prin dreptul unor ferestre. S-a oprit în loc, privind cum doctoriţa pc care o văzuse mai devreme ajuta la îmbarcarea unui şir de pacienţi răniţi într-un camion. Un alt camion trecea pe stradă, plin ochi cu soldaţi.

Erau forţele lui Keegan, şi-a dat Iris seama. Cu siguranţă, se retrăgeau din Hawk Shire.

Au crezut cuvintele lui Roman.

Iris a străbătut în pas grăbit holul lung, traversând pătratele de chihlimbar lăsate de razele soarelui. Părea să fie la amiază şi fiecare minut devenise dintr-odată sumbru. A ieşit pe uşă şi s-a apropiat de una dintre asistentele din piaţă.

— Ce pot să fac? a întrebat-o Iris.

Asistenta a măsurat-o din cap până în picioare, cu broboane de sudoare pe faţă.

— Dacă vrei, ne poţi ajuta să încărcăm răniţii în camionul acela.

Iris a dat din cap şi a alergat la cel mai apropiat pat, unde un tânăr cu bandaje pe faţă se lupta să se ridice.

— Uite! i-a spus Iris. Iarnă de mână!

L-a ajutat să se scoale şi să-şi găsească echilibrul, conducându-l spre camion. Acesta era aproape plin, răniţii fiind strânşi unii într-alţii. în timp ce îl ajuta pe soldat să urce rampa şi să se aşeze în spate, grija i-a inundat plămânii.

Nu puteau lăsa niciun rănit în urmă. Nu când sosirea lui Dacre era iminentă. Zeul avea sa-i vindece pe aceşti soldaţi doar pentru a-i folosi pentru propriul câştig.

— Iris!

S-a întors şi i-a văzut pe Attie şi pe Tobias alergând în mijlocul haosului. Iris şi-a croit drum spre ei, cu inima bubuindu-i în urechi.

— Au crezut avertismentul dat de Roman? a întrebat Attie cu glas scăzut, dar plin de speranţă.

— Da.

Iris şi-a aranjat o şuviţă de păr după ureche şi şi-a dat scama că are sânge pe mâini.

— încarcă toţi răniţii, dar nu sunt sigură unde...

S-a oprit când a zărit-o pe Keegan apropiindu-se.

— Comandant Torres!

— Chiar acum veneam să vă trezesc, a zis Keegan. A început evacuarea, iar voi trei ar trebui să plecaţi la fel de repede cum aţi venit.

— încotro vă îndreptaţi? a întrebat Attie.

— Spre Oath. Suntem ultimele trupe ale Envei. Şi vom da ultima bătălie în oraş.

Cuvintele ei au zguduit-o pe Iris ca un fior, l-a cercetat chipul lui Keegan.

— Voi sunteţi ultimii?

— Batalioanele noastre, care susţineau frontul din sud, au căzut. Dacre a ucis şi a luat prizonieri un număr mare de soldaţi. Dar eu nu îi voi permite să captureze şi să convertească această ultimă brigadă.

— Atunci, lasă-ne să te ajutăm cu răniţii, s-a oferit Tobias. Putem rămâne să te ajutam să-i încarci în siguranţă.

Keegan a clătinat din cap.

— Ar trebui să plecaţi imediat. Nu aş suporta să vi se întâmple ceva.

— Dar nici noi nu te putem lăsa în urmă cu răniţii, a insistat Iris. Te rog, comandante!

Keegan ezita, dar o privea pe Iris în ochi. Poate că citise în privirea ei o frântură din trecut. Şi îşi amintise de ziua aceea funestă din Avalon Bluff, când Keegan îi adusese o scrisoare lui Iris. Cuvintele care îi arătaseră că Forest nu era „mort”, ci doar „rănit”. Aceste cuvinte îi întăriseră lui Iris hotărârea de a rămâne în urmă, în loc să plece din oraş alături de ceilalţi locuitori.

— Dacă vă las să ajutaţi, a început Keegan, veţi rămâne în spatele unui şir de camioane care se deplasează încet. Vă veţi afla într-o poziţie foarte vulnerabilă dacă Dacrc decide să atace.

— Cunosc o scurtătură, i-a răspuns Tobias. De pe vremea când făceam poştalion. Trupele tale, comandante, vor merge pe drumul central spre Oath?

— Da. De ce?

— Avem la dispoziţie automobilul meu şi îl pot conduce pe Hawthorne Route, care este îngust, dar mai rapid. Astfel ne vom întâlni cu brigada ta în River Down într-o clipă.

Iris şi-a ţinut respiraţia, aşteptând răspunsul lui Keegan. Mâna i s-a îndreptat instinctiv spre medalionul de la gât.

— în ordine! a cedat Keegan. Puteţi rămâne ca să ajutaţi. Dar când voi zice că e vremea să plecaţi, o luaţi pe Hawthorne Route şi nu mai priviţi în urmă. Ne am înţeles?

— Da! au răspuns la unison Iris, Tobias şi Attie.

Comandantul a scos o hârtie boţită din buzunar. Era scrisoarea de la Roman, şi-a dat

Iris seama, şi a scăpat un oftat când Keegan i-a întins-o.

— Vă mulţumesc că mi-aţi adus acest mesaj! a spus Keegan. Că aţi condus toată noaptea ca să ajungeţi la mine la timp. Vă rămân îndatorată pentru totdeauna!

Iris se simţea sugrumată. A dat doar din cap, împăturind scrisoarea în buzunar. însă, cum îndruma soldaţii spre un camion, mintea i s-a îndreptat spre Roman, care se afla în adâncul pământului. Se apropia, pe drumurile acelea şerpuite, undeva, chiar sub tălpile ei.

5 20?

O casă caro şi ie de ce ai nevoie

AMIAZA A ALUNECAT PE CERUL ALBASTRU ŞI luminos. Iris, Attie şi Tobias nu au stat locului o clipă până când nu a fost evacuat în siguranţă până la ultimul soldat şi Kcegan Ic-a dat semnalul dc plecare.

Au plecat mult mai târziu decât anticipaseră. Soarele se cufunda spre linia orizontului în vest, şi răcoarea primăverii se făcea simţită la umbră. însă pe Iris o anima o energie stranie; îi alunga extenuarea şi îi ţinea temerile în frâu, ca să-i poată urma pe Attie şi Tobias la maşină. A simţit un sentiment de triumf când s-a lăsat să alunece pe scaunul familiar din piele al maşinii.

Ei trei reuşiseră să avertizeze brigada lui Keegan la timp. Se asiguraseră că răniţii sunt încărcaţi în siguranţă în camioane şi duşi în est – trupe pe care Dacre nu avea să le captureze şi să le convertească. Victoria era dulce, şi Iris s-a rezemat de spetează zâmbind în vreme ce Tobias pornea motorul.

— Facem o echipă bună! a zis Tobias, de parcă şi el ar fi simţit acelaşi entuziasm curgându-i prin vene.

— Parcă vad deja titlurile de mâine! Attie şi-a rezemat cotul de spătarul scaunului lui

Tobias şi a adăugat: E ca şi sigur că se vor vinde mii de ziare în Oath.

— „Două reporteriţe curajoase salvează ultima brigadă a Envei”? a propus Tobias în timp ce conducea maşina pe străzi.

Motorul maşinii îşi torcea familiarul tic-tic-tic în timp ce înaintau pe urmele armatei.

— Cred că ai uitat pe cineva, Bcxley! a intervenit Attie. Cineva cu nouă vieţi, dacă-ţi aduci aminte!

Tobias a râs, dar Iris nu i-a mai auzit replica. Atenţia îi fusese atrasă de câţiva soldaţi care rămăseseră în urmă ca să baricadeze verandele, garajele şi ferestrele clădirilor de la marginea oraşului. S-a întors să îi urmărească, cu părul răvăşit în jurul feţei. Fiorul rece al groazei a pătruns-o până în măduva oaselor.

S-a întrebat dacă era vorba despre un ordin de ultimă oră dat de Keegan, astfel încât atacul lui Dacre să fie îngreunat atunci când forţele lui aveau să pătrundă pe uşile subterane. Iris nu putea nega însă că părea mai degrabă că oraşul se pregăteşte pentru o furtună puternică. Una care urma să culce la pământ toate clădirile.

Maşina decapotabilă a trecut de ultima baricadă, ajungând la şosea. în faţă se întindea şirul de camioane care se îndreptau spre est, capătul lor pierzându-se în depărtare. Automobilul le-a urmat jumătate de kilometru, drumul ramificându-se apoi.

— Hawthorne Route este renumit pentru serpentinele lui, a spus Tobias, întorcând maşina ca să o ia pe scurtătură. S-ar putea să

fie nevoie să vă ţineţi bine!

— S-ar putea? l-a întrebat Attie sec în timp ce aluneca pe scaun şi se izbea de Iris. Parcă mi se promisese o călătorie lina!

— Iar eu am o replică pregătită, a replicat Tobias, intâlnindu-i privirea lui Attie în oglinda retrovizoare. Dar zeii ştiu că nu ar trebui să o dau!

Attie a apucat mânerul din sfoara aflat în faţa ei, trăgându-se mai aproape de Tobias.

— Asta e o provocare, Bexley?

Iris, care îi urmărise cu un zâmbet amuzat pe buze, a simţit dintr-odată că trebuie să-şi ferească privirea. Asta a şi făcut, privind prin parbrizul împroşcat cu noroi la drumul sinuos pe care înaintau cu viteză. A căscat ochii mari când şi-a dat seama că umbra pe care o vedeau în faţă nu era deloc o umbră.

— Tobias! a ţipat ea chiar în clipa în care au nimerit în groapă.

Tobias a tras de volan. Automobilul s-a învârtit, zguduindu-se din toate încheieturile. Fetele s-au grăbit să apuce de ceva în vreme ce Tobias încerca să recapete controlul asupra maşinii.

— Repet: călătorie lină! l-a tachinat Attie, încercând să destindă atmosfera.

Dar Tobias avea o postură rigidă. Iris a simţit că schimba viteza şi motorul a gemut.

— E totul în ordine? l-a întrebat pe tânăr.

Tobias nu i-a răspuns, doar a oprit automobilul brusc, în mijlocul drumului.

A sărit peste portieră şi a cercetat încruntat partea stângă a maşinii. Iris nu avea nevoie să vadă cu ochii ei; a simţit cum se înclină maşina şi şi-a ţinut respiraţia în timp ce Tobias se lăsa în genunchi.

— Un pneu spart! a anunţat el pe un ton iritat. Nu ar fi trebuit să lovesc groapa aia.

— îmi pare rău! a şoptit Attie, apoi a deschis portiera, muşcându-şi buza, şi a trecut la dreapta lui ca să inspecteze stricăciunile. Nu ar fi trebuit să-ţi distrag atenţia!

Tobias s-a ridicat, ştergându-şi mâinile pe pantaloni.

— Nu e nicio problemă. Am o roată de rezervă în portbagaj, dar va dura ceva s-o schimb.

— Da-mi voie să te ajut!

în vreme ce Tobias şi Attie scoteau totul din portbagaj ca să găsească roata de rezervă şi cricul, Iris dădea bagajele la o parte, simţind tensiunea care plutea în aer. Noaptea se apropia cu repeziciune. Primele stele împunseseră cerul la apus când Tobias a dat drumul unui blestem.

— Nu găsesc cheia pentru prezoane! a zis el, trecându-şi mâna peste ceafa cu păr negru, tuns soldăţeşte. Iris, îmi aprinzi, te rog, felinarul?

Iris s-a întins după felinarul de sticlă şi după cutia cu chibrituri pe care le pusese lângă bagaje. Erau obiecte pe care Tobias le purta întotdeauna cu el, în caz că s-ar fi ivit vreo urgenţă noaptea. O urgenţă era şi cea de acum, care îi facea inima să bată cu putere în piept lui Iris. A aprins flacăra chibritului cu degete amorţite, ţinând felinarul sus, astfel încât Tobias să poată vedea.

Dar ochii lui nu erau la maşină, ci la Attie, care-şi frângea mâinile şi bâiguia alte scuze.

— îmi pare extraordinar de rău, totul este din vina mea, eu...

Tobias s-a întins spre ea şi i-a cuprins gentil braţul.

— Nu este vina ta, Attie.

— Ba este. Ţi-am distras atenţia de la drum!

între ei s-a aşternut o tăcere stângace. Iris s-a grăbit să intervină:

— Dacă nu ai cheia la tine, aş putea să alerg eu până în oraş şi să fac rost de una? Am trecut pe lângă un atelier chiar înainte de barieră.

Adevărul era că-şi dorea să pornească la drum cât mai repede posibil, dar şi să Ie ofere celor doi o clipă de intimitate.

— Să alergi până în oraş? a strigat Attie. Pe toţi sfinţii, Iris!

— Nu e departe! a insistat ea. Văd încă ferestrele de la etaj ale câtorva dintre casele din oraş. Voi doi ridicaţi maşina cu cricul, iar eu vin cu cheia. După aceea ne putem vedea de drum, uitând cu totul de această întâmplare!

Tobias a rămas tăcut, însă în cele din urma a dat din cap.

— în ordine! Dar ia felinarul! Dacă dai de vreun necaz, dă-ne semn stingând lumina de la una dintre ferestrele acelea de sus!

— Aşa rămâne! Mă întorc în câteva minute. Nu vă faceţi griji!

Iris a făcut câţiva paşi, apoi s-a răsucit înapoi cu o grimasă pe chip.

— O ultimă întrebare doar! Cum arată, mai precis, o cheie pentru prezoane?

Hawk Shire era un oraş diferit seara, cu străzile lui părăsite.

Când a trecut de bariera de pe drumul

principal, Iris respira greoi şi o usturau muşchii. Şi-a încetinit pasul pe piatra cubică. Era ceasul acela straniu când noaptea înghite ultimele rămăşiţe ale apusului, iar umbrele par strâmbe şi sinistre. A tresărit de câteva ori în căutarea atelierului pe care-l văzuse mai devreme. S-a oprit în drum, întrebându-se dacă un pluton din soldaţii Envei fusese lăsat în urmă, dar nu era nimic altceva decât joaca întunericului cu vântul ce şuiera pe străzi.

A fixat cu privirea oraşul tăcut, cu felinarul în mână.

Nu, era cu desăvârşire singură aici, şi triumful pe care-l simţise mai devreme i-a amărât brusc gura.

Găseşte cheia şi fugi! şi-a zis, identificând în cele din urmă atelierul.

Nu fusese baricadat la fel ca uşile şi ferestrele din apropiere, aşa că Iris a început să scotocească prin ustensilele din dulap, negăsind multe variante în timp ce le examina cuprinsă de frenezie la lumina focului. Nicio sculă nu se potrivea întocmai cu descrierea făcută de Tobias. Oftând înfrântă, s-a întors pe unde venise la drum, unde atenţia i-a fost atrasă de cea mai îndepărtată stradă.

A hotărât să o ia pe acolo şi să caute alt atelier.

A trecut pe lângă mai multe case, toate baricadate, până când a ajuns la locul în care soldaţii îşi abandonaseră ciocanele şi scândurile. La câteva case depărtare se afla un alt atelier, care stătea deschis ca fălcile unui monstru. Iris a păşit spre el şi atunci a

auzit un zgomot în întuneric. Un clinchet metalic, de parcă ceva ar fi căzut de pe un raft.

— Alo? a strigat, dar vocea i-a răsunat slab, purtată de pala de vânt care se stârnise brusc.

Şi-a ridicat felinarul amorţită, lăsându-se ghidată de lumina focului, şi abia când a ajuns în atelier a văzut o cheie lucind pe podea.

A cercetat-o o clipă, apoi a băgat de seamă că rafturile aflate în faţa ei erau goale şi că în atelier nu mai erau şi alte ustensile în afara acesteia. Cât de straniu era că alunecase atunci, disperată parcă să-i atragă atenţia! Neliniştită, s-a aplecat şi a pus mâna pe cheie. Era grea şi prăfuită. Din cine ştie ce motiv, a dus-o cu mintea la vânzătorul din Oath. La cum ştiuseră rafturile fermecate în acea zi numărul exact de monede din geanta ei şi împinseseră în faţă produsele pe care şi le putea permite.

Stau pe un filon de magie.

Revelaţia a zguduit-o ca un fior. Se afla într-un loc care era în acelaşi timp magic şi periculos. în clipa în care i-a încolţit această idee în minte, a auzit un alt zgomot. Uşa din dreapta ei s-a deschis scârţâind, de parcă ar fi ademenit-o în casa de alături.

A tresărit, cu spaima încolăcită adânc în trup. Luptă sau fugi! îi pulsa în tâmple, nehotărârea arzându-i pieptul. însă, cum se holba în continuare la uşă, cercetând interiorul luminat de lună al casei goale, Iris a mai avut o revelaţie.

Casa aceasta este impregnată de magie şi

ştie de ce am nevoie.

A hotărât să se încreadă în ea, chiar dacă pielea îi era acoperită de broboane de sudoare. Să se încreadă în magia unei case tăcute şi abandonate. A păşit înăuntru, strângând într-o mâna cheia, iar în cealaltă, felinarul.

Gresia de sub tălpile ei lucea albastru, iar în cele din urmă s-a preschimbat într-un parchet vechi. Câteva frunze rătăcite se cuibăriseră în colţul salonului. Din tavanul de deasupra atârna un candclabru care înflorise parcă dintr-o fisură, cu cristale ce străluceau în lumina felinarului. însă lui Iris i-a atras atentia o scară cu

balustradă elegantă. Paşii au purtat-o la etaj şi în minte i-a încolţit o idee.

în timp ce păşea de pe scară într-un coridor îngust, şi-a zis că nu ştie precis dacă fusese chemată de casă prin magie sau dacă venise cu adevărat din proprie iniţiativă. Până la urmă, nu conta, aşa că a păşit în dormitorul din spate. Camera îi amintea de propria odaie, cu salteaua lipită de un perete şi un birou acoperit cu munţi de cărţi, cu dulapul a cărui uşă era deschisă, dezvăluind umeraşe din fier. Şi, ce era cel mai important, avea o fereastră care dădea spre strada pe unde intrase ea în oraş alergând. A ridicat felinarul în dreptul geamului dimpreună cu cheia, aşteptând să vadă dacă poate primi un semn de la Attie şi Tobias.

— O fi bună unealta aceasta? a şoptit, cu speranţa că Attie avea să-şi folosească binoclul ca s-o privească mai îndeaproape.

O clipă mai târziu, Iris a zărit o scânteie de

lumină în depărtare, ca un licurici. Attie aprinsese un chibrit drept răspuns. Dacă mijea ochii, Iris putea să vadă chiar şi silueta vagă a maşinii – o umbră întunecată, oprită în drum.

Attie a legănat flacăra ei mică. Iris nu era sigură ce ar fi putut să însemne asta şi, în timp ce medita la acest aspect, a simţit podeaua cutremurându-se. A crezut că îi joacă feste imaginaţia, dar apoi s-au cutremurat pereţii şi un tablou de pe peretele de lângă ea a căzut din cui.

Cu respiraţia tăiată şi picioarele înfipte în pământ, a ciulit urechile în mijlocul tăcerii asurzitoare.

Jos s-a deschis o uşă. S-au auzit ghete tropăind pe podea. Voci care se ridicau precum fumul.

Fugi sau luptă!

Magia deasupra căreia se afla i se părea acum vicleană. Ca o plasă în care-şi încâlcise membrele. I-au tremurat mâinile când a deschis felinarul. Cu ochii încă aţintiţi la flacăra îndepărtată a lui Attic, Iris a stins-o pe- a sa.

21

I' aţa în faţă eu un vis

R OMAN NU PUTEA SĂ RESPIRE.

îl puseseră în rând cu soldaţiL Maşina de scris i se izbea de genunchi la fiecare pas, iar raniţa pe care o avea în spate îl făcea să-şi piardă echilibrul şi să înainteze încet. Nu avea nimic altceva de făcut decât să meargă înainte, de parcă s-ar fi aflat într- un râu ai cărui curenţi îl trăgeau spre o cascadă. îl atrăgeau spre moarte. Bătălia era iminentă, iar el avea să fie prins la mijloc, cu nimic mai mult la mână decât maşina lui de scris.

A încercat să tragă adânc aer în piept, ca să-şi liniştească inima, dar vedea stele cu coada ochiului. După ce au ieşit din încăperea cavernoasă, şirul a început sa avanseze mai încet, soldaţii pătrunzând într- un coridor şerpuitor bătut cu cioburi de smarald. în piatra de deasupra lor pâlpâiau fulgere albastre care le luminau calea. Roman simţea gustul încăperii: un amestec straniu de ozon şi piatră umedă, iar pentru o clipă s-a întrebat daca ceea ce-i trosnea pe vârful limbii era magie.

— Privirea înainte, arma la mână!

Locotenentul Shane a trecut pe lângă el, înaintând în direcţia opusă lor. Repeta fraza la nesfârşit, trecându-şi privirea de la un soldat la altul. în clipa în care ia atins în

treacăt umărul, Roman s-a întins şi l-a apucat cu disperare de mânecă.

— Te rog! a oftat Roman. Nu cred că ar trebui să mă aflu aici!

Shane s-a oprit în loc.

— Eşti exact acolo unde trebuie sa fii, corespondent!

— Nu am arma, nu am antrenament. Eu... nici măcar nu ştiu ce-ar trebui să fac!

— Tu faci parte din presă. Nu va trage nimeni în tine! a replicat locotenentul, arătând blazonul de pe salopeta lui Roman.

Insigna care-l proclama pe Roman CORESPONDENT SUBPĂMÂNTEAN era departe de a fi una neutră.

înainte ca Roman să-i poată da replica, Shane i-a scăpat printre degete şi a mers mai departe pe drumul lui, repetându-şi fraza:

Privirea înainte, arma la mână!

Amorţit, Roman şi-a reluat marşul. Apoi însă i-a ajuns o şoaptă la ureche, un şuierat care i-a atras atenţia.

— Psst! Eşti cu verzii, i-a zis soldatul din spatele lui. Nu-ţi face griji, pe noi ne-au pus să intrăm în oraş pe la periferie, suntem departe de mijlocul bătăliei! Vom ajunge acolo printr-o uşă de pe margine.

Veştile nu i-au potolit temerile, dar Roman a strâns din dinţi. Cândva, crezuse că îşi doreşte să se afle aici. Să fie martor la scrierea istoriei. însă acum, că se afla la câteva clipe de eveniment, nu avea cum să nu simtă cât de nepregătit e.

Podeaua se înălţa, preschimbându-se în scară. Roman a început ascensiunea, treaptă

cu treaptă, simţind cum îi ard muşchii de extenuare. Pielea ii era acoperită de broboane reci de sudoare. Stomacul i s-a făcut ghem şi şi-a înghiţit fierea din gură.

Asta e, şi-a zis, cu privirea aţintită la venele albastre care străluceau în roca ce-l înconjura şi pe uşa care se profila în depărtare, însemnată cu o coroană de smaralde. Voi muri departe de casă, cu vorbe în suflet pe care am vrut să le spun şi nu le-am spus niciodată.

în cele din urmă a ajuns în capătul scării şi a simţit cum aerul se schimbă din cel al lumii subpământene în acela al tărâmului de deasupra. Era proaspăt şi rece, cu o undă de dulceaţă. L a tras în piept cu poftă, de parcă ar fi fost sub apă până atunci, gata să se înece. I s-au îmbujorat obrajii. Se simţea ruşinat de cât de slab se dovedea şi s-a tras pe brânci la o parte, ca să se adune.

Şi-a întins mâna şi a atins peretele. Soldaţii treceau mai departe puhoi pe uşa din spatele lui, dar Roman a rămas să cerceteze ceea ce-l înconjura: lemnul scorojit, oglinda pătată de deasupra căminului şi un şemineu plin cu cenuşă.

Se afla într-un salon.

I s-au înmuiat genunchii şi a început să alunece spre podea, însă în clipa aceea şi-a făcut apariţia locotenentul Shane şi l-a prins de braţ, ridicându-I în sus.

— Respiră! i-a zis Shane scurt. Vei fi bine, corespondent!

Roman a dat din cap, deşi sudoarea îi îmbibase hainele. S-a luptat cu un val de greaţă.

— Uite, stai o clipă locului, ca să-ţi vii în fire! l-a sfătuit locotenentul. Apoi vreau să mergi şi să cercetezi etajul de sus al acestei case. Foloseşte-te de torţa asta ca să vezi! Caută sub fiecare pat şi în fiecare şifonier! Dă- ini raportul după ce ai terminat!

Locotenentul i-a înmânat lui Roman o cutie mică, pătrată, cu o lentilă şi un bec.

— Aprinde-o cu acest întrerupător!

Shane i-a arătat cum, torţa scoţând o rază blândă de lumină care a poleit salonul şi pe soldaţii care se strânseseră în odaie.

Roman s-a holbat la cutia incandescentă, răsucind-o astfel încât raza să se îndrepte în jos.

— Ce să fac dacă dau de cineva sus?

— 11 iei prizonier.

Cum? ar fi vrut Roman să întrebe. Avea mâinile ocupate cu torţa şi cu maşina de scris, dar Shane îi întorsese deja spatele şi îi dădea ordine altui soldat. Lui Roman i-a trecut prin minte că locotenentul îi dăduse o sarcină inofensivă. Casa părea goală, abandonată. Shane pur şi simplu voia să-l îndepărteze pe Roman – care se dovedise destul de inapt ca soldat – din calea lor.

Şi-a trosnit gâtul şi apoi a ieşit din salon. Se simţea ciudat şi încordat, de parcă oasele i s-ar fi preschimbat în fier şi îl trăgeau în jos. Sau poate că de vină era doar frica, care îl pătrundea încă, la fel ca un îngheţ, înfrigurându-l şi făcându-l neîndemânatic. Dar a ajuns în capătul scării şi a privit fix în întuneric, lumina de la torţă spintecând umbrele.

înfiorat, a făcut primul pas pe scară.

Iris a lăsat pe podea felinarul stins şi cheia.

îi asculta pe soldaţii lui Dacre mişunând la etajul de jos în vreme ce ochii i se acomodau cu întunericul de nepătruns. Avea respiraţia întretăiată. Uşa de la intrare devenise acum inaccesibilă; era nevoită să fugă pe fereastră, aşa că a început să o împingă în sus. S-a deschis de o palmă, lăsând să intre o pală din aerul rece al nopţii, dar apoi s-a înţepenit şi s-a blocat.

Iris a strâns din dinţi, chinuindu-se să o deschidă mai mult.

— Haide, afurisite! a şoptit, modificându-şi poziţia.

Şi-a luat avânt din nou, simţind cum i se încordează muşchii, şi fereastra a început să se ridice greoi, zgâlţâindu-se. Nu îndeajuns însă, iar Iris şi-a adus aminte de cheie, întrebându-se cum ar fi putut să o folosească pe post de pârghie.

A apucat unealta cu palma umedă de sudoare, dar nu a mai avut ocazia să o folosească. A zărit cu coada ochiului o rază de lumină. Era cineva pe coridor, cu o torţă în mână, şi venea spre ea. îi auzea paşii apropiindu-se.

în câteva clipe, soldatul urma să fie în prag. Lumina pe care o purta avea să se reverse în cameră, descoperind-o.

Ascunde-te! i-a dictat mintea.

Putea sa se ascundă fie sub pat, fie în dulap.

A ţâşnit spre celălalt capăt al odăii, către dulap, zicându şi că îi oferea o poziţie mai avantajoasă în caz ca avea să fie nevoită să lupte. Cu cheia încă în mână, s- a strecurat în

spaţiul îngust şi a închis uşa în urma sa. Aceasta nu a vrut să stea închisă însă, crăpându-se puţin, cu încăpăţânare. Iris aproape că pusese mâna pe clanţă din nou, dar a împietrit în clipa în care razele au luminat încăperea.

A rămas nemişcată.

Auzea respiraţia intrusului, care răsufla neregulat, la fel ca ea. A auzit podeaua scârţâind sub talpa lui în timp ce înaintea spre pat, căutând apoi sub ei.

Atunci avea să fie nevoită să lupte, şi-a zis Iris, şi a ridicat cheia. Avea să lovească cu toată puterea. Să ţintească fruntea, ochii. Trebuia fie să o lase pe această persoană inconştientă, fie să o ucidă – tăcut şi rapid.

Nu am ucis niciodată, a cugetat.

A aşteptat, urmărind cum fasciculul de lumină traversează încăperea, ajungând la dulap. O geană de lumină a pătruns până la ea, infiltrându-se prin fisuri, dar Iris a rămas ascunsă în umbră. Paşii soldatului s-au apropiat şi apoi s-au oprit, între ei rămânând doar o uşă şi tăcerea.

Loveşte rapid! şi-a zis Iris, chiar dacă îi tremura braţul. Nu ezita!

A aşteptat ca uşa să se deschidă.

Roman stătea în faţa dulapului, cu părul de pe mâini ridicat. Avea energie statică în vene, şi nu a înţeles de ce până când nu a lăsat jos maşina de scris şi a deschis uşa, iar lumina torţei lui a topit întunericul.

Mai întâi a văzut luciul cheii, apoi braţul subţire care o ţinea. Chiar şi aşa, era prea şocat ca să poată face ceva mai mult decât să

se holbeze pur şi simplu la ea. în acea clipă de încordare, ea ar fi putut să-l izbească. Ar fi putut să-i crape ţeasta şi, după expresia aprigă de pe chipul ei, părea că îşi doreşte să o facă. însă şi ea era la fel de înmărmurită ca el.

Roman s-a întrebat dacă visează, dacă totul se petrece în somn, pentru că era ea! Ea era aici şi îl privea cu ochii aceia verzi căprui fermecători, cu buzele uşor întredeschise şi părul lung şi castaniu încurcat în jurul umerilor.

Revelaţia l-a străpuns ca un glonţ, şi Roman a ştiut că e treaz şi lucid, chiar dacă se afla fată în fată cu un vis.

O avea în faţa ochilor pe Iris Winnow.

22

I opit în fum

I RIS A LĂSAT CHEIA JOS.

îl privea fix pe Roman, înfiorată. Nu mai putea să respire; nu putea decât să se întrebe dacă halucina. Dacă Roman avea să se preschimbe într-un străin în cazul în care şi-ar fi închis ochii. Părea un farmec crud, care l-ar fi încântat pe Dacrc: i se oferea iluzia speranţei chiar înainte ca realitatea să o frângă.

Broboanele de sudoare i s-au scurs în ochi, încetosându-i vederea.

Iris a clipit, dar Roman a rămas pe loc, la fel de solid şi de tangibil pe cât şi-l amintea. Şi-a îngăduit să se relaxeze, deşi poate că era o nesăbuinţă. Dar voia să se delecteze cu el, să-i descopere fiecare linie şi fiecare unghi al corpului.

Spre uimirea ei, l-a descoperit mai matur, mai subţire. Obrajii îi erau mai supţi şi expresia de pe chip, una rece.

— Kitt? a îndrăznit să şoptească.

El nu s-a clintit, dar Iris l-a văzut înghiţindu-şi un nod. Ochii albaştri îi ardeau în timp ce o cercetau. Iris a rămas şocată până când şi-a dat seama că şi Roman o studia în amănunt, din cap până-n picioare. Buclele, pistruii de pe faţă. Cu cât o privea mai mult, cu atât i se îmblânzea expresia, şi

Iris s-a întrebat dacă şi aducea aminte de ea. Dacă ea avea ceva care-i trezea amintiri lui Roman. Dacă între ei exista o legătură de-a muritorilor mai puternică decât orice farmece divine.

— Kitt, a repetat. Kitt, eu...

Roman şi-a lipit degetul de buze. Au amuţit amândoi, atenţi la avalanşa de voci furioase care răbufniseră un etaj mai jos. Din câte-şi putea da Iris seama, Roman era singurul care urcase pe scări. însă, la cum se zgâlţâia casa din temelii, ceilalţi nu erau prea departe.

Roman nu şi-a dezlipit privirea de a ei cât au aşteptat ca agitaţia de jos să se liniştească. Uşile se închideau şi se deschideau. Se strigau ordine, deşi cuvintele nu se puteau distinge.

Iris şi-a muşcat buza până când a simţit usturime. S-a întrebat dacă era pe calc să fie luată prizonieră. Dacă Roman avea să se afunde odată cu ca. Idcca i-a trezit fiori pe şira spinării.

— Ai unde să mergi? a şoptit el în cele din urmă. Ai o cale de scăpare?

Iris şi-a aruncat privirea la cheia pe care o ţinea în mână. Şi-a strecurat-o în buzunar şi şi-a întins degetele amorţite.

— Da. Mă aşteaptă o maşină. Plănuiam să ies pe fereastră.

Roman a ezitat, o şuviţă neagră de păr alunecandu-i pe frunte.

— Cred că asta ar fi cel mai bine în clipa de faţă.

Iris a dat din cap, înfrângându-şi dorinţa de a i se arunca în braţe. De a-i respira

parfumul. Era tentant să se lase în voia trecutului, de parcă nu ar fi fost despărţiţi nicicând, să lase trecutul să o tragă în adânc, precum mareele. Dar purtarea lui politicoasă şi rezervată a stins acest foc. Faptul că era în gardă şi cuvintele pe care le rostise...

Nu-şi aduce aminte de mine.

Agonia aproape că a iăcut-o să se plece. în schimb, şi- a răsucit verigheta pe deget în vreme ce privirea de necitit a lui Roman îi urmărea cu atenţie mişcarea. Chiar şi aşa, nu s-a aprins nicio scânteie a recunoaşterii înlăuntrul lui.

Iris simţea de parcă i s-ar fi coborât o lespede pe piept în timp ce îl urmărea pe Roman păşind spre fereastră. El a deschis-o de tot fără să întâmpine dificultăţi şi camera a fost inundată de aerul proaspăt al nopţii care o ademenea afară.

— Chiar sub fereastră se înalţă acoperişul unei verande, a spus Roman, cercetând împrejurimile, apoi şi-a întors privirea spre Iris şi i-a făcut semn să se apropie. Dacă eşti atentă, ar trebui să poţi coborî cu uşurinţă. Dacă ieşi acum, nu e nimeni.

Iris a ajuns în dreptul ferestrei, vântul răvăşindu-i părul. Era atât de aproape de Roman, încât îi simţea fierbinţeala pielii, dar nu l-a atins.

— De ce mă ajuţi? a murmurat ea.

Roman a împietrit, cu ochii pironiţi la peisajul nocturn de dincolo de fereastră. Pentru o clipă de groază, Iris a crezut că nu ii va răspunde. însă poate că nu avea nevoie de cuvintele lui; i-a citit-o pe chip atunci când s-au privit în ochi. O recunoscuse, chiar dacă părea că încă îi lipsesc unele fragmente.

— Te-am visat, a răspuns el. Cred că noi doi am fost prieteni înainte să plec la război.
— Prieteni?
— Sau duşmani.
— Noi doi nu am fost niciodată duşmani, Kitt. Nu cu adevărat.
— Atunci, am fost ceva mai mult?

Iris a rămas tăcută. Simţea usturimea din gât, cum i se zbateau în piept toate cuvintele pe care tânjea să le spună, dar ştia că ar trebui probabil sa le înghită. Până la urmă, Ie-a rostit – într-o şoaptă răguşită, pe care Roman a trebuit să se aplece ca să o audă.
— Da. Sunt soţia ta.

Roman s-a tras înapoi de parcă Iris l-ar fi pălmuit. Ochii i s-au mărit şi s-au întunecat, în contrast cu chipul lui palid. Iris neputând să îndure neîncrederea care i se arătase pe chip.

S-a întors şi a ieşit pe fereastră, lovindu-se de ramă. Durerea pe care o simţea era doar un ecou vag, în surdină, şi s-a pregătit să sară de pe acoperişul verandei simţind că lumea îşi pierduse echilibrul şi aerul devenise greu de respirat. Era cât pe ce să cadă când o mână i s-a înfipt în braţ.

Fierbinţeala degetelor lui s-a strecurat prin mânecă, precum razele soarelui. Iris s-a delectat cu atingerea mâinii lui care o ţinea locului, de parcă ar fi fost la întretăierea a două lumi.

Mâna care o mângâiase cândva în întuneric, în prima şi singura noapte pe care o avuseseră împreună. Mâna care purtase cândva un inel, simbol al jurămintclor lor, şi care îi scrisese nenumărate scrisori, bătând la maşină cuvinte care o hrăniseră şi o

alinaseră, care îi conferiseră putere. Mâna aceasta era teribil de familiară; i-ar fi recunoscut atingerea chiar dacă ar fi avut ochii închişi.

Iris a răsuflat, simţind sare şi gustul metalic al sângelui pe buze.

încet, privirea i-a alunecat şi a întâlnit-o pe a lui.

Roman a privit-o cu ochi încă întunecaţi, dar fără urmă de îndoială. Fără neîncrederea aceea dureroasă. în ei lucea doar foamea, de parcă Iris l-ar fi trezit dintr-un somn lung.

Degetele lui i-au alunecat în lungul braţului, urmând arcuirea cotului, până când mâna lui a găsit-o pe a ei şi degetul mare i-a atins verigheta. A oftat uşor, îndurerat parcă, însă, înainte ca Iris să poată spune ceva, a tras-o spre el. în vreme ce ea îşi cobora faţa, el şi-a ridicat-o pe a lui, până când privirile li s-au întâlnit şi intre buzele lor a rămas doar distanţa dintre două şoapte.

— Iris, a spus. Iris, eu...

A fost întrerupt de împuşcături ce răsunau în depărtare.

Iris a tresărit şi s-a lăsat mai jos, pe pervazul ferestrei. Prin faţa ochilor i-au trecut Tobias şi Attie, care o aşteptau în celălalt capăt al drumului. Trebuia să plece, dar se simţea de parcă ar fi fost gata să-şi smulgă inima din piept.

— Vino cu mine, Kitt! i-a şoptit, strângându-i mai tare mâna. Vino cu mine!

Roman şi-a ferit privirea. Iris vedea lupta care se dădea înlăuntrul lui. îi vedea broboanele de sudoare lucind pe frunte, de parcă trupul lui ar fi dus o povară extraordinară.

— Nu pot, i-a răspuns cu glas răguşit. Trebuie să rămân.

Iris a dat din cap, împotrivirea risipindu-i-se de pe buze. I-au izvorât lacrimi în ochi şi lumea s-a înceţoşat. S-a întors, gata să fugă, dar Roman o ţinea încă strâns, cu încheieturile albite, de parcă s-ar fi topit în fum în clipa în care i-ar fi dat drumul.

— Uitâ-te la mine!

Avea glasul jos. încrezător şi convingător. Aşa cum fusese înainte ca războiul să intervină între ei.

— Te voi găsi din nou când va veni vremea. Ţi-o jur!

— Ai face bine să-ţi ţii cuvântul! i-a răspuns Iris.

1 s-au ridicat colţurile buzelor. Un zâmbet de o clipă.

— Iar când te voi găsi, îmi poţi cere favoarea cu care- ţi sunt dator.

Iris s-a încruntat. Ce favoare? Nu-şi amintea să fi vorbit despre asta. Roman îi citise probabil nedumerirea pe chip, pentru că a dat să continue, dar a fost întrerupt de o voce necunoscută. Un strigăt care chema de pe scară.

— Corespondent? Dă raportul!

— Fugi, Iris! a implorat-o, dându-i drumul.

Şi-a simţit mâna goală tară a lui. Dar şi-a strâns degetele şi a văzut lumina torţei reflectată în inel.

Iris nu şi-l scosese niciodată. îi rămăsese pe deget de când Roman i-l pusese acolo, strălucind la apus, într-o grădină. Acum nu a ezitat însă: şi-a scos inelul şi i l-a dat.

— Păstrează-1! i-a spus. Un simbol care să-ţi amintească de mine.

Roman nu i-a răspuns. Dar degetele i s-au strâns în jurul inelului, ascunzându-l în palmă ca pe un secret.

Iris s-a întors. îi simţea privirea aţintită asupra ei, urmărindu-i fiecare mişcare, în timp ce ca se afunda în întuneric.

Inimi incandescente

Iris s-a izbit de acoperişul verandei cu o bufnitura. Şi-a rănit glezna piciorului drept în urma căzăturii, dar a reuşit să se strângă şi să se rostogolească, oprindu-se înainte să ajungă pe margine. Paiele i-au rănit palma, dar durerea era ca o flacără care o ajuta să se concentreze şi să coboare pe burlanul streşinii.

Era tentată să-şi ridice privirea spre fereastră. Să-l mai vadă pe Roman o dată.

S-a împotrivit însă, ţinându-şi în schimb privirea aţintită în faţă. Chiar în faţa ei se întindea un câmp cu iarbă înaltă ce se pleca sub adierea vântului. La stânga se vedea drumul principal, ca o umbră sub lumina lunii, precum şi Hawthorne Route, care şerpuia prin luncă precum un şarpe.

Era la ceva distanţă, dar se simţea încrezătoare că ar putea să scape folosindu-se de scutul ierbii până ajungea la ea în siguranţă. De acolo putea să alerge înapoi la Tobias şi la Attie.

A închis ochii strâns pentru o clipă şi apoi şi-a dat drumul de pe marginea acoperişului.

A aterizat în picioare, glezna pulsându-i din nou dureros în urma impactului. Din fericire, nu căzuse de foarte sus. împleticindu-se, şi-a

întins mâinile ca să-şi recapete echilibrul. în apropiere se aflau două butoaie pentru apa de ploaie, aşa că s-a lăsat pe vine şi s-a ascuns între ele» cercetând zona din apropiere.

S-a scurs un minut. Apoi încă unul. Şi-a impus să aştepte. îşi făcea griji că prin zonă s-ar putea afla o patrulă pe care nu o observase încă, şi de cum i-a trecut prin minte ideea, în spatele ei s-a deschis o uşă. A auzit tropăitul unor ghete pe pavajul din piatră, îndreptându- se în direcţia ei.

A rămas lipită de butoaie, folosindu-se de ele ca de un scut, ca să nu fie văzută. A urmărit cu coada ochiului cum trece pe lângă ea o siluetă înaltă.

A aşteptat şi de această dată. Soldatul s-a întors, de parcă ar fi primit ordin să patruleze pe acel petic de pământ.

Iris i-a numărat paşii atunci când a trecut din nou, ca să-şi dea seama cât timp avea la dispoziţie înainte ca bărbatul să se întoarcă iar spre ea. Apoi şi-a înghiţit un nod şi s-a străduit să se ridice. S-a strecurat prin iarbă pe cât de repede putea, cu ochii aţintiţi în faţă, spre locul unde ştia că e drumul. A reuşit să facă doar zece paşi înainte să fie zărită.

— Stop!

Iris a împietrit din instinct, apoi şi-a adus aminte de glasul lui Roman. De ultimele cuvinte pe care i le şoptise delicat, la un milimetru de buzele ei întredeschise.

„Fugi, Iris!”

A luat-o la goană.

— Am zis STOP!

Era prea târziu să se mai ascundă. S-a forţat să alerge mai repede. Iarba îi biciuia picioarele, iar aerul rece al nopţii ii izbea pielea umeda. Simţea că-i crescuseră aripi pe umeri. A simţit că nimic nu ar li putut să o oprească până în clipa în care pe urmele ei au răsunat rafale de împuşcături.

S-a împiedicat, pulsul accelerându-i-se de spaimă.

Dar a reuşit cumva să rămână în picioare, evitând împuşcăturile. Gloanţele au ciuruit pământul de pe partea ei stângă, atât de aproape, că a simţit mirosul lutului ars. Panica o îneca precum un râu care spărsese zăgazul.

Era aproape de Hawthorne Route.

O altă salvă de împuşcături a sfâşiat întunericul, urmată de strigăte. Nu a privit nicio clipă înapoi. Când a pus piciorul pe drum, a ştiut că se află în locul în care parcase Tobias maşina. O ştia pentru că trecuse de groapa din drum, dar automobilul nu se vedea nicăieri.

Au plecat!

Şi-a lipit mâna de piept, uşurată. Devastată. *Încotro să o iau acum?* s-a întrebat, respirând greoi în timp ce încerca să-şi potolească inima. Trebuia să pună la cale un plan nou, unul care să o ajute să scape de soldaţii lui Dacre, dar energia începuse să-i scadă. Gândurile îi erau împrăştiate, ca sticla spartă.

Extenuată, a trecut de la alergat la mers alert. Tot ceea ce o înconjura i se părea tulbure, insă apoi a auzit torsul familiar al unui motor. O clipă mai târziu, două faruri au

străpuns întunericul.

Maşina lui Tobias venea spre ea în viteză, ieşită din iarba unduitoare de pe cealaltă parte a drumului. A alergat spre ea, lumina puternică a farurilor scăldându-i faţa. în spatele lui Iris, soldaţii lui Dacre strigau după ea: „Opreşte-te! Opreşte-te!”

Iris nu s-a oprit. Ordinele lor s-au topit în întuneric, ca stelele la revărsatul zorilor. în clipa în care Tobias a întors automobilul, îndreptând portiera din spate în direcţia ei, Iris a sărit.

S-a izbit de maşină, genunchii ei îndoind portiera din metal. Attie s-a întins şi a apucat-o de braţe» trăgând-o înăuntru, şi, înainte ca Iris să poată scoate un oftat măcar, Tobias apăsase deja acceleraţia până la podea. Roţile au scrâşnit pe drum, împroşcând cu noroi, în vreme ce gloanţele ţăcăneau în bara de protecţie.

Fetele au rămas ghemuite pe când o nouă salvă de împuşcături răsuna în depărtare. Ameninţarea a pălit însă curând, motorul de sub ele lucrând mai rapid.

— Iris? a ingáimat Attie, ajutând-o să se ridice pe scaun. Eşti rănită? Te-au...?

— Sunt bine, i-a răspuns Iris pe un ton răguşit. Ne vor urmări?

— Nu ştiu, a zis Tobias, băgând automobilul într-o viteză superioară. însă ar fi bine să acţionăm de parcă ar face-o.

Iris a dat din cap şi a scos cheia din buzunar, băgând de seamă că-i tremură mâinile. Efectul adrenalinéi începea să se ducă, lăsându-i doar cenuşă în oase. A dat drumul cheii pe podea şi şi-a frecat palmele

de mâneci, dornică să simtă ceva în afara groazei care o acaparase.

— Ţincţi-vă bine! Ic-a avertizat Tobias, care întorcea la o curbă periculoasă.

Iris era bucuroasă că avea ceva care să-i distragă atenţia. A primit cu încântare asprimea vântului care-i biciuia faţa şi huruitul kilometrilor înghiţiţi sub roţi. Orice îi amintea că se îndepărtează de pericol era binevenit.

— Văd că aţi reparat roata, a comentat.

Tobias a pufnit, iar Attie a oftat:

— Cheia era în portbagaj. Sub o pătură! îmi pare rău, Iris! Nu ar fi trebuit să te trimitem în oraş. Am încercat să iţi trimit un semnal cu chibritul, dar era deja prea târziu.

— E în ordine, i-a răspuns Iris. A fost bine că m-am dus.

Nu a explicat de ce, deşi Attie îşi plecase capul într-o parte, curioasă. Mai târziu avea să-i povestească totul. Odată ce soarele urma să se ridice pe cer şi Iris ar fi putut să se convingă că Roman nu fusese doar o fantasmă a propriei sale imaginaţii. Pentru că o parte din ea încă se simţea înmuiată de vorbele şi de atingerea mâinii lui, de parca întreaga întâlnire fusese doar un vis.

Şi-a atins degetul şi adâncitura pe care o lăsase verigheta în urmă, apoi şi-a lăsat capul pe spate, până când ochii i s-au îndreptat spre stele. Constelaţiile, şi-a zis, nu fuseseră nicicând mai aproape sau mai încântătoare.

— Vedeţi? Luceşte ceva în oglinda retrovizoare.

Cuvintele şoptite, dar imperioase ale lui

Tobias au trezit-o pe Iris din somn.

Nu ştia câtă vreme aţipise – două minute sau poate jumătate de oră –, şi s-a aplecat, frecându-şi ceafa. Prietenii ei nu priveau înainte, ci în spate, iar Iris s-a întors şi ea în scaun, mijind ochii în întuneric.

— Văd, a răspuns Attie chiar atunci când şi Iris începea să distingă un punct roşu şi luminos în depărtare. Dar ce este?

încă o sferă luminoasă şi-a făcut apariţia. Apoi şi o a treia, aliniindu-se toate şi crescând, încet, dar sigur. Inimi, şi-a dat brusc seama Iris. Erau inimi incandescente, care bateau prin piele palidă, translucidă.

— Sunt copoii! a zis ea, cu stomacul ghem. Ne urmăresc copoii lui Dacre!

Attie s-a răsucit ca să se poată apleca mai aproape de Tobias.

— Hmm, Bexley? Să nu intri în panică, dar acum va trebui să conduci un pic mai rapid!

— Un pic mai rapid? a strigat Tobias, încercând să astupe mugetul constant al motorului. Sunt deja în viteza a cincea!

— Spune-mi, te rog, că există şi viteza a şasea! Sau chiar a şaptea!

Tobias a aruncat o privire peste umăr, cu chipul poleit în argint de razele lunii.

Iris s-a întrebat dacă ştie vechile mituri şi dacă recunoscuse în lumini nişte inimi nenaturale. Sau poate că văzuse picioarele lungi şi dinţii dezveliţi care începeau să se profileze. Tobias s-a întors şi a băgat într- a şasea.

Automobilul s-a smucit, împotrivindu-se. Iris a închis ochii, cu şuviţe de păr încurcate acoperi n du-i faţa arsă de vânt. Singurul

lucru la care se putea gândi era: Te rog, te rog, nu te strica! Nu aici, nu acum!

— Ne ajung, Bexley! a anunţat Attie. Pe oasele zeilor, cum de sunt atât de rapizi?

— Sunt fâcuţi să fie rapizi, dar nu rezistă mult.

Tobias a umblat din nou la viteză. Motorul a huruit a protest, apoi viteza maşinii a început să scadă vizibil.

— Tobias, încetinim cumva? l-a întrebat Attie, nevenindu-i a crcdc.

— Da, schimb viteza.

Tobias a potrivit oglinda retrovizoare. Inimile copoilor i s-au reflectat în ochi, dar el părea calm, liniştit.

— Am forţat deja motorul şi trebuie să-i permit să se reîncarce.

— Bun! îi lăsăm pe copoi să ne ajungă, şi apoi ce facem?

— Ai încredere în mine! a răspuns el atât de molatec, încât vântul aproape că i-a furat cuvintele.

Attie a deschis gura, însă a dat drumul doar unui oftat drept răspuns la rugămintea lui.

Iris a profitat de momentul acesta de linişte încordată ca să privească din nou în urmă. Acum îi vedea clar pe copoi. Bestii de mărimea unor lupi nenatural de mari, cu gurile lucind de şiraguri de dinţi ascuţiţi. Ochii lor erau precum cărbunii, iar labele loveau pământul ca fulgerul.

— Tobias, a rostit Iris. Eu cred că...

Nu a putut să termine fraza.

Tobias a rămas tăcut, dar ochii ii erau aţintiţi la reflexia copoilor din oglinda retrovizoare. De parcă le- ar fi numărat paşii,

distanţa care scădea, viteza, acceleraţia. Eventualitatea impactului.

Automobilul a încetinit şi mai mult. Păreau că se târăsc pe drum.

— Ascultaţi-mă! a zis Tobias, vocea vibrându-i în întuneric, plină de încredere, de parcă nu ar fi fost străin de întrecerile cu copoi pe drumuri întunecate de ţară. îi voi întrece, dar voi trebuie să aveţi încredere în mine şi să rămâneţi ascunse şi protejate în automobil. Apucaţi mânerul dc sfoară din faţa voastră. Orice s-ar întâmpla, nu-i daţi drumul!

Fetele au înhăţat mânerul, Tobias aşteptând ca Attie să îi facă semn. în următoarea clipă, a apăsat pedala. Automobilul s-a oprit cu un scrâşnet şi copoii au sărit peste ei.

Iris a simţit acrul rece din urma picioarelor lor lungi şfichiuind la doar un braţ deasupra lor. Ghearele i-au atins părul şi a simţit mirosul de umezeală şi putreziciune al cărnii lor. Aproape că simţea tărâmul din adânc – umbre care nu erau niciodată atinse de lumină, podele de piatră care luceau de sânge iar timpul se mişca dureros de încet. Iris avea senzaţia că ar fi început şi s-ar fi sfârşit un an de când copoii se arcuiseră deasupra capetelor lor, ca trei meteoriţi, în vreme ce automobilul tremura sub ea.

în clipa în care copoii au aterizat pe pământ, în faţa lor, lumea a devenit din nou alarmant de concentrată. Două dintre creaturile lui Dacre păreau derutate, dar una dintre ele s-a întors rapid ca să verifice.

Tobias era pregătit.

A băgat lin motorul în prima viteză, apoi în a doua, maşina smucindu-se în faţă. în ultima clipă, a frânat brusc, maşina învârtindu-se

intr-un cerc strâns.

Tensiunea care-i încorda lui Iris pieptul era aproape de nesuportat, de parcă gravitaţia ar fi fost suspendată. Se ridica de la podea de parcă ar fi fost prinsă într-o vrajă care o tăcea să leviteze, medalionul mamei ei plutindu-i pe dinaintea feţei. Era o străfulgerare aurie care-i reamintea să se ţină bine şi să nu dea drumul.

Maşina a izbit dintr-o parte piciorul din spate al copoiului care se întorsese. S-a auzit un trosnet oribil, urmat de un schelălăit ascutit.

Tobias nu a oprit maşina, roţile acesteia învârtindu-se în iarba de pe drum până când, în cele din urmă, au ţâşnit din nou spre est. Automobilul s-a strecurat printre cei doi copoi, care au pierdut timp întorcându-se ca să-i urmărească din nou. Mârâiturile lor furioase au zguduit pământul ca tunetul.

Iris s-a ridicat cu băgare de seamă în genunchi, cu o mână strângând mânerul, iar cu cealaltă pe Attie.

A îndrăznit să arunce o privire în urmă.

Acum erau urmăriţi doar dc doi copoi, ccl dc-al treilea zăcând în mijlocul drumului. Perechea aceasta era însă pe cale să-i ajungă din nou, de parcă spaţiile deschise şi drumurile drepte le alimentau viteza mitică.

De această dată Iris nu şi-a ferit privirea. I-a fixat pe copoi cu ochii în timp ce distanţa dintre ei descreştea din nou. Şi a numărat de câte ori a schimbat Tobias viteza, până când şi-a dat seama că nu putea accelera mai mult. Automobilul se repezea înainte cu toată viteza, motorul nemaiavând ce putere să le ofere. Zburau aproape pe drum, dar copoii se

apropiau oricum.

Iris a împietrit când aceştia s-au avântat spre ei, cu boturile lor putrezite căscate larg. S-au ridicat precum un val la reflux, coborând însă înfrânţi atunci când Tobias a cotit-o brusc. Ritmul le-a fost în sfârşit rupt şi au încetinit, cu chelălăieli înfrânte şi saliva scurgându- li-se de pe boturi.

Lui Iris încă nu-i venea să creadă. Abia putea să se încreadă în ceea ce vedea cu ochii ei în aceasta noapte.

Şi-a păstrat privirea aţintită la drumul din spatele lor, invârstat cu urme de cauciuc şi răvăşit de furtuni. A rămas cu ochii pironiţi la copoi până când inimile li s- au stins ca flăcările unor candele înghiţite de întuneric.

24

Ce s-a întâmplat cu adevărat în Bluf'f şi dincolo de el

ROMAN STĂTEA LA BIROU ATUNCI CÂND AU SOSIT veştile. Se afla într-o cameră de la etajul de sus al fabricii şi îl urmărea pe Dacre plimbându-se prin faţa unui perete acoperit de ferestre. Câţiva dintre ofiţeri stăteau grupaţi în partea stângă» stoici şi tăcuţi. în vreme ce aştepta ordinul lui Dacre, mintea lui Roman era departe de acel loc.

Se afla într-o altă odaie mică, una confortabilă din hanul lui Marisol, şi în jur ardeau o mulţime de lumânări care aruncau

inele delicate de lumină în lungul pereţilor. Pe podea se afla un pat improvizat din pături şi un morman de scrisori boţite pe care Roman le citise de nici nu-şi mai amintea câte ori. Nu era singur, şi niciodată nu se simţise mai plin de viaţă! Sângele îi cânta în vene atunci când o privea, când respira parfumul de lavanda al pielii ei…

Uşa s-a dat de perete cu zgomot.

Roman a clipit, lăsând amintirea să i se spulbere în minte. S-a reîntors în prezent, la trupul care stătea corect în faţa biroului, la kilometri buni depărtare de casă, aşteptând ordinul unui zeu.

Dacre, ofiţerii şi Roman şi-au îndreptat cu toţii privirea spre locotenentul Shane, care răsufla greoi în prag, în ciuda salutului milităresc exemplar pe care îl afişa.

— Ce veşti ai? a întrebat zeul.

Dacre rostise întrebarea pe un ton nepăsător, dar Roman nu s-a lăsat păcălit. Ştia că Dacre e furios din pricina atacului ratat asupra oraşului Hawk Shire. Zeul era ca un lac îngheţat – părea placid dacă nu băgai de seama fisurile subţiri ca firul de păr care se întindeau pe gheaţă. Dacă nu luai seama la apele reci şi întunecate ce se infiltrau prin fisuri, însetate de înec.

— Comandante suprem, a început Shane cu glas răguşit. Copoii s-au întors. Unul dintre ei este grav rănit. Ceilalţi doi nu par să aibă răni.

— Vrei să spui că oamenii Envei au scăpat.

— Aşa se parc, sire.

— „Se pare” a repetat Dacre cu un zâmbet ca o semilună rece. Spune-mi, locotenente,

cum a reuşit să evacueze oraşul o întreagă armată înainte să ajungem noi? Cum a reuşit o fată muritoare să evite mai multe
rafale de gloanţe într-o luncă, în câmp deschis? Cum a reuşit un automobil decapotabil să-i întreacă pe trei dintre cei mai buni copoi ai mei şi chiar să-l rănească pe unui dintre ei?

De când îl cunoscuse Roman, locotenentul Shane se arătase întotdeauna viteaz şi impunător. în acea clipă însă chipul îi era ca de ceară şi palid ca al unui mort. Părea teribil de tânăr şi vulnerabil.

— Eu... n-nu ştiu, sire! s-a bâlbâit.

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun eu cum! a zis Dacre, apoi s-a intors şi le-a aruncat o privire ofiţerilor lui, care acum stăteau drepţi în rând. A fost cu putinţă pentru că cineva din această încăpere m-a trădat.

— Dacă îmi permiţi, sire! a intervenit căpitanul Landis, plecându-şi capul.

Cheia pe care o avea în jurul gâtului a lucit. Roman nu se îndoia că Landis o afişase ca să le reamintească tuturor de statutul lui. De faptul că tăcea parte din cercul de apropiaţi ai lui Dacre şi că avea puterea de a deschide uşile fermecate.

— Toţi cei care ne aflăm în această încăpere îţi suntem credincioşi. Ştii bine că noi...

Dacre şi-a ridicat mâna. Căpitanul Landis a amuţit, cu obrajii aprinşi.

— Cineva dintre rangurile mele superioare s-a întors împotriva mea, a spus Dacre. De când m-am trezit, aţi putut vedea în mine un zeu care vă vindecă rănile şi vă alină durerile. Un zeu milos şi drept, care clădeşte o lume

mai bună pentru voi şi pentru cei dragi vouă, pentru copiii voştri, pentru visurile pe care le aveţi. Trădarea este însă ceva ce nu pot să iert.

Zeul a făcut o pauză, şi cuvintele au plutit în aer ca fumul.

— Iesiti... cu totii! Acum!

Locotenentul Shane s-a tras în spate. Cei mai mulţi dintre ofiţeri – cei înţelepţi – au făcut coadă în faţa uşii, în vreme ce alţi câţiva întârziau, roşii la faţă şi cu expresii îngrijorate, de parcă ar fi fost îngroziţi că Dacre ii bănuieşte.

Roman s-a ridicat, urmărindu-l pe Dacre cu coada ochiului. Şi-a strâns rapid maşina de scris, cât mai tăcut şi discret cu putinţă. Voia să fie ca o umbră. De neobservat. O molie mică pe perete.

A păşit spre uşă, cu coloana dreaptă şi cutia maşinii de scris într-o mână. A aşteptat, încordat de groază, ca Dacre să 1 strige pe nume şi să-l oprească din drum. Să-l ţintuiască la pământ cu ochii lui nelumesc de albaştri şi să-i smulgă adevărul din piept. Să simtă izul trădării impregnată în hainele lui.

Dar Dacre se întorsese cu faţa spre ferestre, spre noaptea care se întindea dincolo de geam. Privirea lui era îndreptată spre stele şi spre lună, spre un oraş încărcat de umbre goale.

Roman s-a strecurat afară alături de ofiţeri.

Avusese noroc că putuse să plece atunci când plecase, şi-a dat seama când a ajuns la jumătatea scării de metal şi durerea i-a săgetat piciorul drept. La început a crezut că c provocată de spaima pe care o simţise şi de

efortul depus la urcarea scărilor fără număr, dar apoi a simţit durerea în piept. Ceva îl rodea pe dinăuntru, îngreunându-i respiraţia.

Şi-a înghiţit tuşea şi şi-a ascuns şchiopătatul.

în cele din urmă a ajuns la uşa de la intrare. A păşit afară şi a mers până a dat de o străduţă goală. Abia atunci s-a oprit şi s-a rezemat de zidul din cărămidă.

Şi-a acoperit gura cu mâna şi a tuşit. Tâmplele îi pulsau şi greaţa i se ridica până în gât. Nu ştia de ce se simte atât de rău. Apoi şi-a adus aminte de gustul gazului pe care îl simţise cu săptămâni în urmă, în Avalon Bluff. Cum îi înţepase plămânii. Cum se împrăştiase înlăuntrul lui şi îi dăduse dureri de cap, cum îi întorsese stomacul pe dos şi îi făcuse picioarele să tremure.

Simţea cum creşte în el senzaţia de panică legată de acea amintire. Teroarea pe care o simţise atunci când îl înconjurase gazul, când se târâse pe câmp.

Ai supravieţuit în acea zi, şi-a zis Roman. A trecut şi ai supravieţuit! Acum *eşti în siguranţă.*

A închis ochii, respirând încet şi adânc. încordarea pe care o simţea în oase s-a mai risipit, deşi durerea din picior persista, la fel ca durerea de cap şi greaţa.

Şi-a lipit palma de buzunar, acolo unde se afla ascunsă verigheta lui Iris.

„Mă rog să am parte de o viaţă lungă alături de tine!”

începuse să îşi aducă aminte totul în clipa în care o atinsese.

„Lasă-ma sa împlinesc fiecare dorinţă a sufletului tău!”

îşi amintea cum alergase spre ea, străbătând câmpul aurit.

„Fie ca mâna ta să rămână în a mea, fie noapte, fie zi!” îşi amintea că făcuseră schimb de jurăminte în grădină.

„Fie ca suflările noastre să se împletească şi sângele să ni se amestece până când oasele ni se vor preschimba în pulbere!”

îşi amintea cum îi şoptise Iris numele la adăpostul întunericului parfumat.

„Şi, chiar şi atunci, fie ca sufletul tău să-i rămână devotat sufletului meu!”

Cu privirea îndreptată spre lună şi stele, Roman a fost străbătut de un fior.

îşi amintea totul.

PARTEA A TREIA

25

Eclipsează din nou

AU INTRAT ÎN RIVER DOWN CU ULTIMII STROPI de benzină.

Era spre seară, dar soarele tot ardea fără milă. Pe cer nu se vedea niciun nor, şi Iris şi-a dus mâinile streaşină la ochi în vreme ce Tobias încetinea, maşina bolborosind un uruit înfundat. Oraşul era plin ochi de soldaţi şi de camioane care îngreunau accesul pe străduţele întortocheate. Brigada Envei părea să fi ajuns cu câteva ore în urmă şi să-şi fi făcut loc în orice spaţiu se dovedise la îndemână – la colţ de stradă, în curţi interioare, pe malurile acoperite de muşchi ale râului, în piaţa din centrul oraşului. Cetăţenii din oraş erau în contrast evident, ocupaţi să împartă mese calde şi cafea, să spele hainele şi apoi sa le întindă pe culmi.

Iris privea cu vag interes. Mintea ei era la mulţi kilometri depărtare, de parcă şi-ar ii lăsat-o în urmă, în şifonier. în camera aceea stranie, luminată de flăcările felinarului, alături de Roman.

Când Tobias a parcat în cele din urma în faţa casei lui Lucy, Iris s-a trezit brusc din reverie. Trecuse ceva timp de când reuşise ultima oară să doarmă bine şi să servească o masă bună. Niciunul dintre cei aflaţi în maşină nu avusese parte de asta în ultima

vreme, foamea şi extenuarea crescând înăuntrul lor ca nişte colţi lungi şi ascuţiţi. Nu era vreme pentru odihnă şi aveau prea puţin timp la dispoziţie ca să mănânce. Nu când pe urmele lor se aflau copoii şi un zeu furios. Tobias oprise în Bitteryne doar ca să-şi umple rezervorul şi să le dea ocazia lui Iris şi Attie să facă rost de nişte sendvişuri şi de un termos cu cafea de la Lonnie Fielding, înainte de a porni din nou la drum.

Attie a deschis portiera din spate. Iris a urmat-o, gemând când tălpile i-au atins pietrişul. Nu-şi dăduse seama cât de obosită era şi cât de tare o dureau încheieturile până în clipa în care s-a ridicat şi s-a pus din nou în mişcare, simţind ace în picioare pe măsură ce reîncepea să-i circule sângele.

Spre uimirea lui Iris, Lucy stătea pe verandă ca o statuie şi se uita la ei. Nu, mai degrabă se încrunta la ei, şi Iris s-a pregătit sufleteşte în vreme ce sora lui Marisol cobora scările, apropiindu-se. Purta o bluză neagră, pantaloni de un cafeniu-închis şi ghete cu şireturi strânse bine, care scârţâiau la fiecare pas.

Iris aştepta, pregătită să fie certată, dar fruntea lui Lucy s-a mai descreţit.

— Sunteţi bine, voi trei? i-a întrebat, sumbru.

— Suntem în viaţă, a răspuns Attie.

Lucy a rămas tăcută, dar ochii ei albaştri i-au cercetat în grabă, de parcă ar fi căutat răni. Privirea i-a întârziat asupra chipului lui Iris, tânăra rezistând tentaţiei de a-şi atinge părul răvăşit, obrajii arşi de soare şi buzele crăpate. Ştia că arată cu siguranţă îngrozitor şi se pregătea să-şi ceară scuze pentru felul

în care se prezenta, dar atunci Lucy a rostit:
— Intraţi în casă! i-a îndemnat pe un ton mai blând. Am un ibric cu ceai şi nişte fursecuri care vă aşteaptă.

Marisol şi Keegan erau cele care îi aşteptau cu adevărat înăuntru, aşezate la masa din bucătărie. Discutau cu mâinile împreunate şi frunţile apropiate.

Marisol auzise cu siguranţă când opriseră maşina la colţ, la fel şi Lucy, pentru că şi-a ridicat ochii şi a scăpat un oftat când i-a văzut pe Tobias, pe Attie şi pe Iris păşind în bucătărie.

— Sunteţi răniţi? i-a întrebat, ridicându-se în grabă. Keegan mi-a spus că v-aţi tăcut apariţia în Hawk Shire după ce mie mi-aţi zis că nu veţi merge mai departe de Winthrop!

în cuvintele ei nu se citea însă niciun strop de mustrare, ci uşurare doar, şi Marisol i-a îmbrăţişat pe toţi trei odată, adunându-i la un loc aşa cum o cloşcă îşi adună puii, încălzindu-i sub aripa ei.
— Suntem bine, a zis Iris, întâlnindu-i tară să vrea privirea atentă a lui Keegan peste umărul lui Marisol.

Comandantul s-a ridicat de la masă, dar n-a scos niciun cuvânt.

Marisol s-a răsucit, cu ochii aprinşi.
— Mi-ai spus că sunt în convoi, Keegan! Mi-ai spus că sunt în siguranţă!

Lucy a pus ibricul pe plită, dar ochii îi ţâşneau dintr-o parte întra-alta, atenţi la tot ce se întâmpla.
— Am avut o înţelegere, a rostit Keegan calm.

Dacă Marisol era foc, ea era apă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut o anvelopă dezumflată, a răspuns Tobias. Am reuşit să rezolvăm problema la timp, dar câţiva dintre soldaţii lui Dacre ne-au reperat când ne retrăgeam.

Tobias i-a aruncat o privire lui Iris, de parcă nu ar fi fost sigur ce altceva să mai spună.

Keegan a băgat de seamă.

— Iris? a interpelat-o comandantul.

Iris şi-a trosnit degetele.

— Dacre le-a dat drumul copoilor.

în bucătărie s-a lăsat o linişte de moarte. Nici măcar păsările din grădină nu-şi mai cântau trilurile.

Marisol şi-a lipit mâna de gât, de parcă ar fi încercat să-şi ascundă bătaia spasmodică a pulsului, apoi, intr- un târziu, a spus:

— Copoii? Aţi fost fugăriţi de copoi?

— Bexley a fost mai rapid decât ei în decapotabila lui, a răspuns Attie, al cărei umăr era aproape lipit de al lui Tobias, în timp ce între mâinile lor atârnate era doar un milimetru. Avem o mulţime de zgârieturi şi de noroi pe maşină, ca să facem dovada!

— Nu ar trebui să aveţi nicio zgârietură şi niciun strop de noroi! le-a zis Marisol, cu obrajii aprinşi. Nu ar trebui să existe niciun copoi, nici eithrali sau bombe. Ar trebui să aveţi ocazia să fiţi copii, adolescenţi şi tineri adulti care visează, iubesc şi îsi trăiesc vieţile tară acest... dezastru odios.

în bucătărie s-a lăsat din nou liniştea. O pală de vânt a umflat perdelele ferestrei deschise, amintindu-le delicat de constanţă. Soarele avea să se ridice şi să apună în continuare, luna urma să crească şi să

descrească, anotimpurile să înflorească şi să treacă, iar războiul avea să meargă mai departe, până când unul dintre zei sau ambii urmau să cadă în mormânt.

Clipa de încordare s-a destrămat în cele din urmă atunci când a început să şuiere ibricul. Lucy a mers să se îngrijească de el.

— Mari, a şoptit Keegan cu delicateţe.

Marisol a oftat, însă pe chipul ei se citea deznădejdea, de parcă ar fi fost lovită de o săgeată şi nu ştia cum să şi- o smulgă din carne. Iris a înţeles, pentru că şi ea o simţea – tristeţea aceea grea, teribilă însă cuvintele nu se lăsau rostite, i se poticneau pe limbă. Iris şi le-a înghiţit la loc şi şi-a zis că avea să le aştearnă pe toate pe hârtie, mai târziu. Când se lăsa întunericul. Când nu mai rămâneau decât ea, maşina de scris şi o coală albă, care aştepta să o însemneze cu cerneală.

— Staţi cu noi la masă! le-a cerut Marisol. Ştiu că nu pot să vă ascund sau să vă protejez de ce are mai rău războiul. însă, deocamdată, daţi-mi voie să vă hrănesc! Sunt sigură că sunteţi înfometaţi!

După ceaiul perfect infuzat de Lucy şi un sendviş cu şuncă şi muştar de la Marisol, Iris s-a retras cu maşina de scris în spălătorie.

I se părea straniu să se afle din nou în acel loc, cu ferestrele mânjite de culorile apusului şi rufele puse la uscat, atârnând ca nişte fantome. Dulapul o aştepta să vină şi să îngenuncheze în faţa lui.

A lăsat jos cutia maşinii de scris. S-a aşezat în genunchi, simţind înţepătura vânătăilor şi a zgârieturilor. încetişor, a descuiat Prima Alouette. Tastele au salutat-o lucind, de parcă

ar fi invitat-o să scrie. Insă Iris şi-a dat scama că nu ştie de unde să înceapă. S-a simţit dintr-odată prinsă în ghearele unui val de durere şi şi-a acoperit faţa cu mâinile, simţind urmele de pământ, metal şi secară din palme.

Pe lângă suspinele sacadate, a distins un sunet familiar.

Şi-a şters ochii şi şi-a îndreptat privirea spre cele două scrisori care o aşteptau dinaintea uşii de la dulap. Nu putea bănui ce avea să citească. Putea fi ceva minunat sau ceva ce avea să-i sfâşie inima şi mai tare.

S-a întărit, pregătită pentru orice, şi a despăturit pagina aflată cel mai aproape de ea:

1. Morgie a fost numele melcului tău de casa. (Nu mă voi plictisi niciodată să-ţi ascult toate „poveştile triste cu melci'', în caz că te întrebai!)
2. Cel de-al doilea prenume al tău este Elizabeth. în onoarea bunicii tale. (Salut, E.l)
3. Anotimpul tău preferat este toamna, pentru că atunci crezi că se simte magia în aer. (Aproape ca ai reuşit sa ma converteşti.)

» «

Iris a făcut o pauză, şocată, holbându-se la cuvintele bătute de Roman la maşină. Erau răspunsurile la cele trei întrebări pe care le trimisese cu mai multe zile în urma.

A simţit un junghi în coaste. Era însetată de mai mult, aşa că a trecut la următoarea scrisoare, despăturind-o rapid. A citit:

Ar fi nepoliticos din partea mea să nu îţi răspund în aceeaşi manieră, aşa ca da-mi voie să aştern şi eu trei întrebări, ca şi cum aş semăna trei dorinţe pe un câmp de aur sau aş împleti o vrajă care are nevoie de trei răspunsuri din partea ta ca să funcţioneze:

1. Cum îmi beau ceaiul?
2 Care este cel de-al doilea prenume al meu?
3. Care este anotimpul meu preferat?

P.S. îti cer iertare ca tiam furat două dintre întrebări! Sunt destul de lipsit de originalitate, ştiu, dar nu cred că te va deranja.

Iris a zâmbit. Şi-a bătut răspunsurile la maşină cât ai clipi şi le-a trimis:

Trei întrebări, trei răspunsuri. Iată cealaltă jumătate din vraja despre care îmi vorbeai:
1 Preferi cafeaua, nu ceaiul. Deşi te-am văzut bând ceai de mai multe ori la Gazetă şi pui în el doar o linguriţă de miere sau de zahăr Fără lapte.
2. Carver. (Sau poate ca ar trebui să spun, cu afecţiune, „C.”?)
3. Primăvara, pentru că atunci reîncepe sezonul de basehall. (O mărturisire: nu ştiu aproape nimic despre acest sport. Va trebui să mă înveţi!)
Iris ezita. Ar fi vrut să spună mai multe, dar se abţinea, nesigură încă. Cât de mult îşi amintea? A închis ochii şi şi l-a imaginat pe

Roman stând în dormitorul acela ciudat, departe, bătând la maşina de scris la lumina lumânării. Cu verigheta ei strecurată pe degetul mic, ca să-l ajute să recupereze toate clipele pe care Dacre voia ca el să le uite.

Şi-a trimis scrisoarea prin dulap şi s-a pus să aştepte. Noaptea îşi intrase aproape cu totul în drepturi şi, dincolo de uşa de la spălătorie, casa a devenit dintr- odată animată de voci, paşi şi clinchetul vaselor. Pe hol adia aroma tocăniţei cu carne de oaie şi a pâinii cu rozmarin, şi Iris şi-a dat seama că unul dintre plutoane ajunsese acasă la Lucy şi Marisol ca să fie hrănit în acea seară.

A rămas aşezată pe podea, bătând darabana cu degetele în genunchi.

Intr-un târziu, Roman i-a răspuns:

Dragă Iris,

Sa fiu surprins că am ajuns să mă îndrăgostesc de tine a doua oară? Sa fiu surprins ca rândurile tale m- au găsit chiar şi aici, chiar şi în întuneric? Că am purtat scrisorile de la tine, semnate E, aproape de inimă, de parcă ar fi fost un scut menit să mă protejeze?

Ştiu ca nu mai suntem rivali, dar, dacă e să ţinem

► »

socoteala, ca pe vremuri, tu m-ai eclipsat’ cu siguranţă prin înţelepciunea şi curajul tău. Ceea ce îmi aduce aminte de un lucru simplu: cât de mult îmi place să pierd în faţa ta. Cât de mult ador să-ţi citesc cuvintele şi să aud gândurile care-ţi ascut mintea. Şi cat de mult aş vrea să fiu acum în genunchi în faţa ta şi să mă predau ţie, ţie

doar.

în ultimele săptămâni nu te*am crezut mai mult decât un vis. O viziune pe care mintea mea a plăsmuit-o ca să facă faţă traumei pe care nici măcar nu mi-o aduceam aminte. însă, din clipa în care te-am atins, mi am adus aminte totul. Iar acum văd că, în tot acest timp. în fiecare noapte în care am visat, încercam să pun cap la cap toate fragmentele. încercam să-mi găsesc drumul înapoi spre tine.

Nu ştiu unde eşti acum. Nu ştiu câţi kilometri s-au aşternut iar între noi şi nu ştiu ce ne aşteaptă în zilele ce vin. dar îţi voi oferi pe cât de multe informaţii pot atâta vreme cât îmi promiţi ca vei fi cu băgare de seamă. Ştiu că e ciudat sa-ţi cer asta, pentru că suntem în război şi nicăieri nu suntem în siguranţă. Cu toţii trebuie să riscăm şi să sacrificăm ceva ce ne este drag – însă nu aş putea să îndur dacă această corespondenţă cu mine îţi va aduce sfârşitul sau se va preschimba într-o povară prea greu de dus.

Dacă eşti de acord, scrie-mi! Dacă nu eşti de acord, scrie-mi oricum! Vreau să ştiu ce gândeşti. îţi mărturisesc că sunt însetat după vorbele tale.

Cu drag.
Kitt

Dragă Kitt.

Cuvintele tale m au mişcat profund. Şi eu sunt însetată după ele, după tine, şi simt ca aş putea devora tomuri întregi scrise de tine, fără să mă satur Aceste scrisori îmi vor da putere până când ne vom reîntâlni.

Nu ţinem socoteala, dar curajul şi înţelepciunea ta te-au ţinut în viaţă într-un loc în care multe inimi s- au frânt şi au bătut pentru ultima oară. Tu eşti cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc, Kitt.

Şi sunt de acord cu ceea ce-mi ceri, însă doar pentru că simt că mi-ai furat cuvintele din gură. Tu te afli într-o situaţie dificilă – mult mai dificilă decât cea în care mă aflu eu şi îmi este groază să îţi cer să dezvălui mişcările şi tacticile lui Dacre, chiar dacă o fac. inevitabil. Se pare că acesta este drumul pe care ne-a fost dat sa mergem noi doi. ţinând cont de locul în care ne aflăm şi de faptul că avem maşinile de scris. Vreau însă, mai mult decât orice, să ştiu că eşti » în siguranţă. Sa te protejez cum pot mai bine, de la depărtare.

Orice informaţii vei descoperi şi vrei să împărtăşeşti, mi le poţi trimite, dacă la rândul tău îmi vei făgădui că vei fi cu băgare de seamă. Că îmi vei distruge toate scrisorile în clipa în care le termini de citit, astfel încât să nu te incrimineze. Poate că noi doi putem contribui la scurtarea acestui războhoi sau cel puţin putem încerca să-i schimbăm cursul. Ori poate că sper la prea mult. Am descoperit însă că zilele astea ma înclin mai mult spre versantul imposibilului. Mă înclin spre marginea magiei.

Cu drag,
Iris

PS. Am băgat de seama că lângă cuvântul „eclipsează” se afla un asterisc în scrisoarea ta. O scăpare?

Draga mea Iris,

De acord. Să îndrăznim a schimba cursul războiului! Scrie-mi şi umple toate spaţiile goale din sufletul meu!

Cu drag.
Kitt

PS. O scăpare? Nu, Winnow! Am uitat doar sa adaug o nota de subsol, care ar fi trebuit sa sune astfel:

a eclipsa: <u>verb tranzitiv</u>

a. a face să dispară un astru
b. a întrece, a depăşi pe cineva (în merite, în strălucire)

îţi mai aduci aminte că mi-ai spus acest cuvânt la infirmerie, după tranşee? Credeai că venisem în Bluff ca să te eclipsez. Ţi-aş repeta acest cuvânt acum, însă doar pentru ca vreau să te văd arzând strălucitor

As fi fericit ca rândurile tale şi ale mele să ardă împreună.

26

Povesteşte-mi despre Iris E. \\ imiow

Durerea şi disconfortul pe care i le trezeau rănile i-au revenit lui Roman odată cu amintirile.

Se gândea la ce ar li putut să însemne asta atunci când zăcea în pat, cu ochii aţintiţi în întuneric, şi se chinuia să respire. Când i se tăcea greaţă, la masă, atunci când mânca alături de ofiţeri şi se forţa să înghită mâncarea. Când stătea la birou şi se lupta cu pulsaţia surdă din tâmple în timp ce batea la maşină propaganda lui Dacre. Când avea parte de o clipă de singurătate noaptea şi stătea în faţa maşinii de scris, încercând să-şi explice ceea ce trăia.

Dacre pretinde câ ma vindecat în acea zi, în Rluff Pretinde că aş putea trai etern alături de el, singura condiţie fiind să~i rămân credincios. Cu toate astea, amintirile mele spun altă poveste, iar ceea ce simt trupeşte dovedeşte că nu sunt cu totul bine.

M-a vindecat doar cât să-i fiu de folos, de parcă mi-ar fi acoperit rănile cu un bandaj care ţine totul la un loc. Ma amorţit şi m-a făcut să uit cum am ajuns aici însă acum, că îmi aduc aminte cine am fost- se pare ca din

magia lui s-au desprins câteva fire.

Dacre m-a înşelat, aşa cum a făcut-o cu multi alţii: ne-a făcut sa credem ca suntem întregi şi vindecaţi, dar a lăsat în mod intenţionat părţi din noi frânte.

astfel încât să-i rămânem aproape. Spăşiţi şi ascultători.

Roman îşi scria gândurile la maşină, dar nu le permitea să aibă viaţă prea lungă pe hârtie. Şi de această data a smuls coala din maşina de scris, a aprins un chibrit şi şi-a privit cuvintele arzând.

însă această nouă stare de fapt era adesea în centrul preocupărilor lui.

Se întreba ce efect urmau să aibă toate astea asupra lui în zile ce aveau sa vină, în anii ce aveau să vină. Dacă supravieţuia războiului, cât mai avea cu adevărat de trăit? Cât de tare îl afectase gazul şi era oare ceva ce se putea vindeca prin îngrijiri medicale adecvate?

Roman a dat la o parte aceste incertitudini şi a urcat scara de fier cu maşina de scris în mână. Când a ajuns aproape de biroul lui Dacre, pregătit să-i dea raportul asupra a ceea ce lucrase pe ziua de azi, a simţit din nou că i se taie respiraţia şi că îi pulsează tâmplele. Păţea de obicei asta ori de câte ori trebuia să urce o scară, aşa că a încetinit, ascunzându-şi şchiopătatul şi acordându-şi timpul necesar ca să respire adânc.

în cele din urmă, a ajuns la ultimul etaj. Şi-a şters sudoarea de pe frunte şi a intrat în birou.

Dacre era singur, cu privirea aţintită spre ferestre. Roman a simţit însă imediat că ceva

nu c în regulă. îi pocneau urechile din cauza presiunii din aer, de parcă o furtună ar fi fost pe cale să se pornească.

— Am venit să scriu următorul articol, sire! a început el, oprindu-se în dreptul biroului. Doar dacă nu cumva ai prefera să mă întorc mai târziu?

Dacre a rămas tăcut, de parcă nu l-ar fi auzit. Ceva ce se afla de cealaltă parte a ferestrelor îi capta cu siguranţă atenţia. Roman se gândea că ar putea să se strecoare afara, când, în sfârşit, zeul a vorbit. Vocea lui era moale şi şlefuită, precum apa care curge printre pietre.

— Povesteşte-mi despre Iris E. Winnow!

Roman a împietrit, ochii căscându-i-se în cap. S-a simţit recunoscător că Dacre avea spatele încă întors la el; asta îi oferea ocazia să se adune până când zeul avea să se întoarcă. în lumina palidă a razelor de soare dintre ei pluteau firicele de praf.

— Poftim, sire?

— Iris E. Winnow, a repetat Dacre, şi Roman s-a crispat. Până acum ţi-ai amintit cu siguranţă de ea?

Era o capcană? Un test?

Aflase oare Dacre de scrisorile lor? De întâlnirea lor fulgerătoare din Hawk Shire? De verigheta pe care Roman o ascundea în continuare în buzunar?

Era începutul sfârşitului?

Roman şi-a umezit buzele. Calm! şi-a zis, chiar dacă îi clocotea sângele în vene de groază. Rămâi calm!

— Vag. Nu a fost foarte memorabilă, însă cred că am lucrat amândoi la Gazeta de Oath, cam în aceeaşi perioadă. De ce mă întrebi de

ea, sire?

— Vezi şi singur! i-a răspuns Dacre, arătând spre biroul lui.

Roman a venit mai aproape. Nu observase ziarul atunci când intrase în cameră, însă acum, când şi-a coborât privirea, a văzut titlul îndrăzneţ, cu litere aldine din Tribuna de Cerneală:

MUZICA DIN ADÂNC: POVESTEA DE DRAGOSTE FATIDICĂ DINTRE ENVA & DACRE

de IRIS E. WINNOW

Roman a citit primele rânduri cu pulsul accelerat.

Recunoştea mitul. îl bătuse la maşină pentru Iris şi i-l trimisese cu luni în urmă, gândindu-se la acea vreme că e o poveste inofensivă. Ca o scânteie, menită să-i aprindă imaginaţia. Acum însă era imprimat pe hârtie cu neobrăzare, expunând umilinţa lui Dacre aşa cum o tăietură în carne descoperă oasele însângerate.

Era dovada grăitoare ca Dacre avea o slăbiciune. Iar aceasta era Enva. O dragoste pe care nu o putea avea nicicând. Şi muzica cântată pentru el, pe propriul lui tărâm. Era ceea ce dovedea că un zeu nu era pe cât de puternic şi invincibil voia el ca oamenii să creadă.

— Nu îmi este cunoscut acest mit, sire! a minţit Roman, ridicându-şi privirea spre ochii reci şi implacabili ai lui Dacre. Este totuşi chiar atât de important?

Roman spusese ceva greşit. Sau poate că spusese ceva genial. Furia i-a distorsionat

zeului trăsăturile palide, dezvelindu-i caninii. Dinţii lui păreau ascuţiţi; ochii îi luceau întunecat. însă, la fel de repede precum venise, emoţia s-a evaporat şi faţa i-a căpătat o expresie neutră, aproape plictisită.

— Are vreo importanţă dacă oamenii cred că o minciună este adevărul, Roman?

— Da, sire.

în gând, Roman şi-a zis însă: *înseamnă că totul este adevărat. Nu este doar un mit menit pentru amuzament, aşa cum credeam cândva.*

— Aşadar, povesteşte-mi despre ea! a insistat Dacre, tăcând un pas spre el, iar umbra i s-a întins, lungă şi înfricoşătoare pe podea. Cine este această jurnalistă pe nume Iris?

— Adevărul este ca nu îmi aduc aminte foarte multe despre ea în afara faptului că era o fată din clasa de jos! a răspuns Roman ridicând din umeri, chiar daca fierea îi ardea beregata.

Vorbea la fel ca tatăl lui şi se ura pentru asta.

— Nu cred că ar trebui să te simţi ameninţat de ea, sire.

— Ah, dar nu sunt ameninţat de ea, a ripostat Dacre. Dar ceea ce a scris este o minciună care trebuie să primească replică. Tu o vei scrie pentru mine, desigur.

Gazeta va lămuri lucrurile. Tu eşti cel care spune povestea din perspectiva mea, şi vreau ca cetăţenii din Oath să ştie adevărul.

— Desigur, sire!

— Ia loc, atunci! Să începem! Nu avem prea mult timp la dispoziţie până când Val va veni după articol.

Roman nu-l văzuse niciodată pe acest Val, care era doar o fantomă în mintea lui, dar s-a aşezat la birou şi şi-a scos maşina de scris.

Nu apucaseră să scrie nici trei fraze când uşa s-a dat de perete şi în prag şi-a făcut apariţia locotenentul Shane, roşu la faţă.

— Am găsit mormântul, sire! a zis el gâfâind. Căpitanul Landis mi-a cerut să-ţi aduc veştile de îndată.

— Mormânt? a murmurat Roman, şocat. Al cui?

O clipă mai târziu a priceput însă şi a tras scurt aer în piept.

— Mormântul lui Luz Celestul! a răspuns Dacre, aruncându-i o privire lungă lui Roman, de parcă i-ar fi cântărit reacţia. Zeul recoltelor şi al ploii. O magie ce pare destul de inutilă, nu crezi?

Roman nu i-a răspuns. Muritorii aveau nevoie de recolte şi de ploaie ca sa supravieţuiască.

Dacre a părut să cântărească o idee care îi trecuse prin minte, dar în cele din urmă i-a făcut semn lui Roman să se ridice.

— Vino, ar trebui să vezi asta! Lasă-ţi maşina de scris! Vom relua articolul atunci când ne întoarcem.

Roman îşi călca pe inimă lăsând A Treia Alouette în urmă. Dar s-a ridicat, cu inima grea ca plumbul şi încărcată de groază. Fără să mai scoată vreun cuvânt, i-a urmat pe locotenentul Shane şi pe Dacre pe uşă afară.

Zei la capelele mormintelor

IN CURTE ÎI AŞTEPTA UN CAMION CU MOTORUL torcând. Pufăituri şi fum ieşeau pe ţeava de eşapament, iar Roman şi locotenentul Shane au urcat în spate. Din fericire, Dacre a luat o maşină alături de un alt ofiţer. Au avut parte de o călătorie plină de hurducăicli, Roman reuşind să întrezărească fragmente din peisaj prin pânza camionului care fâlfâia în vânt. După ce Hawk Shire a pierit cu totul, nu a mai putut să îndure tăcerea rigidă şi s-a întors spre Shane.

— Mi-ai spus în Merrow ceva ce nu am uitat. Că nu toţi soldaţii pe care îi vindecă Dacre îşi pierd memoria. Pot doar bănui că aceia ca tine – cei care se înrolează de partea lui încă de la început – îşi pot păstra trecutul, iar cei ca mine, nu.

— O observaţie inteligentă, i-a răspuns locotenentul cu glas tărăgănat. Una de care ar trebui să ţii cont în zilele ce urmează.

— De ce?

Shane şi-a aruncat ochii spre oglinda retrovizoare, foarte murdară, a camionului, de parcă s-ar fi temut că Dacre ar fi putut să-l audă.

— Ţi-a cerut să-l laşi să-ţi vindece din nou rănile? Roman s-a încruntat.

— Da. O dată.

— Fără îndoială ţi-o va cere din nou. Aşa află cât de repede îşi recuperează mintea ta amintirile. Dacă există vreo posibilitate să te întorci împotriva lui.

— Nu înţeleg, a rostit el. Credeam că mi-a vindecat rănile. De ce ar fi...

— Vindecarea este întotdeauna însoţită de durere, l-a întrerupt locotenentul. Este imposibil ca durerea să fie evitată cu totul.

Roman a căzut pe gânduri, deşi neliniştea îl răscolea. Shane l-a simţit, probabil.

— Am avut câţiva soldaţi în plutonul meu care erau ca tine. Atunci când le-au revenit complet amintirile, le- a revenit şi durerea vechilor răni. Şi, pentru că nu au reuşit să-şi ascundă neliniştea, comandantul i-a dus din nou sub pământ pentru o nouă rundă de vindecări.

Roman şi-a înghiţit un nod.

— Vrei să spui că le-a şters din nou amintirile.

Locotenentul nu i-a răspuns, dar a mijit ochii.

Camionul a dat într-o groapă şi i-a smucit pe amândoi în faţă. Şocul La ajutat pe Roman să-şi aducă aminte de poziţia în care se afla. Chiar dacă Shane îi vorbea ca de la egal la egal, nu erau pe picior de egalitate.

— De aceea nu am înaintat? a schimbat Roman subiectul. Pentru că era în căutarea unui mormânt?

— Dacă trebuie să pui această întrebare, înseamnă că nu meriţi să-i ştii răspunsul.

Observaţia La usturat, şi Roman şi-a muşcat limba. A hotărât că nu avea să i se mai adreseze lui Shane, dar locotenentul La luat prin surprindere:

— Unde ai făcut şcoala, corespondent?

Roman i-a aruncat o privire în treacăt.

— De ce vrei să ştii?

— Ţi-am spus că sunt din Oath. M-am

gândit să te întreb şi să văd. Poate ne am învârtit prin aceleaşi cercuri.

Puţin probabil, şi-a zis Roman în gând cu un oftat.

— La Devan Hali.

— Şcoala pentru bogătaşi, deci. Ar fi trebuit să mă aştept!

Roman şi-a luat inima în dinţi» pregătit pentru alte atacuri, însă Shane doar s-a aplecat spre el. O umbră îi tăia obrazul în vreme ce lumina soarelui începea să pălească.

— Te-au învăţat despre divinităţi la Devan Hali? a murmurat locotenentul.

— Lucrurile de bază, i-a răspuns Roman. De ce?

— Presupun atunci că nu ştii ce se întâmplă când un muritor ucide un zeu, spre deosebire de cazul în care zeii se ucid între ei?

Lui Roman îi vâjâia capul. S-a gândit la cărţile de mitologie pe care le moştenise de la bunicul lui. Până şi din acele tomuri vechi lipseau pagini, la fel ca din acelea de la biblioteca publică. Erau cunoştinţe care fuseseră smulse din ele şi apoi pierdute.

— Atunci când un om ucide un zeu, a zis Roman, zeul moare. Imortalitatea lui e curmată.

— La fel şi magia! a adăugat Shane. Se disipează în eter. Puterea lui ne părăseşte tărâmul la moartea sa.

Pe Roman nu îl învăţase nimeni aceste lucruri. A meditat asupra lor o vreme, dar nu a mai avut ocazia să dea vreo replică, pentru că Shane a continuat, şoptind grăbit:

— De ce crezi că regele Cambriei a vrut ca

ultimele cinci divinităţi să fie îngropate cu secole în urmă, în loc să le ucidă? Dacă i-ar fi ucis pe toţi zeii, magia s-ar fi evaporat cu totul de pe tărâmul nostru. Iar el nu voia asta. în schimb, i-a vrăjit pe zei, adormindu-i, şi i-a îngropat, astfel încât puterea lor divină să se scurgă în continuare în pământ. Astfel încât noi să ne bucurăm de beneficiile acesteia, eliberaţi fiind în acelaşi timp de zeii violenţi.

Dacă era adevărat, fusese o mişcare înţeleaptă, cu excepţia unui singur aspect urât şi inevitabil: ceea ce este adormit, la un moment dat se va trezi, inevitabil, arzând de dorinţa răzbunării.

Camionul începea să încetinească. Roman simţea că momentul oportun e pe cale să treacă.

— Şi ce se întâmplă atunci când un zeu ucide un alt zeu? a întrebat el, chiar dacă în minte îi răsunau cuvintele pe care Dacre le rostise cu câteva săptămâni în urmă. „Ne naştem fiecare cu magia noastră... dar asta nu ne-a împiedicat să ne dorim mai multă putere şi să căutăm cai prin care să o obţinem”

Camionul s-a oprit scârţâind. Chipul lui Shane şi-a reluat masca rece şi indiferentă, dar, cum se ridica, i-a zis:

— Eşti scriitor. Sunt sigur că-ţi poţi închipui, corespondent.

De la camionul parcat până la locul de odihnă al lui Luz nu era drum lung. Mormântul stătea pe o colină acoperită de iarbă, iar împrejur nu se aflau decât dealuri, un turn medieval dărăpănat şi umbrele albastre ale

munţilor din partea de nord. Roman s-a înfiorat când o pală de vânt s-a abătut asupra grupului lor restrâns. Deasupra capetelor se pregătea o furtună. Norii vineţii atârnau jos, iar Roman simţea aroma ploii.

Cu părul negru în ochi, s-a tras la o parte, urmărindu-l pe Dacre, care discuta cu căpitanul Landis. Auzea fragmente din conversaţia lor şi a reuşit să discearnă că, deşi harta nu fusese exactă, dealul acesta mic era fără urmă de îndoială locul de odihnă al zeului Luz. în timp ce vorbea, căpitanul ţinea strâns cheia pe care o avea atârnată de gât, şi abia acum Roman a înţeles că şi mormintele erau ele însele porţi de trecere.

Dacre a dat din cap spre căpitan, iar acesta şi-a scos cheia şi s-a lăsat pe vine. Landis a început să deseneze un cerc amplu pe pământ, cu vârful de fier. Roman îşi simţea oasele vibrând, energia statică prelingându-i-se pe piele. Nu-şi dădea seama de ce acţiunea i se părea familiară – acel act simplu de a desena în pământ , dar a recunoscut pârâitul magiei în aer.

A făcut un pas în spate, dar a împietrit în clipa în care căpitanul a terminat cercul. Iarba se răsfira, pământul cojindu-se ca pielea moartă. îndărăt s-a arătat o uşă care se închega în pământ, asemănătoare cu aceea de la o pivniţă, doar că aceasta era acoperită cu gravuri.

Căpitanul Landis a făcut câţiva paşi în spate, iar Dacre a înaintat.

Nimeni nu a făcut nicio mişcare în timp ce Dacre deschidea uşa. Aceasta părea grea şi foarte veche. S-a coborât la pământ cu o

bufnitură puternică şi un praf auriu a plutit în aer.

O scară ducea jos, în mormânt. Dacre, complet transfigurat, părea să fi uitat de cei doi căpitani, de locotenent şi de corespondentul care-l urmăreau. Singur a coborât în întuneric, exact când începea să cadă ploaia.

Roman se frământa în loc, dureros de îngrijorat. I-a aruncat o privire locotenentului, dar Shane fixa cu privirea uşa de la mormânt, cu o expresie stranie pe chip.

Nu suntem pregătiţi să se trezească şi un al treilea zeu, şi-a zis Roman, îndesându-şi mâinile tremurânde în buzunare. De ce face Dacre asta?

Răspunsul l-a lovit în acea clipă ca o săgeată.

Dacre nu trezea o a treia divinitate. Avea de gând să îl ucidă pe Luz în somn.

De cum a avut această revelaţie, Dacre şi-a făcut apariţia. Nu lipsise mai mult de un minut şi avea chipul alb precum o coală de hârtie. Ochii i-au lucit în lumina fulgerelor şi a trântit uşa de la mormânt cu atâta forţă, încât aceasta a creat propriul ei tunet.

— Lord comandant, a rostit căpitanul Landis, a fost o reuşită?

— Închide pragul! i-a răspuns Dacre aspru.

Roman vedea cum furia zeului creşte din felul în care mâinile i se strângeau în pumni. Din felul în care-şi trecea limba peste dinţi.

Căpitanul Landis s-a grăbit să deseneze cercul invers. Pământul s-a mişcat şi iarba s-a împletit la loc. în vreme ce poarta pălea, în humă a rămas o urmă palidă a cercului.

Ploaia cădea cu putere în vreme ce ei păşeau înapoi spre camion, încordaţi şi tăcuţi. Lui Roman îi vuia însă mintea. Nu se putea gândi decât la două lucruri: fie Luz se trezise deja, fie fusese ucis de altcineva.

Atunci când acasă nu mai miroase' ca acasâ

ÎNTOARCEREA ÎN OATH NU ERA PROCESIUNEA triumfală pe care şi-o închipuise Iris.

Era o după-amiază cenuşie şi întunecată, o zi dintre cele care cer o cană uriaşă cu ceai negru şi o carte groasă în faţa şemineului. Din cer se cernea blând o ploaie insistentă, iar în curând drumurile din est s-au preschimbat în mlaştini cu irizaţii de la uleiul de motor. Drept urmare, câteva dintre camioane au rămas înnămolite. Plutoanele au luat-o la picior, tropăind prin iarba umeda de pe marginea drumului. La un moment dat au fost nevoiţi să se oprească pentru a lăsa să treacă o turmă de oi.

Când au ajuns în cele din urmă la periferia oraşului, l- au găsit pe cancelarul Verlice aşteptându-i în spatele unui automobil decapotabil, cu o umbrelă albă deschisă pe care o ţinea cu mâna lui albă şi subţire.

— Acela e cine cred eu că e? a mormăit Attie când Tobias a oprit motorul.

Iris a răspuns cu un oftat doar, urmărind-o pe Keegan, care a sărit din camionul aflat în fruntea convoiului şi a luat-o spre cancelar. Chiar dacă automobilul lui Tobias era cu doar câteva vehicule mai în spate, nu puteau să

audă ce spune cancelarul. Fără să stea prea mult pe gânduri, Iris s-a strecurat afară.

— încotro mergi? a întrebat-o Attie.

— Noi suntem presa! i-a răspuns Iris, cu ghetele afundate în noroi. Trebuie să auzim ce zice, nu-i aşa?

A înaintat în grabă pe drum, atentă să nu alunece. Câteva secunde mai târziu, a auzit-o pe Attie venind pe urmele ei.

Fetele au păstrat o distanţă respectuoasă, dar au îndrăznit să se apropie îndeajuns cât să audă ce avea cancelarul să le spună lui Keegan şi armatei Envei.

— Drumul acesta trebuie să rămână deschis şi

»

utilizabil. Iar Oath este în continuare teren neutru. Nu vă pot permite ţie şi trupelor talc să vă strecuraţi în oraş.

Să se „strecoare”? Cuvântul aproape că a facut-o pe Iris să scoată fum pe nări. A strâns din dinţi şi şi-a ridicat privirea la cancelar. Nu avea de gând să îi permită armatei Envei să caute adăpost şi provizii în oraş. Nu avea de gând să-i îngăduie armatei să îi protejeze pe oamenii din spatele zidurilor oraşului.

Keegan a rămas tăcută, de parcă şi ea ar fi fost şocată de faptul că intrarea le era oprită de cancelar. A zis doar, cu glas hotărât:

— Dacă asta este ce ai hotărât pentru Oath, atunci aşa să fie! Vom ridica tabără aici, la marginea oraşului. Nu cer decât ca răniţilor mei să li se ofere îngrijiri şi adăpost la spital.

Cancelarul a făcut ochii mici. Părea că şi-ar fi dorit ca doamna comandant Keegan să se întoarcă de unde venise şi să îşi ia cu ea convoiul de camioane şi trupele. Şi-a înclinat

însă capul şi a zis:

— Prea bine! Atâta vreme cât drumul nu este blocat, iar trupele tale nu le provoacă nicio neplăcere cetăţenilor din Oath rămânând în afara oraşului, poţi ridica tabără pe acest câmp.

— Şi oamenii mei răniţi? a insistat Keegan. Călătorim de zile întregi şi au nevoie de ajutor medical!

— Voi discuta despre asta cu consiliul meu, i-a răspuns cancelarul. între timp, răniţii vor trebui să campeze aici, cu tine, până când voi obţine aprobarea.

Iris şi-a încleştat fălcile. Nu i venea să creadă ce se întâmplă. Cancelarul i-a simţit privirea şi şi-a ridicat ochii, descoperindu-le pe Iris şi pe Attie, umăr la umăr, afundate până la glezne în noroi. Iritarea i-a strâns buzele într-o dungă severă şi i-a încruntat adânc sprâncenele deasupra ochilor ca mărgică. Iris aproape că reuşea să-i audă gândurile: cât de iritante erau jurnalistele de la Tribuna de Cerneală pentru că scriau despre lucruri pe care el nu voia ca oamenii să le cunoască!

între ei se declarase război fără cuvinte. Cancelarul şi- a ocupat locul în spatele maşinii lui. Şoferul a pornit motorul şi şi-au văzut de drum, iar Iris a rămas tremurând, cu hainele ude de ploaie lipite de piele.

Ceata era din ce în ce mai deasă şi începea să semene cu o cascadă tăcută. Dar Iris l-a urmărit pe cancelar cum se afundă şi dispare în Oath şi a ştiut exact ce articol urma să apară în ziarul de a doua zi.

— Marisol, eşti sigură? a întrebat Iris pentru a treia oară. Tu şi Lucy sunteţi binevenite să staţi cu mine şi cu Forest.

Marisol a zâmbit şi a lăsat jos lada pe care o căra. Părul negru îi lucea în ploaie, despletit din coada lungă.

— îmi va fi bine aici. Vreau să rămân cu Keegan, să ştii!

Iris a dat din cap, deşi în stomac i se pusese un nod la ideea că urma să le lase pe Marisol şi pe Keegan, precum şi pe toţi ceilalţi soldaţi, să doarmă în corturi, pe pământul ud. Nici măcar nu aveau cu ce să facă focuri de tabără la care să-şi gătească o masă caldă sau să-şi prepare un ibric cu cafea, şi Iris se întreba cu ce ar fi putut să-i ajute.

Marisol i-a citit gândurile.

— Trebuie să nu uiţi că au înfruntat lucruri mult mai rele decât un strop de ploaie! a murmurat Marisol în vreme ce corturile se ridicau în continuare din pământ, de parcă ar fi fost ciuperci. Puţină vreme rea nu ne topeşte. Poate că mâine iese soarele.

Iris nu şi-a putut ascunde grimasa. Vremea din Cambria era renumită că e capricioasă.

— Mai ai cartea cu păsări pe care ţi-am dat-o? a întrebat-o pe neaşteptate Marisol.

— Da. E în buzunarul hainei.

— Ai citit pagina despre albatros?

— Câteva rânduri, a răspuns Iris. îmi aduc aminte că pot visa în timp ce zboară.

— Pot şi să înfrunte vântul puternic al unei furtuni în loc să-l evite şi să se îndrepte spre ţărm, aşa cum fac alte păsări! a adăugat Marisol în timp ce îndrepta cutele unei pături pe care o găsise în ladă. Pentru ei este mai

sigur să zboare spre furtună decât să se îndepărteze de ea, oricât de contraintuitiv ni s-ar părea nouă asta. Pot zbura mii de kilometri fără să se oprească o clipă pe pământ; îşi cunosc punctele forte. Ştiu să se bazeze pe ele atunci când sunt la ananghie.

Iris a amuţit, cu mintea la cuvintele lui Marisol.

— îmi sugerezi să fiu contraintuitivă? a întrebat-o în cele din urmă.

Marisol i-a zâmbit.

— Vreau să nu uiţi că ai zburat deja printr-o furtună puternică, la fel cum am făcut-o cei mai mulţi dintre noi. Iar tunetele şi fulgerele cancelarului nu ne vor opri în loc acum.

— Sper că ai dreptate, Marisol.

— Când am greşit eu vreodată?

A mângâiat-o cu afecţiune pe Iris pe bărbie şi apoi s-a întors ca să-i înmâneze pătura unui soldat.

Iris vedea însă cât de încordaţi sunt umerii lui Marisol, de parcă femeia ar fi obosit să se ţină dreaptă.

De parca ar fi ştiut că zborul cel lung abia acum începea, şi se îndreptau cu toţii spre miezul furtunii.

Tobias le-a dus pe fete cu maşina până în oraş. Lăsaseră în urma marea de corturi şi drumurile noroioase pentru cărămida şi piatra cubică a oraşului. întoarcerea îi dădea lui Iris un sentiment ciudat, însă şi mai ciudat era că nu mai simţea că Oath este acasă.

Au ajuns mai întâi la apartamentul lui Iris. Fata a coborât din maşină, cu privirea coborâtă la urmele pe care le lăsaseră

genunchii ei în portiera. încă avea drept dovadă vânătăile care îi reaminteau că acea cursă înspăimântătoare din Hawk Shire fusese adevărată.

— Mâine, la Tribuna de Cerneală? a întrebat Attie.

— Mâine, a aprobat Iris, gândindu-se cât de straniu avea să fie să se întoarcă la munca într-o clădire închisă după ce străbătuseră ţinutul într-o maşină de curse, dorniiseră în cele mai neobişnuite locuri şi scăpaseră din ghearele unor copoi însetaţi de sânge.

— Te ajut cu bagajul până sus? s-a oferit Tobias, cu raniţa lui Iris într-o mână şi maşina de scris în cealaltă.

— A, nu! Mă descurc. Dar îţi mulţumesc, Tobias!

Iris a preluat bagajul de la băiat.

— Sper să ne revedem curând!

— Sunt sigur că voi fi prin zonă, a zis el cu o urmă de zâmbet.

Iris i-a aruncat o privire lui Attie, care se prefăcea că nu îl auzise. în timp ce urca grăbită scara, Iris s-a trezit insă zâmbind. Afară nu se lăsase pe deplin întunericul, şi îşi închipuia că Forest nu ajunsese încă acasă.

Urma să fie surprins să o vadă. A dat de cheia de rezervă ascunsă sub o piatră de la lintou. A descuiat uşa şi le-a făcut cu mâna lui Attie şi lui Tobias ca să le dea de ştire că ajunsese cu bine. Automobilul s-a îndepărtat pufăind gaze de eşapament, îndreptându-se spre casa lui Attie aflată în zona universităţii.

A păşit în apartamentul slab luminat.

Avusese dreptate, ajunsese înaintea lui Forest. Şi-a scuturat ploaia de pe ghete şi de

pe haina şi şi-a lăsat jos bagajele. A aprins câteva veioze şi a rămas uimită de cât de curat şi de ordonat era locul. De faptul că apartamentul mirosea diferit. Nu intr-un sens rău, dar a făcut-o să se oprească în mijlocul camerei de zi şi să tragă adânc aer în piept, întrebându-se dacă acasă avusese mereu parfumul acesta ciudat, iar ea se obişnuise doar cu el şi nu îl mai simţea.

» * >

— Nu că ar conta! a şoptit, grăbindu-se să-şi scoată hainele umede şi să îmbrace un pulover şi o pereche de pantaloni maro, dcspachctându-şi apoi maşina de scris pe masa din bucătărie.

A băgat de seamă o vază cu margarete, care înveseleau camera, şi două sticluţe cu medicamente prescrise lui Forest. A simţit un val de uşurare la ideea că fratele ei mersese în sfârşit la doctor.

Doar ce pusese un ibric la fiert şi începuse să scrie un articol la fel de înflăcărat despre cancelarul care le interzicea forţelor Envei să intre în oraş, când clanţa uşii a scârţâit.

A făcut o pauză.

Era cu siguranţă fratele ei, şi se simţea deopotrivă entuziasmată şi neliniştită să-l vadă din nou. S-a ridicat în picioare şi şi-a dus mâna la pandantivul pe care-l avea ascuns sub pulover. L-a strâns când uşa s-a dat de perete.

S-au auzit foşnete şi un blestem mormăit căci cineva s-a împiedicat şi a scăpat din mână o bagheta înfăşurată în hârtie de brutărie. Iris a tăcut un pas în faţă, cu ochii mari. Persoana în cauză era prea scundă şi prea subţire ca să fie Forest! Şi-a dat gluga impermeabilului pe spate, străduindu-se să

nu scape din mână celelalte pachete, şi Iris i-a zărit părul deschis la culoare. încreţit de ploaie, şi luciul ochelarilor de pe nas care îi erau atât de dragi.

A împietrit.

Era cu adevărat ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat să o vadă păşind la ea în apartament.

— Prindle?

29

Semnale <le la etajul cinci

SARAH PRINDLE A ÎNMĂRMURIT. BUZELE I S-AU arcuit, formând un O perfect, şi apoi a strigat:

— Winnow? Mă bucur că te-ai întors! Nu ne aşteptam să vii acasă atât de curând!

„Ne”? şi-a zis Iris, cu un fior alunecându-i pe şira spinării. A reuşit însă să ia pachetele din braţele lui Sarah fără să-şi trădeze uluirea. Erau grele şi calde – o cină aromată şi Iris le-a aşezat pe masa din bucătărie, alături de maşina de scris, întorcându-se apoi ca să atârne în cuier haina udă a lui Sarah.

— Ştii când ajunge Forest acasă? a întrebat-o Iris cu băgare de seamă, simţindu-se nesigură pe ea, de parcă ar fi fost o străină în propria casă.

Sarah a ridicat bagheta de pe jos şi apoi şi-a scos ochelarii aburiţi, ştergându-i cu un colţ de fustă.

— Ar trebui să intre din clipă în clipă pe uşă. De obicei ajunge înaintea mea şi...

Fata a făcut o pauză, crispându-se jenată.

— îmi pare rău, îmi dau seama că lucrurile trebuie să ţi se pară foarte stranii!

— E în ordine» Prindle! a zis Iris. Sincer! Să înţeleg că acum tu şi fratele meu formaţi un cuplu?

Obrajii fetei s-au aprins ca purpura.

— Nu! Adică... poate. Dacă mi-ar cere el. Dar nu. Ca să fiu sinceră, nu mă aşteptam ca lucrurile astea să se întâmple!

S-a auzit fluieratul ibricului din bucătărie.

— Ce-ar fi să iei loc şi să bem o cană cu ceai? i-a propus Iris, îndreptându-se spre aragaz. Şi îmi poţi povesti ce s-a întâmplat cât am fost plecată?

Sarah a dat din cap, dar pălise, de parcă şi-ar fi făcut griji în privinţa a ceea ar fi putut Iris să creadă. Nici Iris însăşi nu era prea sigură ce gândea. Dar era dornică să audă ce avea sa-i spună Sarah şi a adus tava cu ceaiul, asezându-se în fata ei.

— Ăăă! a început Sarah, trosnindu-şi degetele. îmi pare rău că te-am luat aşa, prin surprindere, Winnow!

— Nu ai pentru ce să-mi ceri scuze! s-a grăbit Iris să-i spună. Sincer! Eu doar... sunt surprinsă, însă numai pentru că fratele meu s-a arătat foarte închis şi retras de când s-a întors de pe front.

— Ştiu, a rostit Sarah cu un oftat. Totul a început când am trecut pe aici ca să-l întreb dacă a primit vreo veste de la tine. Când am bătut la uşă, am crezut că nu este nimeni acasă, pentru că apartamentul părea foarte tăcut şi gol. Apoi am deschis uşa şi Forest mi s-a părut... foarte trist. Mi-am dat seama că stătuse singur în întuneric.

Iris a simţit că i se ridică un nod în gât. Simţea că moare închipuindu-şi-l pe Forest aşa, şi vinovăţia i-a inundat pieptul, de parcă ar fi respirat sub apă. Nu ar fi trebuit să-l las,

şi-a zis, dar apoi şi-a dat seama că, dacă ar fi rămas acasă, Hawk Shire ar fi căzut. Nu ar mai fi primit niciodată mesajul de la Roman despre asalt, iar Keegan şi ultimele trupe ale Envei ar fi fost anihilate.

A turnat tăcută ceaiul în ceşti. Ea şi Sarah şi-au pus fiecare frişca şi miere, şi abia apoi Sarah şi-a dres vocea şi a continuat:

— Forest nu prea voia să vorbească cu mine. Mi-a zis că încă nu primise nicio veste de la tine. Atunci am hotărât că nu-l voi mai deranja pe fratele tău din nou. Dar nu-mi puteam lua gândul de la cum stătea el singur în întuneric, ştiind că fusese în război şi se întorsese. Eu... Ei bine, am hotărât să îi aduc cina a doua zi, ca să văd daca aflase ceva despre tine. Forest a crezut că tu m- ai pus să fac asta, pentru că a zis: „îi poţi transmite lui Iris că sunt bine.” Dar m-a invitat înăuntru – cred că se simţea prost pentru că fusese atât de aspru – şi am luat cina împreună. Mi-am zis apoi: Ei, atât a fost! Dar el mi- a spus că pot să trec a doua zi, pe seară, ca să întreb de tine, şi că de această dată va avea el cina pregătită. Ca să fim chit, desigur.

Cu obrajii îmbujoraţi, Sarah şi-a ridicat ochii şi i-a întâlnit privirea lui Iris.

— Şi aşa a început. îmi c uşor să vorbesc cu el. în primul rând pentru că ştie să asculte atât de bine şi îşi aminteşte tot ceea ce spun, aşa cum nimeni nu a mai tăcut-o până acum.

Iris nu şi-a putut ascunde zâmbetul. Era gata să-i spună lui Sarah cât de recunoscătoare îi este, dar în acea clipă, în depărtare, s-au auzit împuşcături.

— Ce-a fost asta? a făcut ea, ridicându-se de la masă.

— E probabil doar un foc de avertizare, a opinat Sarah, deşi avea capul băgat între umeri.
— Foc „de avertizare”? a repetat Iris, neîncrezătoare. Tras de cine?
— De Cimitir.
— Şi ăştia cine mai sunt?
— Păzesc oraşul, i-a explicat Sarah, dar vocea ei suna aproape ca o şoaptă, de parcă pereţii ar fi avut urechi.
— E mâna cancelarului aici?
— Lumea aşa zice, deşi, sincer, eu nu cred. Ce cred eu? Mi se pare ca domnul cancelar pierde controlul asupra oraşului. Cimitirul pretind că nu se supun nici unui zeu şi au instituit starea de asediu fără aprobarea cancelarului. Doar ei au voie să bântuie noaptea pe străzi, încercând s-o vâneze pe Enva.

Lui Iris îi plesnea capul de la atâtea informaţii noi. Nu avea idee că în oraş se petrecea ceva de un asemenea calibru şi s-a întrebat ce altceva se mai schimbase cât fusese plecată. Apoi a lovit-o revelaţia: bineînţeles că
Verlice încerca să ţină armata la porţile oraşului dacă Oath era în fapt comandat de un grup de militanţi. Dacă i-ar fi permis lui Keegan şi trupelor ei să intre, ar fi avut un conflict armat şi poate ar fi urmat vărsări de sânge.
— Cine sunt aceşti oameni? a întrebat Iris. Şi de ce
• • trag focuri de avertizare?
— Cei mai multi dintre noi nu ştim cine sunt cu
adevărat, a răspuns Sarah. îşi ascund

identitatea. Pe timpul zilei ar putea fi oricine. Pe timp de noapte patrulează străzile cu măşti şi mitraliere şi trag focuri de avertizare atunci când descoperă că cineva a ieşit pe străzi după ce s-a dat stingerea. Pretind că stau de veghe ca să ne protejeze, dar cu cred că este vorba despre putere.

„Măşti şi mitraliere.”

Iris s-a înfiorat, pentru că aceste cuvinte îi trezeau amintiri. Din noaptea în care fetele intraseră pe furiş în muzeu şi Iris stătuse atârnată de o sfoară. Pe sub ea trecuseră atunci patru inşi cu măşti, iar ea crezuse că este pe cale să se dea o altă spargere. Şi-a amintit apoi de toate cuvintele inscripţionate pe clădiri – locul zeilor e în mormânt – şi şi-a dat seama că această stare de nelinişte mocnea de ceva vreme.

A păşit spre fereastră, unde întunericul se prelingea prin draperii. Le-a dat la o parte puţin şi a privit amurgul diluat de ploaie. Nici jumătate de minut mai târziu, uşa de la intrare s-a dat de perete. Era Forest – ud până la piele, gâfâia, dar faţa îi era întoarsă spre lumină. Spre masa la care stătea Sarah.

— Ai ajuns! a zis, închizând uşa în urma lui. Am auzit o împuşcătură. Mi-am tăcut griji...

Iris rămăsese împietrită în dreptul ferestrei. Uşurarea i-a înmuiat respiraţia, pentru că îşi vedea fratele ajuns în siguranţă acasă. Bucuria aceasta îi era însă eclipsată de faptul că îşi dădea seama că ea era cea în plus. Îndepărtată, ca o lună care se desprinsese de pe orbită.

— Nu-ţi face griji, sunt bine! a răspuns Sarah, cu mâinile lipite de piept. Şi sora ta la

fel!

Forest a împietrit. Simţise însă probabil privirea lui Iris sau poate că îi auzise respiraţia tremurată. S-a răsucit şi a văzut-o, stând încă în dreptul ferestrei.

— Bună! a şoptit Iris.

Forest a căscat gura la ea, cuprins de o stare de şoc la fel de tangibilă ca ploaia. într-o clipă a ajuns însă la ea şi a strâns-o în braţe, ridicând-o de la pământ.

Iris nu şi-a dat seama de ce îi venea să plângă până în clipa în care a simţit bucuria pe care o emana fratele ei, cald ca o sobă în mijlocul celei mai geroase nopţi. Senzaţia era aproape aceeaşi ca în vremurile de altădată, cu mult înainte de război. Forest simţea că îi are pe cei dragi aproape şi în siguranţă. Şi Iris ar fi dat orice să poată simţi şi ea la fel.

Au luat masa împreună şi Iris a băgat de seamă cum o priveşte Forest pe Sarah.

Blând, des şi cu multă atenţie.

îi reamintea lui Iris de cum se uita pe vremuri Roman la ea, lucru care îi trezea şi bucurie, şi tristeţe. Un amestec ciudat, dulce-amărui, care îi aducea lacrimi în ochi.

A clipit şi gândurile i s-au întors rapid la război, apoi la distanţa care se întindea acum între ea şi Roman. La pericolul în care se afla.

Când Forest a mers să ducă vasele la chiuvetă, Iris a oprit-o pe Sarah şi i-a vorbit pe un ton scăzut:

— îţi mai aduci aminte ce mi-ai spus despre persoana care aduce articolele lui Roman la Gazetă?

Sarah a făcut ochii mari. I-a aruncat o

privire lui Forest, care spăla vasele cu spatele întors la ele.

— Da. Dar de ce întrebi?

Iris s-a aplecat spre ea.

— Când mai vine la birou? Şi la ce oră?

— Mâine-dimineaţă, la nouă fix! Doar nu te gândeşti să-l înfrunţi, nu i aşa? Te rog, nu o face! Are ceva foarte sinistru.

Iris a clătinat din cap.

— Nu, nici nu mă va vedea. Dar crezi că mi-ai putea da un semnal?

— Un semnal?

— Da.

Iris a băgat de seamă batista albastră pe care Sarah o avea legată la gât.

— Ai putea să-ţi îndrepţi eşarfa spre fereastră de cum iese din birou, mâine-dimineaţă? Ca să o văd de jos, din stradă, şi să ştiu când se pregăteşte să iasă din clădire?

— Da, pot s-o fac! a zis Sarah, pigulind o aţă din puloverul pe care îl purta. Dar ce ai de gând să faci?

Iris şi-a muscat buza. Forest trebuie să le fi simtit şoaptele conspirative, pentru că şi-a aruncat privirea peste umăr şi a ridicat din sprânceană.

Iris i-a zâmbit fratelui ei, acesta întorcându-şi în cele din urmă atenţia la vase. Şi Iris i-a şoptit lui Sarah:

— Trebuie să găsesc o uşă cu magie.

A doua zi de dimineaţă, la nouă fără zece, Iris aştepta la umbra clădirii în care lucrase cândva, tocindu-şi flerul de jurnalistă cu necrologuri, anunţuri şi reclame. Locul în

care îl cunoscuse pe Roman. Gazeta de Oath era la etajul cinci, iar Iris ştia exact la ce rând de ferestre să privească.

Acum îşi ţinea ochii aţintiţi asupra geamului, aşteptând semnalul din partea lui Sarah. Strada care se întindea în faţa sa era aglomerată» maşinile, trăsurile şi pietonii deplasându-se necontenit dintr-un loc intr-altul.

în mod straniu, era un loc în care te simţeai atât singur, cât şi împlinit, înconjurat de oameni care te-ar fi putut recunoaşte sau nu. Oameni care nu ştiau cum te cheamă sau de unde vii, dar care împărţeau cu tine acelaşi aer – aceeaşi clipă suspendată în timp.

Ceasul a bătut ora nouă.

S-au scurs două minute, două minute cât doi ani. Iris a văzut-o apoi. Sarah îşi lipise batista de geam.

Omul lui Dacre părăsise Gazeta.

Şi-a mutat privirea la uşile din sticlă ale clădirii, înalte şi încadrate de oţel, lucind permanent în vreme ce oamenii intrau şi ieşeau pe ele. Era uşor să ratezi o persoană care s-ar fi strecurat prin îmbulzeală, dar Iris ştia cât de încet merge liftul din clădire şi a dedus când avea să iasă individul.

L-a zărit – o siluetă mlădioasă, cu pelerină şi gluga trasă pe cap.

A coborât sprinten scările din marmură şi a luat-o spre nord.

Iris a pornit după el.

A păstrat distanţa, deşi de câteva ori şi-a făcut griji că avea să-l piardă în mulţime, apoi s-a apropiat pe cât de mult îndrăznea. S-a oprit şi ea când s-a oprit el, cu inima bătându-

i mai tare de groază, dar bărbatul se oprise doar ca să cumpere două ziare de la un băiat. Gazeta şi Tribuna.

Individul şi-a văzut apoi de drum cu pas grăbit. Iris l- a urmat.

În cele din urmă, au ajuns în partea de nord a oraşului, deasupra râului cunoscut acum sub numele de „Coroana”. Era partea mai bogată a oraşului Oath, iar lui Iris nu îi erau familiare aceste străzi. Şi-a strâns mai tare trenciul pe ea, tremurând când s-a coborât ceaţa.

într-un final, bărbatul a ajuns în faţa unei porţi uriaşe din fier, cu finisaje din perle strălucitoare de bronz. Aceasta s-a deschis în faţa Iui şi apoi s-a închis la loc cu un zgomot metalic.

Iris a rămas în urmă ca să se poată preface că pur şi simplu se plimba prin faţa porţii. S-a oprit însă îndeajuns cât să privească drumul lung şi pietruit de dincolo dc poartă. Ducea la o moşie maiestuoasă aflată pe un deal înverzit, cu o curte îngrijită, acoperită de văluri răsucite de ceată.

A împietrit, cu mâinile adânc îndesate în trenci.

Ochii i s-au întors din nou la poartă şi la stâlpii din cărămidă. Pe o piatră netedă, amplasată pe coloana din dreapta, la nivelul ochilor, era cioplit un nume. Un nume care i-a tăiat respiraţia:

MOŞIA KITT.

30

Nu lăsa această libertate să te
ducă de nas

Acesta este un test pentru a verifica funcţionarea tastelor R şi E
ERERRRRRRR EEEE RRRRR
R
E
E
??

Iris!
Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

- Kitt

KITTI
în CASA TA se află o UŞĂ către lumea SUBPĂMÂNTEANĂ. Ştiai asta?!
xl

P.S. îmi pare rău! Nu am vrut să te sperii.
P.P.S. Şi da, ştiu că am încălcat regula scriindu-ţi prima. îmi poţi face morală mai târziu. (în persoană., de preferat.)

Pe zei, Iris! Inima încă-mi bubuie în piept la

ideea că ai fi putut sa-mi scrii că s-a întâmplat ceva
îngrozitor.

(Notă: Promit că îţi voi face morală mai târziul în persoană, aşa cum ţi-ar plăcea.)

Şi nu. nu ştiam că există un prag activ pe proprietatea părinţilor mei. dar ar fi trebuit sa ma aştept la asta. Pot spune şi că gsrmyl – stai! Iartă- mă, trebuie să pleci îi aud chemându-mă. Pană când îţi voi putea scrie din nou, ai grijă de tinel

Cu drag.
Kitt

Cel care batea la uşa lui Roman era locotenentul Shane.

— Ai fost chemat! i-a zis el scurt prin uşă.

— Vin imediat! i-a răspuns Roman în timp ce degetele îi alergau pe maşina de scris, grăbit să încheie scrisoarea către Iris.

A smuls foaia muşcându-şi buzele şi a strecurat scrisoarea pe sub uşa dulapului.

Şi-a împachetat apoi maşina de scris şi a păşit în hol, crezând că avea să-l găsească pe Shane aşteptându-1. Coridorul slab luminat era gol însă, aşa că a pornit spre fabrică singur, prin ploaie, împovărat de aceleaşi curiozităţi şi întrebări pe care le avusese şi cu o zi înainte, la mormântul lui Luz. Voise să discute iar cu locotenentul intre patru ochi, dar nu i se oferise ocazia, iar acum, în timp ce urca scările spre ultimul etaj al fabricii, medita pentru a mia oară]a cheia care crease o poartă de trecere în pământ. La expresia pe care o avea Dacre atunci când ieşise din mormânt.

Ce văzuse? Luz e cu adevărat mort?

Spre uimirea lui Roman, biroul lui Dacre, cu uşa închisă, era păzit de doi soldaţi.

— Comandantul suprem nu doreşte sa fie deranjat în această clipă, i-a zis unul dintre paznici.

— Am fost chemat de el acum, a replicat Roman, oprindu-se ezitant în loc. Să revin mai târziu?

Soldaţii au tăcut schimb dc priviri. Era clar că se temeau de furia lui Dacre, fie că aceasta ar fi fost trezită de faptul că-l întrerupeau, fie de acela că-i expediaseră corespondentul-jucarie.

— Intră, atunci! i-a zis celălalt paznic, înclinându-şi capul spre uşă.

Roman a dat din cap şi a trecut printre ei, strecurându-se în birou.

Primul lucru care i-a atras atenţia a fost cât de întuneric era înăuntru. în ciuda peretelui acoperit cu geamurile pe care şiroia ploaia, umbrele după-amîezii se strângeau în adâncul colţurilor şi în jurul mobilierului. Pe birou erau aprinse doar câteva lumânări, cu flacăra pâlpâind, de parcă ar fi fost curent.

Roman a rămas drept, încordat din cauza nesiguranţei, în vreme ce ochii îi săgetau întunericul. Dacre nu era înăuntru, şi s-a întrebat dacă zeul se întorsese singur la mormântul lui Luz. Şi-a întors spatele, gata să plece, când a auzit pe cineva respirând. Adânc şi greoi, ca atunci când dormi.

Roman şi-a înghiţit un nod şi a înaintat încet spre centrul încăperii, unde se zăreau lucind bucle aurii, revărsate pe braţul unui divan. Era Dacre, care dormea pe perne, cu mâinile împreunate pe piept, ochii închişi şi

gura relaxată.

Cândva, Dacre îi spusese lui Roman că zeii au nevoie de foarte puţin somn, lucru care l-a făcut să se întrebe de ce acum se facea vulnerabil.

Roman a păşit mai aproape, inima începând să-i bată mai tare în piept.

putea să-l ucid, şi-a zis, privind de sus chipul liniştit al lui Dacre. Aş putea să-l ucid şi să pun capăt aici şi acum.

Singura armă pe care o avea la îndemână era maşina de scris, închisă în cutia ei. Asta l-a făcut să-şi dea rapid seama că nu ştia care este cea mai eficientă cale prin care să ucizi o divinitate, chiar dacă ar fi avut o sabie sau un pistol ori un chibrit cu care să dea foc şi să-i ardă trupul nemuritor până când s-ar fi făcut cenuşă.

în ciuda acestei revelaţii, Roman şi-a rotit privirea prin încăpere, întrebându-se dacă se găsea vreo armă ascunsă prin colţurile întunecate. Nu se zărea niciuna, dar ochii i s-au oprit la sfeşnic, în jurul căruia erau împrăştiate hărţile.

îsi dorise să cerceteze din nou harta lumii subpământene, aşteptând clipa oportună, când avea să rămână singur cu desenele.

A mers la masă şi şi-a aşezat palma pe desenele detaliate care înfăţişau Cambria, urmărind cum se luminează harta dc sub acestea. A studiat-o, ochii alergându-i în lungul rutelor active, tocmai până în Oalh. De această dată ştia ce să caute, şi, chiar dacă oraşul era în mare parte adormit şi întunecat, pentru că se lucra încă la drumuri, o singură arteră strălucitoare se întindea pe sub oraş, drept spre inima lui, până în partea de nord.

Ruta care era activă în prezent.

Ducea spre un cerc albastru, pâlpâitor, care însemna moşia Kitt. Exact aşa cum bănuia Iris, şi Roman şi-a zis că ar fi trebuit să se gândească mai devreme că tatăl lui e probabil implicat. îşi amintea de trăsăturile magice ale casei în care crescuse, iar acum vedea că probabil erau legate de uşile tărâmului subpământean.

Unde se afla celelalte praguri?

S-a aplecat mai aproape ca să cerceteze detaliile oraşului. A studiat ruta activă şi a băgat de seamă că mai existau şi alte cercuri, care nu erau aprinse albastru. Atunci, existau şi alte uşi magice? La acestea se adăugau toate drumurile despre care ştia că trec pe sub Oath şi sunt încă în reparaţii. Ar fi putut să existe sute de uşi! Şi- a acordat trei secunde ca să memoreze drumul aprins şi cercurile, apoi şi-a ridicat mâna şi s-a îndepărtat de hartă.

A păşit spre biroul care îi fusese alocat şi a scos o foaie albă de hârtie dintr-un teanc. Cu ochii închişi, a revăzut prin faţa pleoapelor drumul iluminat. îl avea întipărit în minte, şi l-a desenat pe cât de bine se pricepea pe foaie, folosindu-se de un stilou cu cerneală.

Brusc, încăperea a părut să îngheţe.

Roman a deschis ochii.

Dacre începuse să mişte pe divan. Respiraţia i s-a accelerat, de parcă ar fi avut un coşmar, şi şi-a strâns mâinile în pumni. Roman şi-a aruncat privirea spre uşă, măsurând distanţa până la ca. Nu avea timp să se strecoare afară înainte să se trezească Dacre, ceea ce însemna că avea nevoie de un pretext care să-i justifice prezenţa. A băgat

de seamă că Tribuna de Cerneală se afla încă pe biroul lui. Articolul lui Iris, despre povestea blestemată de iubire a lui Dacre şi Enva, era botit, de parcă ar fi fost manevrat cu brutalitate.

Roman a însemnat trei potenţiale uşi pe harta lui schiţată în fugă, identificând trei clădiri din Oath care ar fi putut adăposti praguri magice. Apoi s-a străduit să împăturească hârtia şi să o vâre în buzunar. A început să-şi despacheteze maşina de scris, de parcă s-ar fi aflat la una dintre întâlnirile obişnuite de lucru, când vocea lui Dacre, umbrită de furie, a spart tăcerea:

— Enva.

Glasul zeului i-a îngheţat sângele în vene. A împietrit, urmărindu-l pe Dacre cum se ridică în capul oaselor pe divan. Zeul avea spatele întors la el; Dacre nu îl văzuse, şi şi-a acoperit faţa cu mâinile – un gest atât de uman, că Roman a simţit un junghi în piept.

— Sire, a rostit Roman cu glas răguşit, zicându-şi că ar face bine să-şi anunţe prezenţa. Am venit ca să terminăm articolul.

Dacre nu s-a clintit. Părea o stană de piatră, căci prezenţa lui Roman nu i-a trezit absolut nicio reacţie, nici măcar nu l-a tăcut să tragă aer în piept.

— Eşti bine, sire?

— Ieşi afară! i-a cerut Dacre pe un ton jos şi aspru.

Roman nu a aşteptat să i se mai spună şi a doua oară. Scuturat de un fior, şi-a luat maşina de scris şi a fugit.

Câteva ore mai târziu, chiar înainte de

lăsarea serii, Dacre a trimis după el.

Locotenentul Shane a venit din nou după Roman, cu o expresie distrasă, de parcă ar fi fost plictisit.

— De data asta sunt cu adevărat chemat? l-a întrebat Roman uşor ironic.

Shane La privit în ochi, impasibil.

— Ce-i cu asta? Nu ai scris un articol pentru el, aşa cum e norma, în fiecare după-amiază?

Roman s-a încruntat. Se pregătea să-l întrebe pe Shane dacă stiuse că Dacre dormea, ori dacă bănuise doar şi voise să se asigure, când locotenentul i-a zis:

— Lasă maşina de scris! Nu vei avea nevoie de ea.

Roman a rămas pe loc, cu mâna întinsă spre mânerul valizei. Dacă nu avea nevoie de maşina de scris, atunci ce voia Dacre de la el? Nu putea fi nimic bun, având în vedere că mai devreme Roman îl surprinsese într-un moment vulnerabil.

L-a urmat pe Shane fără să mai scoată vreun cuvânt, lăsând-o pe A Treia Alouette în urmă în camera lui. Mintea îi era prea ocupată de grijile pe care şi le făcea ca să mai stea la discuţii cu Shane, iar locotenentul înainta în pas grăbit pe drumurile şerpuitoare ale oraşului Hawk Shire. Roman avea la el doar verigheta lui Iris şi harta cu rutele din Oath pe care o desenase singur, ambele fiind ascunse adânc în buzunar. Faptul că avea asupra sa aceste lucruri începea să-i creeze o stare de disconfort.

Nu ştia la ce să se aştepte, dar, când au ajuns la birou, sudoarea îi aluneca pe şira

spinării şi îl treceau valuri de greaţă.

Dacre nu era singur. La dreapta zeului stătea un bărbat înalt şi palid, cu o pelerină neagră prinsă de guler. Avea chipul ascuţit, ca faţetele unei pietre cioplite, şi ochii reci şi înguşti ce sclipeau cercetător în timp cel studiau pe Roman.

— M-am gândit la articolul pe care plănuiam să-l scriem, Roman! a început Dacre.

Vocea zeului era languroasă. Nu se citea în ea nimic care să amintească de coşmarul pe care il avusese sau de furia întipărită atunci pe chipul lui, deşi Roman simţea încă ecoul numelui zeiţei, la orc bune după ce fusese rostit.

„Enva.”

Dacre o visase.

Ce însemna asta pentru ei, pentru război? I se părea că mersul lucrurilor suferise o schimbare, însă Roman simţea doar cum i se mişcă nisipul sub tălpi, nesigur de flux şi de reflux.

Şi-a strâns mâinile la spate ca să-şi ascundă tremurul.

— Ce articol, sire?

— Cel care va răspunde articolului scris de Iris E. Winnow pentru Tribună, în care îi cântă Envei isteţimea, înşelătoriile şi victoria pe care a obţinut-o asupra mea.

Dacre a făcut câţiva paşi spre Roman, distanţa dintre ei micşorându-se, până când umbra zeului i-a atins picioarele.

— Şi ce ai decis, sire?

— Te trimit în Oath! Vreau să te întâlneşti cu Iris E. Winnow. Mi-ai spus că ai lucrat cu ea la un moment dat şi că vă cunoaşteţi. Ar li

dispusă să discute cu tine?

— Păi... da, cred că da, sire! Dar de ce...

— Nu doar că scrie bine, dar e şi favorizată de Tribună, un ziar care câştigă în popularitate din ce în ce mai mult, l-a întrerupt Dacre. în plus, scrie pentru Enva. Simt influenţa zeiţei asupra ei – îi revendică cuvintele şi le întoarce împotriva mea. De aceea vreau să i-o fur nevestei mele. Aş vrea ca Iris E. Winnow sa scrie pentru mine. Daca eşti de acord să mergi în Oath în numele meu, atunci vei lua asta şi te vei întâlni cu ea într-un loc public.

Dacre i-a întins un plic. Avea o nuanţă deschisă de albastru, asemănătoare culorii oului de măcăleandru, sclipitoare în lumina după-amiezii târzii. Pe el era scris caligrafic Iris E. Winnow – simplul fapt că i-a văzut numele i-a făcut inima să bată mai tare şi Roman s-a întins să ia plicul.

Era pe cale să meargă acasă.

Era pe cale să o revadă pe Iris.

— Când ar trebui să plec, sire? a întrebat Roman, ridicându-şi ochii către privirea neabătută a lui Dacre.

— Vei pleca acum.

— Acum?

— Val este aici şi te poate escorta până în oraş.

Dacre a arătat spre bărbatul ciudat cu pelerină care îl privea pe Roman în continuare, aşa cum un şoim urmăreşte un şoarece.

— Dacă pleci în seara asta, vei ajunge în Oath până la răsăritul soarelui.

Oath rămânea aşadar la o distanţă bună de locul în care se aflau, dar Roman avea acum

ocazia să vadă cum călătorea Val. Avea şansa sa descopere unde se afla mai precis portalul de pe moşia familiei sale şi să vadă ruta cu ochii lui.

Şi-ar fi dorit doar să fi avut maşina de scris la îndemână. Iris nu avea să ştie că vine. Urma să o ia prin surprindere şi, aşa cum spusese Dacre, întâlnirea lor trebuia să se desfăşoare într-un spaţiu public. Cel mai probabil pentru că Val avea să-i supravegheze, ca să se asigure că nu se întâmplă nimic suspicios.

Simţea că este riscant să se întâlnească cu Iris fără să o anunţe mai înainte. Se simţea însă şi eliberat, ca o pasăre căreia i se deschide portiţa unei colivii aurite.

Nu lăsa această libertate să te păcălească! Avertismentul l-a pătruns cu înfrigurare. Dintr-odată, Roman şi-a venit în simţiri.

— Sunt pregătit, sire! a spus. Dar hainele mele... oare e bine să merg aşa în oraş?

Roman şi-a coborât privirea la salopeta de un roşu- închis, care proclama sus şi tare că este CORESPONDENT **SUBPĂMÂNTEAN.**

— Vei avea ocazia să îţi schimbi hainele după ce ajungi.

Dacre i-a aruncat o privire lui Val, care doar a ridicat surprins din sprânceană.

— Şi vreau să mai transmiţi un mesaj din partea mea cât eşti în Oath.

— Desigur, sire. Care este mesajul?

Dacre i-a întins un al doilea plic, de aceeaşi culoare ca primul. Destinatarul era diferit, însă cu o tot atât de mare însemnătate, şi Roman l-a fixat cu privirea pentru o clipă doar.

DL Ronald M. Kitt.

— O scrisoare pentru tatăl meu? a întrebat Roman pe un ton nesigur.

— într-adevăr! i-a replicat Dacre amuzat. Te vei întâlni cu el.

Fără să mai adauge ceva, Roman a luat plicul. Se simţea rigid, ca acoperit de o pojghiţă de gheaţă, la ideea că urma să-şi vadă tatăl. Ultimele cuvinte pe care şi le spuseseră nu fuseseră unele amabile, blânde. Lui Roman nu-i plăcea să îşi aducă aminte de ele, să îşi amintească de ziua în care îl văzuse pe tatăl lui furios şi pe mama lui plângând. Ziua în care renunţase la tot ca să o urmeze pe Iris în vest. Renunţase la postul lui de la Gazetă. Rupsese logodna cu Elinor Little, pe care tatăl lui o alesese pentru că îşi dorea să se asigure că familia Kitt este în graţiile lui Dacre pe timpul războiului.

Roman lăsase totul în urmă fără să privească înapoi.

I se părea straniu că Dacre avea acum încredere în el orbeşte; zeul îl trimitea acasă, ştiind că astfel aveau să-i revină toate amintirile. Ceva nu se lega, şi Roman s-a întrebat dacă e vorba despre un test. Dacre ştia că cineva dintre ai lui îl trădase. Poate că asa încerca să

»

dovedească nevinovăţia lui Roman sau, în cel mai rău caz, să vadă dacă Roman e trădătorul.

Dacă aşa stăteau lucrurile, nu putea lăsa adevărul să iasă la suprafaţă.

Cu toate acestea, a îndrăznit să-l privească pe Dacre în ochi şi să-i adreseze o ultimă rugăminte:

— îmi permiţi să-mi petrec noaptea alături de familia mea? A trecut foarte mult timp de când mi-am văzut părinţii ultima oară şi mi-ar plăcea să petrec ceva vreme cu ei înainte să mă întorc la tine.

Dacre a rămas tăcut. Aerul părea rarefiat – aşa cum tros-neşte eterul înainte să lovească fulgerul. Roman s-a pregătit sufleteşte, aşteptând dezlănţuirea furtunii.

— Da, a răspuns în cele din urmă Dacre cu un zâmbet. Nu văd de ce nu. Petrece o noapte alături de familia ta! Adu-ţi aminte ce este adevărat şi ce e fals şi nu uita tot ce am făcut pentru tine! Val te va aştepta a doua zi dimineaţa, ca să te aducă înapoi la mine.

Era vorba, într-adevăr, despre un test. Dacă nu reuşea să-l convingă pe Dacre de dedicarea şi devotamentul lui după recuperarea memoriei, ar fi putut sfârşi într-o altă încăpere rece din adânc, fără să-şi mai amintească propriul nume. Fără să şi-o mai poată aminti pe Iris.

Ideea era agonie pură. O săgeată înfiptă în coaste.

— Mulţumesc, sire! a reuşit să rostească.

Se pregătea să plece, chiar şi fără maşina de scris, dar zeul s-a apropiat de el şi i-a şoptit:

— întotdeauna e mai bine să vorbeşti mai puţin şi să îi laşi pe ceilalţi să se întrebe unde ai fost şi ce gândeşti. Lasă-i să-şi închipuie ce ar putea să fie! Misterul înseamnă putere. Nu ţi-o risipi pe a ta!

Lui Roman îi stătea pe limbă un răspuns aspru, dar a tuşit doar. Fii supus! Convinge-l de loialitatea ta! A simţit o durere în piept când a răspuns:

— Da, sire! Voi ţine cont de aceste lucruri.

Concediat, l-a urmat pe Val, trecând pe lângă locotenentul Shane, care stătuse tăcut ca o statuie şi luase seama la tot, cu ochi vicleni. Roman a părăsit biroul şi a început să coboare pe scara înaltă, în spirală.

Merg acasă! şi-a zis, şi entuziasmul l-a ajutat să înfrunte durerea pe care o simţea la fiecare pas şi faptul că respira greoi. Iris, vin la tine!

însă chiar înainte ca el şi Val să treacă pragul tărâmului subpământean, avertismentul i-a răsunat din nou în urechi, ca o şoaptă:

Nu lăsa această libertate asta să te păcălească!

31

Gravitaţia într-o altă Iunie

Roman l-a urmat pe Val prin pasajele subpământene.

Au mers pe drumuri care coborau, de parcă s-ar fi afundat într-o lume care se afla şi mai în adânc. Una mai întunecată, mai veche. Când au ajuns la o uşă cu rime săpate în ca, Val a scos o cheie ce-i atârna de lanţul din jurul gâtului. încă una dintre cele cinci chei magice, şi-a zis Roman, privind cum se descuie uşa.

Şi-au continuat drumul. Aerul era greu şi dens, aproape solemn, şi în curând a început să poarte până la ei adierea sulfului şi a cărnii putrezite.

Roman şi-a întins mâna spre perete ca sa şi găsească echilibrul şi a simţit că în lungul pietrei creşteau mărăcini. A înghiţit cu greu în sec şi s-a întrebat dacă nu cumva permisia oferită de Dacre fusese doar o farsă, iar Val îl ducea la un nivel inferior ca să se descotorosească de el.

Răzbunarea era mai dulce dacă ucideai pe cineva după ce îi dăduseşi speranţe?

Roman s-a cutremurat, pentru că pasajul cu spini dădea în sfârşit intr-un peisaj deschis, vast. Băltoace galbene, bolborositoare, răspândeau o lumină galbenă din podeaua de

piatră şi scoteau fuioare de fum, iar tavanul era atât de înalt, încât era imposibil să-l vezi. Se simţea de parca s-ar fi aflat sub un cer nocturn înţesat de stele, şi şi-a ridicat privirea în sus, spre acele umbre, simţindu-se mic şi cuprins de dor.

— Ai grijă pe unde calci! l-a avertizat Val, care începuse să se strecoare în jurul lacurilor galbene, împrăştiind aburul cu paşii lui lungi şi pelerina iluturândă.

Roman s-a grăbit să ţină pasul. Aerul putrid l-a tăcut până la urmă să tuşească în mânecă. A început să respire pc gură, cu stomacul întors pe dos de teamă şi greaţă.

Voia aer curat. O cană cu cafea fierbinte. Ceva care să-i aline disconfortul din piept şi gât.

— Fără mişcări bruşte! a zis Val, încetinind pasul.

— în ordine!

Şi-a înghiţit un nou acces dc tuse.

O jumătate de minut mai târziu a înţeles la ce se referise Val. Printre fuioarele de abur sulfuros, pe pământ se profila ameninţătoare umbra uriaşă a unui dragon care parcă îi aştepta. Era un eithral, şi-a dat seama, trăgând aer în piept. Aripile lui zimţate stăteau întinse, înmuiate de căldura emanată de bălţi, iar trupul acoperit de solzi albi lucea iridescent. Avea botul închis, însă dinţii lungi, subţiri ca nişte ace, încă se zăreau, sclipind precum gheaţa, pe când ochii roşii şi stranii erau mari cât palma lui Roman, iar unul dintre ei se fixase asupra lui atunci când se oprise brusc.

— Mergi înainte! i-a cerut Val cu glas jos.

încet şi hotărât. Urmează-mă! Mă voi apropia de el pe partea lui stângă.

Să se „apropie”? Roman ar fi vrut să protesteze, dar a urmat instrucţiunile lui Val. Şi-a încetinit paşii şi a rămas în umbra acestuia. Atunci a văzut şaua pusă eithralului, cuibărită între aripi, pe spinarea acoperită de coarne.

— La naiba, vorbeşti serios? a întrebat Roman, clănţănind din dinţi în vreme ce era scuturat de un fior. Cum îl vei controla? Nu are căpăstru!

Val s-a urcat în şa cu uşurinţa pe care ţi-o conferă antrenamentul.

— Vrei să mergi pe jos până în Oath sau vrei să zbori?

Protestele i s-au topit lui Roman pe vârful limbii. Nu ştia dacă are destulă putere ca să se ridice în şa şi să stea pe spatele creaturii care îl rănise. îi tremurau însă picioarele – Nu pot merge pe jos până în Oath! – şi inima îi bubuia în piept. Se simţea în acelaşi timp extenuat şi surescitat, şi şi-a zis în cele din urmă că se făcea în mod simbolic dreptate. Un eithral avea să-l poarte, cu harta în buzunar, până în oraşul în care Dacre era predestinat să fie învins.

Un eithral era pe cale să-l poarte în zbor până la Iris.

I-a imiatat mişcările lui Val şi s-a ridicat în scară. S-a aşezat apoi cu sentimentul că trăieşte încarnarea imposibilului.

— Să nu-ţi dai drumul! i-a zis Val aspru. Decolarea este întotdeauna dificilă.

Roman a apucat marginea şeii de piele cu degete albite şi şi-a înfipt genunchii în ea până a simţit durere. Nu se simţea deloc

îndeajuns de sigur ca să se ridice de la pământ călare pe una dintre creaturile nu-tocmai- initice ale lui Dacre. O creatură care provocase devastări, suferinţe şi morţi.

A închis ochii strâns. Se lupta să nu-şi verse ultima masă. Pe piele începeau să-i alunece broboane reci de sudoare, dar şi-a poruncit ferm: Deschide ochii!

Roman i-a deschis, privind din nou în jur. Cu câteva luni în urmă nu ar fi avut cum sa şi imagineze că ar putea să trăiască un moment cum era cel de faţă. Ba nici cu câteva săptămâni în urmă! Şi voia să se lase pătruns de ceea ce trăia. Nu ar fi putut să-şi închipuie că avea să ajungă pe tărâmul subpământean, sub straturi peste straturi de pământ, într-o lume închegată din nopţi fără stele şi fum molatec, pe cale să călărească un eithral.

în clipa de dinainte de zbor, când aerul se umple de nerăbdare şi mirare, Roman a auzit vocea lui Iris în minte.

„Am descoperit însă că zilele astea mă înclin mai mult spre versantul imposibilului. Mă înclin spre marginea magiei.”

Cuvintele ei l-au ancorat. Şi-a închipuit-o bătând la maşină în lumina lumânărilor, de parcă ea ar fi fost forţa lui gravitaţională.

Val a scos un flaut mic pe care îl avea atârnat de lanţul de sub cămaşă. A suflat trei note lungi, argintii – care au sclipit în aer ca razele de soare printre picături de ploaie , şi eithralul şi-a scuturat capul şi a început să bată din aripi.

Bineînţeles! aproape că a râs Roman. Sunt controlaţi de un instrument muzical. De muzică.

Eithralul a rămas supus celor trei note de

flaut chiar şi după ce acestea s-au pierdut în întuneric. Aripile creaturii învârtejeau aburul, fierbinţeala şi lumina aurită, făcându-l pe Roman să se simtă ca şi cum ar fi fost pierdut într-o furtună. Sulful îi înţepa ochii şi-l făcea să tuşească din nou. Apoi, eithralul s-a smucit în faţă. A început să păşească greoi, evitând cu pricepere toate bălţile clocotitoare.

Şi-au luat zborul de parcă ar fi fost a suta oară când făceau asta.

Decolarea a fost zbuciumată, dar, după ce eithralul s-a ridicat cu totul în aer, călătoria a devenit lină.

La început, Roman a fost surprins că nu părăsiseră tărâmul subpământean. Nu îşi dăduse seama că lumea aceasta din adânc era atât de vastă şi deschisă – peisaje aride nesfârşite, înţesate cu bălţi clocotitoare de sulf şi acoperite cu văluri de abur. În câteva rânduri, când a îndrăznit să-şi coboare privirea, a văzut ceva lucind prin ceaţă. Lui Roman i-au ieşit ochii din orbite când şi-a dat seama că sunt lanţuri ruginite, schelete şi oase împrăştiate pe drumuri stâncoase. I s-a părut că arată ca oase de animale, până în clipa în care a identificat un craniu care fără îndoială era uman.

Şi-a întors privirea cu beregata arzând. Avea gura uscată şi pe limbă îi rămăsese un gust ciudat, dar s-a simţit uşurat să descopere că aerul cald şi umed îi alina tuşea. Acum, că panica îl mai lăsase, putea să respire adânc, tară să mai simtă înţepătura aceea îngrozitoare în plămâni.

în cele din urmă, poate după o jumătate de

oră sau trei ore de zbor – timpul era imposibil de măsurat când nu aveai cerul, soarele şi luna -» Roman a băgat de scamă că, în unele locuri, aburul care se ridica din lacurile sulfuroase plutea mai sus decât în altele, de parcă ar fi adiat vântul şi l-ar fi împins în sus. După ce a identificat şapte astfel de locuri, a început să-şi dea seama că pe acolo eithralii puteau ieşi la suprafaţă. Erau nişte ieşiri mai mari, care le permiteau creaturilor să treacă de pe un tărâm pe altul.

Ar fi vrut să-l întrebe despre asta pe Val, dar şi-a muşcat limba. Val nu părea un individ prea răbdător, şi, dacă voia cu adevărat să-şi încerce norocul, Roman şi-a zis că ar fi fost mai bine să aştepte până când aterizau. Tăcerea asurzitoare nu-i îmblânzea însă imaginaţia şi nu-l împiedica să-şi facă teorii.

Era clar că Val se înţelegea bine cu eithralii. Poate că el îi antrenase sau avea grija de ei? în plus, avea la el un flaut precum acela al lui Dacre şi ştia toate melodiile cu care le putea controla pe creaturi. Oare de ce alte comenzi ascultau eithralii şi chiar urmau ordine muzicale şi atunci când zburau pe tărâmul de sus?

Şi-a adus aminte că, atunci când era pe front, locotenentul Lark din plutonul Sycamore ii spusese că eithralii erau arareori zăriţi zburând pe deasupra tranşeelor, pentru că bestiile nu puteau face diferenţa intre forţele duşmane şi cele prietene. Iar dacă Dacre le- ar fi dat drumul cu bombe în gheare, ei le-ar fi aruncat cu aceeaşi uşurinţă asupra soldaţilor lui Dacre şi ai Envei, aşa că eithralii erau folosiţi pentru a bombarda oraşele civililor aflate la o distanţă

considerabilă faţă de linia frontului.

Tactica lui Dacre implica folosirea eithralilor nu doar pentru a trezi spaima în inimile oamenilor, ci şi pentru a bombarda, apoi gaza şi recupera soldaţi răniţi, astfel încât să-i poată vindeca el aparent cu totul, doar pentru a le face în fapt ţăndări memoria ca să devină ascultători şi supuşi lui. Era o cale îngrozitoare şi nemiloasă prin care îsi construia o armată şi un cult, iar ideea la toate

acestea îi încingea lui Roman obrajii de furie.

O altă idee nu-i dădea însă pace: cu siguranţă eithralii puteau fi comandaţi atunci când zburau pe tărâmul de deasupra. Cu siguranţă Dacre nu ceda cu totul controlul asupra creaturilor lui. Trebuia să existe o cale prin care îi putea dirija, aşa cum se dovedise în Avalon Bluff. Eithralii dăduseră roată oraşului de două ori, de fiecare dată purtând materiale diferite.

Val s-a foit în şa. Flautul a lucit în lumina slabă când acesta şi l-a dus la buze.

Roman a lăsat deoparte furia şi dilemele când şi-a dat seama că se pregăteau să aterizeze.

Val a suflat din nou în flaut, de această dată două note lungi urmate de alte trei scurte. Muzica a pus stăpânire pe aer, răspândind în jur cercuri iridescente, care s-au mărit într-atât, încât Roman nu le mai putea cuprinde cu vederea, şi eithralul a răspuns printr-un ţipăt. Creatura a scuturat din cap de parcă s-ar fi împotrivit ordinului, dar a luat-o în jos, bătând din aripi scurt, însă cu putere.

Roman s-a agăţat cu forţă de şa, înţepenit de groază. Aterizarea nu a fost însă pe cât de

rea se aşteptase să fie, iar înainte să apuce să-şi tragă măcar respiraţia, eithralul se oprise – cu aripile întinse din nou deasupra lacurilor bolborositoare – şi Val cobora.

— Să mergem! a adăugat Val.

Roman pe jumătate a căzut, pe jumătate a alunecat jos, glezna dreaptă izbindu-i-se dureros de piatră. Val, din fericire, nu a băgat de seamă, el păşind deja pe drumul care şerpuia printre bălţile cu sulf

Roman a ezitat, aruncându-i o privire eithralului. Creatura îl urmărea din nou, cu un ochi care sclipea ca rubinul. Cu un junghi în stomac, a înţeles că şi creatura era în egală măsură prizonieră.

S-a grăbit să-l urmeze pe Val, păşind peste rămăşiţele unui schelet şi peste un lanţ din fier care s-a afundat într-unul dintre lacurile fierbinţi. în scurt timp, pe jos au început să apară mărăcini, şi Roman şi-a dat seama că plantele îi călăuzeau spre locul în care se afla uşa, cu arcada ei acoperită cu totul de cârcei groşi, buchete de ametiste şi ghimpi pătaţi de sânge.

— Pe aici! i-a arătat Val, cu nerăbdarea răsunându-i în glas la fel ca una dintre notele lui muzicale.

Val a păşit peste prag, în întuneric, şi Roman l-a urmat, chinuindu-se să-şi obişnuiască vederea cu întunericul.

începea să simtă cum podeaua se ridică treptat sub tălpile lui. Panta l-a făcut să respire greoi şi să-i pulseze tâmplele. Au intrat pe o altă uşă, revenind la nivelul de bază al lumii lui Dacre, doar că în această zonă era o tăcere de moarte. Nu au fost

întâmpinaţi de nicio piaţă orăşenească, iar aerul avea un iz prăfuit şi stătut. în întuneric reverbera ecoul singuratic.

Val a aprins un chibrit. Lumina lui plăpândă a fost de mai mare ajutor decât se aşteptase Roman, şi în curând au început să o cotească printr-un pasaj foarte îngust care se despărţea în mai multe rute. Deasupra capetelor lor erau ţesute plase de păianjen groase; pe la colţuri erau strânse oase în mormane. Ametistele creşteau din pereţi în buchete, sclipind la lumina focului precum o mie de ochi, şi Roman a trebuit să se plece şi să se strângă ca să poată trece pe lângă ele, ameţit de frumuseţea lor stranie.

— Ne aflăm sub Oath? a întrebat în cele din urmă, încercând să memoreze cu exactitate drumul pe care apucaseră.

— Da. Ne apropiem de portal.

— Cum ai ştiut când să-i spui eithralului să aterizeze? Nu am văzut semne, nu ai fi avut cum să-ti dai seama

* » unde ne aflam.

— întotdeauna ai cum să afli, i-a răspuns Val. Dacă eşti atent.

»

Roman a chibzuit o vreme asupra acestui fapt, apoi şi- a adus aminte de orificiile care emanau abur. Poate că Val le numărase atunci când trecuseră pe lângă ele şi ştia ce număr îi corespunde oraşului Oath. Părea singura explicaţie plauzibilă, dar Roman nu avea timp să se gândească prea mult la asta, pentru că Val începuse să vorbească din nou:

— îţi vei da seama unde te afli în clipa în care vei ieşi pe uşă. Va fi la răsărit, şi te sfătuiesc să te schimbi de haine, apoi să faci

ce trebuie să faci cu Iris Winnow mai întâi, înainte să vorbeşti cu părinţii tăi. Ştii unde se află cafeneaua Gould?

— Da.

— Acolo te vei întâlni cu domnişoara Winnow. Nu da prea multe explicaţii, fii vag şi laconic! Nu pomeni de praguri şi de eithrali! Cei mai mulţi dintre cei care nu au coborât niciodată în adânc nu reuşesc să înţeleagă cum merg lucrurile pe tărâmul nostru.

Roman a aşteptat să i se spună mai multe, însă cum Val tăcea, a zis:

— Voi ţine cont de aceste lucruri. Mulţumesc!

Val s-a oprit brusc, pentru că zdrobise sub tălpi un schelet mic. Roman l-a ocolit şi a băgat de seamă că ametistele se închegau într-o arcadă sclipitoare aflată deasupra unuia dintre drumuri.

— Mergi prin acest pasaj! Te va conduce la uşă, i-a spus Val. Mâine, la răsărit, te voi aştepta aici. Să nu întârzii!

Roman a dat din cap. Şi-a ridicat privirea spre arcada de cristal, neputând să ascundă admiraţia pe care i-o trezea. Faţetele cu sclipiri întunecate aveau să-l conducă acasă.

A pornit la drum, mai întâi cu paşi nesiguri. Era surprins de cât de mult îi lipsea lumina lui Val, de care se îndepărta din ce în ce mai mult, şi de cât de înfrigurat era înaintând singur printr-un pasaj atât de întunecat. Aerul a început apoi să se schimbe, pentru că un tărâm începea să se topească în celălalt.

A simţit o pală de vânt.

Mirosea a soluţie de curăţat mobila cu parfum de lămâie şi a podele din lemn. A buchete de flori care se deschiseseră într-o

seră şi a fursecuri cu melasă proaspăt scoşi din cuptor. A fum de ţigară şi a parfumul cu apă de trandafiri al mamei lui.

Mirosea a acasă, şi Roman a alergat într-acolo prin întuneric, cu respiraţia întretăiată.

Scările, abrupte şi cioplite grosolan, abia se discerneau, de parcă ar fi fost smălţuite cu raze de stele. Roman a urcat câte două odată, până când a fost gata să se împiedice şi apoi a încetinit. S-a asigurat că trage aer în piept, că respiră, şi a păşit cu grijă. A urcat din ce în ce mai sus, până când a simţit puterea tărâmului lui Dacre alunecându-i pe spinare şi dezbrăcându-l ca o haină.

S-a apropiat de uşă. Vedea clanţa strălucind în semn de bun-venit, de parcă i-ar fi simţit căldura.

S-a întrebat de câte ori mai trecuse pe lângă această uşă fără sa bănuiască în ce ar fi putut să se preschimbe răsucind doar cheia potrivită în broască. S-a întrebat câte lucruri obişnuite ascundeau magie sau dacă nu cumva era mai bine să se întrebe câtă magie prefera să se alipească de lucrurile obişnuite. De simplitate, de confort şi de detalii care puteau fi uşor ignorate.

A pus mâna pe clanţă şi a apăsat-o. Uşa s-a deschis, iar el a fost întâmpinat de o coloană subţire de lumină în nuanţa vag albastră a dimineţii. Cu inima în gât, a trecut peste prag.

32

Energie statică pe fir

S E AFLA ÎN SALON.

Roman a privit în jur, delectându-se cu trăsăturile familiare în nuanţe de albastru şi aur: covorul ornamentat care înăbuşea paşii, şemineul din marmură de pe un perete, ferestrele înalte din podea până în tavan, cu draperii din brocart, pianul care stătea tăcut într-un colţ, lambriurile aurite şi tablourile înrămate cu picturi în ulei care se aflau în familia lor de generaţii întregi.

Haine! şi-a zis chiar în clipa în care ceasul cu pendulă din foaier bătea ora şapte. Tatăl lui era cu siguranţă deja în picioare şi fuma în birou, cu o doză sănătoasă de coniac în cafea. Bunica era adăpostită în aripa de vest a moşiei, cu câinii şi cu cărţile ei. Mamei lui însă îi plăcea să se trezească după răsăritul soarelui, ceea ce însemna că în curând avea să înceapă să se mişte prin casă. Iar ea fusese întotdeauna mai sensibilă la prezenţa fantomelor decât tatăl lui. Dacă urma să-i simtă cineva prezenţa, aceea era mama lui.

Şi-a trecut degetele prin părul negru şi a părăsit salonul.

A urcat scara cea mare şi a străbătut holul, ghetele sale păşind abia simţit pe mocheta pluşată. S-a strecurat în vechiul lui dormitor şi a încuiat pe nesimţite uşa în urmă. Toate

lucrurile rămăseseră exact aşa cum le lăsase. Totul, mai puţin vaza cu flori de pe biroul lui.

încruntat, Roman a păşit spre ele şi a atins petalele mici, dar vioaie, de culoare albastră. Flori de nu-mă- uita. Creşteau din belşug primăvara, înveselind grădina şi pădurea de pe proprietatea lor.

Asta arăta că mama lui fusese acolo. Cât de des venea la el în cameră?

A simţit o undă de ruşine pentru felul în care lăsase lucrurile cu părinţii lui cu săptămâni în urmă. Nu atât pentru tatăl lui, dar pentru mama? Pe Roman îl durea să se gândească la faptul că ar fi putut să-i provoace griji şi suferinţă.

Voi avea timp pentru asta mai târziu, şi-a zis, îndepărtându-sc de flori. Nu te lăsa distras!

A scos harta, verigheta lui Iris şi cele două scrisori de la Dacre. Asta era tot ce luase cu el deasupra. S-a schimbat rapid într-o cămaşă de un alb imaculat şi o pereche de pantaloni negri, apoi şi-a prins bretele din piele peste umeri. A luat trenciul, pentru că părea că stă să plouă, şi o pereche curată de şosete care l-au făcut să- şi mişte degetele uşurat. La sfârşit, s-a încălţat cu perechea preferată de ghete.

Şi-a adăpostit din nou toate cele patru obiecte în buzunarele interioare, deşi a întârziat o vreme privind cum luceşte verigheta lui Iris în lumina dimineţii.

Val îl instruise să se întâlnească cu Iris la cafeneaua Gould. Roman nu se îndoia că acesta avea să-l urmărească tot timpul cât avea să se afle în spaţiu deschis şi se mişca dintr-un loc intr-altul. Şi ce era cel mai

important: Dacre îşi dorea ca Roman să fie urmărit.

Ce conta cel mai mult pentru Roman era să se asigure că Iris este pe cât posibil în siguranţă. Ceea ce însemna că Val nu trebuia să afle că sunt căsătoriţi sau că au vreun fel de sentimente unul pentru celălalt. Trebuia să- şi reia vechile obiceiuri pe durata întâlnirii din cafenea, doar ca să fie precauţi.

A luat loc la birou. A scris rapid un mesaj şi apoi l-a împăturit în trei, strecurându 1 în spatele plicului de la Dacre. Neavând maşina de scris, nu avea cum să o avertizeze pe Iris. Avea să fie luată prin surprindere, şi nu putea decât să spere că urma să-i facă jocul.

S-a ridicat şi şi-a rotit privirea prin încăpere pentru ultima oară. Şi-a ascuns salopeta de subpământean şi ghetele scâlciate în dulap, apoi şi-a dat seama că mai avea nevoie doar de un lucru înainte să o ia spre oraş.

De un telefon.

Iris nu mai avea vesti de la Roman de mai bine de o zi.

Nu era prima oară când se întâmpla asta, dar, de când amintirile îi reveniseră după întâmplarea din Hawk Shire, Roman îi scrisese în fiecare noapte când se afla în siguranţă în camera lui. Iris nu voia să se lase pradă grijilor, dar în acelaşi timp nu avea cum să nu se simtă de parcă destinul ei s-ar fi schimbat, ca al unei stele care se desprinde dintr-o constelaţie.

Ceva se întâmplase cu siguranţă.

A început să facă paşi mari prin dormitor, aruncându-i priviri lungi uşii de la şifonier.

întotdeauna era mai bine dacă scria el primul, de vreme ce se afla în mişcare cu maşina lui de scris şi petrecea ore întregi în prezenţa lui Dacre. îi rămânea însă o cale prin care putea să iniţieze contactul. Profitase de ea de mai multe ori şi nu vedea de ce nu ar fi putut să o facă şi acum.

O parte a sa îi cerea să aibă răbdare. Cealaltă parte insă, cea care ardea precum cărbunii, îi spunea să facă ceva. Nu mai sta să aştepţi!

S-a aşezat pe podea şi a bătut la maşină:

Acesta este un test pentru a verifica dacă tastele E şi R funcţionează aşa cum trebuie.

EREEERRRRR
E

De această dată a fost succintă, şi a strecurat bucata de hârtie pe sub uşa şifonierului. A aşteptat, dar, cum minutele se lungeau, preschimbându-se într-o oră întunecată, s-a aşezat pe marginea patului, cu mâinile reci ca gheaţa.

în acea noapte a dormit foarte puţin. Iar când s-a sculat a doua zi de dimineaţă, nu îi era deloc mai bine. Şi-a simţit inima bolnavă când a văzut că pe podea nu o aştepta nicio scrisoare.

Nu avea nicio veste de la Roman, şi era timpul să meargă la muncă.

S-a spălat pe faţă şi şi-a pieptănat părul încurcat. A găsit un pulover curat în dulap, unul într-o nuanţă pală de roz care ii dădea curaj, şi o fustă plisată maro. Şi-a pus şosetele lungi până la genunchi şi ghetele şi a plecat spre Tribuna de Cerneală.

Forest era deja la lucru, dat îi lăsase un bileţel scris în fugă pe masa din bucătărie: Sarah vine la cină în seara asta. Mă ajuţi să aleg ce să gătesc? Nu-i plac măslinele şi nici ciupercile. De asemenea, te rog să nu întârzii pe afară după lăsarea întunericului!

Biletul era singura rază de lumină din acea dimineaţă şi i-a mai alinat grijile pe timpul călătoriei cu tramvaiul. Era amuzant să şi-l închipuie pe fratele ei gătind cina pentru o femeie care îi era dragă. însă, până a ajuns la Tribuna de Cerneală, grijile i-au revenit înzecit. Se simţea de parcă ar fi avut o cărămidă în stomac ori de câte ori se întreba unde ar fi putut să se afle Roman şi de ce tăcea.

Attie era deja la biroul ei; trecea în revistă nişte notiţe. Şi-a ridicat privirea atunci când Iris s-a prăbuşit pe scaun.

— Ai ajuns devreme, a comentat Attie.

— Şi tu la fel! a replicat Iris, însă, înainte să mai apuce să spună ceva, atenţia i-a fost distrasă de Helena, care ieşise din biroul ei ca să-şi toarne o cană cu ceai.

Şefa lor arăta destul de rău, de parcă nu ar fi dormit bine. Avea umerii plecaţi, iar părul castaniu îi era lins şi lipsit de viaţă. Avea cercuri vineţii în jurul ochilor şi a sorbit din ceaiul fierbinte fără nicio tresărire. S-a întors apoi la ea în birou, fără să-i adreseze cuiva vreun cuvânt, iar Iris şi Attie au făcut schimb de priviri îngrijorate.

— Doua chestiuni! a şoptit Attie, aplecându-se. Prima? Am auzit că Helena s-a lăsat în sfârşit de fumat. A doua? Cimitirul nu vrea ca ea să scrie despre război sau despre

zei decât dacă îşi dau membrii acordul.

— Pot să treacă în rând cu ceilalţi, atunci! a ripostat Iris, dar s-a cutremurat amintindu-şi împuşcăturile de noaptea trecută.

Sarah fusese nevoită să-şi petreacă noaptea la ei după cină, pentru că era periculos să cutreiere străzile noaptea.

— La ce mai e bună presa dacă nu putem scrie despre lucrurile la care suntem martori? Dacă nu putem face cunoscute ştirile locale?

*

Attie a oftat şi şi-a ridicat ceaşca cu ceai.

— Nu le-a plăcut raportul nostru despre soldaţii Envei şi răniţii care nu au voie să intre în oraş.

Articolul fusese publicat cu o zi înainte. Iris şi-a muşcat buza.

— De unde ştii?

— De aici. Attie a aruncat un plic pe masa lui Iris şi a adăugat: Aştepta pe biroul Helenei la prima oră a dimineţii.

Iris a scos scrisoarea din plic, tresărind când odată cu ea au ieşit la iveală şi nişte Hori. Două anemone, una roşie şi una albă, presate.

— Flori?

— Cred că este cartea de vizită a liderului lor, a zis Attie. O modalitate prin care vor să demonstreze importanţa ordinului, poate? Deşi eu am teoria mea.

— Care anume?

— Florile îi reprezintă pe Dacre şi pe Enva, mesajul fiind că Cimitirul îşi doreşte să-i îngroape pe amândoi pentru totdeauna.

Iris a cercetat anemonele, apoi a despăturit scrisoarea şi a citit:

»

Doamnei Hammond. de la Tribuna de Cernealã, începând de azi, vă cerem să ne trimiteţi spre aprobare toate articolele care au ca subiect zeii şi soldaţii. Nerespectarea acestei cerinţe va avea ca rezultat consecinţe nefaste pentru ziarul dumneavoastră. Va reamintim că prioritatea noastră absolută este binele cetăţenilor şi, cu acest ţel în minte, trebuie să ne asigurăm că suntem uniţi cu toţii în slujba acestui ideal. Ne puteţi trimite toate viitoarele articole despre cancelar spre aprobare.

Cu respect,
Cimitirul

— Este absurd! a exclamat Iris, îndesând scrisoarea şi florile la loc în plic. Nu văd cum i-ar putea comanda Helenei să facă ceva.

— Oath trece prin schimbări, Iris! i-a zis Attie. Mama zice că la fel e şi la universitate. Decanul i-a înmânat o listă lungă cu lucruri despre care trebuie să evite să discute, de teamă că ar putea ajunge la urechile Cimitirului.

— Nemernicii ăştia şi Cimitirul lor! a murmurat Iris. Părăsim oraşul pentru nici două săptămâni şi ei preiau controlul. Nu înţeleg de ce...

— Pardon, Winnow?

Iris s-a oprit şi şi-a întors capul spre stânga. Una dintre asistente se apropiase de biroul lor, cu un ibric cu cafea într-o mână şi un carneţel în cealaltă.

— S-a întâmplat ceva, Treanne? a întrebat Iris, muşcându-şi apoi limba.

Trebuia să aibă grijă. Nu putea să arate iritarea pe care i-o trezea Cimitirul la birou, nici în vreun alt spaţiu public. Nu puteai şti niciodată cine făcea parte din grupare, după cum ii explicase Sarah.

— Ai primit un telefon. Te aşteaptă.

— Ah!

Iris s-a ridicat încruntată. Nu aştepta niciun telefon, dar a rezistat instinctului de a-i arunca o privire lui Attie înainte să păşească spre locul în care era atârnat telefonul în perete.

Şi-a dres vocea şi a ridicat receptorul, ducându-l la ureche.

— Iris Winnow la telefon.

Energic statică pe fir. Iris şi-a zis că persoana necunoscută închisese probabil, apoi a auzit pe cineva respirând. O răsuflare lungă şi adâncă.

— Alo? Cu cine vorbesc?

S-a mai scurs o clipă de tăcere, apoi o voce familiară a rostit:

— Iris E. Winnow?

Iris a simţit că ii îngheaţă respiraţia în plămâni. Ochii i s-au mărit, aţintiţi la decupajele din articolele zilei de pe tăblie. Mâinile i s-au încordat strâns pe receptor, până când a simţit că i se scurge tot sângele din degete.

Kitt.

S-a străduit să-i înghită numele, care îi rămăsese ca o piatră în gât. Ceva nu era în regulă. Simţise de noaptea trecută şi o simţea în felul în care îi vorbea acum.

— Da, a răspuns ea, fără să-şi poată masca vocea înmuiată. Aici Iris.

— Am un mesaj pentru tine, a continuat Roman. Trebuie să ţi-l transmit în persoană. Ai auzit de cafeneaua Gould?

Iris a rămas tăcută, cu mintea vraişte. încerca să analizeze fiecare cuvânt rostit de Roman, sperând că ar putea să înţeleagă ce se petrece. încerca să descopere cuvintele pe care nu voia – sau nu putea – să le spună.

— Winnow? a insistat vocea lui Roman în telefon.

Nu-i mai spusese aşa de multă vreme. S-a întors în timp, de parcă ar fi dat paginile unei cărţi şi recitea capitolele de la Gazetă.

A rostit pe un ton precaut:

— Da, ştiu de cafeneaua Gould.

— Când ne putem întâlni acolo?

— Pot veni acum.

— Bun! a zis Roman, deşi sunase mai mult a oftat.

Iris nu-şi putea da seama dacă suspinul izvorâse din senzaţia de uşurare sau din dor.

— Ne vedem acolo în douăzeci de minute!

Roman a închis.

Fusese atât de abrupt, încât Iris a rămas pe loc un minut în plus, cu privirea aţintită în gol.

Inima îi bubuia însă ca tunetul în piept în timp ce ţinea receptorul lipit de ureche. în timp ce asculta curgerea goală a energiei statice.

Revelaţia i-a smuls un oftat. Roman se afla în Oath! Era pe cale să bea un ceai cu el!

A pus receptorul în furcă cu un zăngănit.

A alergat la uşă şi a lăsat în urmă Tribuna de Cerneală, fără să mai arunce vreo privire înapoi.

Lapte şi miere

Roman aştepta la o masă mică, într-un colţ al cafenelei, cu haina atârnată pe speteaza scaunului. O sunase pe Iris de la unul dintre telefoanele publice care se afla chiar în faţa gării, pentru că nu voise să rişte şi să o sune de acasă de la părinţii lui. Fusese nevoit să facă uz oricum de toată priceperea şi dexteritatea ca să se poată strecura de pe proprietate. Nu putea să folosească poarta de la intrare fără să fie văzut, aşa că se afundase în adâncul grădinii, unde ştia că se află o gaură în gard ascunsă de ferestrele din spate.

A început să bată ritmic cu degetele în coapse, păstrându-şi privirea aţintită la uşa cafenelei. Urmărea cum intră şi ies oamenii. Niciunul dintre ei nu era Iris, însă Roman voise sa ajungă primul şi, dacă era să se ia după ceasul care ticăia în perete... Iris avea încă opt minute la dispoziţie ca să ajungă la timp.

Chelnerul a servit ceaiul, dar Roman nu s-a atins de el. Din ceainic se ridica un abur parfumat care îi reamintea de lacurile de sulf din lumea subpământeană.

A sunat clopoţelul de deasupra uşii. O tânără ce purta trenci şi pălărie a intrat în cafenea. Roman şi-a ţinut respiraţia, dar nu

era Iris.

Era convins că îl urmăreşte Val. Nu îl zărise în drumul rapid spre centru, dar simţise fiori reci pe ceată. Un semn de avertizare că îl supraveghea cineva, ţinând socoteala locurilor în care mergea şi a lucrurilor pe care Ie spunea.

Nu-fi lăsa garda jos! şi-a zis, pentru a zecea oară în această dimineaţă. Nici măcar atunci când o vei vedea.

S-au scurs încă două minute până când a zărit-o în cele din urmă pe Iris prin vitrina cafenelei.

A împietrit, de parcă ar fi fost vrăjit. I s-a tăiat respiraţia în timp ce o privea traversând strada. Trenciul pe care îl purta era deschis la nasturi şi flutura în vânt, lăsând să i se întrezărească puloverul strâmt şi fusta plisată. I-a văzut o clipă genunchii palizi în timp ce străbatea în pas grăbit pasajul. Părul i s-a revărsat pe faţă când şi-a întors capul într-o parte, aşteptând să treacă un vehicul.

Poartâ-te ca în zilele de la Gazetă! şi-a impus Roman când Iris a ajuns la uşă şi a tras de ea, încreţindu-şi adorabil nasul. A păşit în cafenea aducând briza de afară» de parcă ar fi fost purtată pe aripi de vânt până acolo, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii luminoşi. Iris s-a oprit la tejghea, muşcându-şi buzele în timp ce cerceta mulţimea. în timp ce îl căuta pe el.

Roman simţea că inima îi bate în timpane. în două secunde, şi-a înfrânat dorul şi şi-a ridicat garda. Acum afişa o expresie rece şi indiferentă. Putea să-şi joace rolul bine. îi era familiar, precum o cămaşă veche purtată îndelung. Cu toate acestea, atunci când

privirile li s-au întâlnit pe deasupra agitaţiei şi a zgomotului, întreaga lume a pălit.

Rămăseseră doar el şi ea.

Rămăseseră doar cei zece paşi dintre ei, o distanţă care i se părea în acelaşi timp uşor de străbătut şi zdrobitoare. Iris i se părea prea departe şi periculos de aproape, iar Roman s-a ridicat, lovindu-se de masă. Cănile au zăngănit în farfurioarele lor; un fursec a căzut de pe farfurie.

Iris a zâmbit şi a început să se strecoare printre oameni, croindu-şi drum spre el.

Nu! Roman era gata să intre în panică, simţindu-şi sângele cum i se zbate în vene, rapid şi fierbinte. Nu-mi zâmbi aşa!

îl făcea să vrea să se lipească de ea, să-şi apese gura pe gâtul ei, să-i simtă arcuirea coastelor. Să-i atingă buzele. Să-i soarbă toate acele cuvinte pe care adora să o audă rostindu-le, dintre care cel mai mult îi plăcea să o audă rostindu-i numele.

Până să ajungă la masa lor, Iris simţise deja. Atitudinea lui rece şi privirea îngheţată. Norii politeţii şi ai rezervei care se strângeau deasupra lor ca o furtună.

Zâmbetul i-a pierit, dar nu a părut înfrântă. Nu – în privirea ei Roman citea doar determinare, şi s-a simţit uşurat. Umerii i s-au relaxat uşor.

— Bună, Kitt! a început Iris cu băgare de seamă.

— Winnow, i-a răspuns, dregându-şi vocea. îţi mulţumesc că ai venit! Te rog, ia loc!

Iris şi-a scos trenciul şi l-a ascultat. Roman s-a aşezat pe scaunul lui şi s-a întins după ceainic. Mâinile îi tremurau uşor, de parcă ar fi băut prea multă cafea pe stomacul gol.

— Când te-am văzut ultima oară? l-a întrebat Iris în timp ce el îi turna ceai.

Da, perfect! Fixează reperele temporale! Roman a îndrăznit să-şi ridice ochii şi i-a întâlnit privirea în timp ce-i întindea una dintre ceşti.

— Cred ca în ultima ta zi de muncă la Gazetă, i-a răspuns. Atunci când am câştigat postul de editorialist.

— Ah, într-adevăr!

Suna ca Iris cea de dinainte. Cea care îi intrase pe sub piele cu articolele ei perfecte.

Dar Roman a băgat de seamă cum îşi freca palma. Cum cerceta tava cu ceaiul, cu sprâncenele încruntate, de parcă nu ar fi ştiut încotro să privească. Bujorii începeau să-i pălească în obraji, de parcă ar fi vorbit cu o fantomă.

— Trebuie să recunosc că arăţi bine, a spus Roman.

Apoi, pentru că era nebun după ea, i-a atins uşor piciorul pe sub masă. Asta a făcut-o să-şi întoarcă din nou privirea spre el. Plina de pasiune şi de lumină, caldă precum jăratecul.

— Vrei să insinuezi că mai înainte păream bolnavă?

A fost gata să zâmbească şi s-a simţit încântat să vadă cai revine culoarea în obraji. Ar fi putut să fie bujori înfloriţi de indignare sau din dorinţă. Jucaseră bine acest joc la Gazetă, deşi, dacă ar ii putut să dea timpul înapoi..

Nu! Şi-a înăbuşit gândul. Nu ar fi schimbat nimic. Pentru că, dacă ar fi putut să o facă, s-ar mai fi aflat amândoi aici, acum? Legaţi de jurăminte, de încercări şi de o iubire care îl

acaparase aşa cum iedera îmbrăţişează piatra?

— Arăţi exact aşa cum mi te aminteam, i-a răspuns el.

Iris înţelesese cu siguranţă mesajul ascuns. Pentru o clipă doar, expresia i s-a îmblânzit.

Roman nu se purta aşa – de parcă ar fi călătorit înapoi în timp – pentru că îşi pierduse din nou amintirile. Avea încă toate fragmentele, toate potrivite şi bine închegate la loc. Se arăta rezervat din cu totul alte motive, pe care spera să i le poată împărtăşi mai târziu, când aveau să fie în siguranţă.

— Ai zis că ai un mesaj pentru mine?

Iris s-a întins după lapte în acelaşi timp în care el s-a întins după farfurioara cu miere. încheieturile degetelor li s-au atins în trecere.

Roman a împietrit din nou, inima zbătându-i-se ca aripile unei păsări în colivia pieptului.

— Ah, am uitat! a continuat Iris, fluturându-şi indiferentă mâna. Tu îţi bei ceaiul doar cu miere, aşa cum tăceau toţi poeţii. Niciodată nu aveam îndeajuns de multă miere la birou din cauza ta.

Roman s-a simţit recunoscător pentru sporovăială care distrăgea atenţia de la ceea ce se întâmplase.

— Iar ţie îţi place un strop de ceai în lapte.

— Ei, haide! a zis Iris, în timp ce chiar îşi turna prea mult lapte în ceaşcă. îi dă consistenţă!

Asta La readus pe Roman cu picioarele pe pământ. Şi-a adus aminte de zilele de la birou şi cum nu o văzuse niciodată pe Iris mâncând sau luând o pauză sănătoasă de prânz. Nu îşi dăduse seama că încearcă să se sature aşa

cum poate cu ceai decât abia după ce plecase. încă simţea că se îneacă atunci când se gândea la asta.

— Uite! a rostit el pe un ton aspru, ca să ascundă faptul că amintirea aceasta era gata să-i facă vocea să tremure. Am comandat nişte aperitive. Serveşte-te!

— Chiar voi lua unul dintre aceste sendvisuri.

Iris s-a întins după un sendviş triunghiular cu castravete, dar apoi şi-a dus imediat mâna la gură.

— Ah, pe zei!

— Ce e?

Roman s-a aplecat încordat, gata să fugă. îl văzuse Iris pe Val? Totul era pe cale să se ducă de râpă?

Iris a oftat.

— Mi-am uitat geanta la Tribună! Am plecat în grabă după ce ai sunat şi...

— Nu-ţi face griji, de data asta fac eu cinste! a întrerupt-o Roman cu blândeţe. Te-am luat de la muncă. Măcar să îţi dau să mănânci.

Iris a mustăcit. Roman s-a forţat să privească în cana cu ceai, simţind un junghi în stomac. în piept. în oase.

A aşteptat până când Iris a terminat de mâncat două sendvişuri şi un fursec, apoi a vorbit:

— Am fost trimis să mă întâlnesc aici cu tine cu un scop anume.

Iris s-a încruntat.

— Al cui?

Roman simţea că numele lui Dacre îi stă pe limbă ca un ciob de sticlă. Nu credea că ar lî înţelept să-l rostească cu glas tare, mai ales

în faţa lui Iris, care ştia că nu avea să-şi poată ascunde adevăratele sentimente faţă de zeu. Mai ales după tot ceea ce făcuse Dacre. Fratelui ei. Ţinutului. Oraşului Avalon Bluff. Armatei şi civililor nevinovaţi. Lor, amândurora, şi viitorului la care speraseră.

Roman ezita. Aceasta era partea care-l îngrijora cel mai mult, dar şi-a strecurat mâna în buzunarul de la haină cu o uşurinţă plină de încredere şi a dat de scrisoarea lui Dacre, alături de cea pe care o scrisese în această dimineaţă. Le-a apucat pe amândouă, asigurându-se că plicul albastru şi elegant rămâne deasupra, iar biletul lui e ascuns dedesubt.

— Să citeşte în intimitate, i-a spus, întinzându-i-le lui Iris.

Iris s-a încruntat şi mai tare când şi-a văzut numele scris de o mână pe care nu o recunoştea. Dar a luat plicul şi a simţit hârtia împăturită dedesubt. Le-a ţinut pe ambele lipite, aruncându-i o privire hârtiei albastre înainte de a le depozita în buzunarul trenciului.

Dacă Val ii urmărea, nu avea să ştie niciodată că ii fuseseră înmânate două mesaje.

— Prea bine!

Iris a băut ceaiul care-i mai rămăsese şi a dat ceaşca la o parte.

— Mai ai şi altceva să-mi spui?

Roman a fixat-o cu privirea. Erau sute de lucruri pe care voia să i le spună, dar nu putea să-i dea glas niciunuia. Nu aici, în public. Nu aşa cum tânjea să o facă: de parcă ar fi fost doar ei doi la o întâlnire obişnuită, după care urmau să se plimbe prin parc,

ţinându-se de mână.

Poate, într-o bună zi.

— Nu, i-a răspuns. Te-am reţinut oricum mai mult decât ar fi trebuit.

Roman s-a ridicat şi şi-a luat haina pe el, trecând nota în contul tatălui său.

Iris s-a ridicat la rândul ei, deşi în privire îi revenise umbra aceea de îngrijorare. A strâns din buze în timp ce işi îmbrăca trenciul, de această dată închizându-i bine toţi nasturii.

— Presupun că asta-i tot, atunci? La întrebat.

Pe Roman îl ucidea faptul că nu o putea privi în ochi. Că trebuia să se poarte de parcă pentru el nu ar fi fost decât o fostă colegă. A tras adânc aer în piept, simţind o undă de lavandă. Ştia că e mireasma pielii lui Iris, parfumată de săpunul pe care îl folosea.

— Asta-i tot! i-a răspuns sec. Să ai o zi bună, Winnow!

Roman i-a întors spatele lui Iris şi a plecat, trântind cu atâta forţă uşa de la cafenea, că aproape i-a desprins clopoţelul de deasupra.

A pornit cu mâinile în buzunare, strânse în pumni, până când oraşul La înghiţit cu totul.

Iris se uita la spatele lui Roman, care se îndepărta.

Se simţea de parcă inima îi fusese străpunsă între coaste. De parcă, dacă şi-ar fi strecurat mâna sub haină şi sub pulover şi şi-ar fi atins carnea, degetele i s-ar fi pătat de sânge.

Vraja aceasta întunecată a fost întreruptă de chelner, care începuse să strângă vesela.

— Mă scuzaţi, domnişoară!

— Ah, vă cer iertare!

Iris i-a zâmbit vag şi s-a tras din calea lui, dar mintea ei era ca un stup care zumzăia de gânduri. Şi-a strecurat mâna în buzunar şi a pipăit din nou colţul plicului. Apoi s-a întors şi a străbătut holul înclinat, îndreptându-se spre baie.

Era goală, iar Iris a încuiat uşa în urma ei.

A coborât capacul de la toaletă cu o grimasă şi s-a aşezat pe el, scoţând scrisorile în lumina slabă. S-a uitat la amândouă, neştiind pe care să o aleagă. Cea albastră, cu numele ei scris caligrafic – Iris E. Winnow sau cea simplă, cu scrisul drag al lui Roman – Iris a mea – pe faţă.

întotdeauna preferase să audă mai întâi veştile rele, aşa că a desfăcut plicul albastru.

Draga Iris E. Winnow,

Mărturisesc că nu auzisem de tine, nici nu fusesem interesat de viitorul tău în jurnalism până la cel mai recent articol al tău din Tribuna de Cernealã, care m-a mişcat profund. larta-mă că în *toată acea perioadă* te-am trecut cu vederea! în toţi aceşti ani, am descoperit că cele mai preţioase lucruri sunt adesea luate de bune şi că tindem să lăsăm roata timpului să se învârtă înainte atât de repede, încât nu putem distinge fiecare detaliu care alcătuieşte întregul. Ratăm o mulţime de oportunităţi, apoi, zeci de ani mai târziu, ne întrebăm ce-ar fi putut să fie.

Nu aş vrea să treci şi tu prin acelaşi lucru – este o flacără perenă pe care o văd arzând în neamul muritor şi sper că vei învăţa din

înţelepciunea mea. Pentru că eu ti-as oferi lumea refăurită dacă ai

avea curajul să întinzi mâna şi să o revendici. O scriitoare aşa cum eşti tu, cu vorbe precum fierul şi sarea, ar putea schimba cursul timpului însuşi dacă ar avea sprijinul potrivit.

Vino şi scrie pentru mine! Vino şi scrie despre lucrurile cele mai importante! Lucrurile peste care se trece adesea cu vederea şi cele care bântuie dincolo de suprafaţa a ceea ce vedem. Alătură-te mie şi forţelor mele, şi vom construi o lume mai puternică deasupra, una a vindecării şi a refacerii! Una a dreptăţii pentru rănile vechi. Mi-ar plăcea să-ţi ascult ideile la o întâlnire faţa în faţă. Aş vrea să descopăr ce alte cuvinte se ascund în mintea asta a ta şi cum le-am putea folosi ca să cizelăm lumea din jurul nostru şi să o ajutăm să pătrundă într-o eră nouă, divină.

Gândeşte-te la propunerea mea! Vei şti când să- mi dai răspunsul tău.

Dacre
Subpământeanul
Comandant suprem

Iris a expirat tremurător şi a lăsat scrisoarea în poală.

A rămas amorţită o vreme, holbându-se la un tablou care atârna strâmb în perete. Cuvintele lui Dacre îi inundau gândurile, îmbibând totul, până când Iris a simţit că este gata să se afunde într-o mlaştină.

— Mai târziu! a şoptit, împăturind scrisoarea lui Dacre înapoi în plicul ei. Mă

ocup mai târziu de asta.

Era o idee proastă să amâne ceva ce avea să se preschimbe într-un monstru mai puternic odată cu trecerea timpului. Hrănit parcă de indecizia şi teama ei.

îi rămăsese însă biletul de la Roman. L-a ridicat şi a admirat scrisul de mână înainte să-l dcspăturca scă. Avea mâinile umede şi inima ii bătea atât de puternic, încât avea impresia că urma să i se smulgă din piept, să se elibereze răzbind prin os, muşchi şi vene.

Prefera să primească mai întâi veştile proaste, iar scrisoarea lui Dacre fusese unul dintre cele mai sinistre lucruri pe care le citise vreodată. însă, după întâlnirea pe care o avusese cu Roman, şi biletul lui putea fi ceva îngrozitor. Ceva pentru care nu era pregătită, aşa cum nu fusese pregătită nici să-i audă vocea la telefon, prin urmare Iris a închis ochii, temându-se să-i citească cuvintele.

„Arăţi exact aşa cum mi te aminteam" îi spusese cu nici jumătate de oră în urmă.

A tras adânc aer în piept, până când a simţit că îi ard plămânii. Abia apoi a deschis ochii şi a citit:

Dragă Iris,

Ştiu că ai o mie de întrebări. Te întrebi de ce te-am invitat la ceai, de ce mă aflu în Oath în primul rând şi de ce nu ţi-ain scris mai înainte ca să te anunţ că vin în vizită. Îţi pot răspunde, insă trebuie sd *o fac doar în persoană, când nu vom mai fi urmăriţi. Când ne vom afla într-un loc intbn* şi *sigur.*

Mă aflu în oraş doar pentru o noapte, iar

mai apoi va trebui să mă întorc la postul meu. O singură noapte, pe care mi-ar plăcea să o petrec cu tine.

Va trebui să te strecor pe ascuns în casa mea, desigur. Să fii pregătită pentru cățărări! Ştiu că este riscant să îţi ccr să vii noaptea la mine. Dacă vei putea însă... să ştii că gardul moşiei tatei are o spărtură în extremitatea de nord-vest a grădinii. Vino dinspre strada Derby – e o potecă între casele de la numărul 1345 şi 1347 – şi vei vedea unde este slăbit gardul, chiar sub un stejar! Locul este ascuns aproape cu totul de mărăcin iş, dar, dacă vei căuta cu atenţie, vei descoperi poteca. Te aştept acolo la zece şi jumătate, când se ridică luna pe cer.

Cu
drag,
Kitt

P.S. O notă finală de la Roman din viitor, pentru că ştiu că asta este ceea ce voi simţi în clipa în care mă voi îndepărta de tine: pe zei, arătai minunat la ceai! Aş vrea să te duc în toate locurile care îţi sunt dragi în acest oraş şi apoi dincolo de el. Gândeşte-te la aceste locuri! Fă-mi o listă! Vom merge oriunde îţi doreşti. Vom merge împreună, când se sfârşeşte războiul.

Ajunsese la sfârşitul scrisorii. Nu prea mai reuşea să citească ultimele cuvinte din cauza lacrimilor care-i năpădiseră ochii.

Cineva a bătut cu putere în uşă. Zgomotul a readus-o în prezent: stătea pe capacul unei

toalete, iar prin pereţi se auzeau zgomotele înăbuşite ale cafenelei. A tras apa, dându-i astfel de ştire persoanei de afară că e gata să iasă, pentru că vocea îi răguşise.

S-a ridicat şi a vârât scrisorile înapoi în buzunar. S-a spălat pe mâini în chiuvetă, privindu-şi reflexia în oglinda pătată.

Nu avea de gând să trăiască cu frica în sân. Nu avea să împlinească premoniţia persuasivă pe care Dacre o făcuse pentru viitorul ei.

Nu conta câţi ani aveau să treacă sau ce o aştepta. Nici ce urma să aducă sau să-i răpească războiul.

Nu avea să se piardă niciodată în iluzia lui ce ar fi putut să fie.

*341

Ora unsprezece şi doisprezece minute

Roman nu ştiuse că în Oath se instalase o nouă gardă şi că acum stingerea se dădea la apusul soarelui. Aflase abia atunci când îi spuseseră părinţii lui, în timpul unei cine foarte stânjenitoare. Acum o aştepta pe Iris în întuneric, sub crengile stejarului, ora fiind aproape zece şi jumătate, iar grijile îl împresurau ca razele lunii ce alunecau pe pământ şi transformau tufişuri nevinovate în umbre monstruoase.

Fusese o zi cu totul stranie şi Roman se simţea aproape de parcă ar fi văzut-o pe Iris la cafenea cu săptămâni în urmă, nu cu doar câteva ore. Era o amintire care în mintea lui căpătase deja tonuri sepia. După ce o lăsase la Gould însă, umblase prin oraş până când emoţiile i se răciseră precum tăciunii şi putuse să gândească din nou limpede.

îşi adusese aminte de harta cu drumurile desenate la repezeală şi de clădirile care ar fi putut găzdui uşi magice. Locuri pe care armata lui Dacre ar fi putut să le folosească pentru a invada oraşul. Harta era la el în buzunar – avea de gând să i-o înmâneze lui Iris în acea noapte –, şi, chiar dacă voise s-o

scoată şi să o compare cu ce vedea pe stradă, nu o făcuse, presimţind ca Val îl urmărea în continuare. în plus, se prefăcuse că se plimbă fără vreun scop anume când adevărul era că cerceta strada şi clădirile care duceau spre proprietatea tatălui său.

îşi dorise să petreacă timp alături de bunica şi de mama lui, şi se înfăţişase la poartă, ciocănind în uşa de un roşu intens de parcă nu ar fi trecut mai devreme pe acolo. Marna lui se arătase încântată: îl strânsese cu putere în braţe, îi mângâiase părul şi îl trăsese după ea în seră, care era locul ei preferat din întreaga casă, pentru că dădea spre grădini şi spre micul mormânt al lui Del. în primul rând însă, Roman fusese şocat să vadă că tatăl lui părea uşurat să-l vadă.

— Cât timp stai? îl întrebase domnul Kitt, pufăind din ţigară.

Fumul îi gâdila nările lui Roman. încercase să nu-l tragă prea adânc în piept, simţind cum i se usucă plămânii.

— Plec mâine, la prima oră. Dar rămân aici în seara aceasta. în vechea mea cameră, dacă nu vă deranjează.

— Bineînţeles că nu! exclamase doamna Kitt, împreu- nându-şi mâinile. Ne vom bucura de o cină frumoasă în familie. Ca pe vremuri, dragul meu!

Nu era ca pe vremuri. Nu aveau cum să se mai întoarcă acele zile, oricât ar fi tânjit după ele sau ar fi încercat să se păcălească singur că timpul putea fi dat inapoi ca un ceas. Roman zâmbise doar, iar atunci când mama lui ceruse să se aducă ceai şi fursecurile lui preferate, mâncase din nou de parcă ar fi

avut burta goală.

La cină se aşteptase la întrebări pentru care nu putea oferi răspunsuri complete. „Unde ai fost, de ce nu ne-ai scris, spune-ne mai multe despre ceea ce faci!” După cum fusese instruit, dăduse răspunsuri vagi, însă băgase de seamă două lucruri stranii în timpul mesei.

Unul dintre acestea era prezenţa căţelului bunicii. Faptul că i se permitea să stea în salon îi spunea lui Roman că tatăl lui începuse să se înmoaie, pentru că mai înainte bunicii nu i se îngăduise să aducă niciunul dintre animalele ei de companie în acea aripă a casei. Căţelul rămăsese însă, tăcut şi ascultător, în spatele scaunului bunicii, până când în încăpere adiase o pală rece de vânt.

Cristalele candelabrului de deasupra se loviseră unele de altele cu un clinchet. Podeaua de lemn de sub covor scârţâise. Roman văzuse cum se formează cercuri concentrice în paharul cu vin, de parcă înăuntru ar fi căzut o piatră invizibilă.

Căţelul bunicii lătrase.

— Henrictta, fă câinele ăla să tacă odată! se răstise domnul Kitt, înroşindu-se în obraji.

Bunica îşi dăduse ochii peste cap – ca era singura care îşi permitea astfel de gesturi sfidătoare în prezenţa domnului Kitt – şi îşi lăsase şerveţelul pe masă.

— Theodore, linişte!

Theodore se oprise din lătrat, dar Roman băgase de seamă că nasul câinelui era îndreptat spre peretele dinspre est. Peretele pe care se afla şi salonul.

Roman îşi întorsese atenţia la farfurie. Cineva folosise uşa dintre lumi. Se întrebase

dacă era Val, care se arăta astfel mulţumit de comportamentul lui Roman.

— în casa asta trage rău curentul zilele astea, murmurase bunica şi îi aruncase o fărâmă de şuncă animăluţului ei de companie.

— Hmm! mormăise domnul Kitt, privindu-l în ochi pe Roman pe deasupra sfeşnicelor cu lumânări.

Făcuseră schimb de priviri cu subînţeles. Roman se întrebase dacă tatăl lui avusese curajul să păşească în lumea subpământeană sau dacă era doar o gazdă primitoare pentru Dacre şi îi permitea Iui Val să vină şi să plece după cum îi poftea inima.

Nici zece minute mai târziu, când servitorii aduceau al treilea fel de mâncare, se petrecuse un al doilea lucru straniu.

Un bărbat pe care Roman nu 1 mai văzuse niciodată se strecurase în sufragerie şi se apropiase de tatăl lui.

Omul se aplecase şi îi şoptise ceva domnului Kitt. Era un bărbat scund şi îndesat, care purta o haină închisă la culoare, cu gulerul ridicat în sus, ca să-şi ascundă gâtul. Urechea stângă părea definitiv umflată, lucru care-i trăda trecutul de boxer, şi avea o cicatrice pe maxilar.

Roman nu zisese nimic cât urmărise interacţiunea scurtă dintre cei doi bărbaţi, surprins că tatăl lui nu era furios că fusese întrerupt la masă. Ceea ce îi şoptise bărbatul îl mulţumise cu siguranţă, pentru că fruntea i se descreţise şi dăduse din cap.

La fel de brusc şi de neaşteptat pe cât venise, omul şi plecase. Ieşise pe uşa din faţă în amurg, şi Roman îl fixase cu privirea pe tatăl lui până când acesta nu mai avusese ce

face şi îl privise în ochi.

— Cine era? întrebase Roman cu asprime.

Tatăl lui nu răspunsese imediat, sorbind mai întâi prelung din paharul cu vin.

— Un asociat de-ai mei.

— Un asociat?

— Da. Ai ceva de spus în această privinţă, Roman?

Roman îşi muşcase limba. Bărbatul era ceva mai mult decât un simplu asociat şi prezenţa lui îi făcuse pielea de găină.

— îl ajută pe tatăl tău să se ocupe de afaceri, Roman! îi spusese mama lui cu glasul acela vesel al ei. Numele lui este Bruce. Uneori ni se alătură la ceai.

— Halal pază! mormăise bunica lui în barbă.

— Pază? repetase Roman.

îi alunecase un fior pe şira spinării şi se întrebase daca tatăl lui avea o aşa relaţie cu Dacre că simţea nevoia unei gărzi de corp. Apoi se gândise la Iris, care avea să se strecoare în grădina din spate în acea seară să se întâlnească cu el.

— Păzeşte proprietatea?

Domnul Kitt chicotise.

— Nu. Deşi nu văd de ce te-ar interesa asta, fiule. Niciodată nu te-au interesat prea mult problemele de familie, nici casa aceasta pe care o vei moşteni.

O înţepătură. Roman se înroşise şi se hotărâse să lase lucrurile aşa, însă mama lui amintise de Cimitir şi ţinuse să spună cât de recunoscătoare le era acelor cetăţeni anonimi care se străduiau să ofere siguranţă oraşului Oath. Cimitirul, care instaurase cu forţa o

stare de asediu strictă! Când Iris se pregătea să se aventureze pe străzile întunecate ca să se întâlnească cu el!

După ce fusese servit ultimul fel, Roman îi înmânase tatălui său scrisoarea, cu stomacul ghem, şi se scuzase pentru restul serii.

Ajunsese la jumătatea scării când domnul Kitt îl strigase din foaier.

— Fiule, ştii când ne vei vizita din nou?

Roman se oprise în loc.

— Nu, domnule.

Domnul Kitt dăduse din cap, mijind însă ochii.

— Trebuie să fie foarte mulţumit de tine dacă ţi-a permis să te întorci acasă pentru o noapte.

Roman strânsese din dinţi. Da, făcuse multe pentru Dacre. Toate acele cuvinte pe care le bătuse la maşină pentru el! Toată propaganda!

Gândul la asta îl îmbolnăvea.

— Asigură-te că-i rămâi în graţii! şoptise domnul Kitt. Cel puţin încă o vreme.

Ultimele cuvinte îl urmăriseră pe Roman până în capătul scărilor. Familia lui se amestecase în planurile unui zeu, şi nu ştia cum aveau să se desprindă după terminarea războiului. Dacă Dacre câştiga... aveau să-i rămână pe veci supuşi. Iar daca cea care câştiga era Enva... cei din familia Kitt aveau să fie consideraţi trădători.

Roman se strecurase în camera lui şi încuiase uşa. Se sprijinise apoi de ea şi se uitase la ceas.

Era abia nouă şi jumătate.

Mai avea o oră la dispoziţie până când urma

să ajungă Iris. Se dezbrăcase, intrase în baie şi dăduse drumul la duş.

Lăsase apa fierbinte sa-i lovească pieptul până când pielea începuse să pară ca arsă. Se frecase cu un săpun parfumat, cu miros de pin, şi îşi spălase parul. I se încreţiseră buricele degetelor când oprise în sfârşit apa şi începuse să se usuce. După ce şterse oglinda de abur, îşi pieptanase părul negru pe spate şi se bărbierise, apoi îşi cercetase reflexia în oglindă.

Arăta slăbit şi mult mai învârstă decât era.

»

îşi ferise privirea, pulsul accelerandu-i-se când verificase din nou cât e ceasul. Aproape zece fix.

Ieşise din baie şi se îndreptase spre şifonier. Se îmbrăcase cu cele mai bune haine, prinzandu-şi nasturii de la manşete în dreptul cotului, iar gâtul lăsându-l dezvelit. Luase pe el o pereche nouă de pantaloni cu bretele din piele şi se incălţase cu nişte ghete purtate care aveau să-l ajute să se mişte fără să facă zgomot.

Se aşezase apoi pe marginea patului şi începuse să-şi legene picioarele, aşteptând.

Când se făcuse în cele din urmă zece şi douăzeci, se ridicase şi deschisese fereastra. Mai făcuse asta în câteva rânduri, pe când era mai mic, şi încântarea că sfida regulile tatălui său fusese mai dulce ca o bomboană. După moartea lui Del însă, Roman renunţase la astfel de lucruri, vina strângându-l de gât ca o fantomă.

Ieşise însă cu uşurinţă pe acoperiş, membrele sale amintindu-şi vechile mişcări. Se trăsese spre margine, unde o împletitură

din nuiele era prinsă de colţul casei şi răspândea parfumul florilor căţărătoare. Coborâse pe ea, răsuflând uşurat când tălpile ii atinseseră iarba.

Păşise la adăpostul umbrelor, asigurându-se că rămâne tăcut şi plecat, şi se oprise de câteva ori ca să cerceteze împrejurimile. Căuta orice urmă de Val. Orice urmă a lui Bruce, asociatul tatălui său. împrejur adia insă doar briza blândă şi se vedeau florile proaspăt înflorite. Sălciile, păducelul şi cireşii. Tufişurile perfect toaletate şi unduirea câtorva ierburi viclene.

Roman îşi văzuse de drum şi ajunsese la locul stabilit pentru întâlnire. Aşteptase, păşind peste rădăcinile copacilor. încercase să-şi distragă atenţia rememorând iar şi iar evenimentele zilei. Dar îsi tot verifica ceasul de
la mână în lumina lunii, cu îngrijorarea strânsă ghem în piept.

Acum era şi cincizeci şi nu se vedea nici urmă de Iris.

Până la urmă, a început să se simtă atât de agitat, că a trebuit să stea jos. A tuşit până când a simţit usturimea durerii şi în ochi i-au izvorât lacrimi. Şi-a închis
pleoapele, conccntrându-se asupra respiraţiei. A respirat încet, adânc şi măsurat.

Şi-a verificat din nou ceasul, neputând să se controleze. Era unsprezece fără doua minute.

Cât să aştept până să mă dau bătut?

Problema era că nu-i plăcea să se dea bătut, iar pe Iris ar fi aşteptat-o toată noaptea. Până când luna avea să apună şi să răsară soarele, topind toate stelele. Până când nu avea să

mai aibă de ales, urmând să se întoarcă la uşa salonului.

Ceasul arăta unsprezece şi douăsprezece minute când a auzit în cele din urmă o crenguţă trosnind.

S-a ridicat în picioare. A mijit ochii în întuneric, grijile dizolvându-i-se atunci când a recunoscut silueta lui Iris înaintând prin mărăcinişuri.

— La naiba, Kitt! a şoptit ea. Nu glumeai când ai zis de spini!

Roman a zâmbit în întuneric. A prins-o de mână şi a tras-o din tufiş, călăuzind-o spre el, atât de aproape, că-i simţea respiraţia. Lumina lunii i se revărsa pe chip, reflectându-i-se în ochi precum stelele.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Winnow! i-a spus, privind cum ii înfloreşte un zâmbet pe buze.

îi trezea un sentiment de încântare ce-i aducea aminte de trecut, de zilele în care se oprea în dreptul biroului ei şi o tachina.

— Aş da orice să ştiu ce gândeşti în clipa asta şi ce am făcut ca să merit o aşa privire din partea ta!

— Am venit să revendic favoarea pe care mi-o datorezi, a replicat Iris. Cea pe care mi-ai promis-o pe un pervaz, undeva departe, foarte departe de acest loc.

Roman aşteptase această clipă. De câte ori nu stătuse singur şi neajutorat în patul lui, în întuneric, bântuit de dor?

Şi-a împletit degetele în părul lui Iris şi s-a aplecat, lipindu-şi gura de a ei.

35

Nu mă uita

Avea aceeaşi aromă pe care Roman şi-o amintea. Aceea a zahărului într-o ceaşcă cu ceai tare. Lavandă. Primele raze de soare ale răsăritului. Ceaţa pe calc să se împrăştie într-o luncă.

Roman i-a cuprins chipul, mângâindu-i obrajii îmbujoraţi în timp ce gura lui o întâmpina pe a ei. I-a scăpat un geamăt când limba lui Iris a alunecat pe-a lui. Iris însemna pentru el tot ceea ce era familiar, tot ceea ce îi era drag, însă a simţit fiorul a ceva nou şi neaşteptat atunci când fata i-a muşcat buza de jos. O tachinare, o provocare. Era o latură a ei pe care ardea de nerăbdare să o exploreze şi să o memoreze.

O dorinţă dureroasă i s-a răspândit în tot trupul când a simţit cum îl apucă de cămaşă, trăgându-l mai aproape. Roman a condus-o spre copac, lipindu-i spatele de el, în vreme ce picioarele i se afundau printre rădăcinile încâlcite.

Respiră! şi-a poruncit, şi s-a străduit să-şi desprindă gura de a ei. între trupurile lor nu mai exista spaţiu, şi Roman s-a aplecat mai jos, plimbându-şi buzele în pe gâtul ei, până la adâncitura claviculei.

— Roman, a şoptit Iris.

Vocea ei era răguşită. Chinuită. Roman şi-a dat seama că nu o lăsa să respire, pentru că îi apăsa cu putere trupul de copac, de parcă amândoi erau pe cale să devină nemuritori, împletindu-se cu ramurile arborelui, ca într-un mit.

— îţi fac rău? a întrebat-o, retrăgându-se, cu respiraţia tăiată.

Iris şi-a înfipt unghiile în spatele lui, păstrându-l aproape.

— Nu. Vezi lumina? Acolo, printre crengi?

Roman a aruncat o privire în spate, înlemnit de groază. îşi îngăduise să uite, pentru o clipă doar, unde se aflau. Lumea în care trăiau. Aşa cum îi spusese Iris, un felinar răspândea lumină, străbătând proprietatea vecină. Roman s-a întrebat dacă era Bruce, deşi adevărul era că nu voia să afle.

Şi-a întors atenţia la Iris. Jumătate de chip îi era ascuns în întuneric, însă ochii îi străluceau, blânzi, aşteptând.

Nu suntem în siguranţă aici, şi-a zis Roman şi a prins- o de mână. Vâlvătaia care-i aprinsese sângele se potolise, deşi încă-i simţea căldura până în măduva oaselor. Erau tăciuni care aşteptau să fie reaprinşi.

— Vino cu mine! i-a cerut lui Iris, deschizând calea.

Altădată, într-o altă lume, în care zeii nu s-ar fi trezit nicicând, Roman ar fi condus-o pe Iris prin grădină şi i- ar fi arătat toate locurile lui preferate şi toate colţişoarele care ascundeau amintiri dragi. Lumea aceasta putea exista însă doar în vise, aşa că i-a strâns braţul lui

Iris, atât de cald faţă de pielea lui rece, şi a condus-o grăbit printre umbre, înapoi spre lumina familiară a casei.

Au reuşit să urce pe împletitura din nuiele şi au traversat acoperişul, strecurându-se apoi în dormitorul lui Roman. Lui Roman i se tăiase respiraţia şi nu voia ca ea să bage de seamă. Şi-a acordat o clipă ca să-şi revină, ocupându-se de fereastră» pe care a închis-o, trăgând apoi draperiile. Abia atunci, după ce a simţit că sunt ascunşi bine, intr-un loc sigur în care niciun zeu nu avea să-i găsească, s-a întors şi a privit-o pe Iris, care îi cerceta dormitorul.

Nu a fost surprins să vadă că se îndreaptă mai întâi spre biblioteca lui, cu buzele întredeschise. Iris a mângâiat cu drag cotoarele aurite, făcându-l să-şi dorească să i le dăruiască ei pe toate.

— Ce mai bibliotecă! a spus Iris, aruncându-i o privire piezişă. Câte dicţionare ai pe rafturile astea?

— Şase doar.

— „Doar”?

— Jumătate le-am moştenit.

— Ah, îmi amintesc acum! O parte dintre aceste cărţi au fost ale bunicului tău.

Roman a dat din cap, urmărind-o cum se îndreaptă spre dulap.

— Deci pe aici au ajuns mai întâi scrisorile mele la tine! a zis Iris, deschizând uşa cioplită.

— Aha! Scrisorile făceau atâta mizerie pe jos, că n-am avut încotro şi a trebuit să citesc ce ai scris.

— Toate cuvintele acelea cu muchii

ascuţite! Toate acele gânduri care mi se păreau prea greu de rostit cu voce tare!

Iris a făcut o pauză ca să cerceteze hainele dinăuntru, apretate şi aranjate după culoare.

— Sunt surprinsă că nu ai fugit de mine atunci.

Poate că fusese ceva din tonul ei, ori poate că de vină fuseseră cuvintele pe care nu le rostea, dar pe care Roman putea oricum să le audă, ascunse în cadenţa respiraţiei ei. Sau poate că era vulnerabilitatea ei pâlpâitoare, de parcă şi-ar fi scos în faţa lui o piesă dintr-o armură de oţel.

— Din contră, a răspuns Roman. Cuvintele tale nu au făcut decât să mă apropie de tine.

Iris a rămas tăcută câteva clipe, apoi a spus:

— S-ar putea să fiu nevoită să împrumut una.

— Ce să împrumuţi?

— Una dintre cămăşile tale, în care să dorm. Deşi patul tău e cam îngust. Un pat de o persoană, din câte- mi dau seama.

Roman a făcut un pas spre ea. Apoi l-a făcut şi pe al doilea, şi tot aşa, până când a putut să-i numere pistruii de pe nas.

— Credeam că ştii asta despre mine de pe când lucram la *Gazetă,* Winnow.

— Am aflat multe lucruri despre tine în acel birou, a replicat Iris, ridicând din sprânceană. Va trebui să fii mai clar.

Roman s-a lăsat în jos, cu gura plecată spre a ei. A privit cum trage adânc aer în piept şi cum i se întredcschid buzele, însă a şoptit doar:

— îmi plac provocările.

— Spune-i pe nume, atunci!
— încăpem amândoi în patul meu.
— Dacă zici tu, Kitt!

înainte ca Roman să se poată întinde ca să o sărute, Iris s-a strecurat pe lângă el. Dar Roman a simţit când trenciul ei i-a atins braţul, lăsându-i pielea de găină. S-a întors şi a văzut-o păşind agale spre patul lui, pe marginea căruia s-a aşezat ca să vadă cât e de moale.

— întotdeauna am visat să dorm pe un nor! a zis ea şi s-a întins, părul revărsându-i-se pe pernă.

— Primeşte aprobarea ta? a tachinat-o Roman.

— Da. Şi tu încă nu ştii asta despre mine, dar fur pături.

Roman a zâmbit, urmând-o la capătul patului.

— Ba o ştiu din experienţă.

Din noaptea în care am fost al tău.

Şi-o amintea. Noaptea de dinainte să se năruie lumea. Fuseseră împreună» insă într-un întuneric absolut. Nu avuseseră decât atingerea pielii şi mâinile, gurile şi numele lor. Se descoperiseră unul pe altul încet, pe un pat improvizat din pături.

Roman a privit-o pe Iris acum, îmbrăcată cu pulover, fustă şi cu trenciul prîns în talie cu curea. Cu şosete până la genunchi. Cu ghete acoperite de praf. în acea clipă nu i se părea reală, şi s-a întrebat dacă şi-o închipuie, aşa cum o tăcuse în nenumărate rânduri în trecut. Când îşi imagina cum ar arăta în patul lui.

— Vino lângă mine! i-a şoptit Iris.

Roman s-a lăsat încet pe pat, simţind cum se afundă salteaua sub greutatea lui. Iris s-a întors pe o parte ca să- 1 privească drept şi şi-a strecurat un picior printre picioarele lui, încolacindu-i-l în jurul gleznei. Dintr- odată, Roman simţea că nu mai are cuvinte, de parcă i le-ar fi topit căldura corpului ei pe toate, însă tăcerea aceasta era confortabilă. A savurat-o, urmărind-o pe Iris cu atenţie.

Ea a început să-i traseze conturul feţei cu degetele. Arcuirea sprâncenelor, ascuţimea maxilarului, colţul buzelor.

— Arăt la fel cum îti aminteai? a întrebat-o.

Era o întrebare caraghioasă, pentru că fuseseră despârţiţi doar câteva săptămâni. Nu ani întregi. Dar Roman se întreba dacă Iris poate să simtă schimbarea care se petrecuse sub pielea lui. Dacă-i simte rănile şi fisurile. S-a întrebat dacă avea să îmbrăţişeze părţile acestea frânte din el sau dacă ele aveau s-o îndepărteze.

— Da.

Iris i-a atins adâncitura gâtului, făcându-l să tremure.

— Dar eu?

Roman i-a întors mângâierile, atingându-i nasul şi trasându-i conturul buzelor. Buclele din păr. Genele negre, răsucite. Şi a simţit că şi ea se schimbase mult. Nu mai erau aceiaşi oameni care fuseseră atunci când făcuseră schimb de jurăminte. Asta nu facea decât să o dorească şi mai mult, şi degetele i-au alunecat pe corpul ei, amintindu-şi arcuirea coastelor.

— Da, i-a răspuns.

Mâna lui Roman a alunecat mai departe,

până la şold, oprindu-se doar când degetele sale au dat de ceva ascuns în haină.

Roman a făcut o pauză.

— Ai o carte în buzunar?

— Vezi şi singur!

Asta a şi făcut, scoţând volumaşul verde din haină. Pe copertă era lucrată în relief o pasăre, însă atenţia lui Roman a fost distrasă de plicul albastru ascuns între pagini. L-a recunoscut cu o tresărire. Cu inima îndoită, a scos scrisoarea de la Dacre dintre pagini şi a aşezat cartea pe pat, între ei.

— Ce ţi-a spus? a întrebat Roman cu voce gravă.

Iris s-a ridicat. Clipa lor de intimitate se spulberase, de parcă Dacre însuşi s-ar fi strecurat în încăpere. îi urmărea, ca o umbră, într-un loc care până acum li se păruse sigur.

— O poţi citi, i-a răspuns Iris blând.

Roman nu a rezistat impulsului, grijile şi furia fiind mai puternice.

în timp ce stătea aplecat asupra cuvintelor lui Dacre, Iris s-a ridicat din pat. Până a terminat Roman de citit, ea îşi scosese ghetele şi haina. Lui Roman i se zbătea pulsul în vene.

— El crede că tu eşti o pasăre pe care o poate prinde şi închide într-o colivie, a zis, ridicându-se de pe pat, cu hârtia foşnindu-i în pumn. O pasăre care ar trebui să cânte doar pentru el. Urăsc faptul că încearcă să te ademenească!

— Mărturisesc că este iscusit cu vorbele.

Iris i-a întâlnit privirea lui Roman. Expresia de pe chipul ei nu putea fi citită.

— Şi, dacă nu aş fi ştiut cine este cu

adevărat, poate că m-ar fi păcălit. Am însă un răspuns pentru el. M-am gândit la asta în cea mai mare parte a zilei.

— Şi care este răspunsul tău?

Iris a traversat încăperea şi s-a aşezat lângă Roman, glezna lângă gleznă, ochi în ochi, şi a desprins scrisoarea lui Dacre din mâna lui, înclinându-şi sfidător bărbia.

— Nu mă va avea niciodată! i-a spus ea.

Roman a privit-o vrăjit cum rupe în bucăţele scrisoarea zeului.

Iris nu a pierdut nicio clipă şi a păşit spre baie. O secundă mai târziu, Roman a auzit apa de la toaletă fiind trasă. Şi-a imaginat cerneala lui Dacre disipându- se în apă. Dezintcgrându-se în drumul ei pe ţeava canalizării.

— Bine, Kitt! i-a spus Iris când şi-a făcut din nou apariţia în dormitor, după care şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a rezemat de rama uşii. Trebuie să vorbim!

— Despre ce? a întrebat-o Roman, surprins de cât dc răguşit îi sunase glasul.

— Despre cât de marc este baia asta! a exclamat ea. în viata mea nu am văzut vreodată un dus ca al tău.

— Ţi-ar plăcea să-l şi încerci?

— Chiar da!

Roman a zâmbit şi a trecut pe lângă ea în baie. Plăcile de gresie albe şi negre au lucit când a deschis uşa de sticlă de la duş şi a dat drumul la apă. Apa a început să curgă în cascadă din tavan, învăluindu-i intr-un abur seducător.

— Pe raftul de acolo avem săpun şi şampon, i-a spus lui Iris, potrivind temperatura. Mă duc să-ţi aduc un prosop...

Mâna lui Iris, care coborâse pe braţul lui, l-a făcut să se răzgândească. Roman s-a întors spre ea şi i-a privit părul lucind de abur. Şi-a ridicat încet mâna spre bretelele din piele şi le-a lăsat să-i alunece de pe umeri. Nu mai respira; inima părea să-i stea prinsă în chingi, înjunghiindu-l în adâncul pieptului. De parca ar fi fost legat de fiecare mişcare a lui Iris, de fiecare vorbă a ei.

Iris a început să-i deschidă nasturii cămăşii, dar s-a oprit la jumătatea drumului, prinzându-şi buza între dinţi.

Roman s-a încordat, întrebându-se dacă pielea lui palidă o tăcea să ezite. Dacă avea să meargă mai departe şi să-i vadă până la urmă toate unghiurile ascuţite.
Abdomenul supt. Coastele ieşite prin piele. Cicatricile care i însemnau piciorul. Trupele lui Dacre nu aveau niciodată destulă mâncare şi foamea devenise un
>
însoţitor nelipsit pentru Roman. Iar cicatricile? Erau o hartă pe care o străbătuse cu vârful degetelor de nenumărate ori în orele lui de singurătate şi pustiu.

Ruşinea i s-a ridicat ca un nod în gât. Şi o altă emoţie, pe care nu o putea descrie, l-a făcut să roşească. Era pe cale să-i strângă mâna lui Iris când ea a spus:

— Mi-am dat seama de ceva! Tu ai făcut deja baie în seara asta, nu?

Roman a expirat zgomotos. Uşurarea i-a înmuiat oasele şi l-a făcut să se aplece mai aproape de ea.

— Da, dar pot să-ţi fiu alături, dacă vrei.

Iris a zâmbit. Ochii îi străluceau în timp ce degetele ei pricepute îşi continuau drumul,

desfăcându-i nasturii până în talie.

— Mi-ar plăcea, Kitt!

Cinci minute mai târziu, Roman avea palmele pline de şampon. Aerul se încălzise şi duşul era aproape ca un cuptor în vreme ce apa le aluneca grăbit pe trupuri în râuleţe. Iris însă tot muta mânerul pentru apă spre stânga, de parcă ar fi vrut să ardă ca focul.

Iar Roman, cu pielea roşie ca racul, ar fi lăsat-o să facă orice.

— închide ochii! i-a cerut el.

Iris i-a închis, încreţindu-şi nasul, cu stropi de apă acoperindu-i chipul. A oftat când Roman a început să o spele pe cap, frământând şamponul până când a făcut spumă. îşi tot trecea degetele prin pletele ei, admirând cât de lungi şi de întunecate sunt ude. Un maro-închis, cu reflexe subtile de chihlimbar, precum mierea din flori de câmp.

— De aceea miroseai tu aşa bine la birou! a oftat Iris.

Roman a început să clătească şamponul, încântat sa o audă gemând.

— Miroseam?

— Curentul electric ar fi putut să se taie la solstiţiul de iarnă şi eu tot aş fi ştiut clipa exactă în care ai fi păşit la Gazetă. Te şi uram pentru asta!

Roman a rânjit, desenându-i pe spate cercuri cu bucata de săpun. Parfumul de conifere şi de iarbă proaspătă i s-a risipit pe umeri. Pe coloană, în jos.

— Şi uite unde te-a adus dispreţul tău!

— Aş fi râs dacă soarta mi s-ar fi dezvăluit în clipa aceea.

— Ştiu.

Iris a rămas tăcută. Apa cădea în continuare, umplând încăperea de un zumzet ameţitor, şi Iris s-a întors cu faţa la el. Privirea lui Roman a coborât, urmându-i linia corpului până la picioare, atenţia concentrându-i-se acolo.

Roman băgase de seamă când îi scosese şosetele. Că avea vânătăi şi julituri în genunchi. Nu îi spusese asta, dar o urmărise alergând pe pajiştea din Hawk Shire de la fereastra casei. Văzuse cu ochii lui, iară să-i vină a crede, cum evitase împuşcăturile. Cum lumina de la farurile unui automobil străpunsese întunericul, maşina ducând-o apoi de acolo.

„Fugi, Iris!”

Simţise acei kilometri ca pe o boală care i se răspândea în tot corpul. în sânge, în oase, în organe. Distanţa care descreştea ca luna de pe cer. îngrijorarea şi întrebările pe care şi le pusese despre locul în care se ducea şi dacă avea să o mai vadă vreodată.

A lăsat jos săpunul.

S-a lăsat în genunchi în faţa lui Iris, atingându-i cu degetele semnele acelea dureroase de pe piele. Ele îi spuneau că este puternică şi curajoasă, dar şi că e a lui. Sufletele lor nu se oglindeau, ci se completau – erau două constelaţii care ardeau alături.

„Vreau să mă vezi” îi scrisese el cândva. „Vreau să mă cunoşti.”

Şi-a lipit faţa de picioarele ei. I-a simţit vânătăile de parca ar fi fost ale lui şi i le-a acoperit de sărutări, simţind gustul pe care apa îl avea pe pielea ei. Sângele îi alerga în

vene, fierbinte şi grăbit. Avea o furtună de vară în ele, dar, în clipa în care Iris i-a atins părul, mintea i s- a liniştit.

Şi-a ridicat privirea spre chipul ei, îmbujorat şi cu ochi negri.

— M-am temut, a şoptit Iris.

— De ce?

— M-am temut că nu vom mai avea parte niciodată de un astfel de moment.

Roman şi-a înghiţit un nod. Ar fi putut să spună un milion de lucruri, dar şi-a dat seama că Iris tremură. Şi el la fel.

— Tremuri, a comentat el. E apa prea rece? Vrei să mă opresc?

— Zeilor, nul Mă gândeam doar cât de ciudat este. Daca te gândeşti cu câţi oameni ne încrucişăm drumurile în viaţă. Cum de cineva ca mine a întâlnit pe cineva ca tine! Şi dacă nu aş fi scris niciodată eseul acela şi nu l-aş fi trimis într-o doară la Gazetă... am mai fi fost aici?

— începi să-mi filosofezi, Iris?

— Nu pot să mă abţin, se pare. Scoţi la iveală tot ce e mai bun şi tot ce e mai rău din mine!

— în mod clar tot ce e mai bun! Dar ce e mai rău?

Iris l-a privit în ochi, cu stropii de apă alunecându-i pe bărbie ca nişte lacrimi. I-a mângâiat apoi părul din nou; o atingere delicată, care i-a înmuiat genunchii. Lui Roman nu puterea, nu teama sau magia ii puteau sfâşia inima, ci mâna ei, atingându-l cu adoraţie blândă.

— Iar răspunsul este da, apropo! a zis Roman şi i-a sărutat genunchiul. Te-aş fi găsit

oricum, chiar dacă nu ai fi scris niciodată eseul acela.
Apa calda s-a oprit trei minute mai târziu.

Roman a umblat la robinet, oprind duşul după ce apa rece s-a revărsat peste ei. Iris a oftat, fără să ştie dacă din cauza şocului provocat de frig sau pentru că Roman stătea în faţa ei. Şi a ridicat-o în braţe şi a purtat-o afară din camera de baie.

Roman nu îşi imaginase aşa noaptea, dar, atunci când Iris şi-a strâns picioarele în jurul mijlocului său şi l-a sărutat, a hotărât că, pentru întâia oară în viaţă, prefera să trăiască în prezent.

A dus-o pe Iris la pat şi a culcat-o în el. Respira greoi şi apa îi aluneca precum stropii de ploaie pe spate. Priveliştea pe care i-o oferea tânăra i-a alungat frigul din oase.

Felul în care îl privea de jos, cu ochi întunecaţi ca două luni pline, care-l atrăgeau ca mareele. Felul în care îl cuprindea, şoptindu-i numele cu buzele lipite de gâtul lui. în care se mişca în acelaşi ritm cu el, atât în lumină, cât şi în întuneric. Senzaţia pielii ei lipite de a lui; senzaţia că e dezgolit şi în acelaşi timp împlinit. în siguranţă, în plenitudine.

Iris îl vedea aşa cum o vedea şi el. Cu ochii larg deschişi, cu ochii larg închişi.

Cu stelele arzând credincios la fereastră, Roman nu se simţise nicicând mai sigur.

Ar fi putut să se trezească în cele mai adânci regiuni de pe tărâmul lui Dacre, pe cât de departe de lună şi de soare îl putea întemniţa divinitatea. Ar fi putut să se trezească fără să-şi mai amintească numele, ar fi putut să uite toate cuvintele pe care le

scrisese vreodată. Dar nu avea să uite nicicând parfumul pielii lui Iris, sunetul vocii ei. Felul în care ¡1 privise. îndrăzneala mâinilor ei.

Roman şi-a zis: Nu există magie pe pământ sau sub el care îmi va mai putea fura vreodată asta.

36

VIusafliL pe termen indefinit

IRIS VISA CĂ SE AFLĂ LA RESTAURANTUL REVEL. Stătea la bar, cu o limonada şi o carte în mână, urmărind-o pe mama ei cum serveşte la mese. Părea o zi ca oricare alta, o pagină desprinsă din trecutul ei, pentru că înainte de izbucnirea războiului mergea adesea la restaurant. înainte ca Aster să înceapă să bea mult. Asa şi-a dat seama că visează. Mama ei părea din nou plină de viaţă şi întreagă, gata să ofere un zâmbet şi să râdă, dând roată prin cafenea cu ochi strălucitori.

— încă o limonadă, Iris? a întrebat-o Aster, întorcându-se la bar prin spatele ei.

înainte ca Iris sa aibă ocazia de a-i răspunde, la radio a început un cântec care a inundat cafeneaua cu muzica melancolică a unei viori. Lui Iris i s-au ridicat imediat firele de păr de pe braţe. Revenise. Melodia care-i bântuia visele atunci când îi apărea mama ei.

— Mamă? a şoptit, aplecându-se peste bar. De ce aud cântecul acesta de fiecare dată când ne întâlnim intr-un vis?

Aster a aşezat pe masă un ibric cu cafea aburindă.

— Ştii cine a fost Alzane?

Schimbarea bruscă de subiect a iacut-o să tresară, dar a răspuns:

— A fost unul dintre ultimii regi din Cambria, înainte să cadă monarhia şi să fie numiţi cancelari.

— Da, dar povestea lui nu e doar despre asta. El a fost monarhul care a supravegheat mormintele divine. FJ i-a îngropat pe Dacre, Mir, Alva, Luz şi Enva, cu secole în urmă. Există un mit care a fost şters din istorie şi care a inspirat acest cântec de leagăn, menit să îi adoarmă pe zei. De atunci au apărut multe variante ale acestuia, dar puterea notelor rămâne, chiar dacă au fost uitate de mulţi.

Iris a meditat la cuvintele rostite de mama ei. Lumea din spatele ferestrelor localului începea să se întunece. Era pe cale să izbucnească o furtună. Stropi de ploaie alunecau pe sticlă, iar fulgerul lumina clădirile din depărtare.

— Nu cred că Enva a fost vreodată îngropată! a îndrăznit Iris să spună, lucru care a făcut-o pe Aster să strâmbe uşor din buzele rujate cu roşu. Cred că a făcut o înţelegere cu regele şi le-a cântat celorlalţi patru zei, adormindu-i, în vreme ce ea a rămas ascunsă în Oath.

— E o teorie îndrăzneaţă, dulceaţă! însă una care s-ar putea să aibă un sâmbure dc adevăr.

Iris asculta în continuare muzica, şi i s-a tăiat respiraţia în clipa în care zgomotul alb s-a intensificat şi visul a început să se

destrame. Disperată, s-a întins ca să o prindă pe Aster, dar mama ei fusese deja înghiţită de umbre. Localul a început să se învârtă, ferestrele cu geamuri de sticlă trosnind sub ameninţarea furtunii, până când presiunea a devenit de nesuportat.

Iris s-a trezit speriată.

O clipă mai târziu, şi-a dat seama că fusese trezită de o tuse; salteaua de sub ea se zgâlţâise pentru că Roman se întorsese pe o parte şi se ridicase în picioare. Cu privirea aţintită în întuneric, Iris l-a auzit încercând saşi înăbuşe un acces de tuse, urmat imediat de încă unul. Părea o tuse umedă şi dureroasă, care a facut-o să se ridice rapid în capul oaselor şi să se întoarcă spre el.

O rază de lună se strecurase printre draperii şi îi poleia trupul. Umerii palizi îi erau aplecaţi. Iris a putut să-i numere nodurile spinării când s-a aplecat după cămaşa aruncată pe podea şi a tuşit în ţesătură, înăbuşind sunetul.

— Kitt, a şoptit ea, trăgându-se spre marginea patului şi simţind podeaua rece ca gheaţa sub tălpi; avea părul încă umed după duş. Eşti bine?

Roman s-a îndreptat, dar şi-a ţinut cămaşa lipită de gură încă o vreme. Apoi şi-a dres vocea şi a răspuns:

— Sunt bine, Iris. Scuze, nu am vrut să te trezesc!

Iris s-a ridicat din pat şi s-a apropiat de el.

— Ai vrea să-ti aduc ceva?

— Ai dc gând să tc strecori în bucătărie şi să-mi faci o cană fierbinte cu ceai?

O tachina, dar vorbele lui au fâcut-o pe Iris să-şi dea seama că se aflau într-o situaţie

imposibilă. Că ce era între ei era o relaţie imposibilă. Domnul Kitt ar fi fost furios să o descopere în casa lui, în patul fiului său. Probabil ar fi aruncat-o în stradă dacă ar fi descoperit-o rătăcind pe holuri sau i-ar fi ordonat asociatului său să o predea Cimitirului, ca să fie pedepsită.

— Dacă vrei ceai, a zis Iris cu glas răguşit, dar hotărât, atunci mă strecor până în bucătărie şi îţi prepar o ceaşcă. Să-mi spui doar de care ai vrea. Şi cum să găsesc bucătăria, desigur.

Roman s-a întors, cu câteva şuviţe negre de păr atârnându-i peste ochiul drept. Uneori frumuseţea lui încă o uluia, înmuindu-i genunchii. Şi-a dat seama că îi place cum arata noaptea la fel de mult ca ziua. Întunericul îi înăsprea unele trăsături şi îi îndulcea altele, de parcă ar fi fost un portret pictat sub lumina stelelor.

— Ştiu că ai pregăti un ceai al naibii de bun, dar sunt bine! a zis Roman. Sincer!

Iris nu îl credea. Era gata să protesteze când Roman a adăugat:

— Uneori îmi este greu să respir noaptea. Simt că mă sufoc. Am început să tuşesc de când mi au revenit amintirile, însă nu e ceva ce nu pot ţine sub control.

— Din cauza gazului, a şoptit Iris.

Roman a dat din cap.

— După ce se termină totul, mă voi trata aşa cum trebuie. Voi vedea dacă mă poate ajuta vreun doctor din Oath.

— Dacre nu ştie?

— Nu. Şi nici nu vreau să afle. Dacă ar şti, şi-ar da seama că influenţa pe care o are asupra mea a slăbit. Că nu îi mai sunt supus.

Că ştiu faptul că m-a vindecat doar cât să îmi înceţoşeze mintea şi să mă supună.

Roman a căzut pe gânduri, coborându-şi privirea la cămaşa pe care o ţinea în mână. Iris s-a temut că urma să vadă sânge pe pânză şi a simţit cum o pătrunde spaima. Bumbacul era însă de un alb imaculat, la fel ca înainte, cu excepţia câtorva cute cu care se alesese pentru că Iris aruncase cămaşa pe podea.

— Ţi-e frig! i-a spus Roman, cercetând-o în lumina lunii.

— Puţin, a recunoscut ea. Dar sunt bine.

— Dă-mi câteva clipe şi mă întorc lângă tine în pat. De vreme ce, până la urmă, chiar încap două persoane în el!

Iris i-a zâmbit şi s-a întors la salteaua umplută cu puf, care era caldă încă de la trupurile lor. Inima îi era însă grea. L-a ascultat pe Roman păşind spre baie, dând drumul la robinet şi bând un pahar cu apa. Iris se gândea la doctori şi dacă ar fi putut găsi o cale prin care să-i trimită pe ascuns medicamente, când Roman s-a întors sub cuverturi.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Iris.

— Spune-mi, Kitt!

Roman a oftat şi s-a întins alături de ea. S-au privit ochi în ochi.

Iris simţea că începe să amorţească din cauza încordării.

— E chiar atât de rău?

— Da. Dacre m-a dus la mormântul lui Luz.

Mărturisirea lui Roman a înmărmurit-o. L-a ascultat povestindu-i despre amiaza aceea furtunoasă dc pe deal, nu departe de Hawk Shire.

— Crezi că Dacre a plănuit să îl ucidă pe Luz? a rezumat Iris. Dar nu a mai făcut-o pentru ca...

— Altcineva înfăptuise deja crima, a concluzionat Roman. Ceea ce mă face să bănuiesc că şi Alva şi Mir sunt morţi în mormintele lor. Altfel nu s-ar fi trezit până acum, la fel ca Dacre?

— Cine ar fi putut să-i ucidă?

Roman a rămas tăcut, dar şi-a întins mâna spre Iris, inângâindu-i razele de lună de pe chip.

— Cred că Enva.

Nu au adormit la loc imediat.

Au continuat să discute, rememorând evenimentele care-i aduseseră pe amândoi în situaţia de faţă. Roman i-a povestit lui Iris despre chei, despre uşi, despre bălţile cu sulf, flaut şi călătoria pe spinarea eithralului. Iris a ascultat fiecare cuvânt, împărtăşindu-i la rândul ei fragmente din ceea ce trăise. Lucruri în privinţa cărora Roman îşi pusese enorm de multe întrebări. în cele din urmă, s-au îndepărtat de subiectele sumbre şi au trecut la altele mai vesele, cu mâinile şi picioarele împletite, cu degetele încurcate în părul celuilalt, de parcă ar fi avut tot timpul din lume ca să se trezească încet.

Roman ar fi putut să o asculte pe Iris ore întregi. Când a văzut că afară începe să se lumineze, a strâns-o mai tare, de parcă ar fi putut să oprească timpul din proprie voinţă. Răsăritul soarelui era inevitabil însă şi nu au avut de ales, obligaţi să-şi dea drumul când lumina a început să se reverse în dormitor.

Pe Roman însă nu lumina zilei l-a alungat din pat, ci zgomotele făcute de servitorii care mutau mobilierul un etaj mai jos.

— în familia ta lumea se scoală devreme? a întrebat Iris, care băgase de seamă zgomotele de dinaintea ivirii zorilor.

— Da, însă tatăl meu stă de obicei la el în birou, a răspuns Roman încruntat. Ar trebui să mergem probabil. Trebuie să te scot prin grădină, înainte să bage cineva de seamă. Mai întâi însă... am ceva pentru tine.

S-a sculat cu regret dintre pături şi s-a lăsat în genunchi lângă birou. A scos o scândură din podea. Era locul în care îşi ascunsese cândva comorile copilăriei, iar mai apoi numeroasele scrisori primite de la Iris. De aici a scos acum verigheta şi harta pe care o desenase.

— Mi-a fost tovarăş de nădejde, a zis Roman, punându-i inelul la loc pe deget. însă îmi place mai mult când e la tine!

Iris a cercetat inelul, argintul strălucind în lumina dimineţii.

— Eşti sigur că nu vrei să-l păstrezi tu?

— Sunt sigur. Iar aici ai o hartă foarte prost desenată.

l-a pus-o în palmă şi a văzut-o cum se încruntă, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce e cu ea.

— O hartă a...?

— Drumurilor de sub Oath.

Iris a făcut ochii mari. L-a ascultat pe Roman, care i-a explicat ce văzuse şi i-a povestit despre uşile care ar fi putut deveni vrăjite dacă în broasca lor era potrivită una dintre cheile fermecate.

— Kitt, a şoptit Iris, trasând cu buricele degetelor desenul lui. E genial!

— Speram că vei spune asta.

— Aş cere prea mult dacă te aş ruga să împărtăşeşti cu mine şi alte drumuri pe care le-ai putea descoperi?

Roman a clătinat din cap.

— Pot să ajung la masa de război. Voi vedea ce pot să fac.

Iris şi-a ridicat privirea spre el, cu ochi strălucitori. Pentru o clipă, Roman a fost gata să se întoarcă la ea, gata să o culce din nou în cuibul cald de pături, dar o bubuitură de la etajul de jos l-a readus cu picioarele pe pământ.

Vor mai fi ocazii! şi-a zis, şi s-a grăbit să se îmbrace. Acesta nu este sfârşitul.

>

Şi totuşi, cumva, atunci când a deschis fereastra, în mod straniu, Roman a căpătat senzaţia că parcă ar fi fost. I-a strâns mâna lui Iris şi a ajutat-o să treacă peste pervaz.

A urmat-o apoi pe acoperiş şi în jos, pe împletitura din nuiele, conducând-o prin grădină, înapoi pc care veniseră. Lumina creştea cu fiecare clipă, făcând rouă din iarbă să sclipească, iar florile şi-au ridicat capetele şi copacii s-au arătat viguroşi pe măsură ce umbrele se topeau.

Când au ajuns la stejar şi la tufa de mărăciniş, Roman a ezitat, strângându-i mai tare mâna.

— Ne revedem curând, i-a şoptit ea.

Roman a dat din cap, dar a tras-o mai aproape, sărutând-o cu gura deschisă, însetat, împletindu-şi limba cu a ei, până în clipa în care s-a smuls fără să vrea de lângă

ea. A făcut un pas în spate, dar ochii i-au rămas la Iris.

— Ai grijă de tine, Iris! îţi scriu eu primul, după ce ma întorc în tabără.

— Voi încerca să fiu răbdătoare.

Cuvintele ei i-au smuls un zâmbet.

— Nu te-am mai certat pentru asta, aşa cum îmi ceruseşi – în persoană.

Iris i-a zâmbit diavoleşte.

— Poate data viitoare atunci? Ah, şi ai avut dreptate, Kitt!

— în privinţa a ce, Winnow?

Iris i-a răspuns abia după ce dispăruse aproape cu totul printre tutele de mărăciniş. Cuvintele ei au plutit pe deasupra cârceilor:

— încăpem de minune amândoi în patul tău!

Roman a trebuit să se grăbească înapoi, tuşind în mânecă. Deşi nu se simţea bine, s-a căţărat pe împletitura de nuiele şi nu a putut să tragă bine aer în piept decât după ce a ajuns din nou în camera lui şi a închis fereastra.

Mai avea la dispoziţie doar câteva minute, aşa că şi-a aranjat dormitorul. A făcut patul, netezind aşternuturile ca să şteargă orice urmă de-a lui şi-a lui Iris, dar a rămas împietrit când a văzut cartea mică şi verde de pe covor.

Cartea cu păsări a lui Iris.

A ridicat-o şi a început s-o răsfoiască. Era gata să o pună pe raft, alături dc celelalte cărţi ale sale, dar s-a oprit în ultima clipă. Era un volum foarte mic. Ceva ce putea să poarte cu uşurinţă la el. Ceva tangibil, care să-i aducă aminte de Iris.

Şi l-a strecurat în buzunar.

în timp ce deschidea uşa dc la dulap, ca să-şi scoată salopeta, a simţit că se zguduie casa. Zgâlţâitura a fost destul de puternică să-l facă să se oprească în loc, cu fiori pe şira spinării.

A ieşit din cameră, ascultând sunetele care reverberau pe holuri. Voci îndepărtate de bărbaţi, alte obiecte de mobilier mutate, tropăieli de ghete pe podele din lemn.

A alergat pe hol, încordat de frământare. Gleznele îi pocneau în timp ce lăsa în urmă umbrele somnoroase ale etajului de sus pentru parterul puternic luminat, iar când îi mai rămăseseră doar cinci trepte de coborât până jos, a împietrit, cu privirea aţintită spre salon.

Uşa de la şifonier era dată de perete şi crea curent în aer. Dar în şemineul de marmură fusese aprins focul. Prin cameră işi făceau de lucru ofiţeri şi soldaţi ce mutau mobila, astfel încât înăuntru să poată fi adusă o masă. Masa de război, şi-a dat seama Roman.

Şi-a strâns mâinile în pumni până când a simţit unghiile săpându-i în carne, însă apariţia din faţa ochilor nu s-a disipat. Ba chiar a devenit mai reală când a dat cu ochii de servitorii care purtau tăvi cu cafele şi fursecuri pe care le aşezau în faţa ofiţerilor şi a soldaţilor. Şi l-a văzut pe tatăl lui, stând într-un colţ cu cana de cafea îndoită cu coniac, privind aprobator activitatea, sau pe locotenentul Shane fâcându-şi apariţia de pe tărâmul subteran, cu o maşină de scris în mână.

Ochii lui Roman s-au lipit de cutia neagră familiară, agitaţia crescându-i pentru că o vedea în mâinile locotenentului. Cum se

gândea prin ce mijloace şi-ar putea recupera maşina de scris, cineva i-a apărut în faţa ochilor. Cineva blond şi înalt, cu umeri lăţi, cu păr mătăsos şi ochi albaştri precum cerul.

Dacre se afla în foaier şi îl măsura pe Roman, care rămăsese pe scară.

Li s-au întâlnit privirile. Dintr-odată, Roman se simţea mic şi neajutorat. Mintea îi vâjâia însă, năpădită de gânduri ce deveneau tot mai puternice cu cât tăcerea dintre ei se prelungea.

Â venit să-mi şteargă iar memoria? Se îndoieşte de mine? O simte pe Iris pe pielea mea?

— Bună, Roman! La întâmpinat Dacre. Văd că tatăl tău mi-a primit scrisoarea.

37

Coardele ascunse

Iris a luat tramvaiul, dar a hotărât să coboare la universitate. A mers pe o stradă mărginită de platani ale căror rădăcini noduroase răzbeau prin piatra cubică. Soarele urca încă pe cer, ccruind trotuarul, în vreme ce Iris trecea pe lângă studenţi grăbiţi să ajungă la cursuri.

A luat colţul şi s-a îndreptat spre casa lui Attie.

Era o clădire cu trei etaje, construită din cărămidă roşie, cu obloane bleumarin şi o uşă din lemn de stejar, ornată cu sculpturi care înfăţişau fazele lunii. De o parte şi de cealaltă a acesteia creşteau viţe de iederă, iar ferestrele erau înveselite de jardiniere cu flori. Iris a străbătut aleea pietruită şi a urcat scările de la verandă ca să sune din clopoţel, băgând de seamă că prin curtea acoperită de iarbă zăceau câteva biciclete, precum şi un zmeu cu coada înnodată.

— Răspund eu! a strigat cineva dinăuntru, şi Iris a auzit tropăitul picioarelor şi incuietoarea descuindu-se.

A zâmbit când a dat cu ochii în prag de una dintre surorile mai mici ale lui Attie. Purta o rochie cu pătrăţele albastre şi funde în parul negru.

— Bună! a salutat-o fetiţa. Iu eşti prietena Theiei, nu- i aşa?

— Da, i-a răspuns Iris. Este acasă?

— 'Ihea! Thea! A venit prietena ta de la ziar!

S-a auzit clinchetul îndepărtat al farfuriilor şi câteva şoapte entuziasmate.

— Invit-o înăuntru, Ainsley! a strigat Attie din casă.

Ainsley a deschis uşa mai larg.

— Pofteşte înăuntru!

— îti mulţumesc!

Iris a păşit peste prag, dar a aşteptat ca Ainsley să închidă uşa şi apoi a urmat-o pe hol.

Familia lui Attie era strânsă la masă, terminând micul-dejun. încăperea era zugrăvită într-o nuanţă închisă de albastru, cu constelaţii argintii care se înălţau până la tavan. Pe pereţi erau înrămate hărţi şi fotografii, precum şi câteva desene colorate. Cărţi erau stivuite în spatele unui bufet chinezesc în care se aflau ceşti şi mai multe binocluri.

Era o încăpere primitoare, şi Iris s-a lăsat pătrunsă de atmosferă. Abia câteva clipe mai târziu şi-a dat seama că cei cinci fraţi ai lui Attie şi părinţii ei o priveau de jos, aşteptând. Attie era singura care mânca în continuare, sorbind ultimul strop de ceai şi ştergând urmele de unt din farfurie cu un dumicat de pâine prăjită.

— Iris, ai vrea să ni te alături? a întrebat mama lui Attie.

Femeia era deja îmbrăcată de zi, cu o rochie în carouri. Părul negru şi creţ i se

revărsa pe umeri.

— îmi pare rău, nu am vrut să vă întrerup! a răspuns Iris. Treceam prin cartier şi m-am gândit să mă opresc să o întreb pe Attie dacă ar vrea să mergem la muncă împreună.

Unul dintre fraţii mai mici ai lui Attie, al cărui geamăn identic stătea lângă el, a început să râdă până când Attie i-a aruncat o privire în semn de avertizare. Din câte-şi putea da Iris seama, primise şi un picior pe sub masă. Tânăra nu ştia ce însemnau toate astea şi nici nu a avut prea mult timp la dispoziţie ca să desluşească, pentru că tatăl lui Attie a rostit:

— Nu ne deranjezi, Iris!

Domnul Attwood şi-a aranjat ochelarii pe nas. Avea o voce adâncă, cu inflexiuni bogate şî un zâmbet blând. S- a întins după cana cu ceai şi a spus:

— Avem mâncare din plin, dacă îţi este foame.

— Vă mulţumesc, domnule Attwood, dar chiar sunt bine!

Attie s-a ridicat de pe scaun cu farfuria ei goală în mână.

— Mă bucur că ai venit! Vreau să-ţi arăt ceva înainte de serviciu. Hai cu mine!

Iris le-a făcut cu mâna celor din familia lui Attie şi ♦ apoi a urmat-o pe fata în bucătărie.

Attie a pus jos vasele murdare.

— Eşti bine? i-a şoptit.

Iris a clipit uimită.

— Da. Dc ce întrebi?

— Eşti îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le purtai ieri.

Iris a deschis gura, însă, înainte să poată scoate vreun cuvânt, Ainsley a dat năvală în

bucătărie cu farfuria ei. Nu s-a grăbit deloc spre chiuvetă, aruncând priviri furişe către ele, de parcă ar fi vrut să le soarbă fiecare cuvinţel. Iris se simţea recunoscătoare pentru întrerupere, deşi Attie a ridicat din sprânceană la surioara ei.

— Ai vrut să-mi arăţi ceva? i-a reamintit Iris.

— Hmm!

Attie a condus-o la subsol. Aici era mai răcoare, dar atmosfera era la fel de plăcută ca la parter, întreţinută de mobilier frumos, o pisicuţă care torcea – în care Iris a recunoscut-o pe Lilac, felina salvată de Iris din Avalon Bluff – pe un pui de pernă şi o mulţime de tablouri care umpleau pereţii. Din tavan atârnau câteva stele din hârtie, şi Iris a rămas cu ochii la ele în vreme ce Attie dădea jos una dintre picturile înrămate.

— îţi mai aduci aminte povestea pe care ţi-am spus-o cu săptămâni în urmă, pe acoperişul lui Marisol? a întrebat-o Attie pe Iris, punând deoparte tabloul care înfăţişa oceanul.

Iris îşi amintea fiecare cuvânt.

— Da. Mi-ai povestit despre vioară.

— Ai vrea să o vezi?

Fără cuvinte, Iris a venit mai aproape de Attie şi a urmărit-o deschizând uşa de metal a unui seif ascuns în perete. Era greu de crezut ca ceea ce tăceau ele acum era ilegal în Oath: faptul că se aflau în prezenţa unui instrument cu coarde. Lui Iris i-a alunecat un fior pe şira spinării când a văzut-o pe Attie întinzând vioara în spaţiul dintre ele şi lemnul maroniu a lucit în lumina lămpii.

— E frumoasă, a şoptit Iris, trccându-şi degetele în lungul coardelor reci. Mi-ar plăcea să te aud cântând odată.

Pe chipul lui Attie s-a aşternut o expresie nostalgică, dar şi-a mângâiat cu drag vioara şi apoi a pus-o la loc în cutia ei, pe care a depozitat-o în seif. După ce tabloul a fost aşezat la locul lui din perete, Iris nu ar fi putut să bănuiască niciodată că acolo, în spatele valurilor unei mări pictate, se afla ascunsă o vioară.

— Părinţii tăi sunt singurii care ştiu unde este ascunsă?

Attie a dat din cap.

— înainte cântam aici, jos, când fraţii mei erau la şcoală. Când nu era nimeni acasă ca să mă audă, în afara de tata. Şi uneori mama. Adevărul este că nu am mai cântat de când am plecat pe front.

în ochii lui Attie a pâlpâit din nou o undă de tristeţe, dar apoi i-au întâlnit privirea lui Iris şi i s-au oţelit.

— Aseară am visat „Cântecul de leagăn al lui Alzane”!

Lui Iris a început să-i bata inima cu putere.

— Şi eu! Cum e cu putinţă? De ce am visat acelaşi cântec?

Attie i-a zâmbit ironic.

— Prin magie, desigur.

— Crezi că unul dintre zei încearcă să ne trimită mesaje în vis?

— Da. Ceea ce mă face să mă gândesc la mitul acela pe care l-ai publicat în ziar. Cel despre cum Dacre este controlat de muzica pe tărâmul lui.

Attie a luat-o în braţe pe Lilac, pisicuţa care torcea, şi a început s-o scarpine între urechi.

— Dacă harpa Envei l-a putut adormi pe Dacre cu „Cântecul de leagăn al lui Alzane”... de ce nu ar putea s- o facă şi o vioară? De ce nu un violoncel? De ce nu orice instrument cu coarde? Poate că acesta este adevăratul motiv care l-a determinat pe cancelar să interzică toate instrumentele cu coarde. Nu a făcut-o pentru că îi era teamă că Enva ne va recruta la război, ci pentru că noi, oamenii, am putea îmblânzi un zeu cu muzica noastră dacă am şti cum să pătrundem pe tărâmul de sub pământ.

Iris a rămas tăcută, dar mintea îi gonea. Ştia unde se află o uşă deschisă – în salonul lui Kitt! Prietena ei cea mai bună avea o vioară. Cunoşteau puterea pe care o avea „Cântecul de leagăn al lui Alzane”. Singurul lucru care le mai lipsea era locul exact în care se afla Dacre ori o cale prin care să-l ţină sub pământ. Roman i-ar fi putut oferi informaţiile de care avea nevoie» poate, deşi Iris începuse brusc să tremure de teamă.

— Dacă îl adormim pe Dacre..., a început Iris.

— Atunci l-am putea ucide, a conchis Attie.

Lilac a miorlăit, aprobând parcă. Iris s-a întins spre pisică şi i-a mângâiat blana.

— Cântecul acesta pe care Lam visat... Lai putea cânta la vioara ta?

— Pot, dar am nevoie de întreaga compoziţie, a răspuns Attie, lăsând pisica pe canapea. Acum câţiva ani, am avut o profesoară de muzică la universitate. Voi stabili o întâlnire cu ea, sper pentru mâine, şi voi vedea dacă mă poate ajuta să o obţin. Se pare că de-a lungul anilor au apărut mai multe variante ale cântecului, aşa că trebuie

să mă asigur că o ştiu pe cea bună. Cea pe care am auzit-o în vise.

— Thea?

Vocea tatălui lui Attie a răsunat brusc de sus.

— Ti-a venit maşina!

— Vin, tată! i-a răspuns Attie şi a condus-o pe Iris în capătul scărilor. Poate că ne-am putea întâlni undeva, la cină, ca să discutăm mai pe-ndclete despre asta? Apropo: încă ne eşti datoare cu o cină fastuoasă, mie şi lui Prindle.

Iris a început să râdă. Ajunseseră la parter.

— Ai dreptate. Pentru spargere!

— Ce spargere? a întrebat Ainsley, care părea să-şi fi făcut apariţia din aer, cu pachetul pentru prânz într-o mână şi tăbliţa de ardezie în cealaltă.

— Nimic, i-a răspuns Attie repede. Ains, eşti gata de scoală?

Fata a dat din cap, scuturându-şi fundele albastre.

— Bun! Te aşteaptă la colţ.

Attie a condus-o pe Iris până la uşa de la intrare, în urma lui Ainsley, luându-i din mers geanta şi haina din cuierul din foaier.

— Uite, să nu-ţi faci cine ştie ce idei despre asta!

Iris i-a aruncat o privire uluită.

— Despre ce?

Attie a arătat cu mâna spre uşa deschisă. Când s-a uitat, Iris a dat cu ochii de nimeni altul decât Tobias Bexley, cu maşina lui decapotabilă parcată în faţa casei. Fraţii lui Attie se strânseseră pe bancheta din spate, iar Tobias stătea lângă uşa îndoită a vehiculului, râzând la ce-i spunea fratele

prietenei ei.

— îi duce cu maşina la şcoală, chiar dacă e la doar cinci minute depărtare, apoi mă conduce la muncă! a spus Attie.

— De când? a întrebat-o Iris, zâmbind.

— De ieri.

Attie a luat-o spre maşină, atrăgându-i atenţia lui Tobias.

— Vom vedea însă cât rezistă cu fraţii mei în cârcă.

— Sunteţi siguri că nu vreţi să mâncaţi? a întrebat Marisol pentru a treia oară.

Avea părul negru răsucit la spate, intr-un coc jos, şi amesteca intr-un cazan mare cu terci de ovăz pus deasupra unui foc de tabără. Lucy era la dreapta ei, stoică, cum îi era felul. îmbrăcată în salopetă, le turna cafea soldaţilor care treceau pe la ea cu cănile lor din metal.

— Doar ce-am mâncat, dar îţi mulţumesc! i-a răspuns Attie lui Marisol.

Iris şi Tobias au refuzat Ia rândul lor, deşi Iris simţea că îi chiorăie stomacul. După ce Tobias dăduse roată prin cartier ca să-i lase pe fraţii lui Attie la şcoală, Iris îl rugase să o ducă la locul care acum era cunoscut drept Câmpul de Antrenament – dar care în mintea lui Iris rămăsese drept câmpul-unde-cancelarul-izolase- armata-Envei chiar la marginea oraşului Oath.

— Cum merg lucrurile? a întrebat Iris.

— Bine! a răspuns Marisol pe un ton vesel. Ploaia s-a mai potolit în sfârşit, şi pământul s-a uscat, după cum vedeţi. Mai sunt câteva petice noroioase, dar e mult mai bine. Iar articolul din Tribună a fost de mare ajutor! Foarte mulţi oameni din oraş vin acum ca să

ne aducă mâncare şi alte ajutoare. Sprijinul lor ne-a dat putere. Vă mulţumim că aţi scris!

Era vorba despre articolul care deranjase Cimitirul. Răniţilor li se interzisese să intre în Oath, dar sprijinul venise de dincolo de porţile oraşului. Cetăţenii aduseseră mâncare, apă curată, pături, haine, medicamente şi chiar lucruri simple, cum ar fi o pereche de şosete. Doctorii şi asistentele de la spital aduseseră medicamente, paturi şi se oferiseră să-i ajute pe medicii de pe teren.

— Pentru puţin! a spus şi Attie, scoţând o bucată de hârtie din buzunarul de la spate. Ce noutăţi sau doleanţe ar mai fi despre care să scriu astăzi?

în timp ce Marisol şi Lucy înşirau lucrurile de care ar mai fi avut nevoie soldaţii, Keegan şi-a făcut în cele din urmă apariţia, străbătând o potecă bătută dintre corturi.

— Bună dimineaţa, comandante! a întâmpinat-o Iris. Ai o clipă liberă, ca să vorbim?

— Iris! a spus Keegan, dând din cap, în loc de salut. Da, intră!

A intrat în unul dintre corturile mai mari, cu Iris urmând-o.

înăuntru era o atmosferă surprinzător de familială: pe jos erau aşternute covoare, din tavan atârnau felinare şi se vedeau câteva piese de mobilier. Ochii lui Iris s-au oprit la o masă cu o hartă a oraşului întinsă pe ea, colţurile acesteia fiind ţinute de nişte pietre mici. Iris s-a oprit în faţa hărţii, privirea alunecându-i pe străzile desenate în detaliu, până când a descoperit moşia Kitt, în partea de nord a oraşului.

— Cu ce pot să te ajut? a întrebat Keegan.

— Am ceva pentru tine. De la Roman.

Iris a scos schiţa şi a întins-o pe masă.

Keegan s-a aplecat deasupra acesteia, încruntată, fără să înţeleagă ce era cu ea până când Iris a început să-i explice, arătându-i străzile corespunzătoare pe harta oraşului.

— Aceste informaţii sunt foarte preţioase! a spus Keegan, punând monede pe clădirile despre care bănuiau că ar avea uşi magice. însă nu pot face nimic în această privinţă, Iris. Trupelor mele li s-a interzis accesul în oraş. Dacă va avea loc un atac, nu pot oferi ajutor decât din exterior, câtă vreme legea cancelarului rămâne în picioare. Lucy ne-a informat şi despre existenţa Cimitirului, o grupare care pare că vrea să se asigure că nu luptă nimeni pentru vreunul dintre zei. Nu pot decât să-mi închipui ce s-ar putea întâmpla dacă am intra în Oath sub blazonul Envei, chiar dacă nu am dori decât să protejăm oamenii.

Iris şi-a muşcat buzele. Erau multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar s-a abţinut şi a împăturit la loc desenul de la Roman.

— înţeleg, comandante.

Keegan trebuie să-i fi simţit dezamăgirea, căci s-a aplecat peste masa şi i-a şoptit:

— îti mai aduci aminte de ziua în care Dacre a bombardat oraşul BlufT? Mai ştii că unele case s-au prăbuşit în vreme ce altele au rămas în picioare?

Iris a rămas tăcută, deşi îsi amintea în detaliu acea zi. Cum stătuse pe deal, ameţită şi copleşită dc atâta suferinţă şi distrugere.

Cum, atunci când îşi întorsese privirea spre oraş, i se păruse că fusese aruncată o pânză de păianjen asupra lui. Şi că existau linii protejate în miezul distrugerii.

— Da, a şoptit Iris. îmi amintesc.

Hanul lui Marisol se afla pe una dintre aceste linii. Zidurile clădirii refuzaseră să se surpe, chiar dacă ferestrele se făcuseră ţăndări, iar ramele uşilor alunecaseră în unghiuri stranii.

Keegan a arătat spre strada din Oath pe care o desenase Roman. Cea despre care ştiau că ascunde sub ea o cale de a pătrunde pe tărâmul subpământean. Un drum magic.

— Cred că acele case care sunt construite deasupra pasajelor de trecere pot rezista bombardamentelor lui Dacre. Propria lui magie lucrează împotriva sa. Dacă va mai avea loc un atac, acestea sunt cele mai sigure locuri în care te poţi adăposti.

Lui Iris i-au alunecat fiori în lungul braţelor.

— Sunt sigure când vine vorba de bombe, dar cum rămâne cu uşile de sub ele?

Keegan a răspuns cu o grimasă.

— Da, aceasta este dilema! Locul care te poate apăra cel mai bine de un lucru poate fi cel mai periculos în altă privinţă. însă cum devin uşile fermecate?

— Roman mi-a vorbit despre nişte chei care pot preschimba pragurile.

— Atunci, află mai multe informaţii despre aceste chei! i-a cerut Keegan. Cum funcţionează? Câte sunt? Iar dacă Roman al tău ne poate oferi mai multe detalii despre drumurile magice... am putea să ne facem propria hartă. Cu locuri din oraş în care să ne putem adăposti în caz de ce e mai rău.

Iris a dat din cap, deşi ideea îi făcea inima să se zbată în piept.

Abia când sc întorcea spre automobilul parcat, alături de Attie şi de Tobias, a simţit-o.

— Se parc că vom întârzia la birou, zicea Attie.

— încă vă pot duce la timp! i-a replicat Tobias.

Iris s-a oprit brusc, cu picioarele în iarbă. S-a auzit un vuiet surd sub pământ; Iris l-a simţit prin talpa ghetelor.

— Staţi...

Attie îl simţise şi ea.

— Asta e ce cred eu că e?

Iris nu mai putea să vorbească. Timpul părea să alerge dintr-odată, prea repede, de parcă ar fi fost un ceas cu mecanismul stricat.

Era însă vorba exact despre ceea ce credea Attie.

Trupele lui Dacre aproape ajunseseră în Oath, pe sub pământ.

Fusese o zi lungă, ireală. Una care-l aruncase practic în arest la domiciliu pe Roman alături de Dacre, ofiţerii lui şi cei mai buni soldaţi ai săi, care răscoleau camerele, invadând toate spaţiile în care Roman se simţise cândva în siguranţă.

Maşina lui de scris a rămas pe masa de război din salonul transformat cu totul, de parcă Dacre ar fi decis că îi aparţine. Tot ce se afla pe proprietate, de altfel, părea să fie al lui acum, iar tatăl lui Roman îl lăsase să pună stăpânire fără să clipească. Până şi cărţile de pe rafturile lui Roman fuseseră confiscate,

pentru ca zeul să le poată frunzări.

Pe durata întregii dimineţi, Roman il urmărise pe Dacre cum rupe pagini şi le aruncă în foc. Pagini cu mituri care nu mai puteau fi recuperate. Pagini care nu erau pe placul zeului, pentru că cerneala cu care erau scrise îi contura adevărata natură.

Pe Roman îl durea capul. Toate acele pagini, făcute cenuşă! Cărţile de la bunicul lui, distruse.

Dacre se oprise doar atunci când un automobil acoperit, cu perdele negre la geamuri, intrase pe proprietatea familiei Kitt. Era cancelarul, care sosise incognito la întâlnirea cu zeul, pentru că prezenţa lui Dacre în Oath era încă păstrată în secret. Roman fusese expediat din cameră, trimis să stea alături de părinţii lui în aripa de vest a moşiei. în locul cel mai ferit de zei şi de război pe care tatăl lui îl găsise pentru femeile casei.

Până la apusul soarelui însă, Roman nu reuşise să ticluiască un plan prin care să-şi recupereze maşina de scris.

Extenuat, s-a retras în camera lui.

Era întuneric, singura lumină fiind cea de la razele lunii ce se cerneau prin ferestre. Roman şi-a fixat privirea asupra geamului pe care intrase şi ieşise cu Iris – oare chiar în acea dimineaţă? apoi a oftat şi s-a afundat în dormitor.

A zărit cu coada ochiului un petic de hârtie albă pe podea, chiar în faţa dulapului.

Acesta i-a atras atenţia şi aerul i-a năvălit din piept, printre dinţi, când şi-a dat seama ce e. O scrisoare – de la Iris! S-a grăbit să o ridice, genunchii izbindu-i-se cu putere de

podea când a ridicat hârtia.

— Aprinde veioza! a şoptit cu glas răguşit, şi casa l-a ascultat.

Veioza de pe biroul lui Roman s-a aprins, învăluind încăperea într-o lumină aurie.

A despăturit hârtia tremurând. Părea mototolită, tocită de vreme. Avea stropi dc noroi pe ea, însă Roman se simţea atât de uşurat, că nu putea gândi limpede. Nu s-a întrebat cum de era cu putinţă ce se întâmpla, de vreme ce maşina lui de scris se afla încă în salon, nu în camera lui. Nu s-a întrebat de ce scrisoarea era atât de boţită, şi a citit-o de parcă ar fi fost însetat după cuvinte:

Cel mai probabil ma voi întoarce după ce se va termina războiul.

Vreau să te văd, sa-ti aud vocea.

P.S. Cu certitudine, nu am aripi.

Roman a împietrit.

Cunoştea bine aceste cuvinte. Le citise şi le recitise de nenumărate ori. Le purtase în buzunarul lui; le luase cu el în tranşee. Iris aruncase aceste cuvinte la picioarele lui, în infirmerie, apoi le insuflase din nou viaţă în noaptea nunţii, dându-i voce cernelii ei.

Era o scrisoare veche. O scrisoare pe care Iris i o trimisese cu săptămâni în urmă şi pe care el o crezuse pierdută.

— Cum? s-a mirat cu glas tare, ridicându-se pe vine.

Genunchii i-au trosnit în semn de protest.

Durerea s- a accentuat când a auzit paşi. Când a văzut o siluetă ieşind din baia lui.

Roman şi-a ridicat privirea spre locotenentul Shane. Cu ochi mari. Şi respiraţia tăiată. Strângând scrisoarea de la Iris la piept, ca pe un scut.

Shane a ridicat demonstrativ un teanc de hârtii. Tocite, mototolite, aşternute cu vorbe bătute la maşină. A aruncat scrisorile pe podea şi acestea s-au risipit pe covor. Albe – ca petalele florilor de măr, ca osul, ca prima ninsoare.

Vocea lui Shane a răsunat pe un ton jos, dar acuzaţia lui a spintecat aerul:

— Ştiu că tu eşti trădătorul, corespondent!

38

Doar pe bază de invitaţie

C E VREI SĂ SPUI? L-A ÎNTREBAT ROMAN.

Ştia că întrebarea lui sună prosteşte, dar se chinuia să respire. Şi să găsească o cale prin care să facă faţă acestei întâlniri neaşteptate care avea să se încheie fie cu el torturat şi spânzurat de poarta tatălui său, fie răzbind la lumină alături de un aliat cu totul neaşteptat.

Shane s-a apropiat de el, ghetele lui călcând pe scrisorile de pe covor. Roman s-a crispat, dar a continuat să-l privească în ochi. Nu s-a dat la o parte şi nici nu s-a plecat atunci când locotenentul şi-a vârât mâna în buzunar, de unde s-a dovedit că voia doar să scoată altă scrisoare.

l-a întins-o lui Roman, îndemnându-l să pună mâna pe ea.

Cu un nod în gât, Roman a luat-o.

Hârtia aceasta era imaculată, nouă. Vedea însă cuvinte bătute la maşină pe interior, aşa că a despăturit- o şi a citit:

Acesta este un test pentru a verifica dacă tastele E şi R funcţionează aşa cum trebuie.

EREEERRRRR

E

— Găseşti că asta este ceva incriminator? l-a întrebat Roman pe Shane, deşi simţea că

are un sloi de gheaţă în pântece. Uneori, bat la maşină astfel de mesaje înainte să încep să lucrez, pentru că literele E şi R se blochează adesea, şi nu vreau să...

— Nu mă minţi, corespondent! l-a întrerupt Shane iritat. Şi nu mă lua de prost! Ştiu că ai purtat o corespondenţă cu ajutorul maşinilor de scris fermecate şi a uşilor dulapului. Cu cineva căreia îi spui E., şi care se pare că este în fapt Iris Elizabeth Winnow. O jurnalistă care susţine cauza Envei!

Numele lui Iris a izbit în groaza lui Roman ca o secure într-un lac îngheţat. Furia i-a aprins sângele şi l-a făcut să se înroşească şi să dogorească. Dacă Shane avea toate scrisorile noi, aşa cum le avea pe cele vechi, însemna că posedă nişte informaţii pe care Roman ar fi preferat ca acesta să nu le cunoască. Cea mai importantă fiind aceea că ştia cine este Iris, iar asta însemna că Roman trebuia să-şi joace altfel cărţile.

A renunţat la rolul de naiv.

— Ce vrei? a întrebat Roman.

— Vreau mărturisirea ta, în scris.

— Ce mărturisire? Că m-am îndrăgostit de cineva înainte să mă găsească Dacre?

— Vreau să ştiu tot ce i-ai scris lui Elizabeth... nu, stai! Scuze! Lui Iris E. Winnow despre atacul din Hawk Shire.

— Nu ai nicio dovadă că eu i-am informat.

— Eşti sigur?

Roman a tăcut, neştiind ce-l facea pe Shane să sune atât de încrezător. Avea doar jumătate din puzzle. Avea doar scrisorile lui Iris. Dar cea în care Roman trecuse toate informaţiile despre Hawk Shire? îi ceruse lui

Iris să o ardă.

Shane a mai scos o scrisoare din buzunar.

Roman şi-a luat inima în dinţi şi l-a ascultat citind:

— „Şi sunt de acord cu ceea ce-mi ceri, însă doar pentru ca simt că mi-ai furat cuvintele din gură. Tu te afli într-o situaţie dificilă – mult mai dificilă decât cea în care mă aflu eu şi îmi este groază să îţi cer să dezvălui mişcările şi tacticile lui Dacre, chiar dacă e inevitabil să o fac.”

Shane a făcut o pauză şi i-a aruncat lui Roman o privire însoţită de un zâmbet crud.

— E îndeajuns ca să-ţi împrospăteze memoria?

Cămaşa lui Roman a început să se îmbibe de sudoare rece.

Era doar vina lui că Shane descoperise scrisoarea incriminatoare. Roman ar fi trebuit să o distrugă după ce o citise şi să nu lase în urmă niciun semn al corespondenţei lui cu Iris. Şi încercase – pe zei, cât încercase! Aprinsese un chibrit şi îl îndreptase spre colţul uneia dintre scrisori, dar nu suportase să o vadă aprinzând. Aşa că ascunsese scrisorile sub o şipcă slăbită din podea.

— Tu, corespondent – a început Shane, clătinând din cap eşti admirabil de îndrăzneţ, dar remarcabil de prost. Ar fi trebuit să-i distrugi scrisorile, aşa cum ţi-a cerut.

— Şi dacă scriu această mărturisire? a întrebat Roman cu glas sugrumat. Apoi ce urmează? Mă dai pe mâna lui Dacre?

Shane a rămas tăcut, de parcă şi-ar fi cântărit opţiunile. în clipele acestea de tăcere, noaptea a părut să-şi regăsească echilibrul din motive căruia lui Roman îi

rămâneau încă greu de înţeles. A aşteptat însă, cu scrisorile lui Iris în mână.

— Nu, i-a răspuns Shane. Doar dacă nu cumva faci ceva care să merite pedeapsa.

— Cum ar fi?

— Să mă trădezi tu primul.

— Şi de ce te-aş trăda, locotenente?

Shane şi a dus mâna la buzunar pentru a treia oară. A scos o altă scrisoare, însă aceasta nu ii părea cunoscută lui Roman. Era pusă în plic şi sigilată cu ceară. Nu avea niciun nume trecut pe faţă, iar atunci când a primit-o, fără tragere de inimă, Roman a văzut că e uşoară ca o pană.

— Mâine-dimineaţă, cancelarul va anunţa o conferinţă de presă neaşteptată, i-a spus Shane cu glas jos. Va avea loc în Green Quarter, o curte interioară mică din clădirea Promontoriu. Accesul se va face doar pe bază de invitaţie. Aceasta este ocazia pe care o aşteaptă cancelarul pentru a-i ceda microfonul lui Dacre, permiţându-i acestuia să le adreseze o rugăminte celor mai iniluenti oameni din Oath. Pentru că zeul vrea să vadă dacă poate evita vărsarea de sânge în planul lui de a cuceri oraşul. Dacre îţi va cere să îl însoţeşti, cum tu eşti corespondentul lui. înainte ca zeul să urce pe podium, vreau să-i transmiţi acest mesaj unei persoane importante.

— Care este mesajul? a întrebat Roman.

— Nu trebuie să te preocupe asta! i-a replicat Shane. Va trebui însă să acţionezi rapid, fără ca Dacre sau ofiţerii lui să bage de seamă. în mulţime se va afla un bărbat cu o anemonă roşie prinsă la reverul hainei. Plicul acesta trebuie să-i fie înmânat direct lui.

După ce faci asta... părăseşte curtea, imediat!

— De ce?

— Crede-mă! Nu vei dori să te afli acolo.

Roman a rămas tăcut. Nu avea încredere în Shane, însă avertismentul lui plutea în aer ca fumul.

— Eşti de acord să faci asta? a întrebat nerăbdător locotenentul. Sau pot să-i prezint chiar acum scrisorile de la Iris lui Dacre?

Roman a cercetat plicul pe care îl avea în mână. Nu ştia ce să creadă despre situaţia aceasta; mesajul pe care trebuia să-l transmită ar fi putut să fie cu mult mai periculos decât acelea pe care le bătuse conştiincios la maşină pentru Dacre. însă, după atâtea săptămâni trăite în teamă şi întuneric, adevărul începea sa iasă la suprafaţă. Shane nu îi era mai devotat lui Dacre decât îi era el însuşi zeului. Iar Roman nu era spion; Shane era adevăratul spion, dacă urcase în rang având ca singur ţel trădarea zeului pe care pretindea că îl serveşte.

Ce vrea? s-a întrebat Roman, dându-şi apoi seama că Shane ar fi putut să aibă legături cu Cimitirul.

— O voi face, a răspuns Roman. Dar aş vrea să primesc înapoi scrisorile dc la Iris.

— Poţi păstra scrisorile de pe podea.

Scrisorile vechi. Cele pe care Iris Ie scrisese înainte ca Roman să-i fie smuls. Cele de care Shane nu se putea folosi ca să-l şantajeze.

— Unde le-ai găsit? nu s-a putut Roman abţine să întrebe.

— La han, chiar după ce am cucerit Avalon Bluff. Eliberam spaţiul pentru sosirea lui

Dacre şi le-am găsit într-o cameră de la etaj. Le-am citit şi mi s-a părut că sunt... sensibile, s-ar putea spune. Aşa că m-am hotărât să le pun deoparte, ca să fie acolo la nevoie.

Roman nu-şi dădea seama dacă Shane îl lua peste picior sau era sincer.

Până la urmă, nu conta. Fiecare dintre ei îl avea pe celălalt cu ceva la mână, şi Roman trebuia să se adapteze. Trebuia să înveţe paşii acestui nou dans.

— Maşina mea de scris, a rostit, ridicându-se încet de pe podea, căci picioarele îi pulsau de înţepături ca gămăliile de ace. Am nevoie de ea ca să-mi scriu mărturisirea.

— Poţi scrie cu un stilou. Şi eu, unul, aş evita să aduc vorba despre maşina aia de scris. Dacre e din ce în ce mai suspicios. Nu-i da motive să se îndoiască de tine! Nu-i oferi niciun motiv ca sa te facă să o iei iar de la început!

Roman nu avea nicio replică. A mers să se aşeze la birou – o mişcare pe care o mai făcuse de sute de ori, doar că de această dată ceva era diferit. îşi simţea mâinile amorţite în timp ce bâjbâia să scoată o coală de hârtie şi un stilou din sertar.

Inima batea să-i spargă pieptul. îngrijorarea şi dezgustul i s-au împrăştiat în vene, uscându-i cerul gurii.

Curând! îi promisese lui Iris. Totul avea să se sfârşească în curând, iar el avea să o ducă în locurile pe care îşi dorea să le vadă, ca şi cum viaţa nu le-ar fi fost nicicând întreruptă.

Curând!

Promisiunea aceasta începea să i se pară fragilă, de neîmplinit. Ca un vas care alunecă

pe mare, îndepărtându-se din ce în ce mai mult.

Dar Roman şi-a scris mărturisirea.

Sumbru, fără cuvinte, i-a înmânat-o lui Shane.

Iris şi-a fixat cu privirea maşina de scris prin fuioarele de fum de ţigară. Era ora nouă şi jumătate dimineaţa, iar ea se afla la Tribuna de Cerneală, unde încerca să-şi scrie următorul articol.

Cuvintele nu veneau însă.

Se gândea la faptul că încă nu primise veşti de la Roman, când Helena s-a oprit în dreptul mesei ei.

— Attie nu mai vine azi? a întrebat-o Helena, care băgase de seamă că scaunul fetei e gol.

— Se întâlneşte cu o fostă profesoară, i-a răspuns Iris. Dar se întoarce până la prânz. De ce? Aveai nevoie de ceva?

— Nu.

Helena avea o ţigară neaprinsă în gură, dar ochii îi păreau mai luminoşi, de parcă s-ar fi bucurat în sfârşit de ceva mai mult somn.

— A venit o scrisoare pentru tine cu poşta de azi.

Iris a primit-o, surprinsă de faptul că plicul era catifelat. Numele ii era scris îngroşat, iar pe spate se afla o ştampilă cu cerneală violet care purta sigiliul oraşului.

— Ce este? a întrebat Iris ezitant.

— Nu sunt sigură, i-a răspuns Helena. Dar mi-ar plăcea să aflu şi eu, de vreme ce a fost trimisă la birou.

Iris a deschis scrisoarea, tresărind pentru

că plicul îi tăiase buricul degetului. A scos o hârtia cu margini ornamentale şi a citit:

Domnişoară Iris Winnow,

Sunteţi cordial invitată de domnul cancelar însuşi la o conferinţă de presă ce va avea loc astăzi, la ora cinci şi jumătate seara, în Green Quarter, situat în prestigioasa clădire Promontoriu. Cum invitaţia de faţă este nominală, ea va servi şi ca permis de intrare. Vă rugăm să veniţi îmbrăcată în ţinută de gală, deoarece va fi un prilej de sărbătoare! Ca de obicei, vă mulţumim pentru devotamentul arătat binelui acestui oraş şi pentru că sunteţi una dintre cele mai strălucite şi inovatoare minţi din Oath!

Cu respect,
Edward L.
Verlice
Al 53-lea Cancelar al Comitatului
de Est şi Protectorul oraşului Oath

Iris i-a înmânat invitaţia Helenei, care a citit-o » *
încruntată.

— Vrei să mergi, copilă? a întrebat-o Helena.

— Ar trebui, oare?

Iris a apăsat tăietura care o ustura.

— Sună important, deşi nu-mi dau seama de ce m-au invitat tocmai pe mine.

— Pentru că scrii despre război. Şi asta – Helena a împuns cu degetul invitaţia – are cu siguranţă legătură cu apropierea iminentă a

lui Dacre.

Iris şi-a muşcat buza şi a recitit scrisoarea cancelarului. Apoi gândul i s-a îndreptat spre alte cuvinte care fuseseră aşternute în scris pentru ea. Unele la care se gândea încă atunci când avea un moment de linişte, în întuneric.

„Gândeşte-te la propunerea mea! Vei şti când să-mi dai răspunsul tău!”

Asta fusese atunci? Acesta era momentul în care trebuia să-i ofere un răspuns lui Dacre?

— Iris?

— Merg! i-a răspuns Helenei. Dar nu am nimic simandicos cu care să mă îmbrac.

— Atunci, ia-ţi liber pentru restul zilei, ca să te pregăteşti!

Hclcna a făcut câţiva paşi, dar apoi s-a întors şi şi-a scos ţigara din gură.

— Dar ai grijă, Iris! întâlnirea este la cinci şi jumătate. E aproape noapte, iar noaptea este un moment vulnerabil în ultima vreme. Nu uita de starea de asediu şi sună-mă aici, la Tribună, dacă ai nevoie de ceva!

Iris a dat din cap şi a urmărit-o din priviri pe Hclcna, care s-a întors în biroul ei.

A stins veioza de pe masă şi a ridicat din nou invitaţia, ignorând privirile curioase ale celorlalţi redactori şi pe ale asistenţilor.

A sosit momentul, şi-a zis, scuturată de un fior.

Era pregătită să îi ofere lui Dacre răspunsul ei.

39

O siluetă argintie în Creen

Roman se afla alături de Dacre şi de doi ofiţeri intr-un vehicul care-i ducea la Promontoriu. Geamurile din spate erau acoperite cu draperii din catifea întunecată la culoare ce blocau lumina şi priveliştile oraşului. Oricât de tentat ar lî fost să tragă draperia şi să privească oraşul alunecându-i prin faţa ochilor, Roman nu îndrăznea să se mişte. Scrisoarea pe care i-o dăduse Shane era ascunsă în buzunarul interior al sacoului şi, de fiecare dată când Dacre se uita spre el, Roman simţea că inima îi stă pentru câteva clipe în loc.

Cândva crezuse că Dacre poate să citească gândurile oamenilor. între timp îşi dăduse seama că nu e adevărat, deşi nu însemna că Dacre nu are nişte abilităţi aparte, care-i permiteau să citească o persoană. Din fericire, plimbarea prin centrul oraşului era una tăcută. în aer se simţea însă un val de răcoare, de parcă o fărâmă din tărâmul de sub pământ se prinsese de straiele fine în tonuri de aur, roşu şi negru ale lui Dacre.

Ceva avea să se întâmple în această seară. Ceva care urma să rupă lumea în doua.

Roman a expirat. Aproape ca-şi putea vedea respiraţia.

Au ajuns la Promontoriu, o clădire veche ce

într-o altă epocă fusese castel. în ultimul deceniu fusese modernizată şi renovată, şi astfel devenise o structură care părea prinsă între nostalgie şi modernitate. Un loc tară loc.

A coborât tăcut din automobil şi a păşit în umbra lui Dacre, intrând pe o uşă rezervată lor, aflată în spatele clădirii. Nimeni n-ar fi trebuit să ştie că Dacre se află în »
Oath şi că în seara asta urma să le vorbească »
persoanelor de vază şi oamenilor din înalta societate a oraşului după discursul cancelarului. Ofiţerii zeului, printre care se afla şi căpitanul Landis, păşeau în apropierea acestuia în vreme ce patru dintre soldaţii de elită ai lui Dacre îl urmau, doi îmbrăcaţi în uniforme militare şi doi cu sacouri şi pantaloni negri, cămăşi de un alb imaculat şi butoni cu pietre preţioase, special aleşi pentru acest eveniment. Shanc, bineînţeles, nu se afla printre ei; el era încă pe moşia Kitt. Dacre a fost condus într-o încăpere în care să se poată odihni înainte de eveniment. Roman a trecut-o rapid în revistă.

Camera era spaţioasă, dar avea doar o uşă şi nu existau ferestre. în şemineu trosnea focul, iar pe perete era atârnată o tapiserie uriaşă. înăuntru se afla şi o masă cu gustări, deşi nimeni nu se atingea încă de vinul rece, de fructe şi de brânzeturi. Doar persoanele în care Dacre avea cea mai mare încredere se aflau în această încăpere, dar nimeni nu era relaxat cu excepţia zeului însuşi, care stătea într-un fotoliu, în faţa focului.

Roman stătea stingher într-o parte, încercând să se facă pe cât de mic cu putinţă.

Ii tremurau însă mâinile şi se simţea copleşit de emoţii. Trebuia să iasă din această cameră! Trebuia să iasă în curte şi să livreze mesajul, dar, când a luat-o spre uşa, Dacre l-a văzut.

— Vino, Roman! l-a chemat, invitându-l mai aproape, la loc!

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Roman era să stea jos. L-a ascultat însă pe Dacre şi a luat loc pe scaunul din piele, cu spătar înalt, aflat lângă zeu.

— Ce părerea ai despre această seară? l-a întrebat Dacre, cercetându-i chipul.

— Cred că va fi una importantă, sire. Un punct de cotitură pentru noi.

— Crezi câ voi reuşi sa-i conving să mi se alăture?

Roman a rămas tăcut. Zeul se referea la oamenii despre care cancelarul credea ca deţin puterea în societate. Problema cu această idee era că Oath însemna mai mult decât rezidenţii lui nobili, bogaţi şi influenţi. Mai erau clasa muncitoare şi cea de mijloc. Artiştii, scriitorii, profesorii şi visătorii. Pietrarii, instalatorii, croitorii, brutarii, muncitorii din construcţii. Oameni clădiţi din zel, forţă şi curaj, care păstrau oraşul în viaţă şi îl ajutau să meargă înainte. Poate că unii dintre ei erau de partea lui Dacre, dar Roman ştia că cei mai mulţi dintre aceia care se oferiseră voluntari ca să lupte pentru Enva proveneau din clase ale societăţii care vedeau lumea asa cum este cu adevărat. Care vedeau nedreptăţile şi erau dispuşi să acţioneze pentru a le îndrepta.

Dorinţa lui Dacre de a obţine o capitulare – o preluare „paşnică” – nu avea să fie cu

putinţă fără sprijinul lor. Oath avea să se sfâşie în două înainte ca asta să se poată petrece.

— Aşa sper, sire! a răspuns Roman.

— Nu mi-ai povestit despre întâlnirea ta cu Iris E. Winnow, a reluat Dacre, schimbând subiectul atât de repede, că Roman a rămas împietrit. Cum a fost?

— A mers bine, sire.

— Crezi că va fi destupată la minte?

— Poate. Uneori e greu de spus cu ea.

— De ce zici asta?

— E cam încăpăţânată, sire.

Dacre a chicotit doar, de parca i-ar fi plăcut asta. Lui Roman i-a îngheţat sângele în vene şi l-a făcut să-şi dorească să nu fi spus aşa ceva despre Iris, dar nu s-a putut abţine şi a întrebat:

— Când aştepţi răspunsul ei?

Dacre a rămas tăcut, cu privirea îndreptată spre llăcări.

— Curând.

Uşa s-a deschis pe neaşteptate şi cancelarul Verlicc a păşit înăuntru.

Roman s-a ridicat odată cu Dacre şi s-a tras la o parte, cancelarul înaintând ca să-l salute pe zeu. Cei doi lideri s-au adâncit imediat într-o discuţie pe tonuri joase. În aer plutea însă nerăbdarea, ceasul apropiindu-se de ora cinci şi jumătate. Evenimentul era pe cale să înceapă.

Când Roman a băgat de seamă că cei doi soldaţi îmbrăcaţi elegant se îndreaptă spre uşă, i-a urmat îndeaproape.

Green Quarter era o curte interioară aflată în

centrul Promontoriului, care, în vremuri de demult, fusese locul de întâlnire al societăţii medievale. Singura parte care se păstrase din trecut era fierăria situată în aripa dreaptă, între timp, fusese transformată în cafenea şi fusese atât dc drastic modificată, încât Roman nu şi-ar fi dat niciodată seama că acela fusese un loc în care erau făcute arme, singura relicvă conservată fiind nicovala fierarului.

Roman urmărea dc pe margine cum servitorii purtau pahare cu şampanie şi tăvi încărcate cu aperitive, strecurându-se prin mulţimea care începuse să se strângă în curte. Candelabrele ardeau pe fundalul apusului care cucerise cerul. Curând, urma să se lase întunericul, iar stelele şi luna plină aveau să lucească deasupra lor. Roman se întreba cum rămânea cu starea de asediu în timp ce căuta din priviri persoana cu anemona roşie. Toţi invitaţii urmau să fie blocaţi în acel loc sau să-şi asume riscul de a merge spre case pe străzile pline de pericole.

Plicul îi atârna în buzunar, greu ca o piatră de moară. Se străduia să se amestece în mulţime. Simţea iarba tunsa şi pietrele sub talpă. Cuvintele lui Shane i se repetau în minte: „în mulţime se va afla un bărbat cu o anemonă roşie prinsă la reverul hainei. Plicul acesta trebuie să-i fie înmânat direct lui. După ce faci asta... părăseşte curtea, imediat!”

S-a lovit cu umărul de cineva şi i-a cerut imediat scuze. Sudoarea începea să-i alunece pe faţă şi disperarea creştea. Auzea un hârâit de fiecare dată când trăgea aer în piept – era propria tuse, pe cale să izbucnească. A primit

un pahar cu şampanie şi a băut băutura acidulată, simţind cum îi alunecă pe gât ca o limbă de foc.

îi recunoştea pe unii dintre invitaţi. Cei mai mulţi dintre aceştia erau mai în vârstă şi se trăgeau din familii nobile şi bogate. Şi-a continuat drumul prin mulţime cu sentimentul ca pe piele îi umblă păianjeni. Şi-a reamintit că trebuie să aibă grijă la cei doi soldaţi ai lui Dacre, care se prefăceau la rândul lor că sunt simpli invitaţi, perindându-se prin mulţime în hainele lor fine. Dacă l-ar fi văzut pe Roman înmânând mesajul, şi-ar fi dat seama că el e trădătorul.

A oftat şi s-a oprit din nou într-un colţ al curţii. I-a căutat din priviri pe soldaţii deghizaţi şi l-a văzut pe cel înalt şi chipeş discutând cu o domnişoară îmbrăcată intr-o rochie argintie.

Soldatul s-a mişcat şi Roman a reuşit să vadă chipul femeii.

Era Iris.

A început să o analizeze cu minuţiozitate, înmărmurit. Buzele roşii, rochia care lucea atunci când respira, nuanţa pielii ei în lumina lumânărilor. îşi tăiase parul; îl purta adunat într-un bob lung, care-i atingea umerii goi.

Roman a simţit o săgeată în inimă atunci când Iris i-a oferit soldatului un mic zâmbet. îl asculta politicos, dar, când acesta s-a aplecat spre ea, s-a tras la o parte.

Roman a făcut doi paşi spre ei, însă apoi s-a oprit. Nu se putea apropia. Nu putea să meargă la Iris şi să-şi treacă braţul în jurul mijlocului ei, aşa cum tânjea să facă. Nu-şi putea împreuna degetele cu ale ei şi nu-i

putea şopti la ureche cuvinte care să o facă să zâmbească şi apoi să roşească. Nu putea sa arate că este soţia lui. Nici acum şi poate niciodată, dacă planurile lui Dacre aveau să prindă rădăcini în această noapte.

Cu toate acestea, nu putea opri senzaţia de gol ce se căsca din ce în ce mai adânc înlăuntrul lui cu cât o privea mai mult.

Uită-te la mine, Iris!

Uită-te la mine!

Soldatul vorbea în continuare, dar atenţia lui Iris s-a îndreptat spre scena amenajată în faţa curţii. Toţi cei adunaţi au privit într-acolo. Cancelarul îşi începuse discursul, cu glasul răsunând autoritar în aerul înroşit de apus. Roman însă nu-şi putea dezlipi ochii de la Iris.

A tras aer în piept o dată.

De două ori.

De trei.

Simţea că începe să cedeze.

Nu a auzit nimic din ceea ce spunea cancelarul – cuvintele se amestecau între ele dar în cele din urmă a reuşit să-şi mute atenţia de la Iris în clipa în care atmosfera a devenit rece şi apăsătoare. Un ropot de aplauze a înăbuşit cele câteva oftaturi speriate. Roman a văzut că scena ii aparţinea acum lui Dacre.

Ratase momentul.

Nu făcuse ceea ce îi ordonase Shane să facă, şi Roman a avut nevoie de câteva clipe pentru ca realitatea situaţiei în care se găsea acum să-l izbească în piept.

Părăseşte curtea imediat!

Roman trebuia să afle de ce. Trebuia să ştie

ce era iminent, pentru că Iris se afla acolo – asculta, cu buzele arse şi chipul palid, cuvintele mieroase ale lui Dacre.

Aerul a tremurat împrejurul lui Roman când şi-a scos plicul din buzunarul interior. Nimeni din jur nu a băgat de seamă. Era cu toţii fie transfigurare, fie îngroziţi de faptul că Dacre se afla în acea curte. Un zeu se afla în Oath, în văzul tuturor.

Roman a rupt sigiliul şi a scos un pătrat inie de hârtie.

O explozie nu va fi îndeajuns. Trebuie să îi tai capul.

Cuvintele au început să-i plutească prin faţa ochilor. Le-a citit a doua oară. A treia. A strecurat apoi hârtia înapoi în plic şi a pus-o cu calm la loc, în buzunar. Privirea sa a străpuns însă mulţimea. A descoperit-o din nou pe Iris, de parcă ea ar fi fost singura persoană din acea curte. O rază de lumină într-un noian de umbre!

A pornit spre ea, înghiontind oamenii care-i stăteau în cale. Nu-i păsa dacă isca agitaţie. Nu-i păsa daca Dacre avea să-l vadă apropiindu-se ea. De Iris E. Winnow, o femeie care ar fi trebuit să-i fie doar o cunoştinţă oarecare.

Ceva îngrozitor era pe cale sa se petreacă, şi nici el, nici Iris nu aveau să fie martori. Avea să o ia de mână şi să fugă cu ea, departe de acest loc. Departe de acest oraş, de război. Destul fuseseră loviţi şi răniţi, iar acum pur şi simplu nu-i mai păsa…

Cineva La apucat de braţ, strângându 1 ca

într-o chingă de fier. L-a oprit în loc.

— Vino cu mine! i-a rostit la ureche o voce nefamiliară. Nu atrage atenţia asupra noastră!

Roman şi-a înghiţit un nod, cu privirea aţintită în continuare la Iris.

— Nu merg nicăieri cu tine!

A simţit însă împunsătura unui revolver în coaste şi umerii i s-au plecat a supunere.

— Ba da! Acum/

S-a lăsat purtat prin mulţime, cu arma înfiptă în coaste. Când au păşit în holul pustiu al Promontoriului, s-a smucit şi s-a răsucit, privind în faţă persoana care îl împiedicase să ajungă la Iris.

Spre uluirea lui, l-a recunoscut.

Deşi purta un costum elegant şi pălărie, asociatul tatălui său nu-şi putea ascunde întru totul trăsăturile aspre. Bruce – aşa îi spusese domnul Kitt atunci când îl lăudase ca i păzeşte familia.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Roman scurt.

Bruce nu şi-a coborât arma, dar Roman simţea că o face doar pentru a se asigura că rămâne ascultător. Bărbatul nu avea de gând să-l împuşte pe fiul şefului său.

— îţi spun pe drumul spre casă. Bruce l-a prins din nou dc braţ şi l-a răsucit, forţându-l să înainteze, apoi a adăugat: Tatăl tău te vrea acasă. Iar aici nu eşti în siguranţă.

— Nu înţelegi!

Roman şi-a înfipt călcâiele în podea. Pantofii i-au scârţâit în timp ce aluneca pe marmura lustruită.

— Trebuie să mă întorc în curte!

— îmi vei mulţumi mai târziu.

— Soţia mea! a şuierat Roman. Soţia mea e în mulţime!

Dezvăluirea l-a făcut pe Bruce să se oprească. însă ce i-a trecut atunci prin minte – fie să se întoarcă după Iris, fie să-l mâne de la spate Roman nu avea să afle niciodată.

O străfulgerare a răzbit prin ferestre, urmată de un bubuit asurzitor pe care Roman l-a simţit în piept, de parcă i-ar fi fost smulsă inima.

Explozia l-a doborât la pământ.

PARTEA A PÄTRA Ull (TPSCPIK

pentru vise

40

Urcă., clacă vi ei să respiri

Năucit, Roman l-a lăsat pe Bruce să-l salte în picioare. Fumul plutea înăuntru prin ferestrele făcute ţăndări. Sticla sclipea în constelaţii pc podea.

— Ridică-te şi mergi! i-a ordonat Bruce, târându-l pe hol, din ce în ce mai departe de ţipetele ce se înălţau din curte.

Roman a tuşit, ameţit.

— Iris, a şoptit, în faţa ochilor apărându-i gura ei roşie şi argintiul rochiei, felul în care o văzuse stând în mijlocul mulţimii.

Roman s-a luptat să se elibereze, aruncând o privire peste umăr. Fumul şi ţipetele se împleteau încă. Au răsunat împuşcături. Inima i-a urcat în gât.

— Iris!

A fost ultimul cuvânt pe care l-a rostit înainte ca revolverul lui Bruce să-l izbească cu putere în tâmplă. A văzut stele alunecându-i pe dinaintea ochilor. Dar Iris a înflorit în mintea lui şi şi-a întins mâna palidă spre el.

Roman a privit-o dizolvându-se în ceaţă şi totul s-a cufundat în întuneric.

Când s-a trezit, se afla întins pe bancheta din spate a unui automobil. Acesta a cotit brusc, cauciucurile scrâşnind pe piatra cubică.

Roman a alunecat pe bancheta din piele şi a vomitat, pe el şi pe podeaua maşinii.

Lumea părea să se fi întors pe dos.

S-a înecat şi a icnit din nou, cu privirea înceţoşată. Sau poate că era doar strălucirea difuză a felinarelor stradale pe lângă care treceau în viteză, pătând geamurile cu aureolele lor aurite.

Brusc, maşina a cotit din nou. Roman a încercat să se agate de ceva. Simţea cum i se împrăştie voma pe cămaşă.

— Aproape am ajuns! s-a auzit o voce groasă.

Bruce.

Roman a mijit ochii, cu tâmplele pulsându-i dureros, îi picura ceva pe faţă. Şi-a atins tâmpla şi, când şi-a coborât mâna, a văzut că degetele îi sunt lipicioase dc sânge.

— Ultima curbă, La anunţat Bruce. De data asta încearcă să nu-ţi verşi măruntaiele!

Vehiculul s-a smucit.

Roman a închis ochii. A început să numere secundele, cu gust de fiere în gură. într-un sfârşit însă, maşina s-a oprit.

A gâfâit, încă întins pe banchetă» până când Bruce i-a deschis portiera.

— Ridică-te! Trebuie să ne mişcăm rapid!

— Unde suntem? La întrebat Roman cu glas răguşit.

Bruce nu i-a răspuns. L-a prins şi La târât afară din maşină.

Era întuneric, fiind ora amurgului, şi spre vest, la orizont, nu se mai zărea decât o rămăşiţă de lumină roz. Roman a recunoscut imediat locul în care se aflau: Derby Road, pe

poteca dintre casele de la numerele 1345 şi 1347.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat când a zărit umbra gardului. Cum eşti implicat în toate astea?

— Va trebui să scoţi aceste răspunsuri de la tatăl tău! i-a zis Bruce în timp ce căuta stejarul şi gaura din gard ascunsă de mărăciniş. Rapid, acum!

Roman a şuierat printre dinţi, iritat de faptul ca nu primea niciun răspuns. De faptul că nu era îndeajuns de puternic ca sa scape de bărbatul acesta şi să se întoarcă la Promontoriu după Iris.

în timp ce înainta prin hăţiş, simţind cum i se agaţă spinii în păr şi de haină, Roman l-a întrebat pe Bruce:

— Planul era ca toti cei din curte să fie ucişi?

— Ţi-am spus să-l întrebi pe tatăl tău! a mormăit Bruce, împingându-l de la spate, de parcă la miezul nopţii s-ar fi rupt o vrajă şi urmau să fie amândoi prcfacuţi în stane dc piatră. însă cum soţia ta se afla în mulţime, îţi voi spune atât... nu. Doar el.

„El”, adică Dacre.

Roman nu şi-a putut ascunde tremurul. Mâinile îi îngheţau, dar pieptul îi ardea. Se simţea prins într-un amestec de uşurare şi şoc, indignare şi speranţă. Şi-a smuls o cracă de spini din păr când au ieşit la lumină.

S-a oprit în loc, cu respiraţia întretăiată. Bruce simţise cu siguranţă că are nevoie de o clipă ca să-şi tragă sufletul, pentru că de data asta nu l-a mai grăbit.

— Bomba nu îl va ucide, a spus Roman în cele din urmă, amintindu-şi de mesajul pe

care-l avea în buzunarul de la haină.

Bruce s-a încruntat.

— Ce vrei să spui? A fost amplasată chiar sub scenă.

Roman s-a crispat, imaginându-şi toate şrapnelele pe care suflul exploziei le împrăştiase în mulţime, închipuindu-şi cum se înfigeau în oameni nevinovaţi. Şi-a înghiţit un nod şi a zis:

— E nevoie de ceva mai mult pentru a ucide un zeu.

— Mă rog să nu ai dreptate. Pentru că, dacă ai...

Bruce nu şi-a dus ideea până la capăt.

Nici măcar Roman nu ştia cum să completeze fraza.

Au străbătut în grabă jumătatea din spate a proprietăţii, un loc care chiar şi acum părea desprins din altă lume. O lume aflată departe de Oath şi de război. Dar, înainte ca vila să le apară în faţa ochilor, Bruce s-a oprit la umbra unui păducel.

— Până aici pot merge fără să mă zărească soldaţii, a zis. Mergi direct la tatăl tău!

— Faci parte din Cimitir?

Bruce nu i-a dat un răspuns la întrebarea directă. Roman a văzut în asta o confirmare.

— Te întorci după ea? l-a întrebat apoi, fără să-şi poată ascunde tremurul din voce. Te întorci după soţia mea?

— Nu îţi face griji în privinţa domnişoarei Winnow! Este o fată inteligentă.

— Asta înseamnă că faci cc-ţi cer? Eu...

Roman s-a oprit singur şi a mijit ochii.

— Nu ţi-am spus niciodată că numele ei de familie este Winnow. De unde ştii asta?

Şi de această dată Bruce a rămas tăcut, dar

l-a privit pe Roman în ochi, cu falca încordată.

Lucrurile începeau să se lege. Roman s-a apropiat de Bruce, folosindu-se de avantajul înălţimii sale ca să îl domine pe bărbat.

— Ai întâlnit-o. Când?

— Nu avem timp pentru asta.

— Când?

— înainte să plece pe front, cu câteva săptămâni în urmă. Tatăl tău m-a rugat să-i transmit un mesaj. Acum, să nu-ţi pierzi capul! Nu avem timp pentru...

— Care a fost mesajul?

Vocea lui Roman era rece şi implacabilă.

— A fost vorba de bani.

— Bani?

— Destui cât să aibă parte de o viaţă confortabilă, dacă ar fi ales să anuleze mariajul. Ceea ce, din câte se vede, nu a făcut, aşa că dă-te la o parte şi fa ce ţi-am spus, înainte să se dezlănţuie iadul!

Roman şi-a strâns degetele în pumni.

Obţinuse însă răspunsurile pe care şi le dorea.

I-a întors spatele bărbatului şi s-a îndepărtat.

Lui Roman îi clocotea încă sângele în vene când s-a apropiat de uşa din spatele vilei.

Prin febra furiei, a reuşit să bage de seamă două lucruri: sub pavilion se afla un munte de lăzi care purtau etichete ce-ţi săreau în ochi, inscripţionate cu cuvântul ATENŢIE, iar soldaţii lui Dacre patrulau prin curtea din spate de parca nu se mai temeau că ar putea fi zăriţi de vecini. Roman a trecut chiar prin faţa lor şi şi-a dat seama că are mai multă putere

decât crezuse. Soldaţii i- au strigat să se oprească şi să-şi ridice mâinile, dar nu au făcut nimic când a refuzat să se supună. S-a comportat de parcă aceştia nici nu ar fi existat şi a intrat pe uşa din spate în casa lui.

Pantofii îi ţăcăneau pe podeaua lustruită. S-a îndreptat spre biroul tatălui său, absorbit dc gânduri.

Nu reuşise să ajungă la Iris. Nu reuşise să o protejeze atunci când ea avusese cel mai mult nevoie de el. Nu o protejase de tatăl lui şi nici de Dacre. Roman nu ştia dacă *c* în viaţă, dacă e rănită sau moartă.

Nu! şi-a zis, chiar dacă strângea din dinţi. Aş şti dacă ar fi moartă.

Uşa de la biroul tatălui lui era întredeschisă. Roman a izbit cu piciorul în ea şi a dat-o de perete, speriindu-l pe domnul Kitt, care se plimba prin încăpere cu o ţigară în mână.

— închide uşa! La zorit tatăl lui.

Ochii lui albaştri s-au dilatat când a văzut în ce stare se afla Roman. Voma, stropii de sânge. Zgârieturile de la mărăcini.

— Ce s-a întâmplat?

Roman l-a fixat cu privirea în tăcere. Se simţea cioplit dintr-o piatră erodată de ani lungi de vinovăţie, de frici şi doruri pe care nu şi le putea împlini. Dar acum nu mai voia să se lase guvernat de aceste lucruri. Ultimele săptămâni îl ciobiseră şi-i provocaseră fisuri. Dar reuşise să se târască afară, eliberat de rămăşiţele unei carapace, şi tăiase vechile sfori, iar acum şi-a privit tatăl în ochi până când bărbatul s-a supus şi şi-a stins ţigara pe birou.

— De ce sunt stivuite lăzi sub pavilion? l-a

întrebat Roman pe un ton aspru. Să nu-mi spui că e gazul acela pe care i-ai cerut blestematului de profesor de chimie să-l facă!

Domnul Kitt a clipit, surprins de tonul abrupt şi direct al lui Roman. Dar şi-a revenit repede şi s-a tras mai aproape, şoptindu-i:

— Nu. Dar s-a rezolvat?

— Tată, la ce te referi?

Domnul Kitt a privit pe deasupra lui Roman, spre uşa care rămăsese deschisă. Roman îl vedea pentru prima dată pe tatăl lui speriat.

Domnul Kitt şi-a coborât vocea şi mai mult şi a murmurat:

— E mort?

Roman bănuise că tatăl lui joacă pentru ambele tabere – pentru Dacre şi pentru Cimitir. Era de aşteptat, pentru că era un om care îşi dorea să fie de partea învingătorului, indiferent care ar fi fost acesta. Acum bănuielile îi fuseseră confirmate.

Domnul Kitt se afundase prea adânc. Şi nu ştia nimic despre zeii subpamânteni, despre viaţa pe front sau despre ghearele războiului şi rănile pe care le lăsa în urmă. Cât despre cei din Cimitir, chiar dacă păreau suflet işti, gruparea lor era haotica şi dezorganizată. Rataseră o încercare de asasinat şi acum întregul oraş avea să plătească pentru asta.

— Nu ştiu, a răspuns Roman.

— Cum adică nu ştii? A explodat sau nu bomba?

— A explodat, dar omul tău m-a târât de acolo înainte să văd ce a urmat.

Domnul Kitt a început să facă din nou paşi. Părea însă încrezător, de parcă faptul că explozia se produsese însenina că pot trece la

următorul pas.

— Ar trebui să...

A fost întrerupt de o pală rece de vânt. Pereţii se cutremurau. Candelabrul de deasupra clinchetea. Parchetul scârţâia sub talpa unor picioare grele.

Roman recunoştea sunetul, senzaţia. L-a văzut pe tatăl lui încremenind, pentru că şi el o recunoscuse. Au ascultat, cuprinşi de groază, cum se izbeşte uşa de la salon.

— Treci în spatele biroului! a şoptit domnul Kitt, apucându-l pe Roman de braţ cu forţă. Ascunde-te acolo! Să nu ieşi până când nu îţi spun eu!

Roman s-a smuls din strânsoarea tatălui său, molipsit însă de groaza acestuia. O simţea în piept.

— Nu pot să mă ascund aici. E prea târziu pentru asta!

— Fiule, fă cum îţi spun! N-am de gând să te pierd aşa!

Domnul Kitt a părăsit biroul, închizând uşile în urma lui. Roman a rămas în camera plină de fum, înăbuşitoare. Respira pe gură, dar nu se mişca. Stătea în mijlocul camerei şi asculta...

— Sire! a exclamat tatăl său. Ce s-a întâmplat?

A urmat un moment neplăcut de tăcere. Când zeul a vorbit în cele din urmă, casa a părut să-i facă vorbele să reverbereze:

— Vreau ca toţi ofiţerii şi soldaţii care au rămas aici să se alinieze în hol. Acum!

Roman a auzit paşi grăbiţi, semn că ordinul lui Dacre era ascultat. Unul dintre ofiţerii în cauză era locotenentul Shane, care tară

îndoială credea că fusese trădat, de vreme ce Dacre încă avea capul pe umeri.

Roman a strâns din dinţi, cu inima zbătându-i-se în piept. Dar a alergat la biroul tatălui lui, înăbuşindu-şi tuşea în timp ce aprindea un chibrit. A scos rapid scrisoarea incriminatoare din buzunar şi a ţinut-o dc un colţ, urmărind-o cum arde.

A privit cum se răsuceşte hârtia şi se preschimbă în fum, apoi a aruncat ultima fărâmă pe covor şi a strivit cu talpa flăcările hrăpăreţe. Deşi îi plesnea capul de durere, Roman a avut răbdarea să aşeze chibritul înnegrit în scrumieră, aliniat cu celelalte chibrituri folosite de tatăl lui.

Abia apoi a părăsit biroul şi a păşit în hol.

Respiră, încet şi adânc!

Soldaţii şi ofiţerii se aflau în coridor, în linie, aşteptând ordine. Priveau drept înainte, chiar dacă Dacre se perinda prin faţa lor, cercetând chipul fiecăruia dintre ei în parte.

S-a oprit în loc. Nu vedea decât spatele zeului, dar hainele îi erau sfâşiate şi însângerate. Părul lung şi negru era răvăşit.

— Unul dintre voi m-a trădat! a zis Dacre cu voce moale şi groasă, ca uleiul împrăştiat în apă. Asta este şansa voastră de a face un pas în faţă şi a mărturisi.

Nimeni nu s-a mişcat, nimeni nu a vorbit.

Roman l-a descoperit pe locotenentul Shane în rând, în aparenţă, Shane era soldatul perfect. Expresia de pe chipul lui era una impenetrabilă, iar uniforma arăta impecabil, de parcă ar fi fost foarte mândru că o poartă. Nu tremura de frică, nici nu respira greoi. Părea să deţină controlul în totalitate, de parcă ideea trădării nici nu i-ar fi trecut

vreodată prin minte.

— Tu! a zis Dacre, arătând cu degetul spre unul dintre soldaţi. Fa un pas în faţă şi îngenunchează!

Soldatul l-a ascultat.

— întinde braţul drept!

Din nou, soldatul a tăcut aşa cum îi comanda Dacre, deşi Roman vedea că bărbatului îi tremură mâna.

— îţi voi frânge mâna dacă nu mărturiseşti sau nu îmi spui care sunt numele camarazilor care m-au trădat! a zis Dacre, apucându-i braţul soldatului.

— Comandant suprem..., s-a bâlbâit bărbatul. Cu adevărat, nu ştiu! Eu îţi sunt devotat trup şi suflet!

— îţi mai ofer o şansă ca să răspunzi. Mărturiseşte sau dâ-mi un nume!

Soldatul a tăcut, însă pantalonii i s-au umezit de urină.

Roman văzuse destul. în el mocnea furia tăcută şi se săturase să îşi plece capul în faţa unui zeu care se hrănea din frica şi umilinţa muritorilor. Căruia îi plăcea să rănească şi apoi să vindece pe jumătate, când era în favoarea lui.

Roman a înaintat pe hol. Mâna i-a alunecat însă în buzunar şi degetele sale au trasat conturul cărticelei verzi pe care o purtase cu el de când Iris o uitase în camera lui.

— Comandante suprem?

Dacre a ridicat capul spre el. îi luceau ochii în timp ce îl analiza, şi dintr-odată Roman s-a

simţit recunoscător pentru voma şi sângele care-i pătau hainele. Pentru noroi, pentru hainele boţite şi mărăcini. în acelaşi timp, era uluit să vadă că Dacre părea nevătămat. Sângele de pe hainele pe care le purta nu era al lui, căci zeul nu avea nici măcar o zgârietură pe faţă sau pe mâini.

— Roman, a zis Dacre, dându-i drumul soldatului. Credeam că eşti mort.

— Nu sunt, sire.

Când a trecut pe lângă Shane, Roman i-a simţit privirea rece, pentru o clipă doar, dar rece ca gheaţa. S-a oprit în faţa lui Dacre.

— De ce eşti aici? l-a întrebat zeul. Cum ai supravieţuit?

— M-am aflat la marginea curţii. După explozie... nu am ştiut ce să fac, aşa că am venit acasă, ştiind că te vei întoarce aici, sire.

Dacre a rămas tăcut, cântărind răspunsul lui Roman.

în clipa aceea încordată, în care aştepta să vadă ce răspuns urma să-i ofere Dacre, Roman şi-a dat seama că ceilalţi ofiţeri – printre care şi căpitanul Landis – şi soldaţii care-l însoţiseră pe Dacre în Green Quarter cel mai probabil fuseseră ucişi de explozie. Sângele lor era acela care păta chipul şi hainele zeului. Iar unul dintre acei oameni stătuse lângă Iris.

Roman a simţit împunsătura durerii. Grijile au început să-i zguduie oasele, făcându-l să tremure sub apăsarea lor. Aproape că s-a aplecat de mijloc. Aproape s-a scurs pe podea.

Nu te pierde!

Şi-a repetat cuvintele, devenite ca un colac

de salvare de care îşi sprijinea mintea şi trupul, şi şi-a muşcat obrajii. Şi-a împreunat mâinile la spate. în pieptul lui se cuibărise însă un urlet care amenința să-i sfâsie ı ı plămânii.

Daca ar fi moartă, as sti.

— întinde braţul drept, Roman! i-a cerut Dacre.

Dacă era un test, Roman nu-şi permitea să-l pice. Dacă nu era, atunci avea să afle ce înseamnă cu adevărat să fii frânt de mâna unui zeu.

Şi-a întins braţul fără să ezite. în capul lui însă mintea îi devenise un vârtej adânc şi întunecat. Care se învârtea în cerc. Vei regreta că mi-ai frânt oasele. Vei regreta că mi-ai răpit amintirile cu Iris. Vei elibera odată cu măduva mea ceva ce îţi vei dori să nu fi atins niciodată.

Dacre l-a apucat pe Roman de braţ. L-a tras mai aproape, până când suflările li s-au amestecat.

— Ştii cine m-a trădat? La întrebat Dacre.

— Nu, sire.

Dacre La strâns mai tare. Roman începuse sa simtă furnicături în mână; îl vedea pe tatăl lui cu coada ochiului, apropiindu-se, desfigurat de groază.

— Nu, nu pot oferi niciun nume! a zis Roman, cu mai multă convingere de această dată. Şi nu cred că vreunul dintre cei de faţă este trădătorul.

— Convinge-mă de raţionamentul tău!

— Ţi am fost alături, sire. Te-am servit sub pământ, precum şi deasupra. Iţi cunoaştem adevărata natură, puterea, magia. Dacă vreunul dintre noi ar încerca să te ucidă,

crezi că ar fi atât de naiv, încât să folosească o bombă?

Dacre i-a dat drumul la braţ. Dar şi-a trecut mâna prin parul încâlcit, şi gestul a fost atât de uman, că aproape l-a făcut pe Roman sa râdă.

Un zeu putea fi ucis. Dar trebuiau să acţioneze mai inteligent cu următoarea ocazie.

încurajat de ezitarea lui Dacre, Roman a insistat:

— Sire, trăim vremuri tulburi. în loc să te îndoieşti dc noi, hai să punem la cale următorul pas!

Dacre l-a cercetat din nou şi a oftat, de parcă ar fi fost plictisit.

— Du-te şi schimbă-ţi hainele! Ne vedem în camera de război în zece minute! Soldaţilor şi ofiţerilor le-a ordonat: La posturi!

Roman a rămas în hol, înconjurat dintr-odată de o forfotă însufleţită. Soldaţii îşi reluau patrularea sau se îndreptau spre salon ca să ia masa. Se întorceau în biblioteca preschimbată în garnizoană. Reveneau la orice vor fi făcând înainte să apară Dacre şi să otrăvească locul.

Shane i-a atins umărul.

Era un semn de camaraderie sau un avertisment, Roman nu-şi dădea seama, şi era prea obosit ca să încerce să îl descifreze. A urcat scările şi s-a retras în camera lui. Odată rămas în sfârşit singur, şi-a smuls haina. A căzut apoi în genunchi şi şi-a înfipt unghiile în beregată.

A oftat adânc, de parcă ar fi ieşit la suprafaţa apei.

Noua minute mai târziu, Roman se întorcea în salon, îmbrăcat cu haine curate. Sângele şi voma se spălaseră, iar părul negru îi era pieptănat pe spate. Avea o postură dreaptă, uşor rigidă, dar el aşa fusese dintotdeauna, nu-i aşa?

în aparenţă, arăta normal. Arăta bine. Spilcuit şi aranjat, chiar dacă scăpase la mustaţă dintr-o explozie.

Pe dinăuntru însă? Se simţea zdrobit.

Dar Dacre era mult prea ocupat ca să bage de seamă. Stătea în faţa şemineului din salon, plin de vitalitate, de parcă nu ar fi simţit niciodată arsura unei explozii. Şi el se schimbase şi spălase sângele de muritor de pe el. Flăcările din şemineu îi luminau chipul, creând unghiuri ascuţite. Şi, chiar dacă era adâncit în gânduri, zeul La auzit pc Roman intrând. Fără să se întoarcă, i-a zis:

— Trebuie să-mi baţi la maşină o scrisoare importantă.

Roman s-a aşezat în fata maşinii lui de scris. Se aştepta să simtă o undă de uşurarea pentru că se afla din nou în preajma ei. A Treia Alouette. Cea care îl lega de Iris. în timp ce studia tastele E şi R, a simţit însă un gol în stomac.

Apoi atenţia i-a fost distrasă de ceva ce zăcea pe masă. O cheie din fier, pătată de sânge, prinsă pe un lanţ.

Cheia care fusese la gâtul căpitanului Landis.

— Spune-mi când eşti gata! a zis Dacre.

Roman şi-a îndreptat atenţia asupra cerinţei pe care o avea de îndeplinit şi a prins

o coală de hârtie în maşina de scris. Nu s-a putut însă abţine şi a cercetat din nou cheia de fier aflată la doar câţiva centimetri depărtare. Puterea de a deschide uşile dintre lumi era la îndemână.

— Sunt pregătit, sire!

Roman nu era însă pregătit pentru cuvintele care au alunecat de pe buzele lui Dacre. Nici să audă numele persoanei căreia îi era adresată scrisoarea. A ascultat, fără să poată insă bate la maşină cuvântul.

— S-a întâmplat ceva, Roman?

— Nu, sire.

— Atunci, de ce nu baţi la maşină?

— îţi cer scuze, sire! Roman şi-a flexat mâinile, două dintre degete trosnindu-i, apoi a adăugat: Te rog, continuă!

Âş şti dacă ar fi moartă.

Dacre a repetat, iar de această dată Roman a preschimbat cuvintele în cerneală, chiar dacă privirea îi rămăsese aţintită la primul rând:

Dragă Iris E. Winnow

41

Conversaţii cu o nălucă

IRIS ALERGA PE STRĂDUŢA LĂTURALNICĂ întunecoasă.

îşi pierduse undeva pe drum unul dintre pantofii cu toc înalt şi acum o dureau tălpile la fiecare pas strâmb pe care îl facea. Avea rochia sfâşiată şi genunchii juliţi. Nu-şi dădea scama cât de grav era rănită pentru că tot corpul îi era amorţit.

Nu-şi simţea decât inima, care batea disonant din liniile răsucite ale venelor până în timpane.

Nu te opri! încă nu eşti în siguranţă!

începea să o învingă extenuarea, ceea ce îi îngreuna paşii şi o tăcea neîndemânatică. Muşchii îi erau încordaţi şi fierbinţi sub pielea asudată. Nu părea să se poată forţa să alerge mai repede, dar îşi făcea griji că urma să se prăbuşească dacă se oprea.

Unde sunt?

Se simţea cu totul pierdută, rătăcită într-un labirint al umbrelor. înghiţită cu totul de un coşmar din care încerca cu disperare să se trezească. Tremura când s-a oprit şchiopătând la următoarea intersecţie.

Câteva automobile au trecut în viteza pe lângă ea, pneurile lor împroşcând cu apă din băltoacele de pe drum. Felinarele stradale au

început să pâlpâie, prinzând viaţă. Lumina lor de chihlimbar atrăgea roiuri de molii. Un ziar se dezintegra pe trotuar.

Era seară, aşa că stingerea avea să se dea curând. Oath arăta sumbru la adăpostul întunericului solemn, de parcă oraşului i-ar fi crescut dinţi şi gheare după apusul soarelui. Iris trebuia sa găsească un loc sigur în care să se ascundă în acea noapte, şi nu-şi putea imagina unde ar fi putut sa fie acesta. Apoi a văzut pe ce stradă ajunsese.

A făcut timid un pas în faţă.

în depărtare se zarea muzeul, cu coloanele lui albe, felinarele pâlpâitoare şi uşile roşii ca sângele. Uşile acestea urmau să se încuie la lăsarea nopţii; nimeni nu avea să o poată urmări înăuntru. Ar fi putut să o protejeze de Cimitir.

Dc parcă cineva i-ar fi citit gândurile, în depărtare s- au auzit împuşcături, urinate dc strigăte şi dc un ţipăt care i-a îngheţat sângele în vene.

Iris a tresărit şi s-a aplecat de spate. Dar nu s-a oprit din mers. A înaintat grăbit pe lângă bordură, până când a ajuns în dreptul scărilor de la muzeu. De aici a luat-o la goană, aruncându-şi şi celălalt pantof, şi tălpile goale i-au lipăit pe marmură.

A deschis uşa grea şi s-a strecurat în muzeu cu câteva clipe înainte ca zăvoarele să se tragă prin magie, închizând clădirea peste noapte. Tremurând – eşti în siguranţă, eşti în siguranţă a reuşit să facă cinci paşi în foaier înainte să-i cedeze picioarele.

— Eşti în siguranţă, şi-a şoptit, de parcă rostind cuvintele cu voce tare le-ar fi transformat în realitate.

Dar nu mai avea încredere nici în propriul glas. Nu-şi mai credea nici propriile cuvinte.

în clipele dinaintea exploziei, Iris îşi zisese că discursul lui Dacre este infatuat, bombastic şi prea mieros. Nu credea niciun cuvânt din ce-i ieşea zeului pe gură – vedea vicleşugul, clar ca lumina zilei dar, când îşi rotise privirea la oamenii din jur... văzuse că aceştia aveau expresii atente şi pline de uimire. Văzuse că erau atraşi de cauza lui Dacre.

„Nu vor mai fi vărsări dc sânge. Nu vi se vor mai cere mor ţi.”

„Sunt aici ca să vă vindec vechile răni şi să-i redau oraşului gloria de altădată”

Iris se întrebase dacă acela era începutul sfârşitului. Dacă Oath era pe cale să se plece. Se întrebase cum ar arăta viata ei sub domnia lui Dacre.

Atunci auzise un ticăit straniu.

La început, nu îşi dăduse seama ce este, dar înlemnise când îşi amintise de timpul petrecut în tranşee alături de Roman. Când o grenadă scosese un sunet asemănător înainte să explodeze. Bărbatul înalt dc lângă ca părea să cunoască la rândul lui însemnătatea acelui sunet. Trăsese aer în piept şi păşise în faţa, chiar prin faţa ei, de parcă ar fi avut de gând să năvălească pe scenă.

Nu avusese timp să ajungă la scenă, pentru că o explozie zguduise curtea.

O lumină orbitoare, trosnetul lemnului, presiune ca de tunet. Usturimea unei ploi cu grindină şi şuieratul metalului în aer. Gravitaţia topindu-se, oase pârâind. Gust de

sânge şi fum, şi clopotul morţii.

Iris nu îşi amintea cum ajunsese la pământ. Dar, după ce clipise, îndepărtându-şi praful din ochi, înţelesese că bărbatul din faţa ei încasase în piept suflul exploziei. Bărbatul al cărui nume nici măcar nu îl ştia murise ca un scut în faţa ei, fie că voise asta sau nu. Acum era scurs pe picioarele ei, ciuruit de aşchii, umplându-i rochia de sânge. Era mort, iar ea trebuise să se elibereze de sub greutatea trupului lui, respirând greoi, abia acum începând să înţeleagă ce se întâmplase.

Se ridicase pe picioare nesigure.

Vedea prin fum oameni care tuşeau şi se târau pe jos, însă cei mai mulţi erau morţi. îşi apucase poalele rochiei şi ridicase ochii.

întâlnise privirea aprinsă a lui Dacre. Se înălţa, teafăr şi nevătămat, în mijlocul distrugerii, cu sânge picurându-i pe chip şi hainele atârnându-i în zdrenţe pe trupul puternic.

Când el făcuse un pas în faţă, Iris se trăsese înapoi. Se împiedicase de trupurile celor morţi şi se izbise de pământ.

Fugi!

Era singurul gând clar ca lumina zilei pe care îl avea în cap.

în vreme ce prin fum începeau să răzbată împuşcături, Iris sărise în picioare şi o luase la fugă.

Era straniu că acum nu reuşea să se mai ridice de jos.

Zăcea pe pardoseala din foaierul muzeului, cu obrajii lipiţi de marmură. Ultima oară când

se aflase în acel loc, fura Prima Aloucttc alături de Attie şi Sarah. într-o noapte care i se părea că fusese cu secole în urmă.

A revenit la această amintire, sperând că avea să o liniştească. în schimb, i-a reamintit că muzeul avea un paznic care patrula noaptea. Nu era singură în acest loc şi nici nu voia să fie prinsă.

Oftând, s-a ridicat în genunchi, apoi în picioare. Acum, că nivelul adrenalinei mai scăzuse, a simţit o pulsaţie fierbinte în talpa piciorului drept. Când a cercetat locul, a descoperit că i se înfipseseră câteva cioburi în piele.

Sângerase pe podea, dar nu avea nimic cu care să cureţe.

— Mai târziu, şi-a zis, şchiopătând pe hol.

Erau aprinse doar câteva becuri care răspândeau o lumină palidă. în mare parte, muzeul era învăluit în umbre, rece şi tăcut, de parca ar fi fost cufundat în apă, iar Iris aproape ajunsese în camera în care fusese cândva expusă maşina de scris Alouette când a auzit ecoul unei uşi închise.

A împietrit, ascultând cu atenţie.

Cineva păşea pe hol în direcţia foaierului.

Era cu siguranţă paznicul din tura de noapte, şi Iris a ţâşnit ca din puşca spre una dintre camerele din spate. A căzut pe burtă şi a trebuit să se târască pe coate ca să se poată ascunde în spatele unei statui. Şi-a strâns genunchii la piept. Respira greoi, piciorul zbătându-i-se în acelaşi ritm cu inima cuprinsă de frenezie.

A închis ochii, ascultând cum se apropie paşii grei.

Era atât de obosită, încât nu mai avea puterea să se ferească de un nou duşman. Să alerge din cameră în cameră, ca un animal vânat, în căutarea unui loc în care să sc ascundă.

A închis ochii şi şi-a înghiţit un nod.

După ce s-au mai scurs câteva clipe, a simţit o rază de lumină prin pleoape. încordată, a aşteptat. Iar când în cele din urmă lumina a învăluit-o cu totul, a înţeles că nu se mai putea minţi. Nu avea unde să se mai ascundă.

Şi-a deschis pleoapele, mijind ochii la paznicul ce se afla în faţa sa. Era o femeie de vârstă mijlocie, cu păr lung şi negru ca noaptea şi câteva fire argintii. Avea un ten palid, dar luminos, iar chipul ei ar fi putut să fie unul pe care Iris îl văzuse în trecut, dar îl uitase. Excepţie o faceau ochii. Aveau o nuanţă năucitoare de verde. Femeia era înaltă şi subţire, îmbrăcată în uniformă bleumarin, dar nu purta armă. Nu avea nici pistol, nici baston de cauciuc, ci doar un felinar din metal, pe care l-a înclinat politicos în jos.

Iris a aşteptat, tremurând, ca femeia să îi comande. A aşteptat să-i spună: „Cine eşti? Te afli pe o proprietate privată! Trebuie să pleci imediat. Afară!”

însă nu cuvintele acestea au fost rostite.

— Eşti rănită, i-a spus femeia. Dă-mi voie să te ajut!

Când i-a întins mâna, iris nu a ezitat.

A primit ajutorul, şi femeia a ridicat-o de pe podea.

— îmi pare rău! a spus Iris.

Stătea pe un fotoliu uzat din piele, în biroul muzeului, iar femeia – care nu avea nicio insignă cu numele în piept – îngenunchease în faţa ei şi se pregătea să-i scoată cioburile din talpă cu o pensetă.

— Pentru ce?

— Pentru că am intrat după încheierea programului.

Femeia a început să îi cerceteze piciorul în tăcere. Avea mâini reci şi moi, iar încheieturile îi erau umflate. Iris se întreba dacă şi ea suferă de ceva când aceasta a rostit:

— Muzeul este mai mult decât un acoperământ pentru artefacte. Din multe puncte de vedere, este un refugiu. Şi ai procedat bine venind aici, dacă te aflai la ananghie.

Iris a dat din cap. Penseta începea să-i dea o stare de leşin.

•

Femeia i-a simţit neliniştea.

— închide ochii şi lasă-ţi capul pe spate! Va trece până să-ţi dai seama ce se petrece.

Iris a urmat instrucţiunile femeii, respirând adânc. Dar tăcerea îi hrănea spaimele, aşa că s-a trezit zicând:

— De câtă vreme lucrezi la muzeu?

— Nu de mult.

— Eşti din Oath?

S-a auzit zăngănitul unui ciob într-o tavă din metal. Nici măcar nu simţise când i-l scosese.

— Nu, nu sunt de loc de aici. Dar acum Oath este acasă pentru mine. Nu am mai părăsit oraşul de multă vreme.

— Ai familie în oraş?
— Nu, sunt singură. îmi ţine de urât muzica.
— Cânţi la vreun instrument?
A urmat o pauză mai lungă, urmată de o uşoară împunsătură. Iris a scâncit când a simţit cum i se desprinde o bucată de sticlă din carne.
— Cândva, cântam, i-a răspuns femeia. Insă acum nu mai cânt.
— Din cauza decretului dat de cancelar?
— Da şi nu. Un om cum e el nu ar putea sa mă împiedice să cânt, dacă mi-aş dori.
Cuvintele ei au făcut-o pe Iris să zâmbească. îi aminteau de Attie. Şi-a închipuit-o trecând arcuşul peste coardele vioarei din subsolul familiei. Refuzând să o cedeze autorităţilor atunci când veniseră să confişte toate instrumentele cu coarde.
S-a mai desprins un ciob. De această dată a usturat-o, şi Iris a şuierat printre dinţi.
— Aproape am terminat. Nu mai sunt decât câteva aşchii.
Iris a tăcut acum, cu ochii închişi strâns şi capul lăsat pe spate. Dar s-a lăsat pătrunsă de sunetele nocturne ale muzeului: un ibric cu apă clocotită pe aragazul mic din camera din spate, zăngănitul altui ciob desprins, respiraţia regulată a femeii în timp ce-şi făcea treaba şi tăcerea plină de reverenţă întreţesută în atmosferă.
— Am terminat, a anunţat-o femeia. Stai să te bandajez!
Iris a deschis ochii. Murdărise pantalonii femeii de sânge, dar ei nu părea să-i pese, şi a început să-i bandajeze piciorul cu o fâşie de bumbac.

— Şi acum, ceai!

Femeia se ridicase şi o luase spre aragaz înainte ca Iris să aibă timp să clipească, lăsând deoparte penseta şi tava cu cioburile.

Iris a auzit cum îşi spală mâinile în chiuvetă şi imediat încăperea s-a parfumat de aroma ceaiului negru cu lavandă şi a mierii calde.

— Poftim! Femeia i-a înmânat o cană cu ceai, îndemnând-o: Bea! Te va ajuta să dormi.

— îţi mulţumesc! Dar ar trebui să rămân trează.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum ar arăta visele tale dacă ai adormi într-un muzeu?

Iris a zâmbit.

— Nu, nu m-am întrebat.

— închipuie-ţi, atunci! Aici eşti în siguranţă, îngăduie-ţi să visezi, chiar de-ar fi doar pentru a vedea încotro te poartă mintea!

Iris a sorbit din ceai. Mintea i se înceţoşa, şi s-a lăsat învăluită de o senzaţie de confort şi încântare, de parcă ar fi stat întinsă pe iarbă, cu chipul scăldat de razele soarelui. S-a întrebat dacă de vină era ceaiul sau dacă era cu adevărat foarte ostenită.

Femeia i-a aruncat o pătură peste genunchi.

Iris a alunecat pe tărâmul viselor fără să-şi dea seama.

— Iris.

A tresărit când şi-a auzit numele. O şoaptă ca foşnetul ierburilor în bătaia vântului. O undă de magie strecurată pe sub uşa unui şifonier.

A deschis ochii. Se afla în muzeu.

A mers în foaier şi a văzut că nu c singură. Femeia din tura de noapte, pe care o

cunoscuse mai devreme, o însoţea, doar că acum purta o rochie simplă de casă şi avea picioarele goale.

— Vino cu mine! a zis ea, îndemnând-o pe Iris să o urmeze într-una dintre camere. Vreau să-ţi arăt ceva.

Iris a urmat-o, uimită să vadă că femeia se opreşte în faţa unei vitrine în care era expusă o sabie.

— Nu e prima oară când o văd, a replicat Iris, admirând luciul oţelului bătut şi micile pietre preţioase cu care era împodobit mânerul. Cred că am mai văzut această sabie ultima oară când m-am aflat în muzeu.

— Aşa este! i-a zis femeia, veselă. Când ai furat Prima Alouette.

Iris ar fi trebuit să se sperie de faptul că paznicul ştia despre infracţiunea ei. Această femeie nu îi inspira însă teamă, aşa că i-a zâmbit doar.

— Da, ai dreptate. De ce ai vrut să mi-o arăţi acum?

Femeia şi-a îndreptat din nou atenţia spre sabie.

— Aceasta este o armă fermecată. A fost făurită de o divinitate subpământeană şi dăruită regelui Draven cu multe secole în urmă, pe când acest tărâm era condus de un singur bărbat, care a purtat spada cu el în bătălia împotriva zeilor. Această sabie a ucis multe divinităţi cândva, într-un timp aproape uitat.

— Dar pe plăcuţă scrie că a fost folosită doar pentru…

— E o minciună.

Glasul femeii a sunat ferm, dar nu lipsit de

bunătate. Li s-au întâlnit privirile, şi Iris a văzut că în fermecătorii ei ochi verzi era şi furie, şi tristeţe.

— Multe episoade din trecut au fost fie rescrise, fie s- au pierdut. Au fost uitate. Gândeşte-te la toate cărţile cu pagini rupte din bibliotecă!

Iris nu a răspuns, dar simţea greutatea cuvintelor ei. A cercetat din nou sabia şi a întrebat-o pe femeie:

— Ce este vrăjită să facă?

— Poate să taie prin os precum cuţitul prin unt, însă doar dacă cel care o mânuieşte ii oferă mai întâi tăişului şi mânerului un strop din sângele lui. Un sacrificiu, care te slăbeşte şi îţi răneşte mâna înainte să loveşti.

Femeia s-a întors şi a păşit mai departe.

— Vino, mai sunt şi alte lucruri de văzut!

Iris a mers în urma ei prin muzeu şi a rămas surprinsă când, dintr-odată, pereţii au început să se apropie şi să pară stâncoşi. Aerul a devenit rece şi întunecat, cu iz de muşchi şi putregai. în suporturi de fier erau aprinse făclii.

— Nu bănuiam că în muzeu se află un asemenea loc, a comentat Iris, aplecându-şi capul pe sub nişte pânze de păianjen.

— Nici nu se află, a spus femeia. Acum suntem pe domeniul soţului meu.

— Ne vom întâlni cu el?

— Nu. Vreau să îţi arăt o uşă. Mai întâi însă, fii atentă la podea! La cum se înclină. Te va îndruma spre o mulţime de pasaje care duc în adâncul tărâmului.

— în adânc?

Iris a încetinit pasul.

Pereţii începeau să se clatine. Culorile se amestecau unele într eitele.

— Nu te gândi prea mult la asta, Iris! i-a spus femeia, al cărei păr ca pana corbului lucea albăstrui în lumina aceea stranie. Altfel se va destrăma.

Iris a dat din cap, încercând să se relaxeze. În cele din urmă, au ajuns la uşă. Era înaltă şi boltită, iar în lintou erau săpate runc.

Femeia a atins clanţa de fier şi s-a oprit, pierdută parcă în amintiri.

— Pe când locuiam eu aici, nu existau încuietori. Puteam să călătoresc oriunde îmi doream pe acest tărâm atâta vreme cât nu mă întorceam la viata mea de deasupra. Soţul meu credea că îmi oferă libertate, dar mă ţinea închisă într-o colivie.

Iris a simţit că i se aprinde flacăra revoltei în piept.

— Cine era soţul tău?

Femeia şi-a întors faţa spre Iris, însă nu a spus decât:

— Dincolo de uşă se află inima acestui tărâm. Un loc sălbatic, dar şi vulnerabil. Aici, muzica mea a răsunat cel mai puternic, poate că din cauza a tot ceea ce riscam. Dar tu vei avea nevoie de o cheie ca să descui uşa.

— De unde fac rost de cheie? a întrebat-o Iris, simţind că încep sa-i pulseze tâmplele.

Femeia nu i-a răspuns, dar a împins în uşă şi aceasta s-a deschis. Iris a urmat-o, surprinsă că aerul umed şi rece al tunelului devine din nou cald şi luminos.

Se aflau pe un deal acoperit de iarbă. în jurul lor se întindeau lunci smălţuite cu flori şi dealuri vălurite ce se preschimbau în

munţi. Se vedeau pâlcuri de pini şi un râu ce curgea prin vale.

— A trecut foarte multă vreme de când am stat aici ultima oară şi m-am bucurat de priveliştea asta.

Glasul femeii era înmuiat de nostalgie. Vântul a atins- o cu un oftat, strângându-i părul lung ca o mână iubitoare.

— M-ai întrebat dacă sunt din Oath. Nu sunt. Cândva, alergam pe aceste dealuri alături de familia mea. Oriunde vedeam un petic de cer, spre orice linie a orizontului puteam tinde. Pământul proaspăt afânat al mormintelor – aceea era moşia mea, dar am renunţat la ea atunci când i-am făcut un jurământ cu Alzane, doar pentru că el se temea de puterea mea din ce în ce mai marc. De atunci, am rămas legată dc Oath. Nu pot părăsi oraşul, altfel l-aş lî întâmpinat în vest, atunci când s-a trezit.

— Pe cine să întâmpini? a şoptit Iris.

— Pe Dacre. El poate să cârpească ceea ce frânge, dar eu sunt muzică şi cunoaştere, sunt ploaia şi recolta. Sunt coşmarurile, visurile şi iluziile. Iar dacă m-ar ucide, aşa cum işi doreşte, mi-ar absorbi toată magia. Puterile lui ar deveni neţărmurite şi s-ar înfrupta din teama şi subjugarea muritorilor. El vrea să cucerească acest tărâm. Vrea ca tu să-l venerezi pe el şi doar pe el.

— Dar, dacă posezi o magie atât de vastă, a început Iris, nu ar trebui să-l poţi învinge? Dacă eşti iluziile şi coşmarurile şi…

— Ah, dar am plătit preţul! a întrerupt-o femeia blând, cu o expresie melancolică pe chip. Le-am luat puterile celorlalţi trei nu

pentru că pofteam la ele, ci pentru că nu voiam ca el să obţină o astfel de magie când urma să se trezească. Nu ştiam însă că făcând asta voi slăbi ce fusese al meu de la bun început.

Şi-a ridicat o mână şi Iris i-a văzut încheieturile umflate.

— Pot încă să cânt la harpă, dar e agonie.

Cerul de deasupra se întunecase şi se înnorase. în depărtare a bubuit tunetul şi vântul a urlat, aducând un iz de ploaie.

— Te rog, ajută-ne să-l învingem! a şoptit Iris.

Pe chipul femeii a alunecat o expresie plină de compasiune. Şi-a întins mâna şi i-a mângâiat lui Iris obrajii cu degete reci ca apa muntelui iarna.

— Ti-am oferit toate instrumentele de care ai nevoie I
ca să îl alungi. Mărturisesc că, dacă va trebui sa l înfrunt eu, îmi va tremura mâna. Nu voi putea să-i înfig sabia în beregată, în ciuda urii care a crescut între noi. El m-ar sfâşia în bucăţi şi mi-ar absorbi puterile. Apoi ar deveni singura divinitate de pe acest tărâm şi, la un moment dat, fie că în generaţia ta sau în următoarea, un muritor va fi destul de curajos ca să-l distrugă, îngropându-l decapitat într-un mormânt. Când se va întâmpla asta, magia va pieri şi ea, pentru că nu vor mai fi zei printre voi şi nici zei adormiţi sub pământ. După ce vom muri noi, magia se va stinge.

Lui Iris i s-a căscat un gol în piept. Aproape că o durea să respire gândindu-se la ceea ce îi descrisese femeia. O lume închisă într-o colivie. O lume căreia i se răpiseră libertatea

şi magia; o simplă amintire pală a ceea ce fusese cândva.

Asta o tăcea să se gândească la maşina ei de scris. La farmecul lipit de lucruri mici, obişnuite. S-a gândit la scrisorile pe care le strecurase pe sub uşa şifonierului pentru Roman. Cuvinte care străbătuseră kilometri întregi, distanţe uriaşe, care treziseră dureri şi bucurii, suferinţă şi dragoste.

Kitt.

Iris a icnit. Mintea începea să i se limpezească pe măsură ce-şi amintea cine e şi lumea din jurul ei începea să se topească. Munţii şi cerul, văile şi florile sălbatice. Stele a căror existenţă nu o cunoştea. Totul se scurgea ca apa dintr-o cadă, dar femeia rămânea ferm înfiptă în faţa ei, cu boboci înflorindu-i în părul negru.

Nu era o femeie, ci o zeiţă.

— Nu vreau să mori. Nu vreau ca magia să dispară, dar eu nu sunt puternică, aşa ca tine! i-a spus Iris. Cu siguranţă mă va înfrânge.

— Eşti capabilă de mult mai multe lucruri decât bănuieşti. De ce crezi că te privesc acum plină de uimire şi admiraţie? De ce crezi că sunt apropiată de cei din neamul tău? Le-am cântat multora dintre ai tăi în ultimele clipe, înainte de odihna eternă, şi am descoperit că muzica unei vieţi muritoare arde mai puternic decât orice farmec ar putea ţese cântecele mele.

Enva s-a aplecat şi i-a sărutat lui Iris fruntea. Pentru o fracţiune de secundă, a luat chipul lui Aster – păr lung, castaniu, colţul buzelor uşor săltat, o constelaţie de pistrui pe nas. Lui Iris i-au ţâşnit lacrimi în ochi, pentru

că înţelegea acum că în tot acest timp nu o visase pe mama ei, ci pe această zeiţă.

înainte să fie cu adevărat gata să se desprindă de vis, Iris s-a trezit tresărind.

Stătea într-un fotoliu din piele şi biroul din muzeu era poleit de lumina zorilor. Alături avea o ceaşcă cu ceai rece şi pe picioare, o pătură. Piciorul drept îi era bandajat, şi Iris şi-a acordat o clipă ca să-şi tragă răsuflarea, încă răscolită de vis.

A băgat de seamă că pe podea se afla o pereche de ghete lustruite, cu şireturile desfăcute. Pe scaunul de alături se găseau împăturite haine pentru o ţinută completă: o fustă până la genunchi şi o bluză într-o nuanţă închisă de verde, cu nasturi de sidef. Şi i se lăsase un ibric cu ceai aburind, gata de turnat în ceaşcă.

A aruncat pătura şi s-a ridicat, atentă la piciorul rănit, deşi nu a simţit decât vag durere atunci când s-a sprijinit pe el.

— Enva? a strigat-o pe zeiţă.

Nu a primit niciun răspuns. Aerul era greu şi tăcut.

— Enva!

începuse să se întrebe dacă nu cumva totul fusese un vis indus de febră, o cale prin care mintea ei încerca să desluşească lumea după ce supravieţuise bombei, când atenţia i-a fost atrasă de o străfulgerare aurie. S-a întors intr-acolo şi a văzut o sabie cu mânerul bătut în pietre preţioase, care fusese rezemată de perete. Tăişul îi era ascuns în teacă. Era chiar sabia pe care i-o arătase Enva în vis. Sabia lui Draven. Cel care ucisese multi zei în trecut.

Iris a păşit spre ea. A ezitat, în minte derulându-i-se tot ceea ce îi spusese şi îi

arătase Enva. Sabia, uşa, cuvintele zeiţei.

De ce nu mi-am dat seama cine eşti din clipa în care te-am văzut? s-a întrebat Iris, crispându-se la ideea că o zeiţă îngenunchease în faţa ei şi îi desprinsese cioburi din picior. Şi o bandajase. O zeiţă îi tăcuse ceai şi păşise în vis alături de ea!

„Eşti capabilă de mult mai multe lucruri decât bănuiesti.”

Cândva, nu cu mult timp în urmă, Iris nu ar fi crezut aceste cuvinte. Dar acum simţea mareele sub tălpi de parcă s-ar fi aflat sub o lună sângerie.

A luat spada în mână.

142 I

îmi predau mâinile

IRIS A AŞEZAT SABIA PE BIROUL EI. ÎN LUMINA blândă a veîozei, arma arăta *aproape* de parcă locul ei ar fi fost lângă maşina de scris. însă, în timp ce le privea, simţea că sunt două lumi şi două epoci extrem de diferite ce intră în coliziune.

Distrasă, a început să rememoreze visul pe care îl avusese.

La sediul Tribunei de Cerneală era linişte şi pustiu. Nu erau aprinse decât câteva veioze care creau iluzia că ceasul este aproape de miezul nopţii, când în fapt era la răsărit. Iris, cu sabia în mână şi îmbrăcată cu hainele pe care i le lăsase Enva, se dusese direct la Tribună de cum se deschiseseră uşile muzeului. Sediul se găsea la doar o stradă depărtare, iar Iris n-ar fi vrut să-şi facă loc cu greu prin aglomeraţia care se crea dimineaţa, până la apartamentul ei, cu o sabie în mână ce valora probabil mai mult decât tot aurul din seiful oraşului.

— Cine i? a răsunat vocea Helenei din biroul ei.

Părea buimacă şi iritată.

— Sunt doar eu, i-a răspuns Iris. Am venit şi eu devreme odată-n viaţa!

într-o clipă, Helena şi-a făcut apariţia în uşă, învăluită în fum. A tras lung din ţigară şi

a păşit printre birouri.

— Eşti bine, copilă? Am auzit că aseară a avut loc o explozie în Green Quarter.

Lui Iris i s-a uscat cerul gurii şi a încercat să-şi înăbuşe amintirile. Amintiri care o faceau să se simtă de parcă încă ar fi avut cioburi în carne.

— Nu sunt rănită.

Helena s-a oprit în faţa ei şi a început să o cerceteze cu atentie.

— Eşti sigură? Aş putea să te duc la spital dacă...

— Sunt bine. Iris a zâmbit, chiar dacă îşi simţea faţa amorţită, şi a adăugat: Serios!

— Ei bine, am fumat un pachet întreg de ţigări noaptea trecută pentru că am crezut că ai murit şi m-am detestat că te-am lăsat să pleci singură la zaifetul ăla!

Helena şi-a stins ţigara în scrumiera aflată la îndemână.

— Ştii ce s-a întâmplat?

Iris a răsuflat din adâncul inimii.

— Dacre a fost de fată. Bănuiesc că a fost o încercare
de asasinat?

— Asta mi-a spus şi informatorul meu. 53 de oameni ucişi şi 20 de răniţi. 11 dispăruţi. Cancelarul este în condiţie critică, la spital. Nu i se dau şanse prea mari de supravieţuire. Dacre, pe de altă parte, s-a făcut nevăzut. Nimeni nu ştie unde este, însă unul dintre supravieţuitori a declarat că nu părea să fi fost atins de explozie. Nici focurile de armă nu au lăsat vreo urmă.

Helena a făcut o pauză, citind expresia de pe chipul lui Iris.

— Uite, ia loc, copilă! Eşti palidă. Dă-mi voie să-ţi pregătesc nişe cafea!

în acea clipă, Helena a observat, în sfârşit, sabia.

— Şi asta-i sabia regelui Draven! Pe zei, ce caută în redacţia mea?

— Mi-a fost dată, a răspuns Iris. Şi trebuie să o ascund în biroul tău. Doar pentru o vreme.

— Să o ascunzi? Iris, ai...

Helena s-a oprit, pentru că auziseră amândouă paşi coborând scările. Cineva venea la Tribună, chiar dacă ora era şase şi un sfert şi programul începea abia după opt.

— Helena, te rog! a şoptit Iris.

Helena a oftat.

— Fie! Repede, înainte să o vadă cineva! Nu vreau să se ducă vorba că am furat o relicvă nepreţuită a oamenilor din Oath!

Iris a pus mâna pe plăseaua săbiei şi s-a grăbit să o urmeze pe Helena în biroul ei. Nu era o încăpere spaţioasă şi nu au avut altă variantă decât să o ascundă sub masă.

— Doamnă Hammond?

Iris a împietrit când a auzit glasul lui Tobias. S-a întors şi l-a văzut croindu-şi drum printre mese, spre uşa de la birou. Şi el a părut uimit să o vadă pe Iris atât de devreme acolo, oprindu-se în faţa ci cu o sprânceană ridicată.

— Tobias! l-a întâmpinat Helena. S-a întâmplat ceva?

— Mi-a fost încredinţat un mesaj urgent.

— Pentru Tribună?

— Pentru Iris! Cu menţiunea că trebuie livrat la prima oră a dimineţii, a completat el, întinzând un plic.

Iris s-a holbat la misivă. A îngheţat de spaimă când a recunoscut scrisul de mână, subţire ca un păienjeniş. Dar a primit plicul de la Tobias. Şi-a rupt unghia desfăcând sigiliul şi a citit cererea succintă, bătută la maşină:

Dragă Iris E. Winnow,

Mi-ar plăcea să te invit la un ceai pe moşia mea. la ora patru şi jumătate, în această după-amiază. Au rămas câteva chestiuni importante pe care trebuie să le discutăm. Te rog. vino singură! Vei fi în siguranţă aici.

Cu sinceritate,
Dl. Ronald M. Kitt

— Iris, despre ce este vorba? a întrerupt tăcerea glasul neliniştit al I lelenei.

Iris a împăturit scrisoarea. Până în acea clipă nu se gândise la asta, aşa că se simţea ca o fraieră. Ar fi trebuit să-şi dea seama din clipa în care îl văzuse pe Dacre păşind pe scena din Green Quarter. Ar fi trebuit să-şi dea seama unde stătuse ascuns zeul! Şi ce usă folosise ca să ajungă în Oath din interior.

— E doar o invitaţie la ceai din partea socrului meu! a răspuns Iris.

— Vrei să trimit pe cineva cu tine? a întrebat-o Helena. Poate pe Attie?

Iris ştia că Attie ceruse o zi liberă. întâlnirea cu I profesoara de muzică avusese succes şi acum plănuia să exerseze „Cântecul de leagăn al lui Alzane” la ea în subsol de câte ori era nevoie ca să-l poată cânta perfect indiferent de

mediu. Pe întuneric, la lumina zilei, împietrită sau în continuă mişcare!

însă, chiar dacă ar fi fost disponibilă, Iris nu ar fi rugat-o să o însoţească pe moşia Kitt. Pentru că pericolul care păştea acolo era unul mult prea mare.

— Te pot duce cu maşina până acolo, dacă vrei! s-a oferit Tobias. Te aştept la colţ şi apoi te aduc înapoi după ce termini.

Iris a dat din cap, relaxându-şi umerii.

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare, Tobias! Şi, Helena, nu! Ar trebui să merg singură. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Helena nu părea convinsă. Şi nici Tobias.

„Te rog, vino singură! Vei fi în siguranţă aici.”

Iris a simţit cum scrisoarea de la domnul Kitt – de la Dacre! – i se face cocoloş în pumn.

în acest oraş nu mai exista niciun loc sigur.

în acea după-amiază, la ora HJA, Iris se afla în faţa porţilor de fier ale vilei familiei Kitt. Nu deschiseseră pentru maşină, lucru care îi dădea de înţeles lui Iris că Dacre voia ca ea să se apropie de uşa de la intrare singură.

— Te voi aştepta chiar aici, în caz că ai nevoie de mine! i-a spus Tobias, parcând automobilul la colţ.

Iris a dat din cap şi a ieşit din maşină. După cum se şi aşteptase, porţile au huruit şi s-au deschis când s-a apropiat de ele.

A străbătut singură aleea care ducea la clădire, având la ea doar geanta zdrenţuită cu model brodat. O uimeau tăcerea şi nemişcarea curţii. Nicio pasăre nu zbura pe deasupra arbuştilor perfect toaletaţi. Nicio

libelulă şi nici albinele nu treceau din floare-n floare. Copacii nu erau atinşi de adierea vântului, iar printre nori nu răzbea nicio rază de soare. O umbră părea să fi coborât peste reşedinţă. Iris a urcat treptele de la intrare scuturată de un fior.

Avea palmele umede când a ridicat mâna ca să sune din clopoţel.

Nu a avut însă când să-şi ducă ideea până la capăt. Uşa s-a deschis şi în prag şi-a făcut apariţia domnul Kitt. Arăta atât de răvăşit, că Iris a rămas deconcertată. Părul negru părea uleios, ochii îi erau injectaţi şi duhnea a fum de ţigară.

Iris nu pregătise nicio formulă de salut. Era uluită că domnul Kitt îşi primea singur invitaţii. Unde era majordomul lui? Servitorii care iară îndoială se îngrijeau de proprietate? O clipă mai târziu, a înţeles.

— Intră, domnişoară Winnow! a indemnat-o bărbatul.

— Mulţumesc! a răspuns Iris, deşi vocea ii sunase timid şi se pierduse imediat în foaierul impozant.

De cum s-a închis uşa în urma ei, Iris a văzut soldaţii ascunşi în umbra. Doar la această intrare se aflau şapte, înarmaţi cu puşti, iar în timp ce-l urma pe domnul Kitt pe hol, a mai numărat cinci.

Vila se preschimbase într-o bază militară secretă.

— Ceaiul va fi servit în salon, a anunţat domnul Kitt.

Iris a deschis gura. Se pregătea sa întrebe unde era Roman, dar şi-a înghiţit imediat cuvintele. Bănuia că se întorsese la postul lui,

dar asta nu putea fi adevărat dacă Dacre se afla aici.

Poate că aşa se explica de ce nu îi scrisese încă.

Poate că păţise ceva.

Până au ajuns la uşile salonului» lui Iris i se ridicase inima până în gât. Nu-i venea să creadă cât de nesigură pe picioare se simţea, de parcă pământul ar fi fost vălurit. Şi-a dus însă mâna la medalionul din aur ascuns sub bluză. Aurul era ca o ancoră ce-i amintea de Forest şi de mama ei. De lucrurile dificile peste care trecuse deja.

Uşile salonului s-au deschis.

Dacre i-a apărut în faţa ochilor, aşezat la o masă lungă, pregătită pentru servirea ceaiului. Li s-au întâlnit privirile şi s-au uitat unul în ochii celuilalt de parcă ar fi fost rostit un farmec. Zeul nu avea vârstă, era în afara timpului, smălţuit din frumuseţe şi groază. Era greu să- ţi dezlipeşti privirea de la chipul lui în acelaşi timp încântător şi ucigător, senzaţia pe care ţi-o trezea fiind aceea că ai privit prea mult timp direct în soare. Chiar şi după ce şi-a plecat pleoapele, Iris îl vedea încă, de parcă impresia pe care i-o făcuse i se imprimase pe retină.

— Iris Winnow! a grăit zeul cu un glas prietenos, care-l făcea să pară aproape uman. Vino să luăm ceaiul împreună!

Iris a păşit spre el. A tresărit când La auzit pe domnul Kitt închizând uşile şi lăsând-o singură cu Dacre în salon.

— Ia loc! a insistat zeul, turnând ceai într-o ceaşcă.

Iris s-a aşezat cu băgare de seamă pe scaun, încordată. Acum urmărea cum

pluteşte aburul din ceaşcă şi se întreba daca ceaiul nu e otrăvit, însă Dacre i-a întrerupt gândurile:

— Ţi-l aminteşti pe fostul tău coleg?

Iris s-a încruntat, dar se simţea privită – era o senzaţie ca aceea trezită de razele stelelor în cea mai întunecoasă dintre nopţi. Erau ochi care alunecaseră asupra ei de nenumărate ori.

Şi-a aruncat privirea peste umăr, cu respiraţia tăiată.

Roman stătea rezemat de perete şi o fixa cu privirea. Avea chipul palid şi supt, mai mult chiar decât în noaptea în care dormise în patul lui. S-a întrebat dacă mânca, dacă avea parte de somn. Avea o expresie pasivă şi ochi reci ca o mare îngheţată. Arăta la fel cum arătase pe vremea Gazetei: avea o faţadă pusă la punct cu băgare de seamă; purta haine proaspăt apretate şi avea părul pieptănat pe spate. Dar Iris vedea cum îi tremură maxilarul. A băgat de seamă şi că îşi ţinea mâinile îndesate în buzunare, ascunzând faptul că erau strânse în pumni.

— Da, a şoptit Iris, întorcându-şi atenţia la Dacre. Mi- 1 aduc aminte pe Kitt.

— Ţi-a dat scrisoarea mea la cafenea, nu-i aşa?

Iris a acceptat ceşcuţa şi farfurioara pe care i le întindea Dacre, şi a rămas îngrozită să vadă cum îi tremură mâna. Şi cât de mică şi slabă părea prin comparaţie cu zeul.

— Da, a răspuns, rezistând pornirii de a-şi întoarce privirea spre Roman.

Poartă-te din nou de parcă l-ai detesta. Dispreţuieşte- 1. De parcă n-ar fi jumătatea ta!

Dacre o privea cu atenţie în timp ce-şi turna lapte şi miere în ceai, tacticos, de parcă astfel ar fi putut să amâne inevitabilul.

— Te-am văzut noaptea trecută, în Green Quarter! i-a zis Dacre.

Iris a lăsat linguriţa jos.

— Da, am fost acolo.

— Eu sunt cel care ţi-a trecut numele pe lista de invitaţi. Am vrut să te cunosc. Dacre s-a plecat mai aproape, glasul sunându-i adânc: De ce ai fugit de mine, Iris?

— Sire?

— Te-am văzut prin fum. Veneam să te vindec, să te ajut. Şi tu ai fugit.

— Nu mă simţeam în siguranţă acolo.

— îţi este teamă de mine?

Da, voia să răspundă. îi era frică de el. Dar Iris l-a privit în ochi, muşcându-şi limba.

— Ce părere ţi-a făcut discursul meu? înainte să fie... întrerupt?

— Sincer? Ai spus tot ce-şi doreau sa audă acei oameni. Le vindeai un vis, nu o realitate.

— Dezaprobi, atunci?

— Pur şi simplu discursul nu corespunde lucrurilor pe care le-am auzit despre tine.

— Şi ce anume, Iris Winnow, ai auzit? Şi de unde?

Iris ezita. Nu era sigură ce răspuns să dea. Se simţea de parcă juca şah cu zeul, fără să aibă vreo şansă să câştige.

— Am auzit destule poveşti, a răspuns, trecându-şi degetele peste tortiţa de porţelan a ceştii. Pe vremea când scriam de pe front.

Dacre a căzut pe gânduri, deşi părea că ştie exact la ce se referă. Nu văzuse Iris cu ochii ei distrugerea provocată de zeu? Nici acum nu puteii uneori să doarmă nopţile, de teamă

că ar fi putut să retrăiască acele clipe. Panica şi sângele din tranşee, sub ploaia de gloanţe. Bluff, sfărâmat după bombardament.

Tăcerea se prelungea stânjenitor. Iris s-a forţat să ia o gură din ceaiul care acum era călâu şi mult prea dulce. Auzea respiraţia slabă a lui Roman în spatele ei.

Suntem prizonieri aici, şi-a zis Iris cu stomacul ghem. Suntem prizonieri în plasa lui de păianjen şi nu ştiu cum să ne eliberez, Kitt!

— De ce m-ai chemat? l-a întrebat pe zeu.

— Ştii de ce, Iris.

Ţinuta relaxată a lui Dacre o înfuria. între ei tensiunea creştea însă, întinzându-se precum o coardă gata să plesnească.

— Dacă vrei să afli răspunsul la propunerea pe care mi-ai făcut-o anterior, a rostit Iris, acesta este nu.

— Nu...?

— Nu voi scrie pentru tine.

— Dar vei scrie pentru Enva? Dar asta este, ah, cum ziceţi voi, muritorii? Roman, care este cuvântul pe care îl caut?

Roman a rămas tăcut o fracţiune de secundă prea mult. Când a răspuns, vocea i-a sunat răguşit:

— Ipocrizie, sire.

— Ipocrizie, a repetat Dacre cu un zâmbet rece.

— Nu văd cum aşa. Noi, muritorii, avem libertatea să alegem pe cine şi ce alegem să venerăm, dacă vrem să venerăm.

— Aşadar, o venerezi pe ea?

Dacre şi-a îngustat privirea, analizând ţinuta lui Iris. Bluza într-o nuanţă de verde-închis, cu nasturi de perlă. Hainele pe care i

le lăsase Enva.

Iris nu se clintea. O simţea? Simţea că azi-noapte fusese cu Enva?

— Ce ştii despre divinităţi? a întrebat-o Dacre.

A privit-o din nou în ochi, iar de această dată Iris a simţit că i se taie respiraţia.

— Ştii că toţi, până şi Celeştii – neamul neprihănit al Envei ne urmărim propriile interese? Suntem egoişti din fire. Suntem dispuşi să facem orice – să ne ucidem copiii, fraţii, partenerii – pentru a supravieţui. De ce crezi că am rămas atât de puţini, pe când mai demult eram cu sutele, atât deasupra, cât şi sub pământ? Dacre a continuat să vorbească, iară să bănuiască ce idei o bântuiau pe Iris: Nu ne pasă de tine şi de cei ca tine decât în măsura în care ne putem folosi de voi, fie pentru a vă face servitori, fie pentru a vă laşa să muriţi glorios în slujba noastră. Sau pentru a ne distra cu cântecelele voastre caraghioase şi cu meşteşugurile. Ba chiar vă lăsăm şi să ne încălziţi patul, dacă poftim la asta. Iar războiul mi-a arătat că voi... tânjiţi să veneraţi ceva superior vouă şi sunteţi dispuşi să muriţi pentru asta dacă vi se cere. Sunteţi fragili, dar rezistenţi. Speraţi, chiar şi atunci când toată speranţa este pierdută.

Dacre a făcut o pauză şi i-a cercetat chipul. Lui Iris îi vuia capul, şi zeul a părut încântat de sclipirea plină de uimire din ochii ei.

— în primul rând însă, luptaţi pentru o zeiţă care este o laşă. Se ascunde în mijlocul vostru. Dacă ar izbucni războiul în Oath, ea ar rămâne în umbră. Nu vă va oferi niciodată ajutorul ei, şi te va lăsa bucuroasă,

dimpreună cu oamenii săi, în urmă. Preferi să scrii pentru ea – o zeiţă care şi-a folosit magia ca să mă ademenească aici şi ţi-a distrus astfel locul de baştină – sau pentru mine, care păşesc umăr la umăr cu voi? Eu, care v-atn arătat că, da, un zeu poate fi crud, dar poate fi şi milos?

Iris şi-a ferit privirea. îi zbârnâiau oasele şi îndoielile o înecau ca un potop.

S-a gândit la noaptea trecută. Enva se arătase bună şi blândă cu ea. O ajutase, o adăpostise, îi oferise informaţii ca pe nişte firmituri care aveau să o hrănească în următoarele zile. însă Enva era tot o zeiţă. Nu era om şi nu înţelegea întru totul mortalitatea.

— Nu i-am fost niciodată devotată unui zeu, i-a răspuns Iris lui Dacre, privindu-l în ochi. Şi nu scriu decât pentru mine.

— Un urcuş singuratic, i-a răspuns Dacre cu o urmă de ironie.

— Oare? îmi spui că nu ştiu nimic despre cei din neamul tău, însă, după ce ai mers atâta vreme printre noi, sire, cred că tot nu ai reuşit să ne înţelegi cu adevărat.

— Nu mă provoca, Iris! Doar dacă nu cumva crezi că vei învinge.

Avertismentul lui i-a îngheţat sângele în vene.

— Roman? Dacre i-a aruncat o privire şi a adăugat: îi aduci maşina de scris lui Iris?

Iris şi-a înghiţit un nod când a simţit că se apropie Roman. îi mirosea parfumul şi o tăcea sa vrea să plângă, cu gândul la toate acele zile în care se duelaseră cu vorbe şi articole. O durea să îşi amintească cât de

tineri păreau pe atunci şi să accepte unde se aflau acum.

Roman a tras ceaşca cu ceai într-o parte cu o mână palidă şi elegantă. Mâna care o mângâiase, care-i explorase fiecare linie şi formă a trupului. Degetele care îi alunecaseră cândva pe buze atunci când ofta. Roman a adus maşina de scris şi i-a aşezat-o cu grijă în faţă. A Treia Alouette.

Iris a cercetat-o, clipind din gene, ca să-şi alunge lacrimile. Câte cuvinte bătuse la acea maşină, insoţitoarea ci devotată, în nopţi lungi? Câte dintre ideile ei le primise ea şi le preschimbase în cerneală eternă pe hârtie? Câte poeme şi scrisori bătuse la această maşină bunica ei, cu mulţi ani înainte ca Iris să se nască? De câte ori îl alinase pe Roman, fiind ca o ancoră pentru el în cele mai întunecate zile ale prizonieratului?

Nu putea fi măsurat. Infinit. Şi magia pulsa încă, o chema.

Dar Iris refuza sa atingă tastatura.

Dacre o fixa cu privirea, aşteptând. Răbdarea lui era precum o pojghiţă de gheaţă primăvara, gata să cedeze în orice clipă. Zeului i s-a întipărit pe chip o expresie sumbră.

— Hârtie. Roman?

Iris şi-a muşcat buza în timp ce Roman se întindea ascultător după o coală albă. A trebuit să treacă în spatele ei şi să i se aplece peste umăr ca să prindă hârtia. Iris îi simţea căldura. îi simţea respiraţia în păr. Roman a avut grija sa nu o atingă, chiar şi după ce şi-a desprins mâinile de pe maşina de scris şi s-a îndreptat de spate. Se purta cu băgare de

seamă, de parcă ar fi ştiut că nu trebuie să depăşească anumite limite, pe care nici Iris nu trebuia sa le încalce.

Dacă s-ar fi atins acum, povestea pe care o ţesuseră ca să supravieţuiască s-ar fi spulberat.

— Acum am putea discuta despre ce te-am chemat să scrii? a întrebat-o Dacre. Este vorba despre un articol important pe care aş vrea...

— Nu voi scrie pentru tine! Ea întrerupt Iris.

Dacre a ridicat din sprânceană. La început a părut surprins, de parcă sfidarea ei ar fi fost ca o ploaie ce lovise din senin. Enervarea pe care o simţea a devenit evidentă când a strâns din buze.

— îmi răspunzi fără să ştii măcar ce cuvinte ţi-aş cere să scrii? Ce fel de jurnalistă eşti tu dacă refuzi să asculţi atunci când ţi sc oferă cunoaşterea? Informaţii care i-ar putea salva pe mii dintre cei de acelaşi neam cu tine?

Iris a strâns din dinţi, dar începuse să tremure. Se simţea de parcă ar fi fost aruncată în mijlocul viforului, şi niciun foc, nicio rază de soare nu avea să-i mai poată încălzi oasele vreodată. Era îngrozită şi i se întorsese stomacul pe dos, amenințând să verse pâinea prăjită şi supa pe care o mâncase în acea zi.

Dacre a trosnit din degete.

— Roman? Pune-i mâinile pe tastatură, de vreme ce a uitat cum se bate la maşină!

— Comandante suprem, a început Roman cu glas răguşit, de parcă l-ar fi durut să rostească cuvintele. Eu...

— Sau ţi-ai pierdut şi tu minţile cu totul?
— Nu, sire.

Roman a păşit din nou în faţă, supus. Iris i-a simţit privirea îndreptată spre degetele ei, pe care şi le împreunase strâns în poală. Spre sclipirea inelului ei de logodnă.

Roman ezita.

Dacă mă atinge, mă frâng! şi-a zis, cu sângele aprins. Dacă mă atinge, mă topesc.

Iris şi-a pus mâinile pe tastatură înainte să ajungă Roman la ele. L-a simţit însă oricum, i-a simţit prezenţa aproape, în spatele ei. A auzit oftatul care i-a scăpat din piept.

— Aşa, a zis Dacre. Nu a fost chiar atât de greu, nu-i aşa, Iris?

Tânăra nu putea să răspundă. O dureau tâmplele când se gândea la cum fusese constrânsă. La modul în care o obliga sa scrie pentru el. Ceva ce nu şi-ar fi dorit niciodată să facă.

— Spune-mi când eşti gata! a îmboldit-o zeul, cu triumful sclipindu-i în ochi.

Iris a stat câteva clipe cu mâinile împietrite pe taste şi privirea aţintită la car. Se lupta cu dezamăgirea uriaşă pe care o simţea, cu fantasma alunecoasă a propriilor temeri, cu dorul, cu toate acele cuvinte care i se strânseseră dureros în piept, formând un baraj.

însă a supravieţui însemna oare că te predai? Când nu îi ceda lui Dacre decât mâinile?

Şi-a ridicat privirea. Ochii i s-au oprit la gâtul zeului, la corzilor beregatei care se mişcau în timp ce îşi sorbea ultimul strop de ceai.

— Sunt gata, a răspuns.

43

Oraţie lui Iris ele Cerneală

Aerul de la amiază se răcorise şi se făcuse seară când Tobias a luat-o pe Iris de pe moşia Kitt. Oraşul însă părea neobişnuit de liniştit la acea oră, când ar fi trebuit să fie cel mai aglomerat.

Iris a băgat de scamă că majoritatea străzilor sunt goale şi că gunoiul se strângea pe la colţuri ca aluviunile unui râu. Magazinele închiseseră deja. Se puseseră flori pe la ferestre pentru cancelarul care încă se lupta cu moartea la spital. Prin curţi şi în parcuri nu se vedeau copii ieşiţi la joacă, iar adulţii păşeau pe trotuare cu hainele strânse bine în jurul corpului şi ochii măriţi de griji. Uşile fuseseră închise în faţa lumii, de parcă războiul nu ar fi putut să le treacă pragul dacă nu era invitat.

Iris ştia însă adevărul. Ştia şi că Oath fusese zguduit din temelii de sosirea lui Dacre şi de furia zeului după ce tentativa de asasinat dăduse greş. Muriseră oameni nevinovaţi şi în cimitir se săpau morminte proaspete. Nu aveau să fie ultimele, iar oraşul părea să se afle pe muchie de cuţit, aşteptând să vadă de ce parte avea să cadă.

A doua zi, la prânz, urmau să aibă un răspuns. Iris s-a întins după hârtia împăturită în buzunar. O pagină cu vorbele lui Dacre

imortalizate în cerneală.

Soarele se cufunda în spatele clădirilor, aurind norii de pe cer, şi Tobias a oprit automobilul în faţa tipografiei. Acesta era un loc care nu dormea niciodată: tipăreau ziarele în miez de noapte, astfel încât să fie gata pentru vânzătorii ambulanţi care le preluau în zori. Iris nu putea decât să spere că nu ajunsese prea târziu ca să mai prindă Tribuna de Cerneală în tipar.

A coborât de pe bancheta din spate pe picioare nesigure.

— îţi mulţumesc, Tobias! Nici nu pot să-ţi spun cât înseamnă pentru mine ajutorul pe care mi l-ai oferit astăzi!

Tobias a dat din cap, cu braţul petrecut în jurul scaunului.

— Vrei să te aştept aici?

Iris a ezitat. Se apropia ora la care se dădea stingerea, dar ziua ei era departe de a se fi încheiat.

— Ai putea să-mi faci o ultimă favoare?

— Desigur.

— Ai putea să mergi până la Tribuna de Cerneală şi să o aduci pe Helena aici? Spune-i că este vorba despre ceva extrem de important.

— Mă ocup! Tobias era deja cu mâna pe schimbătorul de viteze când a adăugat: Mă întorc imediat!

Iris l-a urmărit demarând în trombă, cu fumul de la toba de eşapament lipit de buze.

A urcat în grabă scările fabricii, simţind usturimea rănii de la călcâi. S-a întrebat dacă sângerează, dar nu avea timp să-şi facă prea multe griji în această privinţă pentru că se strecura deja dincolo de uşile grele ale

tipografiei.

— Mă scuzaţi? Iris s-a apropiat de o doamnă mai în vârstă, care stătea la biroul din hol, şi i-a spus: Trebuie să vorbesc cu domnul Lawrence, tipograful şef.

Cucoana a inspectat-o pe Iris prin ochelarii ei groşi. Avea păr de un blond-cenuşiu, strâns într-un coc sever. Arăta ca o persoană care nu încalcă niciodată regulile.

— Este ocupat în sala cu prese, supraveghează linotipurile. Dar pot să-ţi fac o programare pentru mâine. Este liber de la prânz până la ora unu, apoi de la...

— Mă tem ca este foarte urgent! i-a zis Iris cu un zâmbet forţat.

încearcă să fii agreabilă! şi-a impus, chiar dacă-i venea să urle.

— Sunt reporter la Tribuna de Cerneală şi am o notă pentru ediţia de mâine.

— Notele nu mai sunt acceptate la ora asta.

— Ştiu, doamnă. Dar este vorba despre o excepţie extraordinară. Vă rog, trebuie să vorbesc cu el!

— Va trebui să vă faceţi o programare, domnişoară.

Iris nu ştia ce să facă. A oftat înfrântă, cu privirea îndreptată spre peretele de sticlă din stânga ei prin care putea să vadă în sala cu prese. Numeroase linotipuri erau în funcţiune; le simţea zbârnâitul constant prin podea. S-a apropiat de fereastră şi i-a privit pe angajaţii care apăsau clapele din faţa fiecărei maşini în parte. Ţăcăniturile şi huruiturile linotipurilor creau rânduri de plumb care urmau să fie folosite la presa de la etajul al doilea. Era fascinant să priveşti procesul, chiar şi de la distanţă, şi Iris s-a

întrebat daca vreunul dintre muncitori crea chiar în acea clipă rânduri pentru Tribuna de Cerneală. în acest caz, încă putea să-l convingă pe domnul Lawrence să renunţe la ele şi să le refacă.

Iris a simţit un val de nesiguranţă, dar apoi şi-a coborât ochii la propriile mâini în care ţinea şi acum rândurile de la Dacre. Zeul insistase ca articolul lui să fie publicat pe prima pagină a Tribunei de a doua zi. Şi Iris, care strânsese din dinţi cât bătuse la maşină pentru el, ştia că nu are de ales şi trebuie să-i împlinească ordinul. Zeului nu-i păsase atunci când îi spusese că e posibil ca ziarul să fi mers deja în tipar.

„Atunci, ai face bine să te grăbeşti, Iris E. Winnow!" fusese replica lui îngâmfată. De parcă ar fi văzut-o alergând dintr-un colţ al oraşului în celălalt, zdruncinată şi împovărată de griji. De parcă ar fi ştiut că avea să fie nevoită să se lupte cu ghearele pentru ca articolul lui să ajungă în ziar.

A despăturit hârtia. A sărit peste introducerea lui Dacre – peste cuvintele pompoase pe care le folosea ca să atragă oamenii – şi a recitit partea esenţială. în mod straniu, şi de această dată s-a simţit de parcă i-ar fi fost implântat un pumnal în coaste şi umerii i s-au plecat. Bătuse la maşină aceste cuvinte cu nici o oră în urmă şi » > încă-i tăiau respiraţia.

Cum sunt milos, vă voi oferi fiecăruia în parte şansa de a alege. Aceia dintre voi care doriţi să vă alăturaţi mie în această eră nouă a restaurării şi a justiţiei, veniţi la loc sigur! Veniţi în partea mea de oraş înainte să bată ceasul miezul zilei! Treceţi râul în

partea de nord a oraşului Oath, unde soldaţii mei vă vor aştepta cu braţele deschise şi vă vor proteja! Niciun rău nu se va abate asupra voastră şi a celor dragi daca veţi face trecerea pană la miezul zilei. Acelora dintre voi care îmi refuză propunerea şi rămân în urmă, la sud de râu, nu le pot oferi protecţie. Şi. cum sunt un zeu drept, după cele ce mi s- au făcut în Green Quarter, trebuie să vă pregătiţi să daţi piept cu consecinţele acţiunilor voastre.

Uşa de la hol s-a dat de perete.

Iris s-a întors şi i-a văzut pe Helena şi pe Tobias înaintând grăbiţi spre ea.

— Ce s-a întâmplat? a gâfâit Helena.

Iris a oftat uşurată.

— Trebuie ca asta să fie cap de afiş în ediţia de mâine.

I-a înmânat discursul lui Dacre. Helena s-a încruntat, citind pe sărite. Când şi-a dat seama ale cui vorbe le citeşte, s-a albit ca varul.

— Pe zei! a şoptit, privind-o pe Iris în ochi. Mâine are de gând să bombardeze partea de sud a oraşului?

Iris a dat din cap, cu stomacul ghem.

— Helena, ştiu că erai hotărâtă să nu publici niciun cuvânt de al lui, dar...

— Nu, aceasta este o excepţie. Nu ne da de ales.

Helena şi-a îndreptat privirea spre peretele de sticlă, dincolo de care linotipurile îşi continuau munca.

— Unde-i Lawrence?

— Domnul Lawrence este ocupat, a răspuns cu glas tare femeia din spatele biroului. Vă pot face o programare pentru mâine la ora...

— Da, Grcta, şi se prea poate ca mâine această clădire să nu mai fie în picioare! a răbufnit Helena. Cheamă-l pe Lawrence aici! Acum!

Greta s-a înroşit şi a pufnit indignată. Dar a pus mâna pe receptor şi a sunat în camera preselor. Cinci minute mai târziu, Digby Lawrence intra pe uşă, cu părul lui gri ca oţelul lins pe spate şi mânecile cămăşii suflecate până la cot. Avea buricele degetelor pătate de cerneală şi fruntea încruntată adânc, deşi Iris nu-l văzuse niciodată fără să fie încruntat în puţinele dăţi când trecuse pe la tipografie.

— Hammond, ştii că nu accept schimbări de ultimă oră! a început el.

Helena i-a ignorat comentariul.

— Ai imprimat Tribuna?

Bărbatul a simţit probabil graba şi spaima care îi gâtuiau vocea.

— Nu, i-a răspuns pe un ton mai blând. E programată să intre în tipar într-o oră. De ce?

— Trebuîe să fac o modificare pe prima pagina. îmi pare rău, Lawrence, dar nu am de ales în această privinţă!

Helena i-a întins hârtia.

Cât timp Lawrence citea, Iris a început să-şi trosnească degetele. Şi-a dat imediat seama când a ajuns la partea cu ameninţarea, pentru că bărbatul s-a încruntat şi mai tare.

— în ordine! a zis el. Stai să opresc producţia! Apoi poţi să mă ajuţi cu unul dintre linotipuri şi vom face modificarea.

— Staţi puţin! a intervenit Iris. Gazeta a

intrat în tipar?

— încă nu. O tipăresc mereu după Tribună.

— Atunci o poţi amâna, odată cu a noastră?

— Iris, i s-a adresat Helena pe un ton de avertizare. Nu mă pot amesteca în producţia unui alt ziar.

— Ştiu! i-a răspuns Iris. Dar am o idee. Şi voi avea nevoie de Gazetă ca să o pun în aplicare.

Helena ezita; la fel şi Lawrence. Tobias a fost cel care a făcut un pas în faţă şi i s-a alăturat lui Iris.

— De ce mai contează? a întrebat el, ridicând mâna. De mâine, acestea nu vor mai iî lucruri în privinţa cărora să ne facem griji.

— Ai dreptate.

Helena şi-a scos o ţigară din buzunar şi a răsucit-o între degete.

— Lawrence?

— Fie! Le opresc pe ambele. Ceea ce înseamnă că vom tipări la ziare până în zorii zilei.

Lawrence i-a aruncat o privire lui Iris cu ochi mici.

— Ar fi bine să merite ce ai pregătit pentru Gazetă, domnişoară Winnow!

Iris şi-a încrucişat braţele la piept. Trecuse ceva vreme de când cuvintele ei fuseseră publicate ultima oară în Gazetă. în general nu-i ducea dorul, dar din când în când se lăsa în voia nostalgiei acelor vremuri, pe când era o fata cu ochi luminoşi şi plini de zel care credea că poate să ajungă editorialist pentru cel mai prestigios ziar din Oath.

I se părea simbolic faptul că acum urma să-i impună ceva Gazetei şi sa scrie pentru ea o ultimă dată.

Aşa că a replica ei a fost:

— Bineînţeles, domnule Lawrence! O voi folosi ca să le spun oamenilor cum pot găsi adăpost în timpul bombardamentului.

În vreme ce Helena îl ajuta pe Lawrence să pregătească rânduri noi pentru prima pagină a Tribunei de cerneală în camera preselor, Iris şi Tobias se aşezaseră în hol, cu coli albe şi creioane în mână, şi acum notau toate străzile şi clădirile magice de la sud de râu de care-şi aduceau aminte.

Nu era pe cât de simplu crezuse Iris că avea să fie pentru că drumurile subpământene nu corespundeau întru totul străzilor de deasupra. Iar dacă o jumătate dintr-un complex de apartamente sau dintr-o clădire ar fi putut fi sigură, cealaltă jumătate ar fi putut cădea.

Iris a răsucit creionul între degete, holbându-se la adresele şi la numele de străzi pe care le scrisese Tobias. De unele locuri era sigură, pentru că şi le amintea de pe harta pe care i-o desenase Roman. Pe altele le cunoştea din experienţă; aşa cum era magazinul din colţul străzii la care se oprea în drumul ei de la Gazetă spre casă. Aceea era cu siguranţa o clădire fermecată cu rădăcini înfipte într-unul dintre filoanele subpământene, aşa că pereţii şi acoperişul aveau să reziste unui bombardament. Era un loc sigur, în care oamenii se puteau ascunde în timpul unui atac. în alte cazuri însă, magia nu era atât de puternică. Era mai discretă. Uneori construcţia nu se arăta clar fermecată, şi Iris a oftat.

— Nu vreau să induc oamenii în eroare, a zis ea frecându-şi tâmplele. Să pretind că o anumită clădire este sigură când s-ar putea să nu fie.

Tobias studia lista în tăcere.

— Ştiu. Dar aşa vom salva mai mulţi oameni decât crezi, Iris!

Tânăra a cercetat din nou lista, cu inima frântă la ideea tuturor oamenilor care locuiau în jumătatea de sud a oraşului. Acolo se aflau universitatea, precum şi sediile Gazetei şi Tribunei. Cea mai parte care alcătuia centrul oraşului. Parcul Riverside. Opera. Muzeul.

Ea locuia la sud de râu; la fel şi Attie şi Tobias. Erau locurile în care crescuseră şi pe care le îndrăgeau. A doua zi, totul urma să fie năruit de Dacre.

Iris şi-a îndreptat privirea spre uşile către hol. Noaptea se apropia cu paşi repezi.

— Ar trebui să mergi acasă, Tobias. Nu vreau să te prindă starea de asediu.

— Cum rămâne cu voi două?

— Vom fi în siguranţă aici. Iţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit azi!

— Oricând!

Tobias a zâmbit, dar părea trist. îngrijorat.

— Voi trece pe la Attie în drum spre casă, ca să-i dau de ştire întregii familii despre ceea ce se întâmplă, de vreme ce locuiesc la sud de râu.

Iris a dat din cap.

— Aveam de gând să merg direct acolo, mâine la prima oră.

Tobias a îmbrăţişat-o de rămas-bun şi Iris a simţit că vorbele lui îi reverberează în piept.

— Nu-ţi face griji! Am depăşit multe greutăţi deja, iar ultima sută de metri este

întotdeauna cea mai grea într- o cursă. Dar vom răzbi şi de data asta!

Dacă Iris ar fi rostit ea însăşi aceste cuvinte, poate că i-ar fi fost greu să le creadă. Insă Tobias tăcea ca imposibilul să pară maleabil, ca metalul încins, iar ideea asta o îmbărbăta.

După ce a plecat, Iris a strâns hârtiile. Greta i-a aruncat o privire urâtă, dar nu a oprit-o când s-a strecurat pe lângă biroul ei ca să-i caute pe Lawrence şi Helena, care lucrau la unul dintre linotipuri.

— Bun! a început Iris, dregându-şi vocea ca să acopere zumzetul constant. Eu...

înainte să poată spune mai multe, Helena i-a cuprins braţul şi a călăuzit-o până în hol, unde era mai linişte.

— Ce vrei să-mi spui, copilă?

— Iată la ce mă gândesc. Iris a tras adânc aer în piept înainte să continue: Dacre va citi Tribuna de Cerneală mâine ca să vadă dacă i-am îndeplinit ordinul şi am pus anunţul lui pe prima pagină. Nu cred că va frunzări şi Gazeta, dar, ca să fim siguri, cred că ar trebui să trecem câteva adrese pe prima pagină, de parcă ar fi vorba despre un simplu anunţ. Vom continua apoi pe prima şi pe a treia pagină, încheind cu anunţul că astea sunt clădiri despre care bănuim că s-ar afla deasupra drumurilor subpământene şi credem că ar putea oferi adăpost în timpul bombardamentului.

Hclcna, cu ţigara stinsă în gură, **a** zâmbit.

— Cred că e o idee genială, copilă!

— Asta până când mă va suna dis-de-dimineaţă Zeb Autry şi mă va ameninţa că mă dă în judecată! a comentat Lawrence posac.

Iris nici nu-şi dăduse seama că le urmase în hol.

— Ştiu că după prânz nu va mai conta, dar cum voi da socoteală pentru faptul că ziarul lui s-a ales cu „un anunţ” pe care nu l-a aprobat.

— E destul de simplu! a răspuns Iris, împreunându-şi mâinile la spate. Spune-i că este graţie lui Iris de Cerneală!

44

I' ier şi sare

Era aproape noapte când Iris a mers la cea mai apropiată staţie de tramvai şi s-a oprit să aştepte sub lumina felinarului stradal. Helena hotărâse să rămână la tipografie peste noapte ca să-l ajute pe Lawrence, şi o expediaseră pe Iris imediat după ce se puseseră de acord cum să procedeze în privinţa *Gazetei.*

— Să ajungi acasă înainte de lăsarea întunericului, Iris! îi zisese Helena, aprinzându-şi în cele din urmă ţigara. Sunt sigură că fratele tău se va bucura să te vadă!

Iris nu protestase. Se simţea extenuată şi înfrântă, acum, că articolul nu mai era la ea. Şi chiar trebuia să ajungă acasă – voia să-l vadă pe Forest dar şi-a reamintit de sabia încă ascunsă sub biroul Helenei.

Cu un oftat, a pornit grăbită spre Tribuna de Cerneală. Sediul nu era departe de tipografie şi a avut norocul să ajungă înainte să plece ultimul redactor.

— Winnow, să încui după tine, bine? i-a strigat acesta, trăgându-şi haina pe umeri.

S-a aşezat la biroul ei, de parcă ar fi avut de gând să lucreze toata noaptea, dar a dat din cap.

— Da, sigur! Noapte bună, Frank!

A aşteptat până când paşii bărbatului s-au pierdut pe scară şi apoi s-a ridicat şi a pus mâna pe o jachetă din cele de rezervă. S-a grăbit să intre în biroul Helenei, îngrijorată că sabia ar fi putut să dispară de acolo. Era însă la locul ei, aşa cum o lăsaseră.

S-a lăsat în genunchi şi a înfăşurat arma în jachetă. Era cca mai buna cale prin care o putea transporta acasă fără să trădeze ce e – pe zei, ce avea să facă dacă Cimitirul o prindea cu spada la ea? şi tocmai se pregătea să se ridice, cu sabia strânsă stângaci, când a auzit din nou paşi. Care răsunau din ce în ce mai tare. Cineva cobora scările. Se apropia de Tribună.

A rămas ascunsă în spatele biroului Helenei. Nu încuiase uşa după ce plecase Frank, zicându-şi că nu avea să mai treacă nimeni pe acolo, de vreme ce aproape sc dăduse stingerea. Iar acum era prizonieră în biroul Helenei şi nu ştia cine vine.

A auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se. Paşi care dădeau roată birourilor, aproape ezitant, de parcă persoana s-ar fi rătăcit sau ar fi căutat ceva.

Iris şi-a ţinut respiraţia în vreme ce paşii se apropiau de biroul Helenei. Du-te! şi-a zis, gândindu-se că nu putea fi cineva care venise cu gânduri bune. Apoi a auzit însă o tuse înăbuşită. Cineva şi-a dres vocea.

— Iris?

Glasul era cunoscut.

A ţâşnit în picioare, cu sabia în braţe, şi l-a privit cu ochi mari pe ultimul om pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă.

— Kitt?

Roman a împins uşa cu cotul şi lumina

veiozei i-a alunecat pe chip.

— Ţi se întâmplă des să te ascunzi pe sub birouri, Winnow? a comentat.

Tachinarea din glasul lui, zâmbetul care-i ridica uşor colţul buzelor, felul în care numele ei suna pe buzele lui! Iris a trebuit să-şi înghită un suspin şi nu s-a putut abţine să nu-i arunce o privire cu subînţeles.

— îmi prinde bine din când în când! i-a replicat, dar apoi şi-a coborât vocea: Ce cauţi aici?

— Voiam să mă asigur că eşti bine după ce mi-ai părăsit casa. Şi că ai ajuns acasă la tine în siguranţă. Am stat în faţa tipografiei şi am rămas surprins că ai făcut un ocol.

Roman şi-a fixat privirea asupra pachetului pe care-l ţinea în braţe.

— Vreau să ştiu ce ai acolo?

B

— Sunt convinsă că vei dori să afli. Dă-mi voie însă să o scot la lumină! Mai bine să mergem la biroul meu!

A trecut pe lângă el, aproape atingându-i pieptul. L-a auzit oftând adânc şi inima a început să-i bată mai tare.

Roman a urmat-o până la biroul ei, care – din păcate – era foarte dezordonat, pentru că cine mai avea timp în ultima vreme să-şi aranjeze lucrurile? Maşina de scris de la muncă avea prinsă în ea o hârtie cu o frază neterminată, câteva cărţi zăceau deschise, iar alături se înălţa un munte de hârtii. Discret, Iris a împins la o parte farfuria cu pâine prăjită veche.

Roman a urmărit-o despăturind jacheta şi scoţând la lumină sabia.

A scos un fluierat.

— Ai furat-o din muzeu, nevastă?

— Arăt eu a hoaţă? s-a strâmbat Iris. Poate că ar fi mai bine să nu-mi răspunzi!

— Ei, acum, că mă uit mai bine la tine…

Roman a zâmbit, privirea alunecându-i pe trupul ei şi apoi ridicându-se din nou, încetişor.

— Apropo, îmi place cum te-ai tuns.

Iris a pufnit, dar obrajii i s-au îmbujorat în timp ce-şi trecea mâinile prin păr. Era încă încreţit de la coafor, iar vârfurile mai scurte îi ajungeau până la claviculă.

— Mulţumesc! Cât despre sabie: mi-a fost dăruită.

— De către cine?

— Enva.

Roman a împietrit. A ascultat, atent la fiecare cuvânt, în timp ce Iris îi povestea cele petrecute cu o noapte în urmă: bomba, refugiul descoperit în muzeu. Visul. Lucrurile pe care i le revelase Enva.

— Ai avut dreptate, Kitt! a încheiat. Ea chiar i-a ucis pe Alva, Mir şi Luz, luându-le puterile, însă doar pentru că nu voia ca Dacre să le fure magia atunci când avea să se trezească. Preţul a fost însă că i au slăbit propriile puteri şi că a rămas captivă aici, fiind legată de Oath.

— Atunci, de ce nu l-a ucis pe Dacre în mormânt, ca să fie treaba treabă? a întrebat-o Roman aspru. Ne-ar fi scutit de o mulţime de probleme dacă ar fi făcut asta!

Iris ezita, mestccându-şi buza de jos.

— Nu sunt sigură. Nu mi-am dat seama că este ea decât atunci când visul era pe calc să se destrame. Aş fi vrut să fi vorbit cu ea mai mult.

Roman a rămas tăcut, cu privirea atrasă de sabie.

— Şi acum vrea ca tu să-l ucizi pe Dacre.

— Da.

— Are toate puterile la degetul mic, şi, cu toate acestea, îţi porunceşte ţie să o faci.

— Nu mi-a „poruncit”! s-a apărat Iris, însă imediat s- a întrebat de ce era aşa defensivă.

Pe de o parte, putea să înţeleagă atracţia pe care o exercitau Cimitirul şi credinţele lor. Oamenii nu păreau să aibă niciodată de câştigat atunci când se amestecau în treburile zeilor. Mereu aveau de plătit.

— Nu ştiu cum să-l cobor pe Dacre sub pământ pentru a fi fermecat de muzică! i-a mărturisit lui Roman.

Acesta a început să facă paşi, trecându-şi mâinile prin păr. Iris a pus cu grijă sabia deoparte şi s-a aşezat pe marginea biroului, legănându-şi picioarele în timp ce Roman îşi punea ordine în gândurile care-l răscoleau. La un moment dat s-a oprit, s-a întors, şi a privit-o pe Iris cu ochi întunecaţi şi arzători.

— îţi aduci aminte, atunci când eram în tranşee, că locotenentul Lark ne-a spus că eithralii nu apar niciodată în avangardă, dar că sunt păstraţi pentru
oraşele de civili aflate la kilometri buni de unde se dă cu »
adevărat bătălia?

Iris a dat din cap.

— Cred că lucrurile stau aşa pentru că Dacre este acela care le ordonă eithralilor să arunce bombele, iar pentru a face asta trebuie să se afle sub pământ, a continuat Roman. Atunci când au loc bombardamente în tranşee, zeul vrea să fie deasupra şi să

supravegheze asaltul. Dar în perioadele de acalmie, când nu se întâmplă nimic cu zilele, coboară sub pământ şi trimite cithralii să terorizeze civilii. El a avut dintotdeauna control absolut asupra bestiilor.

Iris îşi urmărea cu degetul conturul buzei de sus.

— Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că Dacre va fi...

— Sub pământ mâine, când oraşul va fi bombardat! a încheiat Roman. în curtea mea sunt depozitate peste o sută de lăzi. în ele sunt bombele pe care plănuieşte să le folosească. îşi va trimite eithralii să le ridice, una câte una, şi să le poarte în sud, unde aceştia le vor arunca. Atunci trebuie să facem noi mutarea.

— Noi?

— Credeai că te las să mergi singură?

— Mă însoţeşte Attie.

— Şi ce uşă plănuiţi să folosiţi?

— Pe cea din salonul tău?

— Este păzită bine. Nu cred că vă pot ajuta să vă strecuraţi.

— Şi cheile?

Roman îşi freca maxilarul.

— S-ar putea să pot face rost de una. Am văzut ieri o cheie care nu aparţinea nimănui, pe masa de război.

Ideea că Roman ar fi putut să fure una dintre cheile nepreţuite ale lui Dacre îi îngheţa sângele în vene. Iris a rămas dusă pe gânduri, încercând cu disperare să se gândească la o altă soluţie, dar nu-i venea nimic în minte. Trebuia să fie uşa salonului, care era înconjurată de soldaţii lui Dacre, sau o cheie cu care sâ deschidă singuri un prag.

— Mi-aş fi dorit sa nu se fi ajuns aici.

Expresia de pe chipul lui Roman s-a înmuiat, de parcă Iris atinsese un loc dureros. S-a tras mai aproape, până când a ajuns sa stea între picioarele ei. S-a rezemat de birou, cu câte o mână de o parte şi de cealaltă a ei, cuprinzând-o.

Iris nu s-a mişcat, fermecată de ochii lui Roman, care priveau în ai ei.

— Dacă m-ai fi atins azi, Kitt! a şoptit. Nu cred că aş fi putut să mă prefac în continuare. Să ascund ce însemni pentru mine. Şi ce însemn cu pentru tine.

— Asa?

Roman i-a mângâiat genunchiul cu degetul mare, chiar sub tivul fustei. Mângâierea lui era delicată, dar posesivă, şi Iris a închis ochii.

— Sau aşa, Iris?

I-a simţit atingerea pe braţ, pe umeri, oprindu-se apoi la nasturii bluzei.

— Da.

Şi-a lăsat capul pe spate când i-a simţit gura pe gât.

— Crezi că i-aş fi permis să-mi spună când şi cum să te ating? Vocea lui Roman răsuna răguşit în timp ce Iris îl săruta în lungul maxilarului: Credeai că-l voi lăsa să- mi fure aceste ultime clipe alături de tine? Când eu nu m-aş preda decât ţie, şi te-aş cuprinde şi aş arde alături de tine până la sfârşit?

— Astea nu sunt ultimele noastre clipe împreună, a spus Iris, privindu-l în ochi, deşi simţea greutatea cuvintelor lui ca pe un sigiliu al sorţii.

I-a cuprins lui Roman talia cu picioarele şi

fusta i s-a răsfirat pe birou. Peste hârtii şi cărţi, iar maşina de scris a lucit în vreme ce masa se clătina sub greutatea lor.

— Scrie-mi o poveste, Kitt! a şoptit Iris, sărutându-i fruntea, apoi obrajii.

I-a sărutat buzele şi gâtul până când a simţit că dragostea era ca o secure care-i spintecase pieptul. Şi inima ei batea acum descoperită.

— Scrie-mi o poveste în care mă ţii trează până noaptea târziu cu scrisul tău, iar eu îţi ascund mesaje în buzunare pe care să le descoperi atunci când eşti la muncă! Scrie-mi o poveste despre cum ne-am întâlnit prima oară la un colţ de stradă, iar eu ţi-ain vărsat cafea pe haina scumpă, sau despre cum drumurile ni s-au intersectat în librăria noastră preferată şi ţi-am recomandat versuri, iar tu mî-ai recomandat mituri! Sau despre cum odată, la magazin, ne-au încurcat comenzile pentru sendvişuri şi am ajuns să stăm unul lângă altul la meciul de baseball! Ori poate cum într-o zi am îndrăznit să iau trenul spre vest doar ca să văd cât de departe pot ajunge şi s-a întâmplat să fii şi tu acolo!

Şi-a înghiţit nodul din gât şi s-a aplecat din nou spre el ca să-i întâlnească privirea. Cu gingăşie, de parcă ar fi fost în vis, i-a atins părul. I-a dat într-o parte şuviţele întunecate de pe frunte.

— Scrie-mi o poveste fără sfârşit, Kitt! Scrie-mi şi umple golul!

Roman o privea în ochi, cu disperarea licărindu-i în privire. Pe chip i-a apărut o expresie pe care Iris nu o mai văzuse niciodată până atunci. Părea în acelaşi timp

plăcere şi durere, de parcă s-ar fi înecat în cuvintele ei, în fiinţa ei. Ei doi erau fier şi sare, o armă şi remediul ei, iar Roman a tras aer în piept o ultimă oară.

Implor, s-a rugat Iris, trăgându-l pe Roman mai aproape. Să nu fie acesta sfârşitul!

Unirea lor a fost însă cu atât mai dulce, mai intensă – trupurile lucindu-le ca acoperite de rouă dimineţii, cu respiraţiile întretăiate şi numele preschimbate în şoapte guturale.

Pentru că în acea noapte scriau povestea pe care amândoi şi-o doreau.

Pentru că acea noapte ar fi putut să fie ultima.

45

De o sulă de ori. de o mie de ori

ROMAN ŞTIA CĂ ÎNTÂRZIASE PREA MULT. încerca să nu se gândească la consecinţe în timp ce o conducea pe Iris acasă, cu degetele împreunate cu ale ei, iar în cealaltă mână ţinând sabia învelită în jachetă. Străzile erau mai pustii de cât se aşteptase – până şi Cimitirul rămânea în ascunziş în această noapte, de parcă ar fi presimţit că se apropie sfârşitul. Mişcările de sub pământ îi convinseseră pe oameni să tragă draperiile, să închidă uşile şi să se ghemuiască aproape de cei dragi.

Apartamentul lui Iris le-a apărut în faţa ochilor exact când începea să se coboare

ceaţa. Luminile luceau ca nişte stele căzătoare, şi Roman s-a oprit între două felinare, la adăpostul catifelat al umbrelor. încă vedea vag chipul lui Iris. Felul în care ceaţa se strângea în părul ei, cu sclipiri irizate. Cum îi străluceau ochii şi cum **i** s-au întredeschis buzele când şi i-a ridicat spre el.

— Vrei să intri? l-a întrebat. Forest e acasă. Dar sunt sigură că i-ar plăcea să te salute.

Roman s-a foit, jenat. Avea sentimente contradictorii în privinţa lui Forest, dar nu voia ca Iris sâ ştie asta. Cea mai mare problemă era că îl privise pe Forest cum o târăşte după el pe Iris, neştiutoare, în timpul atacului din BlulL Şi că Forest fugise în mod intenţionat de el, despărţindu-l de soţia lui.

Deşi, după ce trăise printre oamenii lui Dacre, singur şi dezorientat, purtând răni care încă dureau... Roman înţelegea lucrurile mai bine. Se simţea de parcă până atunci privise viaţa printr-un periscop. Iar acum vedea cât de larg este de fapt orizontul. Mai era şi faptul că se simţea de parcă l-ar li cunoscut pe Forest, în mod straniu, datorită tuturor scrisorilor pe care Iris i le trimisese la început.

— Mă tem că trebuie să mă întorc! a răspuns el, ceea ce era adevărat. Dar mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe Forest cât de curând. Poate că am putea merge împreună în parcul Riverside?

Parc care ar fi putut să fie demolat până mâine-seară.

Iris a dat din cap, dar Roman a văzut că înghiţise în sec. Nu-şi dădea scama dacă avea lacrimi în ochi, dar simţea că pe el îl ustură

pleoapele.

A sărutat-o de rămas-bun. Şi îşi dorise să fie delicat, dar gurile lor s-au căutat însetate, într-un amestec de suspine şi muşcături care l-au înfiorat până în măduva oaselor. A simţit că Iris se agaţă de el şi a ştiut că, dacă nu-i dă drumul în acea clipă, nu avea să o mai facă niciodată. Că ar urma-o în apartament. Că şi-ar scoate hainele jilave şi s-ar întinde în pat, unul lângă altul. Ar fi ţinut-o lipită de inimă şi s-ar fi rugat ca dimineaţa să nu mai vină.

— Noapte bună, Winnow! a şoptit, depunând sabia în mâinile ei.

Roman a făcut un pas în spate, surprins că depărtarea de ea îl facea să se simtă de parcă i s-ar fi frânt o coastă.

— Ne vedem mâine!

— în regulă! i-a răspuns Iris.

Niciunul dintre ei nu s-a clintit din loc. Puseseră la cale să se întâlnească în partea de nord a oraşului, Iris şi Attie urmând să se folosească de invitaţia lui Dacre. Sperau că Roman urma să le poată da cheia de care aveau nevoie la unsprezece şi jumătate. Dacă nu reuşea să pună mâna pe ea, aveau să apeleze la singura opţiune care le mai rămânea: Roman avea să le ajute să se strecoare în vilă şi să ajungă iară să fie zărite la uşa din salon.

— Voi aştepta aici, a adăugat Roman. Până ajungi sus în siguranţă.

Iris a făcut un pas, cu ochii încă la el.

Roman a urmărit cum o poleieşte lumina felinarului, apoi Iris s-a întors şi s-a grăbit să urce scările până la apartament. El a rămas acolo, cu mâinile în buzunare şi inima în gât, până când a fost sigur că e în apartament şi

că închisese usa în urma ei.

Abia apoi s-a lăsat pradă umbrelor de pe stradă, luând-o spre nord.

Spre locul căruia îi spunea acasă, dar care i se părea că nu este în niciun fel legat de acest cuvânt.

„în regulă!”

Vorbele acestea goale fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase lui Roman.

Iris se simţea ca o fraieră când a păşit în apartament şi a încuiat usa în urma ei.

„în regulă!” – de parcă a doua zi s-ar fi întâlnit la ceai. De parcă lumea nu era pe cale să se prăbuşească şi să ardă în flăcări.

— Iris? Tu eşti?

Iris a revenit cu picioarele pe pământ când a auzit glasul lui Forest venind din bucătărie.

— Da.

A aşezat sabia pe servantă şi a fugit spre fratele ei. S- au întâlnit în mijlocul camerei de zi, iar Iris l-a lăsat să o ridice de pe podea într-o îmbrăţişare ca de urs. I-a smuls tot aerul din piept, şi Iris a fost gata să izbucnească în râs. O făcuse să-şi aducă aminte de îmbrăţişările pe care i le dădea pe vremuri, pe când mama lor era încă printre ei. înainte să se ducă totul de râpă.

— Pe zei, Iris!

Forest a lăsat-o jos şi i-a cuprins obrajii cu palmele lui aspre.

— Mi-am făcut griji în privinţa ta.

— Ştiu, dar sunt bine! a zâmbit ea ca să-l liniştească. Am doar câteva zgârieturi pe genunchi.

în acea dimineaţă, sunase din redacţia Tribunei la atelierul mecanic, ştiind că aveau să se împrăştie zvonuri despre bombardamentul din Green Quarter. Nu auzise niciodată vocea fratelui ei tremurând asa cum tremurase atunci pe fir, iar acum se simţea vinovată pentru că ajunsese atât de târziu acasă.

— Prindle e aici?

— Nu, în seara asta c alături de familia ei. Iar tu ar fi trebuit să ajungi acasă cu multe ore mai devreme!

— A trebuit să duc de urgenţă ceva la tipografic. A durat mai mult decât mă aşteptam.

Iris a luat-o spre camera ei, cu gândurile vraişte.

— Şi trebuie să îţi spun ceva, dar mai înainte dă-mi voie să mă schimb!

— E amuzant că spui asta, pentru că şi eu am veşti.

De ce i se strânsese inima în piept? De ce bănuise imediat că e ceva rău?

— Pregătesc nişte ceai, i-a propus fratele ei, simţindu- i parcă tremurul.

Când Iris şi-a făcut din nou apariţia în camera de zi, Forest stătea pe canapea. Un ibric cu ceai negru şi două ceşcuţe ciobite aşteptau pe masă, şi Iris a primit-o pe una dintre ele cu graţie, strângându-şi degetele reci în jurul porţelanului.

— Tu primul, Forest! i-a spus Iris şi a luat loc lângă el pe o perniţă.

— Ei bine, a început Forest, dar apoi s-a oprit şi şi-a scărpinat bărbia – părea că încearcă să-şi lase barba să crească, dar aceasta era încă prea rară. Ştii că am fost la

doctor săptămâna trecută? Mi-a dat medicamente care să-mi aline simptomele şi acestea m-au ajutat, dar a vrut să-mi fac şi nişte radiografii. Aşa că le-am făcut şi... ieri am avut din nou o întâlnire cu el, ca să discutăm despre rezultate.

Iris s-a pregătit sufleteşte. A simţit că ameţeşte când l- a întrebat:

— Forest, care au fost rezultatele?

El a oftat, cu ochii la ceai.

— Au găsit rămăşiţe de glonţ în mine. Cred că, atunci când m-a vindecat, Dacre le-a lăsat acolo în mod intenţionat. Ca să mă pedepsească în caz că m-aş rupe vreodată de el. Poate că şi-a închipuit că în cele din urmă durerea mă va împinge să trec din nou alături de el. Acum îmi dau seama că din cauza acestor rămăşiţe sănătatea mea se deteriora din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Lui Iris i-au izvorât lacrimi în ochi. Şi-a lăsat ccşcuţa deoparte, s-a întors cu faţa la Forest şi s-a întins spre el ca să-i strângă mâna.

— îmi pare foarte rău! a şoptit. Nici nu pot să-mi închipui cum te simţi!

Forest a chicotit. Era modul lui de a-i distrage atenţia, dar mâinile îi tremurau vizibil când a lăsat şi el jos ceaşca cu ceai.

— Vestea proastă este că trebuie să fac alte operaţii. Dar cea bună e că doctorul este de părere că poate extrage toate fragmentele şi apoi, chiar dacă este posibil să rămân cu unele simptome, nu îmi va mai fi la fel de rău ca mai înainte. Medicamentele mă vor ajuta să fac faţă.

— Iţi voi fi alături, ca să te ajut! Când vor să

te opereze?

— De următoarea zi a lui Mir.

Acum Iris era cea care ezita. Spitalul se afla la sud de râu, şi ¡1 credea pe Dacre în stare să îl bombardeze.

— Ce e? a şoptit Forest, citindu-i neliniştea pe chip.

Iris i-a povestit despre ultimatumul dat de Dacre. Cum fusese nevoită să alerge la tipografie şi să introducă cu forţa articolul în ziarul de a doua zi. Apoi i-a zis că bănuia că unele străzi şi unele case aveau să fie ocrotite, în ciuda bombardamentului iminent. Ura faptul că vorbele pe care le rostea o ardeau ca focul. Şi că speranţa din ochii lui Forest, reaprinsă de şansa de a se vindeca şi de planurile pentru viitor, pălea rapid.

Fratele ei s-a rezemat de spătarul canapelei şi a fixat cu privirea tavanul pătat de apa.

— Nu vom fi în siguranţă aici, nu-i aşa?

Iris nu era sigură. Uneori, în apartamentul lor se întâmplau unele lucruri stranii, dar nu ştia dacă pentru ca se afla deasupra unuia dintre drumurile magice sau pentru că era o clădire veche. Iris şi-a rotit privirea în jur, încercând să-şi dea seama cum s-ar fi simţit dacă totul s-ar fi preschimbat în moloz, dar era încă amorţită.

— Cred că va trebui să ne adăpostim în altă parte. Ştiu câteva locuri sigure, care nu sunt departe de aici.

Era gata să îi spună lui Forest că nu avea să-i fie alături, că, în vreme ce oraşul Oath urma să verse lacrimi de sânge, ea trebuia să meargă pe tărâmul din adânc. însă cuvintele aveau gust de rugină; le-a păstrat pentru ea

şi s-a întins în schimb după o carte de pe masă.

— E a lui Prindle?

Forest părea să se bucure că schimbase subiectul.

— Da. Am început să-i citesc serile. încearcă să mă convingă că, de fapt, îmi place ficţiunea. Şi că trebuie doar să găsesc povestea potrivită.

— îmi citeşti şi mie?

Fratele ei i-a zâmbit timid, dar a primit cartea şi a deschis-o la pagina la care se oprise Sarah.

— S-ar putea să te adorm.

— E în regulă! a răspuns Iris şi şi-a tras pătura peste picioare.

„în regulă!" Cele două cuvinte, din nou. Nu îşi aveau locul în acea noapte, ori poate că şi-l aveau, dar acum ea nu îşi dădea seama de asta.

Iris şi-a îngăduit să se odihnească, ascultându-l pe Forest citind, alinată de vocea lui adâncă. Nu i-a spus că îi e teamă să meargă singură la culcare, că îi e teamă de *ce* urina să vadă în vise. Explozii şi trupuri sfârtecate, şi sânge şi pe Dacre care o urmărea prin fum. Nu i-a spus că îi e frică, însă, cum îi citea fratele ei, temerile au început să i se împrăştie. Rămâneau să pândească pe la colţuri, dar erau slabe prin comparaţie cu prezenţa stabilă şi luminoasă a lui Forest.

A adormit cu capul rezemat de umărul lui.

Roman nu era nevoit să se strecoare înapoi pe moşia Kitt. După ce o urmărise pe Iris

părăsind salonul în acea după-amiază, hotărâse să îi vorbească lui Dacre direct, cu inima arzând în piept. îl privise pe zeu direct în ochi şi îl întrebase dacă îi îngăduie să o urmărească.

— De ce? îl întrebase Dacre, care nu părea suspicios, dar voia să fie convins.

— Ca să mă asigur că face ce i-ai cerut.

— Crezi că nu mă va asculta?

— Sire, tu ai văzut ce încăpăţânată este?

Dacre căzuse pe gânduri. Apoi, din cine ştie ce motiv, se arătase de acord.

Cu acordul zeului, Roman ieşise pe poarta principală, iar acum, după nişte ore bune, se întorcea. Ştia că abuzase de libertatea care i se oferise şi că Dacre avea să se întrebe ce îl reţinuse. Mai ştia şi că trebuie să fure cheia de pe masa de război, unde zăcea pe un morman de hârtii, pătată de sângele întunecat al căpitanului Landis.

Roman se gândea la asta în timp ce păşea spre uşa de la intrare, ţăcănind din unghii. Ceaţa se strânsese în mărgele pe trenciul lui şi îi umezise părul. A tuşit îndelung în căuşul palmelor, curăţându-şi plămânii, în ciuda durerii usturătoare pe care o simţea în piept.

Avea un gust îngrozitor în gură, dar l-a înghiţit, cu stomacul întors pe dos de plimbarea până acasă.

Era cu gândul departe când uşa s-a deschis cu zgomot. A fost întâmpinat de doi soldaţi tăcuţi, cu chipuri împietrite, şi Roman a trecut pe lângă ei, încălţările lui ude scârţâind pe podeaua din foaier.

— Comandantul suprem te aşteaptă la masa de război, l-a anunţat unul dintre soldaţi.

Nu era bine să-l laşi pe zeu să aştepte, dar Roman era pregătit. A dat din cap şi a luat-o spre salon. Cu fiecare pas însă încrederea i se topea, până când a ajuns să se simtă ca umbra celui care fusese alături de Iris.

Uşile erau deschise. Lumina se revărsa pe hol, şi Roman a păşit înăuntru, surprins să vadă că în cameră se strânsese un mic grup.

Dacre şedea la masă în fotoliul preferat, cu focul trosnind în spate şi umbre alunccându-i pe chip. Avea alături patru ofiţeri, printre care se număra şi locotenentul Shane. Domnul Kitt era şi el de faţă, dar arăta mai răvăşit decât îl văzuse Roman vreodată, cu hainele boţite, prăvălit într-un scaun, de parcă şi-ar fi pierdut orice speranţă.

Disperarea cu ochi roşii a tatălui său i-a încetinit lui Roman inima în piept.

Ceva nu era în regulă.

— Sire? a început el, întorcându-şi privirea la Dacre. A dus articolul la tipografie. Ar trebui să apară pe prima pagină a Tribunei de Cerneală mâine, aşa cum ţi-ai dorit.

— Ai întârziat destul de mult, Roman! a comentat Dacre, de parcă nu ar fi auzit niciun cuvânt din ce îi spusese. Cum aşa?

— A stat mult la tipografie. Ca să facă o schimbare atât de mare pentru ediţia de mâine... şeful tipografiei i-a dat ceva bătăi de cap.

— Hmm!

Dacre a zâmbit, dar zâmbetul nu i se reflecta şi-n privire. Şi-a muşcat buza de jos.

— De ce ai furat de la mine?

Lui Roman i s-a poticnit respiraţia.

— Sire?

— Nu am fost eu bun cu tine? Nu ţi-am acordat eu mai multe libertăţi decât celor mai mulţi dintre oamenii mei? Dacre l-a fixat cu privirea pentru o clipa lungă, chinuitoare, apoi a adăugat: Percheziţionaţi-1!

Cei doi soldaţi care-l întâmpinaseră pe Roman la uşă au făcut un pas în faţă. I-au smuls cu forţa trenciul şi au început să-l caute.

Nu te împotrivi! şi-a zis Roman, chiar dacă se crispase.

— Sire? a făcut el. Nu înţeleg!

Dacre nu i-a răspuns. Soldaţii nu au găsit nimic în afara cărţii despre păsări, cea cu coperte verzi. Au aruncat-o pe masă şi Roman La privit pe Dacre frunzărind paginile şifonate. Zeul a ridicat din sprânceană când şi-a dat seama că înăuntru nu se afla niciun mesaj ascuns. Nu era nimic care să-l incrimineze pe Roman. Era doar o carte despre păsări, şi Dacre a pufnit, azvârlind-o în flăcări.

Roman a tresărit când cartea lui Iris s-a aprins, arzând strălucitor. S-a topit încetul cu încetul în fum, lăsând în urmă doar cenuşa. Cuvintele şi ilustraţiile pe care le conţinea îi rămăseseră însă imprimate în minte.

S-a gândit la bufniţe, la egrete, la albatroşi, la privighetori. Erau paginile cele mai uzate. Cu colţuri îndoite şi pete, de parcă ar fi fost atinse de multe mâini, citite şi recitite.

S-a gândit la păsările care-şi frânseseră aripile pentru că nu voiseră să rămână captive.

— Unde este cheia, Roman? l-a întrebat Dacre.

— Ce cheie?

— N-o face pe inocentul! Ştiu că ai văzut-o pe masă. Era aici, pe masa aceasta, de dimineaţă, înainte de vizita lui Iris Winnow, iar acum a dispărut. Ce ai făcut cu ea?

Lui Roman îi vuia capul. îi asudaseră palmele.

— Informaţii importante au fost îndepărtate de pe masă înainte de vizita lui Iris şi depozitate în camera din spate. Astfel încât fata să nu descopere ceva esenţial. Au fost ordinele tale, sire! Cheia trebuie să fi fost dusa din greşeală...

— Câte alte minciuni mi-ai mai spus? l-a întrerupt Dacre.

Roman a împietrit. Acesta este un test. Cu toate astea, nu ştia cum să răspundă.

Pe hol s au auzit paşi. Un mers leneş, încrezător. O clipă mai târziu, Roman a simţit în spate prezenţa unei persoane înalte şi intimidante, care aducea cu ea umezeala de afară.

S-a întors şi l-a văzut pc Val, care-l privea cu ochi obosiţi.

— Dă raportul! i-a cerut Dacre.

Privirea lui Val s-a mutat de la Roman la Dacre.

— A urmărit-o până la tipografie, aşa cum ţi-a spus. A aşteptat afară ore în şir, până când Iris Winnow a ieşit. Fata a mers pe stradă; el a fost pe urmele ei. Când a făcut o oprire la Tribună, Roman s-a oprit şi el. Au stat în redacţie în jur de o oră, apoi el a condus-o acasă. Au avut... o despărţire destul de romantică.

Lui Roman i s-a scurs tot sângele din obraji. Până în acea clipă – în care îşi dăduse seama că Dacre îl trimisese pe Val să îl urmărească –

crezuse că se poate salva. Chiar dacă Dacre era paranoic pentru că dispăruse cheia. Dar acum ştia că totul se sfârşise. Nu avea ce să spună, ce minciună să urzească astfel încât să se elibereze din plasă.

— Să înţeleg că Iris E. Winnow este Iris Elizabeth Winnow? a întrebat Dacre pe un ton molatec şi sumbru.

Roman şi-a întors imediat atenţia la zeu. A băgat în cele din urmă de seamă hârtiile împrăştiate în faţa lui Dacre, pe masă. Erau acoperite de scrisul lui de mână. Era confesiunea lui, care fusese la Shane.

S-a sfârşit.

Nu mai trebuie să te prefaci.

Roman i-a arunca o privire locotenentului.

Shane părea plictisit – cu mâinile la spate şi pleoapele uşor plecate. Dar îi palpitau nările atunci când li s-au întâlnit privirile.

Roman ar fi vrut să-l întrebe „de ce”. De ce îl trădase acum? De ce îl dăduse de gol acum? Şi-a strâns degetele în pumni, unghiile însemnându-i palmele, şi s-a întrebat dacă şi el ar trebui să-l demaşte pe Shane.

Nu ai nicio dovadă!

Adevărul a răsunat înlăuntrul lui, de parcă ar fi fost scobit pe dinăuntru. Arsese misiva primită de la Shane pentru că se temuse să o ţină asupra sa. Fusese o greşeală, deşi poate că până la urmă nici nu mai conta.

Shane era cel cu asul din mânecă, şi îl aruncase pe Roman la lupi ca să-şi salveze pielea.

Iar Roman nu avea să se coboare la nivelul lui. Chiar şi acum, când căzuse din graţiile lui Dacre, nu voia să vadă un alt om nimicit de

un zeu crud.

Mi-ain jucat rolul, dar altul a fost mai tare ca mine.

A simţit o durere în piept când s-a gândit la Iris. Ea se baza pe el pentru a doua zi.

Roman tăcuse prea mult. Dacre s-a ridicat, ameninţător. Persoanele din acea încăpere şi până şi pereţii păreau să se încline spre el, de parcă ar fi fost un vârtej. O gaură neagră. Centrul gravitaţiei.

— îţi voi adresa patru întrebări finale, Roman. Patru întrebări, la care vei putea răspunde. Alege ţi cuvintele cu grijă, pentru că nu voi mai tolera şi alte minciuni din partea ta!

Roman şi-a plecat uşor capul, aşteptând.

— De ce m-ai trădat? De ce i-ai dat lui Iris Elizabeth Winnow informaţiile despre Hawk Shire? Nu am fost eu bun cu tine? Nu te-am salvat eu?

Roman a răsuflat prelung. Se gândea ce răspuns să-i dea zeului, la ce ar fi vrut să spună şi cum să exprime în cuvinte, când tatăl lui s-a ridicat brusc de pe scaun.

— Comandante suprem, s-a rugat domnul Kitt. Te rog, fiul meu nu se simte bine, după cum poţi să vezi, şi...

Dacre a ridicat mâna.

— Taci! Lasă-l pe Roman să vorbească!

Domnul Kitt şi-a plecat capul.

Roman nu s-a uitat la tatăl lui, dar a văzut cu coada ochiului că tremură. Sc simţea straniu sa asiste la decăderea formidabilului său tată.

— Te-am trădat, a început Roman, pentru că o iubesc.

Dacre nu se aşteptase la acest răspuns. A părut uluit, dar apoi a râs – în hohote, umilitor

— Şi acesta este un motiv ca să te distrugi pe tine însuţi? Vai, voi, muritorii, gândiţi cu inima în loc să vă ascultaţi mintea!

— Te-am trădat pentru că o iubesc pe Iris Elizabeth Winnow, a continuat Roman, de parcă nici nu ar fi auzit ironia lui Dacre. Ea întrupează tot ce este bun pe acest tărâm, iar atacul tău asupra oraşului Hawk Shire, pe scurt, a pus-o în pericol. Nu aş fi putut să trăiesc intr-o lume în care ar fi fost răpusă de egoismul tău, aşa că am avertizat-o. Nu aş fi putut să trăiesc într-o lume în care ai fi ucis o mulţime de oameni sau i-ai fi rănit, doar pentru ca mai apoi să-i vindeci parţial, aşa încât să se simtă derutaţi, îndatoraţi şi supuşi ţie. Tu, sire, nu m-ai vindecat niciodată până la capăt. Tu eşti cel care mi-a provocat rănile de la bun început. Dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi tras în piept gazul otrăvit care mi-a ars plămânii. Dacă nu ai fi fost tu, şrapnelul nu mi-ar fi sfâşiat niciodată piciorul. Şi cât de crud şi de teribil e să fii o divinitate cu o putere şi magie atât de mari, dar să ai o minte atât de limitată şi să fii atât de fricos, încât să decizi să-ţi trăieşti zilele rănindu-i la nesfârşit pe ceilalţi! în loc să ne laşi să alegem să te iubim pentru binele pe care ai putea să-l faci, ne-ai forţat să te servim prin durere şi teroare. Asta e de neiertat, şi este o lecţie pe care o vei învăţa după ce vei pierde acest război. Nu tu m ai salvat, aşa cum pretinzi. Pe câmpul din Avalon Bluff. Nu tu m-ai salvat, ci Iris!

Dacre a izbit cu pumnul în masă. Un rânjet i-a dezvelit dinţii. Frumuseţea lui nemuritoarea s-a metamorfozat în ceva atât de urât, încât Roman s-a crispat văzând ce se ascundea cu adevărat în spatele măştii. Inima găunoasă a lui Dacre, un zeu căruia nu-i păsa decât de el însuşi!

— M-ai trădat pentru o femeie? Eşti cel mai mare nebun dintre soldatii mei şi cea mai mare ruşine a mea!

Cuvintele lui nu l-au afectat pe Roman. A zâmbit, siinţindu-sc de parcă ar fi înghiţit foc. îl aprindea pe dinăuntru. îi lucea în vene.

— Ah, te-aş mai trăda de o sută de ori! a replicat, ridicând glasul. Te-aş trăda de o mie de ori pentru ea!

— Destul!

Răbufnirea lui Dacre a spintecat aerul. Tensiunea plutea în aer, trosnind ca fulgerul, şi Roman aştepta să fie lovit.

Nu îi era teamă. Chiar dacă îi tremurau genunchii, ştia că totul izvorăşte din curaj. Rostise cuvintele pe care îşi dorise să le rostească – ceea ce simţea –, şi nu mai avea regrete.

— Să-l duci sub pământ şi să îl încătuşezi! i-a cerut Dacre lui Val.

Roman nu s-a împotrivit atunci când Val i-a prins braţele din spate, răsucindu-i-le, ca să-l supună.

— Apoi, după ce te asiguri că e legat sub pământ, a continuat Dacre, cu o notă de încântare în voce, mergi după Iris! Adu-o la mine! Mi-ar plăcea să vorbesc din nou cu ea.

— Nu! a şoptit Roman.

Ordinul lui Dacre l-a lovit în plin, ca o sabie,

spintecându-l în două. A început să pălească. S-a luptat cu strânsoarea ca de fier a lui Val.

— Nu!

A urlat până când a simţit ca vocea i se smulge din beregată. Val îl trăgea după el spre uşile salonului, care aşteptau deschise ca fălcile unei bestii, umbrite de tărâmul subpământean. Roman s-a zbătut însă. Era gata să-i scape lui Val din mână, plin de vânătăi, când Dacre s-a înălţat deasupra lui.

Zeul şi-a ridicat mâna şi şi-a strâns degetele în pumn.

Roman a oftat, pentru că i se chirciseră plămânii.

I s-a scurs toată puterea din membre şi a început să alunece la pământ. Vedea stele verzi. Dar a şoptit numele ei în gând. S-a agăţat de el, în timp ce întunericul îl înghiţea.

Iris.

46

Sufletul tău e legat de al meu prin jurământ

ZRIS A DESCHIS OCHII, FĂRĂ SĂ FIE SIGURĂ CE O trezise. Avea capul rezemat de umărul lui Forest, care respira greoi în somn.

Stăteau pe canapea şi în spatele draperiilor de la ferestre era întuneric. Ceaiul era încă pe masă şi cartea stătea deschisă în poala lui Forest. Era aprinsă doar o veioza, a cărei lumină ca de ambra proiecta dâre pe pereţi.

în jur domnea tăcerea. Apoi Iris a auzit apa curgând în bucătărie. Şi clinchetul clar al unui ibric pus pe aragaz. Era cineva la ei în apartament, aşa că s-a ridicat, cu pielea de găină.

A pornit spre bucătărie, luând colţul ca să dea piept cu intrusul.

Păr lung şi negru. O rochie de casă. O curea din flori împletite.

— Enva? a murmurat, neputând să-şi ascundă uimirea.

Zeiţa s-a întors cu faţa la ea.

— Bună, Iris!

— Eşti cu adevărat aici sau visez?

Enva nu i-a răspuns, dar, când s-a întins

după ibricul aburind, acesta s-a topit în mâinile ei.

înseamnă că e vis, şi-a zis Iris.

— De ce ai venit să mă vizitezi din nou?

Enva s-a îndreptat, de parcă dintr-odată nu s-ar mai fi simţit confortabil în bucătărie, căutând să se poarte ca o muritoare.

— Am vrut să te revăd. înainte să cobori sub pământ.

Iris a cercetat-o o vreme.

— în câte alte vise ai mai păşit?

— Le-am pierdut şirul.

— Ai vizitat-o pe Attie.

— Da. Am vrut să auziţi amândouă cântecul de leagăn.

— Şi pc Forest?

— De câteva ori.

— Dar pc Kitt? Pe el l-ai vizitat în vis?

— Nu asa cum crezi tu.

— Atunci, cum?

Enva şi-a fluturat mâna deasupra aragazului. Ibricul a reapărut şi de această dată şi-a păstrat consistenţa când zeiţa l-a apucat şi a turnat apă fierbinte într-o ceaşcă.

— L-am ajutat să-şi aducă aminte cine este.

Iris a rămas tăcută, gândindu-se la cuvintele pe care i le scrisese Roman.

„în tot acest timp, în fiecare noapte în care visam, încercam să pun cap la cap toate fragmentele. încercam să-mi găsesc drumul înapoi spre tine.”

— Şi astfel Lai subminat pe Dacre.

Enva şi-a păstrat privirea aţintită la ceaşcă în timp ce tăcea să apară o linguriţă plină cu miere.

— Au fost mai mulţi soldaţi în Oath pe care

i-am îndemnat să lupte. Fratele tău a fost unul dintre aceştia. Speram că vor oferi îndeajuns de mult ajutor vestului, astfel încât Dacre să poată fi ucis de o mână muritoare, însă mulţi dintre aceşti soldaţi zac în morminte deasupra cărora nu am cântat încă, iar pe unii dintre ei soţul meu i-a vindecat şi i-a folosit în avantajul lui, în mod diabolic. Nu am putut să părăsesc fizic oraşul, dar am putut să folosesc magia Alvei ca să ajung la aceşti soldaţi prin visele lor. Ca să-i ajut să-şi aducă aminte cine fuseseră înainte.

— De ce nu l-ai ucis atunci când ai avut sansa? a

»

întrebat-o Iris cu glas încet. Dacă i-ai ucis pe Mir, Alva şi Luz în mormintele lor, de ce nu l-ai ucis şi pe Dacre?

Cuvintele lui Iris au făcut-o pc zeiţă să-şi întoarcă spatele. Postura i-a devenit rigidă în timp ce trăgea aer în piept, şi Iris s-a întrebat dacă avea să se dizolve în vis, preferând să se stingă în loc să răspundă.

— Iris, tu i-ai făcut vreodată un jurământ cuiva?

întrebarea Envei a fost atât de neaşteptată, încât Iris n-a putut decât să clipească. Dar, când a închis ochii, şi- a auzit ecoul propriei voci rostîndu-i jurăminte lui Roman, într-o grădină, la apus:

„Şi, chiar şi atunci, fie ca sufletul tău să rămână devotat sufletului meu!”

— Da, a răspuns Iris.

— Atunci când am coborât sub pământ, i-am făcut un jurământ, şi el mi-a făcut unul. Nu ştiam însă că promisiunile Celeştilor sunt foarte diferite de acelea ale Subpământenilor.

Prin cuvintele mele m-am legat să nu- i curm niciodată nemurirea, însă el nu mi-a promis acelaşi lucru. Nu m-am temut că mă va ucide în acele zile de început, chiar dacă pătrundeam din ce în ce mai adânc pe domeniul lui. Ştiam că este fermecat de prezenţa mea, dar că într-o zi se va plictisi de mine. Că într-o zi mă voi trezi cu sabia lui lipită de beregată şi că va pofti să-mi fure magia şi să se descotorosească de mine.

Enva a băut ceaiul şi a lăsat ceaşca pe masă. A întors capul şi a privit-o pe Iris în ochi:

— Puteam să-l rănesc însă. Să-l umilesc. Să-i părăsesc tărâmul dacă reuşeam să fiu mai inteligentă decât el. Dar nu-mi puteam încălca jurământul. Nu puteam să-l ucid.

Iris s-a lăsat pătrunsă de cuvintele Envei. S-a întrebat dacă garanţia nemuririi era întreţesută în jurămintele celeştilor ca să-i împiedice pe parteneri să se căsătorească şi apoi să se ucidă între ei. Să-i împiedice pe zei să fure puterea de la cei apropiaţi lor. De la cei pe care ar fi trebuit să-i iubească.

— Mi-am minţit soţul de multe ori, a continuat Enva. Şi l-am minţit şi pe Alzane, regele vostru muritor, atunci când mi-a cerut să le ucid pe celelalte patru divinităţi. Am avut o înţelegere: că eu pot rămâne ultima zeiţă de pe acest tărâm, ultimul recipient pentru magie – dacă aveam să jur să nu părăsesc Oath, astfel încât regele să mă ţină în ghearele lui. Cântecul pe care l-am cântat la căpătâiele lui Mir, Alva şi Luz a fost ca o spadă care le-a spintecat beregata în somn. Făcuseră mult rău, şi m-am bucurat să-i văd morţi. Dar Dacre? Pe el nu-l puteam ucide,

aşa că am cântat atât cât am putut, ca să-l ţin în mormânt secole întregi. Alzane nu a aflat niciodată adevărul; el a crezut că toţi zeii, în afară de mine, sunt morţi. A ţesut o poveste despre cum suntem cu toţii adormiţi, astfel încât oamenii să ne poată venera în continuare, trăind în pace şi ignoranţă, înconjuraţi de magie.

Iris îi cerceta chipul Envei. Se întreba cum ar fi să minţi atâta vreme. Sau să fii legată prin jurământ de un soţ care tânjeşte după vărsare de sânge. Să ai puteri de neînchipuit, dar să fii prinsă într-un oraş. Să descoperi doar nelinişte şi spaimă în magia care altădată însemnase o bucurie incandescentă.

— E în Oath, a spus Iris. Pe moşia Kitt.

— Ştiu. Enva şi-a ferit privirea» apoi a reluat: L-am descoperit intr-un vis. Atunci am înţeles că nu se va da în lături de la nimic până când nu va avea în mână capul meu retezat.

— Iris!

Era vocea lui Forest; îndepărtată, dar agitată. Iris a strâns din dinţi, încercând să se mai agaţe de vis pentru o clipă, chiar dacă podeaua începuse să i se topească sub tălpi.

— De ce ai venit la mine luând chipul mamei? a îndrăznit sa o întrebe pe zeiţă. De ce nu mi-ai arătat de la început cine eşti?

Enva a zâmbit. Zâmbetul ei era o semilună tristă şi

>

părul a început să i se spulbere în jurul corpului, de parcă ar fi fost prinsă într-o furtună.

— Voi, muritorii, nu vă încredcţi uşor. Iar eu voiam să ai încredere în mine, Iris.

Visul s-a destrămat brusc.

Iris s-a trezit cu o tresărire, ametită şi udă de sudoare rece. Forest îi scutura din nou genunchiul. S-a îndreptat, simţind o trosnitură în ceafă.

— Ce este?

— Auzi?

Vocea lui Forest sunase atât de încet, că aproape nu-i înţelesese cuvintele.

Au ciulit amândoi urechile, nemişcaţi, respirând încet. Acolo! De această dată auzise. Părea că cineva încearcă să descuie uşa de la intrare.

— Ridică-te fără să faci zgomot! i-a spus Forest. Ascunde-te în bucătărie! Dacă lucrurile iau o turnură rea, vreau să fugi. Mergi direct la Attie, bine?

Iris nu mai avea glas, iar ochii îi luceau de spaimă.

— Du-te! a zorit-o Forest, trăgând-o în picioare după el când s-a ridicat.

Iris l-a ascultat şi s-a ascuns în întunericul bucătăriei, gheniuindu-se în spatele unui dulap. De aici nu putea să vadă în camera de zi, şi asta o speria. Nu-l vedea pe Forest şi nu înţelegea ce se întâmplă. De ce le-ar fi spart cineva apartamentul în toiul nopţii?

Uşa a scârţâit.

Pentru o clipă, s-a aşternut tăcerea, atât de pătrunzătoare, că lui Iris îi era frică şi să respire. Apoi s- au auzit paşii. Aerul a căpătat dintr-odată miros de ceaţă, de piatră umedă şi piele tocită. Veioza a pâlpâit.

Iris şi-a muşcat palma, înăbuşindu-şi un val de groază.

Străinul s-a oprit.

O clipă mai târziu s-a auzit o izbitură puternică şi un icnet. Părea că se rupsese o masă. Trupurile se izbeau de mobilier şi se loveau cu atâta putere de perete, că tabloul singuratic din cui a zăngănit. Lumina de ambră a pâlpâit din nou şi veioza s-a răsturnat. Apartamentul a fost cuprins de întuneric şi Iris a răsuflat greoi, simţind cum îi ard încheieturile în timp ce stătea acolo pe vine.

Cineva a ţipat de durere. Strigătul a zgâlţâit-o ca un şoc electric; ştia că fusese al lui Forest. O ştia de parcă ar fi fost ca însăşi lovită.

Fratele său voia ca ea să fugă şi să-l lase în urmă. Dar Iris a strâns din dinţi şi s-a ridicat, amintindu-şi de sabia pe care o lăsase pe servantă.

Cunoştea apartamentul ca în palmă. Putea să umble prin el în întuneric, aşa că s-a pus în mişcare tară să scoată măcar un sunet. Dar când a intrat în camera de zi a văzut că o dâră de lumină de la felinarele stradale se scurgea înăuntru. A văzut masa ruptă şi ceainicul spart pe podea. Sticluţele cu medicamentele lui Forest lăsaseră în urmă dâre de pastile. A văzut două umbre luptându-se în dreptul canapelei; cea de deasupra o izbea cu pumnul, fără milă, pe cea de jos.

Forest a ţipat, imobilizat de intrus.

— Unde e? a întrebat o voce care nu-i era familiară. Unde i sora ta?

Intrusul o voia pe ea, şi Iris s-a întins după sabie.

Jacheta a alunecat când a scos spada din

teacă. A înaintat tremurând. S-a întrebat dacă urmau să i se frângă oasele când a ridicat sabia, amintindu-şi tardiv ce ii spusese Enva despre ea.

„Poate să taie prin os precum cuţitul prin unt, insă doar dacă cel care o mânuieşte îi oferă mai întâi tăişului şi mânerului un strop din sângele lui. Un sacrificiu, care te slăbeşte şi iţi răneşte mâna înainte să loveşti „

Iris a ezitat înainte să-şi întindă mâna spre vârful săbiei. S-a crispat când oţelul i-a înţepat palma şi sângele a început să-i curgă, să picure rapid, fierbinte. îi era greu să ţină mânerul cu ambele mâini, căci metalul devenise alunecos, şi a simţit că nu fusese niciodată mai stingheră mânuind ceva.

Dar a înaintat şi un ciob din ceainicul spart i-a trosnit sub talpă.

Intrusul s-a oprit şi s-a întors spre ca, cu chipul despicat de o rază de lumină.

Iris l-a recunoscut. Era unul dintre oamenii lui Dacre. Val. Cel care ducea articolele lui Roman la Gazetă. Cel carc-i controla pe cithrali şi călărea pe spatele lor.

— Lasă sabia jos, Iris! i-a zis cl, ridicându-se ca să dea piept cu ea, apoi întinzând mâna înmănuşată, cu ţepuşe de metal la nodurile degetelor. Vino cu mine, şi-l voi lăsa pe fratele tău în viaţă!

Forest a gemut de pe podea. Asta i-a distras atenţia lui Iris, care i-a aruncat o privire fratelui ei. Avea faţa plină de sânge şi nasul părea spart.

Val s-a avântat spre ea, profitând de clipa sa de neatenţie.

Avusese de gând să o facă să scape arma,

gândindu-se cu siguranţă că avea să-i fie uşor. Dar Iris îşi coborâse mâinile, sprijinindu-şi mânerul de talie, iar vârful săbiei era ridicat în sus. Val a intrat direct în spadă şi oţelul i s- a implântat în piept.

Bărbatul a scăpat un suspin strangulat, holbându-se şocat la Iris. A citit în ochii lui că înţelesese, însă era prea târziu. înţelesese ce sabie mânuia.

Când a căzut, sabia a tăiat în sus, prinzând două medalioane de argint ascunse sub haine. Un fluier şi o cheie de fier. Lanţurile s-au frânt sub puterea oţelului fermecat şi au căzut pe podea zornăind melodios în vreme ce lama continua să taie, spintecându-i bărbatului inima, sternul, arcul coastelor.

L-am ucis.

Iris a scâncit, dar nu a dat drumul mânerului. L-a privit pe Val prăbuşindu-se pe podea într-o baltă de sânge. S-a holbat la cheie şi la fluier, care păreau două insuliţe pierdute într un lac roşu ce creştea din ce în ce mai mult. I s-a făcut pielea de găină şi i s-a întors stomacul pe dos, un gust amar împrăştiindu-i-se în gură.

Doar ce-am ucis un om.

— Iris.

Iris a dat drumul spadei şi a păşit peste Val ca să ajungă la fratele ei.

— Eşti rănită? a întrebat-o Forest cu glas răguşit.

— Nu, i-a răspuns Iris, chiar dacă o ardea palma. Dar tu eşti!

Faptul că se putea concentra asupra lui îi distrăgea atenţia de la propria durere. S-a întins după pătura de pe canapea şi i-a şters

delicat faţa.

— Nu e pe cât de rău arată, i-a zis Forest. Dar cine era tipul? Şi ce voia de la tine?

— E unul dintre oamenii lui Dacre, i-a răspuns Iris, ajutându-l să se ridice.

S-au uitat amândoi de sus la Val, neştiind ce ar fi trebuit să facă. Oare ar fi trebuit să-l lase acolo? Să-l îngroape undeva? Să-i dea foc?

Iris s-a aplecat ca să ridice fluierul şi cheia, deşi Forest protesta:

— Nu, Iris!

Tânăra nu i-a răspuns, strângând cheia în pumn. Apoi s-a întins după sabie şi, înainte ca Forest să-i ceară explicaţii, a rostit prima:

— Nu putem rămâne aici. Trebuie să plecăm!

Am ucis un om, şi-a zis apoi, închizând ochii strâns.

Şi a trecut-o un fior când a recunoscut faţă de ea însăşi că nu avea să fie ultimul.

Tatăl lui Attie nu a părut uimit când a dat cu ochii de Iris şi de Forest pe veranda lui, după ce bătuseră tăcut la uşă în creierii nopţii. în locuinţă, becurile erau aprinse, lumina strecurându-se prin obloane, şi asta o fâcea pe Iris să se simtă puţin mai bine, deşi deranja familia la o oră atât de înaintată.

Domnul Attwood a aruncat o singură privire spre Iris – cu părul ei încâlcit şi sabia prinsă la spate – şi la Forest, care avea faţa desfigurată de bătaie, şi le-a deschis larg uşa.

— îmi pare foarte rău! a zis Iris, cu respiraţia tăiată după drumul făcut în grabă. Eu... noi n-am ştiut unde altundeva să ne ducem.

Din casă adia miros de fursecuri cu zahăr şi

melasă.

Aproape că a fâcut-o pe Iris » să se prăbuşească.

— Haideţi înăuntru, haidep! i-a îndemnat domnul Attwood, întinzându-şi mâinile spre ei. Arătaţi de parcă aţi fi avut o noapte grea, iar noi tocmai am pus de ceai.

— Uneori gătesc atunci când nu pot să dorm, a zis Attie, aşezând platoul cu fursecuri calde pe masa din salon. Pe când eram în Bluff, în câteva seri am gătit cu Marisol. Mi-a dat câteva lecţii despre fursecuri, pe care eu, una, nu le nimeresc niciodată.

Iris a zâmbit şi s-a întins după unul dintre fursecurile pudrate cu zahăr. Nu îi era foame, însă dulceaţa fursecului care i se topea în gură a tăcut-o să se simtă de parcă începea să-şi vină în fire. Răzbea prin senzaţia de amorţeală.

Forest îi stătea alături, recunoscător doamnei Attwood, care luase un ac şi aţă pentru a-i coase arcada spartă. Tobias se afla de cealaltă parte a mesei, lângă Attie. Iris nu fusese surprinsă să-l găsească acolo, nici că familia lui Attie insistase să rămână peste noapte când se dăduse stingerea în timpul vizitei lui la ei.

Membrii familiei Attwood ştiau ce urmează. De aceea erau încă treji; în noaptea asta părea imposibil să te bucuri de somn. Doar fraţii mai mici ai lui Attie se aflau în paturile lor de la etaj, fără să bănuiască ce urma să se întâmple a doua zi de dimineaţă. Părinţii lor încercaseră să-i facă să se simtă de parcă ar fi fost o noapte ca oricare alta, astfel încât cei

mici să nu se îngrijoreze.

— Mâine mergem la familia McNeil, a anunţat doamna Attwood, aşezând ceainicul cu ceai fierbinte pe masă. Ştiu că locuinţa lor se afla deasupra unui filon de magic. Vom fi în siguranţă acolo.

Domnul Attwood a dat din cap, deşi părea neliniştit.

Tobias abia dacă rostise un cuvânt, dus pe gânduri în timp ce ronţăia la al patrulea fursec cu zahăr. Dar Attie o privea pe Iris în ochi, pe deasupra mesei. Nici una, nici cealaltă nu adusese vorba despre misiunea lor sub pământ, şi nici nu ştiau cum să le dea vestea celor dragi.

Până la ora trei dimineaţa, tot ceaiul fusese băut şi toate fursecurile, mâncate. S-au mutat apoi cu toţii în camera de zi, ca să stea într-un spaţiu mai confortabil, în vreme ce domnul Attwood tacea focul în semineu, Iris a ajutat-o pe Attie să ducă vasele la chiuveta din bucătărie.

— Mai contează dacă le spălăm? a oftat Attie. Mâine e posibil ca locul acesta să fie pus la pământ. Deşi, dacă va mai rămâne ceva din casa asta, parcă vezi că va fi chiuveta din bucătărie!

Iris a dat drumul la robinet şi a început să frece farfuriile.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Attie a devenit mai atentă.

— Ce? Ai folosit sabia în seara asta, nu? Am văzut că ai mâna bandajată.

Iris s-a crispat.

— Da, dar mai e ceva. A făcut o pauză, ca să-i întindă lui Attie una dintre ceşti, la uscat,

apoi a adăugat: Am găsit o cheie!

— Pentru tărâmul de sub pământ? a şoptit Attie.

Iris a dat din cap.

— Şi, mai devreme, plănuisem alături de Kitt ca noi două să ne intâlnim cu el la nord de râu, astfel încât el să ne dea o cheie sau, în cel mai rău caz, să ne strecoare pe uşa salonului. Vrea să ne însoţească sub pământ. Dar acum, că am cheia asta... Cred că ar trebui să mergem mâine la cel mai apropiat portal, după ce ne asigurăm că familiile noastre sunt la adăpost. Pentru ca, daca am traversa râul şi ne-am întâlni cu Kitt câtă vreme eu am sabia, iar tu, vioara, ar fi prea riscant.

Attie a rămas dusă pe gânduri, cântărind cuvintele lui Iris.

— Eşti sigură? a întrebat-o în timp ce agăţa ceştile de cârlige. Pot doar să-mi închipui cât de mult ţi-ai dori să- 1 vezi pe Kitt înainte. Şi ca el să ne însoţească.

Preţ de câteva clipe, Iris nu şi-a mai găsit cuvintele. Bandajul care-i înconjura rana era acum umed şi tăietura din palmă începuse să pulseze.

— Da, sunt sigură! a răspuns în cele din urmă, intinzându-i încă o ceaşcă lui Attie. S-a străduit să zâmbească, ca să alunge tristeţea de pe chipul lui Attie, apoi a completat: Sunt sigură că-l voi vedea mâine. După ce se sfârşeşte totul.

47

Locul în care toţi trădătorii işi pleacă frunţile

ROMAN S-A MIŞCAT UŞOR, CU FAŢA LIPITĂ DE piatra caldă. îşi simţea trupul îngreunat, tras în jos. îl durea capul şi avea buzele uscate. Aerul avea gust de sulf şi de putreziciune, şi auzea cum şuieră aburul şi cum bolborosesc lichidele.

A deschis ochii şi a văzut că se află în inima tărâmului de sub pământ. Lacuri galbene, bolborositoare, umbre sinistre, schelete împrăştiate, abur învârtejit. Cât de straniu era că toate i se păreau familiare! Dar, când a încercat să-şi mişte mâinile, a simţit că nu poate şi a auzit cum fierul izbeşte piatra.

Şi-a cercetat trupul de parcă nu ar fi fost al lui. Era prea amorţit ca să-şi dea seama de la început ce vede, dar apoi trecutul a dat năvală, ca un val rece, trezindu-l la realitate.

Şi-a adus aminte de Iris, aşezată pe biroul din redacţia Tribunei, cu picioarele strânse în jurul lui şi cu mâinile în părul său când atinseseră împreună extazul. Şi-a adus aminte de acuzaţiile lui Dacre şi de întrebările pe care i le pusese în salon. Şi-a amintit ce răspunsuri îi dăduse, de regretele care se

rupseseră din el ca pielea moartă şi de agonia ce urmase.

Aceasta era soarta celor care-l trădau pe Dacre. Să moară lent, încătuşaţi în mijlocul aburului şi umbrelor.

Nu! şi-a zis şi a tras de lanţuri. Erau prinse de ambele încheieturi şi marginile lor ruginite îi tăiau în carne. A încercat să se ridice, dar lanţurile nu erau îndeajuns de lungi, şi a simţit trosnindu-i sub talpă oase vechi şi sfărâmicioase.

A tras din nou de lanţuri şi sângele a început să-i picure pe braţe în jos.

Deasupra sa a bătut o pală de vânt rece ca gheaţa.

A împietrit, însă vedea umbra aripilor plutind deasupra lacurilor de sulf. Eithralul a chirăit, un sunet care i-a ridicat lui Roman părul de pe braţe.

Nu te mişca, Kitt! Nu vorbi, nu te mişca!

Vocea lui Iris şoptea înăuntrul său. Dintr-o amintire cu un lan auriu, când îşi lipise trupul de al lui şi-l ţinuse la pământ. Respirând la unison cu el. Dându-i ordine, pentru că era disperată să-i salveze viaţa.

S-a lăsat încetişor în jos, printre oase. Dar vedea că eithralul îi dă roată, de parcă iăptura ar fi simţit că se află pe undeva, aproape, şi avea de gând să-l găsească.

Nu te mişca!

Roman a închis ochii în timp ce sudoarea îi aluneca pe tâmple.

Aceasta era soarta rezervată trădătorilor lui Dacre. Celor care-l sfidau sau nu erau de acord cu el. Celor care-i scăpau printre degete.

Dacre nu le mai vindeca rănile. Nu le ascundea durerea şi nu le ştergea din nou amintirile, forţându-i să o ia de la capăt.

Ci îi transforma în hrană pentru monştrii lui.

48

O uşă prin care ai mai trecui

TITLUL DIN *TRIBUNA DE CERNEALĂ* A RUPT lumea în două în acea dimineaţă. A împărţit-o în *înainte* şi *după.* Câtă fericire în ignoranţă şi câtă groază în adevăr!

Iris privea de la fereastra din faţă a reşedinţei Attwood cum ultimatumul lui Dacrc stârneşte groaza pe străzi. Oamenii îşi părăseau casele, ducând cu ei valize şi obiecte preţioase, cu expresii îngrijorate pe figuri. Unii se îndreptau spre nord; alţii alergau la sud, către, spera Iris, clădirile sigure.

Urmărea, cu stomacul ghem, exodul oamenilor cuprinşi de panică.

Ura sentimentul de familiaritate pe care i-l trezea. Ura faptul că, ori de câte ori închidea ochii, vedea ce se petrecuse în Avalon BlufE

Tobias plecase la crăpatul zorilor, mergând cu automobilul acasă ca să-şi ia părinţii. Attie îi dăduse adresa familiei McNeil, unde vorbiseră să se întâlnească şi să se adăpostească pentru restul zilei. Tobias fusese inspirat să plece înainte ca băieţii cu ziare să înceapă să împrăştie presa pe la uşi, pentru că, după ora opt, străzile deveniseră

atât de aglomerate şi de haotice, încât Iris bănuia că un automobil nu ar fi putut să înainteze pe ele.

— Trebuie să mă duc să o iau pe Sarah! a anunţat-o Forest, oprindu-se în dreptul ei la fereastră. Crezi că e la Gazetă? Sau ar trebui să alerg mai întâi acasă la tatăl ei?

— Fac pariu că e deja la birou! Era întotdeauna printre primii care ajungea la muncă.

Iris s-a întrebat ce se petrecea în acea clipă la Gazetă, îşi închipuia că Zeb e uluit şi invidios că Tribuna de Cerneală dăduse naştere unei asemenea frenezii, şi că mai apoi avea să fie furios descoperind că prima pagină îi fusese modificată.

Deşi lui Iris nu-i venea să creadă că schimbarea fusese tăcută până când nu avea să vadă ziarul cu ochii ei.

L-a urmat pe Forest până în stradă şi La prins de mânecă. Avea faţa învineţită şi uşor umflată în jurul ochiului drept, dar privirea îi era limpede şi concentrată. Iris îşi dădea seama că gândurile lui erau deja la kilometri depărtare, proiectând ruta pe care să o ia ca să ajungă la Sarah.

— Adu-o la Thornberry Circle nr. 2928! i-a spus Iris. La casa familiei McNeil. Vă aşteptăm acolo!

Forest a dat din cap.

— S-ar putea să ajungem târziu dacă e la Gazetă şi va trebui să ne întoarcem după tatăl ei.

Iris şi-a muşcat buzele, pentru că ar fi vrut să protesteze. Dar în acea clipă a bătut o pală de vânt pe stradă şi un ziar a plutit până pe

bordură. Doar după titlul de pe prima pagină, Iris a ştiut că e Gazeta. S-a aplecat şi a ridicat-o, netezind-o.

Nu putea explica în cuvinte sentimentul care-i înflorise în piept la vederea articolului ei subversiv chiar acolo, pe prima pagină. Pentru un cititor obişnuit, textul ar fi putut să pară o listă ciudată de adrese la finalul căreia era trecut: continuarea pe pagina trei. A dat rapid la pagina trei, Forest încruntându-se în timp ce se apleca pentru a vedea ce citeşte. Restul adreselor erau acolo. Adresă după adresă, iar la final, explicaţia:

LA ACESTE ADRESE SE ŞTIE SAU SE BĂNUIEŞTE A FI CONSTRUITE CLĂDIRI PE

FILOANE MAGICE, CARE POT OFERI ADĂPOST PE TIMPUL BOMBARDAMENTELOR.

— Dacă tu, Sarah şi domnul Prindle nu ajungeţi la timp la familia McNeil – a început Iris, punându-i lui Roman Gazeta în mână mergeţi la una dintre adresele trecute aici sau la o clădire despre care ştiţi că are caracteristici magice! Ar trebui să vă protejeze.

Forest a înţeles în cele din urmă. În ochi i s-a aprins o lumină; şi-a trecut degetele prin părul lui Iris şi a sărutat-o pe frunte.

— Ţi-am spus vreodată cât de mândru sunt de tine? a întrebat-o.

— Da, dar n-am să mă satur niciodată să te aud spunând o! i-a dat ea replica jucăuş.

— Apropo... imi place tunsoarea ta. Ţi se

potriveşte.

— Forest, abia acum ai observat-o?

El a zâmbit doar şi a păşit în stradă. Cu ziarul la braţ, s-a întors cu spatele şi a dispărut în mulţime.

Iris a rămas pe loc o vreme, încercând să-şi potolească grijile. Grijile pe care şi le făcea pentru Forest şi Sarah sau pentru Tobias şi părinţii lui. Pentru Marisol, Lucy şi Keegan, care încă se aflau la periferia oraşului. Pentru Roman şi pentru ce urma să creadă atunci când Iris şi Attie nu aveau să vină la întâlnirea pe care o stabiliseră.

A trasat conturul cheii de fier pe care o avea în buzunarul pantalonilor.

— Eşti aproape gata?

Iris şi-a aruncat privirea peste umăr şi a văzut-o pe Attie coborând treptele de la intrare ca să i se alăture.

— Asa cred.

♦

— Avem terci şi ouă pe masă, dacă vrei să mănânci. Tata a insistat ca toată lumea să mănânce bine înainte să

— Nu sunt prea convinsă că acum pot să mănânc.

— Nici eu.

Attie a rămas tăcută o vreme, cu mâna streaşină la ochi ca să se apere de razele dimineţii.

— E ciudat să spun asta cu voce tare, dar chiar nu ştiam cum avea să mă facă să mă simt.

— Ce anume?

— Faptul că atât de mulţi dintre vecinii noştri şi-au tăcut bagajele şi au plecat spre nord.

Iris a rămas tăcută, cu ochii la trecători. Erau familii care veneau de la nord de râu şi familii care fugeau din regiunea de sud. Alţii se învârteau pur şi simplu în cerc, plângând buimaci. Unii se purtau de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi încercau să-şi vadă mai departe de rutina zilnică.

Auzise câţiva indivizi speriaţi spunând că toate porţile şi ieşirile din sud fuseseră baricadate şi blocate de armata lui Dacre. Nimeni nu putea să părăsească Oath; cetăţenii puteau doar să aleagă de ce parte a râului să-şi găsească adăpost.

— Mă gândeam că mai mulţi dintre cunoscuţi vor refuza să îngenuncheze în faţa lui Dacre, dar presupun că m-am înşelat.

Attie a ridicat din umeri, dar Iris îşi dădea seama cât de tristă şi de rănită era.

— Uneori, a început ea, mi se pare ca nu ştim cu adevărat cine suntem până în clipa în care suntem puşi în faţa celui mai rău scenariu cu putinţă. Atunci trebuie să ne hotărâm cine suntem cu adevărat şi ce este cel mai important pentru noi. Cred că adesea suntem surprinşi de ceea ce putem deveni.

Au mai rămas alături o vreme, tăcute, duse pe gânduri.

în cele din urmă, Attie a întrerupt tăcerea:

— Uite! Asta e pentru tine.

l-a pus în palmă o bilă netedă şi lipicioasă.

— Ceară pentru urechi, i-a explicat. Oricât de mult mi-aş dori eu să mă auzi cântând, e de preferat să nu o faci.

Iris nici măcar nu se gândise la asta, dar s-a înfiorat, uşurată. Bineînţeles că şi ea urma să fie vulnerabilă în faţa vrăjii ţesute de muzica

lui Attie dacă o auzea sub pământ, aşa că a ascuns ceara în buzunar, pentru mai târziu.

— îmi cânţi „Cântecul de leagăn al lui Alzane” după ce se sfârşesc toate acestea? a întrebat-o pe Attie. Deasupra pământului, adică.

Attie a zâmbit.

— Promit!

Un drum de zece minute dura acum aproape jumătate de oră.

Iris o ţinea de mână pe Ainsley în timp ce domnul Attwood le croia drum pe străzile aglomerate. Ducea în braţe o cutie mică în care se afla Lilac, care miorlăia fără oprire înăuntru, protestând amarnic. Attie îi urma îndeaproape, cu fratele mai mic în cârcă şi vioara prinsă la piept. Doamna Attwood îi ţinea de mână strâns pe cei doi gemeni, unul pe o parte, unul pe cealaltă. Dar le era greu sa rămână uniţi în timp ce se izbeau de străini şi se împiedicau de diverse obiecte de pe stradă. Mergând cu valul şi în acelaşi timp împotrivindu-i-se.

Iris îşi simţea genunchii lichefiaţî şi hainele îi erau asudate când au ajuns într-un final la uşa familiei McNeil.

Doamna Attwood a sunat din clopoţel, dar Attie clătina deja din cap.

— Mamă, nu par să fie acasă.

— Să bat, atunci. Nu cred că ar pleca în nord...

Iris a cercetat casa. Obloanele erau bătute în cuie. Nu era aprinsă nicio lumină. Uşa era încuiată.

Expresia doamnei Attwood s-a întunecat,

femeia începând să înţeleagă în vreme ce fruntea i se încreţea de griji.

— Putem găsi alt loc! a zis Attie cu convingere. Ce spuneţi de muzeu?

Muzeul era un loc fermecat şi spaţios. O clădire cu foarte puţine ferestre. Şi care avea să-i ajute să-şi distragă atenţia cât se scurgeau orele.

— O alegere bună, a rostit domnul Attwood, iar Lilac a mieunat aprobator. Dar trebuie să ne grăbim! Va fi un drum lung prin traficul ăsta.

— Mai întâi trebuie să le lăsăm un bilet lui Tobias şi Forest!

Attie şi-a deschis cutia viorii şi a scos o partitură.

Iris a dat de un ruj într-o poşetă abandonată şi i l-a întins lui Attie, care a scris cu litere mari şi roşii deasupra notelor muzicale: TOBIAS & FOREST, SUNTEM LA MUZEU!!, apoi a lipit bileţelul cu o bucăţică de ceară, precum cea pe care i-o dăduse lui Iris, de uşa de la intrare a familiei McNeil.

De aici au plecat spre centrul oraşului, şi mai în sud, croindu-şi drum chinuitor de încet prin mulţime.

Era aproape unsprezece – doar o oră mai rămăsese până la impact – când au zărit clădirea muzeului.

Spre uluirea lui Iris, la uşă se strânsese o mulţime, de parcă fiecare colţişor dinăuntru ar fi fost deja ocupat de cei care citiseră Gazeta şi acum erau disperaţi să se protejeze. Familia Attwood nu avea nicio şansă să găsească loc, şi Iris a început să simtă furnicăturile panicii în vârful degetelor.

— Mamă, unde mergem? a întrebat

Ainsley, extenuată de la atâta mers. Mie sete.

Doamna Attwood nu i-a răspuns, cu privirea aţintită la situaţia imposibilă care li se prezenta în faţa ochilor.

— Ce alte clădiri fermecate mai sunt prin preajmă? i- a şoptit Attie lui Iris. Încerc să mă gândesc, dar am creierii zob…

Iris s-a ridicat pe vârful degetelor şi a cercetat clădirile înalte din jur. Sabia cu teaca ei erau grele, şi şi-a arcuit umerii care începuseră să o doară. S-a gândit la lista pe care o făcuse alături de Tobias.

— Ce zici de Gould?

— Cafeneaua? a întrebat domnul Attwood, care le auzise.

— Unde ceaiul nu se răceşte niciodată şi fursecurile sunt mereu calde. Nu-i departe de aici. Attie l-a aranjat mai bine pe fratele ei pe umeri şi a adăugat: Cred că ar trebui cel puţin să trecem pc acolo şi să vedem dacă e plină.

Au pornit prin mulţime. Iris a simţit că începe să i se risipească tensiunea care-i încorda omoplaţii când a văzut că în cafenea sunt destule locuri. Ba chiar câţiva

V

chelneri le serveau ceai şi prăjituri clienţilor, de parcă nu ar fi fost pe cale să înceapă un bombardament.

— Pe aici, dragilor! Să luăm loc intr-un separeu din spate, a rostit doamna Attwood, a cărei uşurare era aproape tangibilă.

Fraţii lui Attie au trecut în separeul aflat cel mai departe de ferestre, cu Lilac după ei, în vreme ce domnul Attwood mergea să comande o carafă cu limonadă şi nişte sendvişuri, iar Attie a tras-o pe Iris la o parte.

— Mă întorc la muzeu! Ca să le las vorbă lui Tobias şi lui Forest unde suntem pentru când vor ajunge.

Iris şi-a trecut limba peste buzele crăpate, simţindu-le sărate de sudoare. Nu putea să ignore golul care i se căscase în piept, de parca pieptul i s-ar fi surpat înăuntru. Le luase atât de mult timp să ajungă dintr-un punct în altul, încât nu ştia dacă Tobias şi Forest ar fi putut să îi mai ajungă din urmă.

— în ordine! a zis, ignorând fiorul groazei. Eu încerc să aflu dacă există vreo uşă magică pe care să o putem folosi aici.

Attie a dat din cap.

— Bun! Mă întorc la fără zece.

— Ai grija!

Iris şi-a urmărit prietena ieşind din nou în stradă, unde mulţimea începea să se subţieze odată cu apropierea prânzului. Cu inima îndoită, Iris a pornit prin cafenea, căutând din priviri o uşă care ar fi putut să-şi schimbe pragul. A trecut pe lângă masa la care se întâlnise cândva, într-o dimineaţă ploioasă, cu Sarah, apoi pe lângă masa la care stătuse cu Roman, unde serviseră ceai şi sendvişuri nu cu mult timp în urmă. A lăsat mâna să-i alunece pe spătarul scaunului când a trecut pe lângă acesta, cu lacrimi în ochi.

Rămâi concentrată, rămâi concentrată! şi-a impus. Concentrează-te încă puţin! Totul se va sfârşi curând.

Roman îi spusese că uşile lui Dacre preferau să stea în preajma şemineurilor. însă în cafenea asta nu aveau unul, şi Iris a început să se gândească la faptul că trebuie să găsească uşa într-o altă clădire, când un chelner s-a apropiat de ea.

— Ce sabie frumoasă ai! Ai dori o ceaşcă cu ceai? a întrebat-o bărbatul, întinzându-i o ceaşcă ciobită aşezată pe o farfurioară elegantă. Din partea zeiţei!

Iris a tresărit.

— Enva a fost aici?

— Nu, i-a răspuns zâmbind. E doar modul nostru de a spune că „Dacre se poate întoarce în iadul din care a venit”!

— Ah! a râs anemic Iris. închin pentru asta! Mulţumesc!

A sorbit din ceai, surprinsă de cât de uşor îi aluneca pe gât, şi şi-a continuat plimbarea prin cafenea. Poate că ceea ce simţea nu se datora însă ceaiului, ci bravurii şi camaraderiei neaşteptate. I-a privit atent pe cei adunaţi acolo, unii dintre ei cu valize şi genţi încărcate cu lucruri de valoare, alţii având doar ceaiul şi fursecurile din partea casei. Erau oameni în vârstă şi alţii care arătau foarte tineri. Unii erau îmbrăcaţi în costum sau purtau tocuri, în vreme ce alţii aveau pe ei uniforme sau salopete pătate de unsoare. La una dintre mese stătea o femeie cu un şal pe umeri şi o carte de poezie în mâinile subţiri.

Cu totii erau însă uniţi de hotărârea lor de a rămâne.

Iris a văzut că patronul cafenelei şi unii dintre angajaţi ies pe uşă cu scânduri mari din lemn, pe care voiau să le bată în cuie la ferestre. Domnul Attwood şi fraţii lui Attie au sărit să le dea o mână de ajutor şi, încetul cu încetul, lumina dinăuntru a început să pălească pe măsură ce razele soarelui erau blocate afară.

Iris a continuat sa rătăcească prin cafenea,

pe coridorul ei strâmb, în capătul căruia lumina bucătăria, ademenind-o cu căldura ei şi cu aroma fursecurilor cu fructe de pădure proaspăt scoase din cuptor. A trecut pe lângă baie, locul în care citise scrisorile de la Roman şi de la Dacre, şi cheia din buzunarul ei s-a încălzit.

S-a oprit, cu privirea îndreptată spre uşă.

Ăsta era! Un prag care se putea preschimba.

Şi-a golit ceaşca de ceai şi apoi s-a întors alături de familia lui Attie, în separeul în care se aprinsese pe masă un felinar, pentru mai multă lumină.

Dar minutele se scurgeau rapid. Curând, ceasul din perete a arătat 11.45, iar Attie nu se întorsese încă. Aerul din cafenea începea să se încarce de angoasă şi să devină mai sumbru, iar Iris simţea că nu mai poate să stea locului.

A mers până la uşa de la intrare şi a aruncat o privire afara, pe strada din oraşul Oath.

Era goală.

Arăta straniu, ca abandonată, chiar şi în lumina puternică a soarelui de la amiază.

La 11.55, lui Iris i se strânsese inima în piept de frică. Şi-a încrucişat braţele la piept ca să ascundă cât de tare ii tremurau.

— Merg după ea! a anunţat domnul Attwood.

Iris s-a întors şi a văzut că stătuse în spatele ei, cu ochii aţintiţi la stradă, aşteptând-o pe Attie să se întoarcă. Dacă pleca acum, nu avea să se mai întoarcă la cafenea până la prânz.

— Daţi-mi voie să merg eu, domnule Attwood! s-a oferit Iris. Aveam de gând să...

— Stai! Uite-i!

Iris s-a răsucit. A deschis uşa şi clopoţelul a sunat în vreme ce un val de căldură de afară a izbit-o în plin. Tobias şi părinţii lui alergau în urma lui Attie, care îi conducea spre cafenea.

Nicio urmă de Forest şi Sarah.

Iris a înghiţit acest adevăr ca pe un cub zgrunţuros de gheaţă. Avea senzaţia că îngheţase pentru totdeauna.

— Ne-am întors! a anunţat Attie ca să-şi liniştească tatăl, apoi s-a întors spre Iris. îmi pare rău! Am stat cât de mult am putut, dar Forest şi Prindle nu şi-au făcut apariţia.

— Sunt sigură că sunt adăpostiţi pe undeva, i-a spus Iris.

Şi-a aruncat din nou privirea la ceas. încă două minute.

Attie i-a tras pe Tobias şi pe tatăl ei într-un colţ mai retras. Iris ştia că avea să le dea vestea, aşa că i-a condus pe părinţii lui Tobias la separeu. S-a prezentat în mod oficial soţilor Bexley, strângându-le mâna cu un zâmbet.

— Am auzit foarte multe despre tine, Iris, i-a zis doamna Bexley cu căldură. Mă bucur că am în sfârşit ocazia să te cunosc! Tobias mi-a spus să-mi aduc pachetul de cărţi şi poate aşa va trece timpul mai repede. Joci şi tu?

— Mi-ar plăcea, doamnă Bexley! i-a răspuns Iris, străduindu-se să nu plângă. Trebuie să rezolv ceva mai întâi, însă poate după aceea?

— Desigur! îţi păstrăm un loc.

Iris a dat din cap, trăgându-se la o parte din calea chelnerului, cu picioare grele ca de plumb. Bărbatul aducea ultimul ceai şi ultimele prăjituri din partea casei. Părea un ultim act al normalităţii, un vestigiu final al

vieţii asa cum o stiuseră.

în acea clipa, lui Iris i-a trecut prin minte că îi trebuie ceva cu care să îşi însemneze drumul sub pământ. A cerut câteva fursecuri şi acelaşi chelner care îi oferise ceaşca cu ceai i-a înmânat trei fursecuri cu afine încă aburinde din cuptor.

— Nu sunt sigur ce-ai pus la cale, a zis chelnerul, cu ochii la sabie, dar sper să ai succes!

Iris nu a mai avut ocazia să îi mulţumească; Attie, cu vioara şi arcuşul în mână, o striga ca să acopere zumzetul conversaţiilor. Iris a traversat cafeneaua până la prietena ei.

Tobias părea zguduit. Stătea cu ochii în pământ, strângând din buze. Stătea însă lângă Attie, cu degete împletite cu ale ei. Şi domnul Attwood părea şocat, deşi în privirea lui lucea şi o urmă de mândrie în timp ce îşi privea fata, cu instrumentul muzical în mână, la vedere într-un spaţiu public.

— Le-am spus tot, a anunţat Attie. Ai localizat uşa?

— Da. E pe aici.

Iris a pornit printre mese. Vioara lui Attie atrăgea mai multe priviri şi şoapte decât sabia ei, şi Iris a răsuflat uşurată când au ajuns la adăpostul coridorului.

Cheia a inceput să se încălzească din nou în buzunarul ei. Iris a scos-o în lumina palidă, ţinând-o în palmă. Câteva secunde, niciunul dintre ei nu s-a mişcat, nici nu a scos vreun cuvânt. Au rămas atenţi la cheia care deschidea uşa spre tărâmul de sub pământ până când o bubuitură îndepărtată a zdruncinat pereţii.

Căzuse prima bombă, şi nu părea să fi

aterizat prea departe de ei.

— Una dintre tacticile lui Dacre este să bombardeze şi să distrugă, pentru ca mai apoi să-şi aducă soldaţii să prăduiască, a rostit Iris, ridicându-şi privirea la domnul Attwood. Voi descuia această uşă ca să putem trece prin ea, apoi o voi încuia. Aşa că pragul nu va rămâne activ, dar e ceva ce trebuie să aveţi în vedere.

Ceva ce trebuie avut în vedere dacă dăm greş, a completat Iris în gând. Dar nu voia să rostească aceste cuvinte cu glas tare.

— Câtă vreme veţi fi plecate? a întrebat Tobias.

Iris şi Attie au făcut un schimb de priviri nesigure. Nu aveau de unde să ştie.

— Nu suntem sigure, i-a răspuns Attie. Dar sperăm că nu mult.

încă o bombă a zguduit pereţii. Câţiva chelneri au alergat pe lângă ci şi s-au făcut nevăzuţi în bucătărie. Curentul electric a pâlpâit.

— Eşti pregătită, Iris? a întrebat-o Attie, care, deşi părea încrezătoare, încă-i strângea mâna lui Tobias, de parcă să-i dea drumul ar fi fost ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Iris a dat din cap şi s-a întors spre uşă. A îndreptat cheia spre ea şi a rămas uluită când a văzut cum se formează gaura. A strecurat cheia în ea şi a răsucit-o, tăcând uşa să se dea de perete.

Mai întâi a simţit mirosul, izul tărâmului de sub pământ. Piatră umedă şi aer rece şi închis. Cu băgare de seamă, a deschis uşa şi a privit în jos la calea de trecere. Era o fântână alunecoasă, săpată în piatră pală, care cobora intr-un întuneric dens, acoperit de pânze de

păianjen.

— Tobias? a spus domnul Attwood. Ne aduci felinarul din separeu?

Tobias s-a grăbit să-i dea ascultare, lăsând-o acolo pe Attie. în câteva secunde se şi întorsese, şi i-a întins felinarul lui Iris.

— Mulţumesc! i-a zis ea, neputând să-şi ascundă tremurul din voce, deşi se simţea recunoscătoare pentru lumină şi a tăcut un prim pas în jos, apoi şi pe al doilea.

Iris s-a oprit când şi-a dat seama că Attie nu era în urma ei.

— Thea, îţi aduci aminte tot ce te-am învăţat? îi spunea domnul Attwood fiicei lui.

— Tată, cum aş putea să uit? i-a replicat Attie în glumă, deşi părea gata să plângă. Pe vremuri, credeam ca voi ajunge să cânt în orchestra simfonică.

— Da. Toate acele ore pe care le-ai închinat visului tău, cântând în secret!

Tatăl ei a făcut o pauză şî i-a mângâiat obrazul fiicei lui.

— Acum văd că totul te-a pregătit pentru această clipă. Sunt mândru de tine, draga mea! Ai grijă!

A sărutat-o pe frunte şi Attie a clipit repede ca să-şi ascundă lacrimile.

Tobias a fost cel care a păşit apoi spre ea ca să o îmbrăţişeze. Attie s-a ridicat pe vârful degetelor şi i-a şoptit ceva la ureche, iar Tobias a ascultat-o atent, cu degetele răsfirate pe spatele ei. Oricare vor fi fost cuvintele, i-a dat drumul, dar ochii lui arzători au răzbit prin întuneric privind-o cum face primul pas în adânc.

— Să te întorci la mine, Thea Attwood!

Attie s-a răsucit spre el.

— în caz că nu ştiai, şi eu am nouă vieţi, Tobias Bexley!

Asta i-a adus un zâmbet pe buze băiatului, care s-a topit însă când Attie a mai tăcut un pas spre tărâmul muced de sub pământ. Tobias a tresărit, de parcă ar fi vrut să o urmeze în întuneric.

Iris abia mai putea să respire când s-a întins după clanţă.

— O voi aduce înapoi în siguranţă! a promis.

— Vă aşteptăm pe amândouă! a replicat domnul Attwood, lăsându-şi mâna pe umărul lui Tobias.

Iris a trebuit să-şi adune toate puterile ca să închidă uşa şi să vadă cum mişcarea ei stinge orice urmă de lumină. A facut-o însă, închizând pragul dintre tărâmuri. A strecurat cheia în uşă şi a încuiat-o în urma ei şi a lui Attie.

49

Greutatea a cincizeci ele aripi

TOBIAS FIXA CU PRIVIREA UŞA TOALETEI, CU inima zbătându-i-se în piept, în timp ce Iris încuia pe cealaltă parte. A inspirat adânc de două ori şi apoi s-a întins spre clanţă, neputând să se abţină.

A deschis uşa şi a văzut că era doar baia. Podea acoperită cu plăci de gresie albe şi negre, o comodă, o chiuvetă cu oglinda pătată

deasupra şi tapet floral.

Attie şi Iris dispăruseră. Pieriseră, de parcă nu ar fi fost nicicând acolo.

— Să ne întoarcem la masă! a propus domnul Attwood.

Tobias a dat din cap, deşi ar fi putut să stea ore întregi acolo, holbându-se la uşă şi aşteptându-le pe fete să se întoarcă. Era dispus să aştepte oricât, chiar dacă s-ar fi surpat pereţii.

Nu putea să uite cuvintele pe care i le şoptise Attie la ureche chiar înainte să plece:

„Te rog, ai grijă de familia mea cât lipsesc!”

Tobias l-a urmat pe tatăl ei până la separeu, unde părinţii lui făceau conversaţie cu doamna Attwood. Fraţii lui Attie erau strânşi unii într-alţii. Dulceaţa limonadei şi a prăjiturilor fusese demult uitată şi în acea clipă a lovit încă o bombă, spintecând aerul ca tunetul.

Tobias s-a aşezat pe bancă, lângă Garrett, unul dintre gemeni. Ochii băiatului erau mari de spaimă şi avea umerii plecaţi. A mai căzut o bombă, mai aproape de această dată. Vesela a zdrăngănit, iar tablourile s-au legănat pe pereţi. în bucătărie părea să se fi prăbuşit un morman de farfurii care se făcuseră ţăndări.

Tobias şi-a strecurat mâna în micul rucsac de piele pe care îl luase cu el de acasă. Mama lui crezuse că ia cu el trofeele şi cocardele. Toate acele obiecte care întrupau succesul lui pe pista de curse. Dar el alesese vechea lui colecţie de maşinuţe de curse. Jucăriile de lemn din copilărie.

A aşezat una pe masă şi a împins-o spre Henry. Apoi a scos alta pentru Ainsley. Şi una

pentru Hilary. Şi pentru Lavcn. Iar pc ultima i-a lăsat-o lui Garrett, care stătea lângă el.

— Făceam tot timpul curse cu ele când eram de vârsta voastră, i-a lămurit.

A mai căzut o bombă. Pământul s-a cutremurat şi Ainsley a ţipat, strângând însă jucăria de lemn la piept.

— Care dintre voi crede că mă poate întrece? i-a întrebat Tobias.

— Eu! s-a grăbit Garrett să-i răspundă.

— Nu, eu! a intervenit Laven.

în vreme ce fraţii discutau între ei despre cine credeau că avea să câştige, admirând detaliile maşinuţelor care le fuseseră atribuite, Tobias şi-a ridicat ochii şi a întâlnit privirea mamei lui. Avea un zâmbet pe chip şi lacrimile îi luceau în ochi. Nu o văzuse niciodată cu o aşa expresie pe chip, şi a trebuit să-şi distragă atenţia, ca să nu fie acaparat de emoţii.

— în ordine! a zis, aşezând ultima maşinuţă pe masă. Hai să facem întrecere!

Helena şedea la biroul ei din redacţia Tribunei de Cerneală şi fuma a noua ţigară din acea zi. îşi ţinea picioarele ridicate pe masă, lângă maşina de scris, şi whiskeyul licărea în paharul de lângă ea. Avea privirea aţintită la plăcile de pe tavan când au început să cadă bombele.

Era singură, dar aşa prefera.

A tras aer în piept, inspirând mirosul din sediul *Tribunei.* A dat fumul afară.

Bombele zguduiau pământul şi spintecau după- amiaza, căzând una după alta, una după alta. Pe tavan începeau să apară fisuri. Praful

curgea ca o ploaie. Ţevile gemeau şi curentul electric a cedat şi el în cele din urmă.

Helena şi-a coborât picioarele pe podea. A sorbit o gura de whiskey şi s-a întins după hârtia pe care o avea pe birou. A potrivit-o în maşina de scris.

Era atât dc întuneric afară, încât abia vedea, dar o rază de soare îşi găsise totuşi drum prin fereastra mică din peretele aflat în spatele ei. Lumina se revărsa pe birou şi tăia hârtia ca lama unei săbii de foc.

Nu mai scrisese pentru ea însăşi de foarte mult timp.

Şi, în timp ce Oalh se prăbuşea în jurul ei, Helena a făcut singurul lucru pe care-l putea face.

Şi-a mai aprins o ţigară şi a început să bată la maşină.

Marisol stătea alături de Keegan pe deal şi privea în depărtare, la oraşul Oath.

Armata mărşăluise Ia mai mulţi kilometri depărtare ca să se adăpostească intr-o luncă. Vântul bătea dinspre vest. Soarele era la zenit şi Marisol şi-a pus mâna streaşină la ochi, privind cum eithralii trec prin nori şi alunecă printre blocurile înalte, cu aripi irizate de lumină în timp ce aruncă bombe.

Numărase 25 de eithrali. Nu văzuse niciodată atât de mulţi la un loc.

Curând, a început să se ridice praful şi fumul, blocându-le vederea, în vreme ce jumătatea de sud a oraşului Oath se prăbuşea.

— Keegan, a grăit Marisol, cu vocea retezată de un suspin. Şi-a acoperit gura cu mâna, dar cuvântul i-a alunecat din nou

printre degete. Keegan!

Era singurul cuvânt pe care-l putea rosti. Numele soţiei ei, pentru că el simboliza tot ceea ce iubea şi îşi dorea Marisol. în el găsea putere şi alinare, siguranţă şi împotrivire. Un trecut, prezentul şi viitorul.

Keegan a tras-o mai aproape. Marisol şi-a lipit faţa de pieptul ei, de locul în care se zbătca inima lui Keegan. A simţit cum stelele de pe uniformă îi împung obrazul, dar Marisol a primit durerea şi a închis ochii.

Cândva, cu luni în urmă, Marisol visase că viaţa urma să revină la normal după ce se termina războiul. Că lucrurile aveau să fie iar aşa cum fuseseră înainte de război. Crezuse că zilele aveau să se reîntoarcă la epoca de dinainte, de parcă nici nu ar fi fost atinse de urgie. Dar acum, simţind cum se cutremură pământul şi cu braţul lui Keegan strângând-o mai tare, a înţeles cât de naivă fusese.

Unele cicatrici poate că aveau să pălească cu timpul, însă altele aveau să fie veşnice.

Marisol nu avea să uite niciodată ziua aceea din Blufl. Felul în care o schimbase. Şi îi lăsase o urmă pe suflet.

Şi nu avea să uite niciodată ziua în care căzuse Oath.

Forest îi strângea mâna lui Sarah, ghemuiţi în stradă, în spatele unui automobil. O găsise la Gazetă, şi Sarah voise să se întoarcă acasă după tatăl ei înainte să se întâlnească cu ceilalţi, aşa cum bănuise.

Dar Forest nu îşi închipuise că străzile urmau să fie blocate, cuprinse de haos. Tramvaiele se opriseră, iar Sarah locuia la o

distanţă redutabilă de Broad Street, în extremitatea sudică a oraşului.

Bombardamentul începuse înainte să ajungă la ea în cartier.

— Aproape am ajuns, a şoptit Sarah, dar Forest o simţea tremurând. încă puţin.

Forest şi-a înghiţit un nod. Adrenalina îi ardea în vene ca focul, dar începea să simtă şi oboseala şi greaţa pàtrunzându 1 adânc. Nu îşi luase medicamentele în acea dimineaţă şi îl dureau coastele.

Trebuia să ajungă la adăpost cu Sarah, dar această parte a oraşului nu îi era familiară. Iar Gazeta pe care o avea la el o dăduse unui tată cu trei fete care i se păruse cuprins de isterie.

Forest a îndrăznit să privească peste capota automobilului.

— Trebuie să...

O bombă a explodat pe strada învecinată. Prin aer au zburat cu boltă cărămizi şi bucăţi de şindrilă. Aşchii de lemn, fire de iarbă şi fragmente de mobilier s-au revărsat pe drum. Sarah s-a lăsat la pământ şi a ţipat, dar Forest nu şi-a închis ochii nici măcar o clipă. Nu i-a dat drumul la mână şi, prin fum, a văzut cale liberă până la o casă cu o uşă deschisă.

Nu-i păsa dacă era o clădire obişnuită sau una fermecată. Trebuiau să se adăpostească!

A tras-o pe Sarah de mână şi au luat-o la fugă, ţinând- o pe cât de mult putea lipită de el.

în timp ce fugeau, a aruncat o privire spre propria umbră ce se întindea pe şoseaua sfărâmată, prin moloz. A văzut cum acesteia îi cresc două aripi mari, până când s-a

preschimbat în cu totul altceva, acoperind soarele de parcă s-ar fi produs o eclipsă.

I-a alunecat un fior rece pe şira spinării. A grăbit pasul, ridicându-şi privirea, atent doar la uşa aceea deschisă.

— Forest! a şoptit Sarah. Forest, tata!

— Aproape am ajuns. Nu te opri. Sarah!

Erau la trei paşi de uşă când a explodat o lumină năucitor de puternică, de parcă ar fi căzut o stea din cer. Presiune în urechi şi o bubuitură pe care a simţit-o în piept.

Nici măcar atunci Forest nu i-a dat drumul la mână.

50

L n cântec de leagăn pentcu în biţii condamnaţi

ROMAN STĂTEA NEMIŞCAT CA O STATUIE DE CEVA vreme, cu ochii închişi în vreme ce aripile eithralilor bateau în aerul de deasupra, când a auzit în depărtare nota scoasă de un fluier.

L-a făcut să tresară. Nu şi-a putut controla spasmul braţelor şi lanţurile au zornăit.

Unul dintre eithrali a simţit mişcarea.

S-a avântat în jos şi a aterizat chirăind chiar în faţa lui, făcând să se cutremure pământul sub picioarele lui cu gheare. Lacurile de sulf care se aflau de o parte şi de cealaltă a lui Roman au început să se ridice, ameninţând să dea pe din afară şi să-l ardă.

Nu putea să mai respire de spaimă, dar

rămânea atent la eithral. Creatura a deschis gura, dezvelindu-şi dinţii pătaţi de sânge şi respiraţia puturoasă, şi a dat drumul unui ţipăt care i-a oprit inima lui Roman. A tresărit şi şi-a astupat urechile cu mâinile.

Eithralul era gata să se repeadă la el şi să-i frângă trupul în două, iar singurul lucru la care se putea gândi Roman era că nu e pregătit pentru asta. Impactul nu s-a produs însă. în aer au răsunat mai multe note ce sclipeau ca stropii de ploaie în lumina soarelui. Fusese aruncată o vrajă. Fusese dată o comandă cu ajutorul fluierului.

Creatura s-a oprit brusc, dându-şi capul pe spate şi împotrivindu-se. Roman a căzut pe spate, tremurând întins pe piatră. A privit cum eithralul îşi întinde aripile puternice şi se ridică în aer, urmând sunetele fluierului.

Roman a zăcut la pământ o vreme, având parcă senzaţia ca i s-ar fi topit oasele. Se holba în sus la cum alunecă aburul şi asculta cum răsună cântecul fluierului pe tărâmul de sub pământ. în cele din urmă, s-a ridicat gemând şi a zărit ceva straniu în depărtare. Un stâlp de lumină, care spinteca umbrele.

Şi-a dat seama că e aerisirea pentru abur. Fusese deschisă şi eithralii zburau afară.

începuse bombardamentul, ceea ce l-a făcut să se simtă cuprins de un val de furie fierbinte.

A urlat, răguşit şi disperat, zbătându-se în lanţuri. A tras de ele până când cătuşele i-au făcut răni adânci la încheieturi şi a început să sângereze din nou. A urlat până când au început să-i secătuiască puterile şi şi-a simţit plămânii atrofiaţi şi inima zdrobită de

nelinişte.

A alunecat în genunchi şi a rămas aşa printre schelete.

Ochii i s-au lipit de stâlpul de lumină. Un fior i s-a împrăştiat în tot corpul, ca atunci când îţi degeră pielea, şi a înţeles că vede soarele pentru ultima oară.

Pe tărâmul de sub pământ era o linişte ca de mormânt.

Iris înainta pe scări, deschizând drumul, cu vorbele pe care i le spusese Enva în minte.

„Fii atentă la podea! La cum se înclină. Te va îndruma spre o mulţime de pasaje, ducându-te în adâncul tărâmului.”

îşi amintea şi ceea ce îi spusese Roman despre nivelul cel mai adânc din acel loc, acolo unde trăiau eithralii, creaturile care puteau fi controlate cu un fluier.

Iris avea în continuare fluierul lui Val în buzunar, alături de cheie, de bila din ceară şi de cele trei fursecuri cu afine. Toate acestea erau elemente importante pentru îndeplinirea misiunii mortale de sub pământ.

Când scările s-au oprit în cele din urma într-un coridor, Iris a ales să facă la dreapta, pentru că podeau cobora. De fiecare dată când ea şi Attie ajungeau la o cotitură, lăsa în urmă o fărâmă din fursec, astfel încât să-şi poată găsi drumul la întoarcere. Dar era atentă şi la ciorchinii de malachit, atât de frumoşi, încât o taceau să se oprească în loc ca să-i admire.

— La ce crezi că folosesc cristalele acestea? s-a mirat Attie cu voce tare, plimbându-şi degetele peste faţetele lor verzi.

— Mă întreb dacă sunt un fel dc hartă sau de semne pentru drum, a răspuns Iris. Astfel încât lumea să-şi dea scama unde se află?

Roman îi povestise că văzuse buchete de ametiste pe drumul lui pe sub Oath.

— O idee minunată! a zis Attie, ştergându şi praful de pe degete. Dar de ce au crescut atât de mari şi multe în pasaje?

— Poate că, în timpul cât Dacre a fost adormit, lucrurile s-au sălbăticit?

Copleşite de gânduri şi întrebări, fetele şi-au continuat drumul.

— Crezi că sunt şobolani pe aici? a întrebat-o Attie în timp ce Iris lăsa în urmă încă o fărâmă de fursec.

— Sper că nu.

Dacă ar fi venit şobolanii şi ar **fi** mâncat firmiturile, nu aveau să-şi mai găsească drumul înapoi până la uşa cafenelei. Din fericire, până acum trecuseră doar pe lângă perdele din pânze de păianjen şi păienjeni cu ochi ce sclipeau precum rubinele în lumina felinarului.

Curând, au ajuns la o răscruce, şi Iris a rămas surprinsă să vadă făcliile care ardeau în suporturi de fier pe pereţi. Şi-a ascuns felinarul în spatele unui ciorchine de malachit şi a cercetat căile pe care ar fi putut să apuce.

— Stai! a oprit-o Attie când Iris a tăcut un pas în faţă. Auzi?

Iris a împietrit, ciulind urechile. Câteva clipe mai târziu, a auzit ce auzise şi Attie. Bocănitul unor ghete care mărşăluiau pe piatră, apropiindu-se.

— Repede! a zis Iris, întorcându-se spre locul din care veniseră. Ascunde-te!

Fetele s-au pitit în spatele unei formaţiuni

din roci şi minerale. Iris îşi ţinea respiraţia în timp ce paşii se apropiau din ce în ce mai mult de ele. A îndrăznit să arunce o privire din ascunzişul lor şi a văzut un rând de soldaţi de-ai lui Dacre care mărşăluiau pe la răscruce. Aveau puştile pe umăr şi pachete prinse la spate

Lucrurile se desfăşurau aşa cum bănuise Iris. Dacre avea mai întâi să nimicească sudul oraşului şi pe urmă să-şi cheme înapoi eithralii. După aceea, soldaţii lui puteau ieşi pe anumite uşi ca să-i strângă pe cei care supravieţuiseră bombardamentului. Totul se întâmpla ca în Avalon Bluff, doar că la scară mai mare.

Ceea ce însemna că Iris şi Attie nu mai aveau mult timp la dispoziţie; nu-şi permiteau să fie întrerupte astfel. Exact când Iris începea să creadă că poate ar trebui să se retragă şi să se întoarcă deasupra ca să caute o altă uşă prin care să treacă, a văzut capătul rândului de soldaţi.

Fetele au aşteptat câteva clipe, apoi s-au ridicat şi au alergat la răscruce. Iris a ales din nou pasajul cel mai abrupt, chiar dacă era mai întunecat decât celelalte.

îşi auzea respiraţia şi îşi simţea bătăile inimii în timpane când au ajuns în cele din urma la uşă. Avea rune săpate pe lintou şi semăna cu cea pe care i-o arătase Enva. La fel ca în vis, era încuiată.

— Asta e? a şoptit Attie.

— Da! i-a răspuns Iris, deşi nu era sigură.

A scos însă cheia şi a văzut că se potriveşte, apoi a descuiat uşa.

De această dată, pasajul prin care treceau

era năpădit de plante cățărătoare şi spini. Iris a fost nevoită să-şi croiască drumul prin ei, simţind cum i se prind scaieţii în păr şi îi zgârie faţa ca nişte gheare. Poate că s-ar fi oprit, descurajată, dacă nu ar fi văzut lumina din depărtare. Un semnal luminos galben, înceţoşat, împletit cu mirosul puternic de sulf.

— Aproape am ajuns! i-a spus lui Attie, respirând sacadat, cu speranţa încingându-i sângele.

După încă 21 de paşi cu picioarele sfâşiate de spini, fetele au ajuns în inima clocotitoare a tărâmului de sub pământ. Iris a străpuns aburul cu privirea, uluită de cât de vast părea locul acela. A băgat de seamă că vrejurile cc se întindeau pe podeau au dispărut curând, de parcă menirea lor ar fi fost doar să arate unde se afla acel pasaj. Iris s-a întors şi a privit în urmă. A văzut că lintoul era acoperit de mărăcini şi că în lungul lui creştea, aproape ascuns, malachitul.

Trebuie să găsim uşa cu spini şi malachit atunci când ne vom întoarce, şi-a zis Iris înainte să păşească încet mai departe.

Iris şi Attie ocoleau lacurile şi păşeau peste schelete şi lanţuri din fier. Priveliştea o făcea pe Iris să se cutremure, dar, cu pielea lucind de sudoare, rupea în continuare din fursec, lăsând firmituri în urmă.

Mult prea repede, în aer au răsunat note melodice cântate la fluier. La început, au sunat distant, dar într-o clipă au ajuns să li se para atât de aproape, că le puteau atinge. Iris a încercat să le urmeze, dar nu a reuşit decât în clipa în care a zărit un stâlp de lumină în depărtare. Acela era locul din care veneau

sunetele, şi-a dat Iris seama, şi a luat-o într-acolo, cu Attie pe urme, folosind ultimele firmituri pe care le mai avea. Acolo era locul în care trebuia să se afle Dacre, care cânta la fluier ca să-i controleze pe eithrali în timp ce zburau deasupra.

Iris avea senzaţia că ar fi mers o oră întreagă pe urma acelor note şi a razelor de soare, deşi cel mai probabil era vorba doar de zece minute, când a auzit un ţipăt în depărtare. A împietrit, iar Attie s-a oprit la rândul ei, aproape de Iris.

— Crezi că este real? a întrebat-o cu glas şovăitor Iris pe prietena ei. Sau e doar o iluzie?

— Nu ştiu, a răspuns Attie.

Nu aveau timp să cerceteze şi sa ofere ajutor. Iris a înaintat, ignorând sentimentul de vinovăţie care-i făcea stomacul ghem. Şi gustul amar din gură. Felul în care inima i s-a strâns când, în cele din urmă, urletele au amutit.

Se apropiau de lumină, de locul în care lumea de deasupra atingea tărâmul de sub pământ. Iris l-a văzut în sfârşit pe Dacre, cântând din fluier în lumină, cu chipul şi părul poleite dc razele soarelui de parcă ar fi fost întruparea unui mit din vechile tomuri. Era frumos, fascinant. Vederea lui o făcea pe Iris să se simtă în acelaşi timp tristă şi furioasă, pentru că avea în faţa ochilor divinitatea însăşi şi tot ce ar fi putut ea să reprezinte, dar ştia că în fapt nu e nimic mai mult decât ambiţie nemiloasă.

— Eşti pregătită? a şoptit Iris» strângând mânerul săbiei.

— Da! Nu uita de ceară!

Iris chiar o uitase, distrasă de minunile şi groaza provocată de tărâmul de sub pământ. Şi-a strecurat mâna în buzunar şi a găsit bila de ceară, pe care a împărţit-o rapid în două şi apoi şi-a îndesat-o în urechi.

Avea impresia ca se scufundase sub apă.

Nu mai auzea bolboroseala lacurilor, nici vibraţiile magiei lui Dacre. Nu mai auzea vocea şi paşii lui Attie, şi nici prima notă care s-a desprins de pe coardele viorii. Iris îşi auzea doar respiraţia şi bătăile inimii care ii răsunau ritmic în urechi.

A scos sabia din teacă. Lama a lucit, de parcă oţelul ar fi râs» amuzat să vadă că reflecta tărâmul de sub pământ.

Iris a lăsat-o să-i muşte palma. Sângele a început să-i curgă ca un legământ roşu, strălucitor, şi Iris a pus din nou mâna pe mânerul spadei.

A simţit că Attie o înghionteşte.

Iris a aruncat o privire în spate şi a văzut-o pe Attie cu ochii ieşiţi din orbite de groază, trăgându-se înapoi în vreme ce degete îi amorţeau pe coarde.

— Iris! i-a citit pe buze.

Iris s-a răsucit şi l-a văzut pe Dacre înălţându-se deasupra lor, cu părul blond lucind şi ochii strălucindu- i ca jăratecul. Şi-a ridicat mâna, ca să le lovească, şi fetele s-au despărţit, Iris luând-o la stânga, iar Attie la dreapta.

Iris a reuşit să facă nişte paşi pe drumul şerpuit din piatră, atentă la bălţi. Dar când şi-a întors capul a văzut că umbra lui Dacre se disipa în abur. O urmărea pe Attie, ceea ce

însemna că fata se oprise din cântat ca să poată scăpa de el.

Iris s-a luat după zeu, strecurându-se prin spatele acestuia. Dacre se aplecase uşor, gata să o atace pe Attie, care îşi ţinea strâns vioara de gât, neputând să cânte în timp ce încerca să se ferească.

Icnind, Iris a ridicat sabia deasupra capului, creând un arc larg.

Ştia că nu poate nimeri în plin. Lovitura ei a atins doar părul zeului. Şuviţele au fost imediat secerate şi au plutit la pământ ca o mie de fire de aur.

Dacre s-a oprit în loc de parcă ar fi simţit usturimea fiecărui fir în parte. S-a întors încetişor şi a privit-o pe Iris cu atât de multă răutate, că fetei i-a stat inima în loc.

Iris a făcut un pas în spate. El a înaintat spre ea.

Dacre i-a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii strălucitori, pe care şi i-a lins de parcă şi-ar fi închipuit ce aromă urma să aibă moartea ei. Apoi şi-a dus fluierul la buze şi a suflat în el.

Iris nu ştia dacă Attie începuse din nou să cânte sau cât timp trebuia să cânte prietena ei până când magia avea să-l încătuşeze, dar era zdruncinată de faptul că Dacre nu încetinea. Vioara nu părea să aibă niciun efect asupra lui, şi Iris începea să creadă că Enva o dusese de nas.

Voi, divinităţile, ştiţi doar să înşelaţi! urla mintea lui Iris în timp ce alerga de pe o potecă presărată cu lanţuri şi oase pe alta, simţind cum Dacre începe să o ajungă din urmă. Vă pasă doar de voi înşivă!

Iris credea că zeul e în spatele ei, dar el şi-a

tăcut apariţia prin norii de abur direct în faţa sa. A alunecat, oprindu-se în loc, şi Dacre a plesnit-o cu putere peste faţă.

A simtit cum i se clatină unul dintre molari şi s-a răsucit, izbindu-se apoi cu putere de pământ, la doar o palmă depărtare de un lac de sulf. A tuşit, scuipându-şi dintele şi sânge. Inima îi batea nebuneşte, pulsându-i în timpane.

Dar ţinea încă sabia în mâna dreaptă plină de sânge. Nu s-a mişcat destul de repede şi Dacre şi-a ridicat gheata deasupra încheieturii ei, amenințând să apese cu putere. Când a fàcut-o, Iris a gemut, ştiind că îi va face praf şi pulbere toate tendoanele.

S-a oprit însă din cauza unui vârtej de aer. Iris răsufla sacadat, simţind că o ustură ochii. Cu şuviţe de păr răsfirate pe faţă, şi-a ridicat bărbia şi a văzut eithralii plutind deasupra lor în cerc. Dacre îi chemase înapoi ca să-l ajute, iar Iris nu ştia dacă ar fi trebuit să plângă sau să râdă, pentru că bombardamentul încetase, dar eithralii aveau să-i ciugulească acum carnea de pe oase după ce Dacre termina cu ea.

Prezenţa monştrilor îi aprindea sângele în vene. S-a luptat şi s-a zbătut, strângând din dinţi în timp ce se străduia să se elibereze.

Dacre a apăsat-o şi mai tare pe încheietură. Iris a urlat de durere când degetele lungi şi reci ale zeului i-au alunecat prin păr, coborând spre beregata ei.

Acesta era sfârşitul, şi-a dat seama, împietrită, în timp ce Dacre se pregătea să-i frângă gâtul.

Şi-a înghiţit nodul din gât şi a simţit gustul

ca de cupru al sângelui. Şi pe cel sărat al sudorii.

A închis ochii şi a răsuflat tremurător, deşi, în mod straniu, spaima părea să se disipeze, lăsând în urmă doar stele strălucitoare în mintea ei. Şi, în această pauză a timpului întunecat, s-a trezit aşteptând imposibilul.

Aşteptând ca magia să se strângă mai departe.

Roman îşi ţinea respiraţia, străduindu-se să audă ceva prin gâlgâitul lacurilor din jur.

Spre uluirea lui, un cântec de vioară a început să răsune în depărtare. Cântecul acesta de leagăn, plin de nostalgie, a pus stăpânire pe tărâmul subpământean ca un parfum de smirnă purtat de vânt. Până acum nu se gândise niciodată prea mult ce parfum sau ce aromă are muzica, dar cântecul acesta îi aducea aminte de aerul sărat al mării pe timpul iernii, de tortul cu căpşuni din prima zi de primăvară şi de mireasma pădurilor pline de muşchi după ploaic.

Răzbea prin aerul putred din locul acesta blestemat.

A tras aer în piept, absorbind muzica în adâncul plămânilor. Cântecul era liniştitor. L-a făcut să-şi întoarcă atenţia înlăuntru şi să se lase în voia unor doruri atât de aprige, încât se simţea de parcă oasele i s- ar fi preschimbat în fier.

Nu şi-a dat seama că îi slăbeau puterile până în clipa în care a simţit împunsături ca nişte ace în membre. Mintea i s-a înceţoşat precum fereastra de la o seră. Era deja prea târziu. Roman s-a împotrivit la început, dar

apoi a înţeles că e mai bine să se lase în voia visului straniu care îl ademenea.

S-a întins la loc şi a început să alunece în somnul îngreunat de fum.

Degetele lui Dacre au alunecat de pe gâtul lui Iris, unghiile lui ca nişte gheare zgâriindu-i pielea. Iris nu a înţeles ce îi îndepărtase mâna până când nu a deschis larg ochii.

Era Enva, la vreo opt paşi depărtare, cu un râu de sulf bolborosind între ei. Iris o vedea însă clar prin fuioarele de fum.

Zeiţa, strălucitoare, purta o rochie fără mâneci de culoare albastră, cu constelaţii brodate pe poale. Pe umeri îi alunecau şiraguri de rubine sclipitoare, iar talia îi era strânsă cu o curca de aur. O coroană din flori roşii ca sângele şi mure îi încununa fruntea, iar părul lung, despletit, îi era negru ca noaptea.

Iris era atât de uluită de apariţia ei, încât nu mai putea decât să tremure, ştiind că aşa arătase Enva în noaptea în care îl însoţise pe Dacre sub pământ şi îşi rostise jurămintele. Noaptea în care se căsătoriseră, sub ghirlande de minerale, departe de lumina lunii şi de voalurile norilor. Noaptea în care fuseseră sădite seminţele acestui război care izbucnise peste secole.

Dacre a făcut un pas spre Enva. S-a oprit apoi, fermecat de ea. Enva a rămas pe loc în timp ce zeul începea din nou să se apropie de ea cu paşi grăbiţi.

Cu inima în gât, Iris s-a ridicat în genunchi. Nu! ar fi vrut să strige, dar se simţea de parcă

ar fi înghiţit nisip. Nu auzea decât zbaterea propriului puls în timpane, ameţitor, dar era convinsă că Dacre îi vorbea Envei. Ajunsese aproape faţă în faţă cu zeiţa şi trupul lui adoptase o poziţie agresivă când Iris a sărit în picioare şi a înhăţat spada.

Cuvintele pe care i le spusese Enva în visul pe care îl avusese în muzeu s-au aprins din nou înlăuntrul ei, impingând-o înainte.

„Dacă m-ar ucîde, aşa cum îşi doreşte, mi-ar absorbi toată magia. Puterile lui ar deveni neţărmurite”

— Nu!

Iris a simţit că întreaga lume i se zguduie în piept. Nu-l putem lăsa să câştige această bătălie! Am ajuns prea departe să se sfârşească totul aici!

Era pregătită să sară peste pârâul de sulf când a simţit că cineva o apucă de braţ, trăgând-o înapoi. S-a întors şi a văzut-o pe Attie, cu vioara la bărbie şi arcuşul încleştat în mâna dreaptă. Vântul îi răsfira părul şi ochii îi erau mari, dar ageri.

— Stai! şi-a mişcat ea buzele, astfel încât Iris să o înţeleagă, şi şi-a reluat cântecul cu o mişcare fluidă.

Iris voia să se împotrivească, dar Attie băgase de seamă ceva ce ea nu văzuse. S-a răsucit din nou spre divinităţi.

Eithralii[1] continuau să dea roată pe sus, aripile lor fiind cele care învârtejeau aerul rece şi mucezii. Părul tăiat al lui Dacre era bătut de vânt, la fel cum erau spulberate şi şuviţele lui Iris şi Attie, dar viforul nu o atingea pe Enva. Părul ci rămăsese mătăsos, neatins, iar veşmintele ii erau ca apa

neclintită a unui iaz.

Dacre a ridicat mâna ca s-o lovească. Iris a simtit încordarea clipei până în măduva oaselor; i se tăiase respiraţia, cu ochii aţintiţi la Enva. Enva, care nu se mişca şi nici nu vorbea, privindu-I doar pe Dacre cu o licărire întunecată în ochi.

Pumnul lui nu a atins-o.

Lui Dacre i-au cedat picioarele şi a căzut în genunchi în faţa ei. S-a clătinat o clipă, de parcă s-ar fi împotrivit vrăjii care-i pătrundea în oase, însă nici măcar Dacre nu se putea împotrivi cântecului de sirenă care-l îndemna la somn. Mâna i-a căzut amorţită pe lângă trup şi zeul s- a lăsat la pământ, întinzându-se pe spate.

După el, eithralii au început să cadă de sus unul câte unul.

Iris şi Attie s-au ghemuit, strânse una într-alta, cu aerul putred în nari. Dar Iris nu a închis ochii şi a urmărit cum creaturile se prăbuşesc în lacuri şi pe potecile de piatră. Burţile plesneau la impactul cu piatra; solzii li se topeau în apa sulfuroasă. Pământul se cutremura sub aripile lor frânte.

Apoi lumea a devenit liniştită şi tăcută.

Iris şi-a scos dopurile de ceară din urechi şi s-a ridicat, trăgând-o pe Attie după ea.

Fetele au rămas atente la trupul moale al lui Dacre, în faţa căruia stătea Enva. Zeiţa şi-a privit de sus soţul adormit, apoi şi-a coborât ochii la Iris şi la Attie.

Părea că le întâmpină cu drag şi fetele au păşit cu grijă pe potecile alunecoase până la zei.

— Enva! a rostit Iris fermecată.

Cum ajunsese acolo? Cum de nu fusese afectată de cântecul vrăjit al lui Attie? Apoi răspunsurile i-au trecut lui Iris prin minte când s-a apropiat îndeajuns cât să bage de seamă pielea translucidă a Envei. Şi sclipirile palide ale rochiei ei de nuntă.

Iris a întins mâna. Degetele sale au trecut prin braţul Envei.

Era una dintre puterile pe care le furase. Magia iluziilor şi a amăgirilor. Se afla acolo, însă nu cu adevărat, de parcă ar fi ştiut că prezenţa ei e un fir care nu poate să lipsească din tapiseria căderii lui Dacre.

Enva nu părea să poată să vorbească, dar a arătat spre Dacre înclinându-şi capul.

Iris şi-a coborât privirea la el, simţind cât de rece este. Părea mai tânăr şi mai blajin adormit, şi Iris s-a gândit la cum ar fi putut să fie viaţa şi la cum putea să fie acum, că el nu mai era pe lume. Stins ca o flacără. Sufletul şi magia lui se preschimbaseră în fum care se disipa în timp ce se înălţa spre cer.

Cu dinţii dezveliţi, Iris şi-a coborât spada în dreptul gâtului zeului.

Era în acelaşi timp mai uşor şi mai greu decât îşi închipuise. Era uşor, pentru că sabia tăia prin carne şi os de parcă Dacre nu fi fost doar o pânza de păianjen. Şi greu, pentru că pe inima lui Iris a înflorit încă o vânătaie, însemnând crima.

Sângele lui Dacre a început să curgă pe piatră ca aurul topit. Aerul s-a parfumat de o mireasmă dulceagă şi lipicioasă şi Iris s-a trezit căzând în genunchi, iar sabia i-a alunecat din mână, prăvălindu-se zgomotos. A simţit o schimbare în atmosferă, iar inima ei a

ratat o bătaie.

Cu coada ochiului, a privit cum mirajul Envei se disipează în întuneric.

51

Sângele zeilor vărsat

ROMAN ÎNCĂ VISA ATUNCI CÂND A SIMŢIT pământul mişcându-se sub el. A auzit zăngănituri metalice şi şuieratul aburului, încheieturile îi pulsau dureros.

— Trczeşte-te!

O mână îl scutura şi, cum nu părea să aibă sorţi de izbândă, l-a plesnit peste faţă. Roman a tresărit, cu pleoapele îngreunate acoperite de ţărână. A avut nevoie de câteva clipe ca să vadă din nou culorile din jur şi pentru ca imaginile tremurătoare să devină clare şi bine definite.

Spre mare lui uimire, îl avea în faţa ochilor pe locotenentul Shane.

— Ce faci? l-a întrebat Roman.

— Ţie ce ţi se pare că fac? Te scot din locul ăsta! Shane l-a apucat de subsuori şi l-a tras în sus, adăugând apoi: Poţi să stai pe picioare?

Roman s-a ridicat, dar îi tremurau genunchii.

— Stai un pic!

Shane l-a sprijinit, pufnind însă nerăbdător.

— Nu avem nicio clipă de pierdut! Trebuie sa ne grăbim. Lucrurile se desfăşoară într-un mod la care nu m-am aşteptat şi trebuie să ne întoarcem deasupra.

— Ce vrei să spui?

Roman a lăcut un pas în faţă. Se simţea din ce în ce mai sigur pe el, deşi tâmplele ii pulsau dureros. A întins mâinile şi abia acum şi-a dat seama că nu mai e înlănţuit.

— Cum ai reuşit să...?

Shane a scos o cheie din buzunarul interior. Era încă mânjită de sângele căpitanului Landis. Cheia care se pierduse sau, îşi dădea acum seama Roman, pe care Dacre o aşezase pe masă ca momeală pentru a vedea care dintre soldaţii săi avea să pună mâna pe ea.

— De ce ai furat-o? l-a întrebat Roman. Faci parte din Cimitir?

— Da. Şi avem nevoie de puterea acestuia! i-a răspuns Shane, împingându-l de la spate, apoi lovind cu piciorul un craniu care-i stătea în cale. Putem să încuiem şi să dcscuiem toate porţile lui Dacre. Putem obţine resurse de pe tărâmul de sub pământ.

— Cum rămâne cu celelalte patru chei?

— Val este probabil mort. Nu a adus-o pe Iris, în caz că-ţi taceai griji în această privinţă. Nu ştim unde este, dar nu s-a mai întors după ce te-a adus aici. Nu ştim unde se află cheia lui, deşi îmi închipui la cine e.

Roman a tras aer în piept încet, şovăitor. Dar îl durea sufletul că nu ştia unde este Iris.

— Şi Dacre este mort, a completat Shane simplu, de parcă ar fi anunţat starea vremii la meteo, nu decăderea unui zeu. Dar nu am aflat unde este cheia lui.

Roman s-a împiedicat.

— Mort?

— Iubita ta, Iris, i-a tăiat capul. L-a adus sus, într-o cafenea, nu cu mult timp în urmă.

Sau cel puţin aşa se zvoneşte. Hai, trebuie să ne grăbim!

Roman nu avea timp să asimileze tot ceea ce auzise, deşi, când a clipit, a văzut-o pe Iris pe dinaintea ochilor, târând capul retezat al zeului de buclele aurii.

Viziunea l-a înfiorat.

— Tu ai părăsit Oath ca să te înrolezi în armata lui Dacre! a continuat Roman, începând să pună cap la cap trecutul lui Shane, începutul cu începutul. Dar nu ai avut nicio clipă intenţia să il serveşti. L-ai păcălit în tot acest timp, strângând informaţii pentru Cimitir. Despre cum să ucizi un zeu. Şi ai încercat sâ faci rost de o cheie pentru tărâmul de sub pământ. Ai memorat drumurile magice.

— Eşti uimit, Roman? Tu nu ai tăcut acelaşi lucru?

— Dacre m-a rănit şi apoi m-a luat în serviciul lui împotriva voinţei melc. Nu 1 am ales eu!

Discuţia s-a oprit când au ajuns la uşa încadrată de citrin şi plante căţărătoare. Roman încerca să ţină pasul cu Shane, dar începea să i se taie respiraţia. Se simţea ca sugrumat, de parcă i s-ar fi atrofiat plămânii. S-a oprit o clipă ca să tuşească, cu gura lipită de mânecă. A amorţit în clipa în care a văzut o constelaţie de stropi de sânge pe ţesătură.

Prin negură, Shane a băgat şi el de seamă.

— Va trebui să mergi la doctor cât de curând. De altfel, vom avea mulţi soldaţi bolnavi acum, că vraja a fost ruptă.

Roman nu a mai zis nimic. Şi-a lăsat braţul să atârne şi a mers mai departe alături de

Shane, chiar dacă panta îi ardea plămânii. Nu recunoştea pasajul prin care se furişau, dar, când au ajuns la poalele unei fântâni, l-a oprit pe Shane.

— De ce m-ai dat pe mâna lui? l-a întrebat. De ce m- ai trădat?

— De ce nu ai livrat mesajul, aşa cum ţi-am cerut? Dacre ar fi fost mort deja de câteva zile şi bombardamentul nu ar mai fi avut loc! i-a replicate Shane. Apoi însă a oftat şi a adăugat ceva mai blând: Ascultă! După ce am furat cheia, Dacre a început să ne percheziţioneze pe toţi, pornit să descopere care dintre noi este trădătorul. le-am trădat ca să mă salvez pe mine, oricât de egoist ar putea suna asta. Şi nici nu mi- ar fi păsat ce s-ar fi ales de tine, dar tu nu m-ai turnat la rândul tău. Aşa că iată-mă aici, riscându-mi viaţa ca sa- mi plătesc datoria faţă de tine!

— Nu ai nicio datorie, i-a răspuns Roman cu glas răguşit.

— în război, a replicat Shane, există întotdeauna datorii. Şi acum, hai! Aproape am ajuns la adăpost.

Iris se afla pe Broad Street, cu privirea lipită de sediul Gazetei de Oath. Clădirea fusese lovită şi spulberată. Cărămizi, sticlă, bucăţi răsucite de metal şi obiecte personale erau împrăştiate în mormane ce licăreau în lumina soarelui de la amiază. A zărit câteva maşini de scris pe jumătate îngropate în moloz.

Gazeta nu mai exista.

Etajul al cincila fusese spulberat şi rămăşiţele lui erau împrăştiate ca pleava. Iris ştia că ar fi trebuit să simtă ceva, dar pieptul

îi era amorţit.

Forest trecuse mai întâi pe acolo, după Sarah. Era posibil să fi mers acasă la ea, apoi ca să-l ia pe tatăl ei.

S-a întors, cercetând strada şi linia zimţată pc care o creau acum clădirile care se prăbuşiseră sau aveau pereţi dezintegraţi. Era de nerecunoscut; părea că Gazeta nu fusese niciodată acolo, pe locul în care şinele de tramvai săpau şanţuri în ciment.

Unde locuia Sarah? Iris nu ştia precis, chiar dacă o auzise pe fată vorbind despre un cartier în extremitatea de sud a oraşului. Amintirea aceasta a fâcut-o să-şi muşte obrajii de îngrijorare.

îi voi găsi. Sunt în siguranţă. Sunt bine.

A pornit la drum, căţărându-se pe munţii de moloz. Tăieturile pe care le avea în palmă au reînceput să sângereze. Nici nu le mau simţea usturimea în timp ce- şi croia cu greu drum printre dărâmături.

Oare ar trebui să merg în nord, la moşia Kitt?

S-a oprit, sfâşiată între dorinţa de a se aventura spre sud, în căutarea lui Forest şi a lui Sarah, şi cea de a se întoarce în nord după Roman. Pe lângă ea au trecut câţiva tineri cu pistoale, ale căror glasuri entuziasmate erau purtate până departe de vântul cald. Apariţia aceasta ar fi trebuit să o sperie, dar Iris nu a putut decât să clipească în urma lor. Era copleşită de distrugerea din jurul ei. Cum aveau să mai poată reclădi vreodată oraşul? Nu avea să mai fie niciodată la fel, nu avea să-l mai simtă niciodată la fel.

Din ce în ce mai mulţi oameni începeau să se aventureze pe străzi. în depărtare – din

partea de unde venise ea – se auzeau glasuri care strigau urale şi ţipete. Iris ştia că vin de la cafeneaua Gould, care rămăsese neatinsă pe durata bombardamentului, alegându-se doar cu două ferestre sparte, câteva plăci desprinse din tavan şi mai multe vase sfărâmate. Acolo lăsase capul lui Dacre. Se destupaseră sticle cu şampanie şi li se împărţiseră pahare tuturor, alături de pişcoturi şi tort pentru a sărbători, dar Iris se strecurase prin mulţime după ce se asigurase că Attie era reunită în siguranţă cu familia ei şi a lui Tobias.

A început să rătăcească, fără să ştie prea bine încotro se îndreaptă.

Nu ştia de ce se simte un gol atât de mare pe dinăuntru. De ce nu era entuziasmată să sărbătorească moartea lui Dacre. Cu siguranţă războiul se sfârşise! Atunci, de ce simţea că altceva se pregăteşte să răbufnească? De parcă încă nu ar fi căzut cortina.

— Opreşte-te, Iris! s-a certat singură, alungându-şi pesimismul. încotro te îndrepţi?

Şi-a dat în sfârşit seama unde se află. A trecut de alte câteva ruine şi s-a oprit doar atunci când s-au apropiat trei tineri de ea. Purtau arme, dar o priveau cu uimire şi admiraţie.

— Tu eşti femeia care i-a tăiat capul lui Dacre? a intrebat-o unul dintre ei.

Iris a rămas tăcută. Dar nu putea ascunde sângele zeului împrăştiat pe pantaloni şi stropii care îi pătau hainele. Dacre sângerase mult, foarte mult după ce i se rostogolise capul pe piatră. Lui Iris ii venise rău şi fusese

gata să verse.

A mers mai departe, simţind privirile bărbaţilor aţintite în urma sa. Curând, a ajuns la locul pe care tânjea să-l vadă şi la care în acelaşi timp se temea să ajungă, pentru că nu era sigură dacă supravieţuise sau nu.

Clădirea în care se afla Tribuna de Cerneală.

Era încă în picioare, deşi majoritatea ferestrelor fuseseră sfărâmate şi o parte dintre pereţii de la ultimul etaj se năruiseră. Privea în sus, la ei, când a auzit o voce familiară:

— Ce cauţi aici, copilă? Parcă-ţi dădusem liber pe ziua de azi!

S-a întors şi a dat cu ochii de Helcna, care se afla de cealaltă parte a străzii şi fuma o ţigară. Inima i-a tresăltat de bucurie să-şi vadă şefa, vie şi nevătămată, chiar dacă puţin şifonată şi cu ochii tulburi, şi a alergat la ea, ca să o îmbrăţişeze.

— Nu-ţi face griji, sunt bine! i-a zis Helena, bătând-o stânjenită pe spate. Şi, înainte să mă întrebi... Tribuna a răzbit şi ea! Dar Attie?

Iris a dat din cap, cu lacrimile în gât.

— E şi ea bine.

— Bun! Şi acum, pe zei, să-mi zici ce cauţi aici, singură şi...

Helena a fost întreruptă de o rafală de împuşcături izbucnită din senin.

Iris a tresărit, cu pulsul accelerat, şi s-a ghemuit la pământ. Helena a prins-o de braţ şi a tras-o după ea în spatele unui morman de moloz ca să se adăpostească.

— Asculta, copilă! a zis Helena, călcându-şi ţigara cu talpa ghetei. Trebuie să te duci acasă sau să stai pe lângă oameni în care ai

încredere. Străzile nu sunt un loc sigur şi o vreme nici nu vor mai fi. Nu acum, când cei din Cimitir încep să-şi scoată capetele de prin ascunzişuri.

— Cimitirul? a repetat Iris. De ce ar ieşi în stradă ca să tragă în oameni? intr-un astfel de moment, după tot ce am îndurat?

Helena şi-a trecut degetele prin par.

— Pentru că a murit cancelarul. A murit şi un zeu, daca zvonurile sunt adevărate.

Helena a observat petele de sânge de zeu de pe hainele lui Iris.

— îi strâng pe soldaţii lui Dacre. Ca să-i execute.

Roman şi Shane au trecut pragul spre tărâmul de deasupra.

Lumina era slabă, dar, după ce Shane a încuiat uşa în urma lor, Roman şi-a dat seama că se află într-un dormitor somptuos. La ferestre erau trase draperii lungi, din tavan până în podea, dar o panglică de lumină smălţuia patul cu baldachin şi o oglindă uriaşă, cu chenar ornamental din aur. Covorul de sub tălpile ghetelor murdare ale lui Roman era moale şi pufos.

Era un dormitor în stilul aceluia pe care l-ar fi putut avea părinţii lui, ceea ce-i dădea de înţeles că ieşiseră undeva la nord de râu, într-unul dintre cartierele mai bogate.

— Unde suntem? a întrebat cu glas răguşit.

Shane nu i-a răspuns. S-a îndreptat spre uşa de la dormitor, a deschis-o şi s-a strecurat pe hol.

Roman La urmat, dar, când au ajuns în foaier, Shane s-a oprit tresărind.

Soldaţii alergau dintr-o parte într-alta, întorcând mesele cu picioarele în sus şi adăpostindu-se pe unde puteau, de parcă ar fi fost gata de o încăierare.

— Trebuie să ieşim de aici, a murmurat Shane.

S-a răsucit şi La apucat pe Roman de braţ.

— Repede! înapoi pe uşa din dormitor! Locul ăsta nu este sigur.

Roman nu înţelegea ce se petrece, dar simţea cum creşte tensiunea, de parcă ar fi înotat până în adâncul rece şi întunecat al unui iaz.

îi amintea de senzaţia din tranşee. De momentele de dinaintea unui atac.

Un grup de soldaţi de-ai lui Dacre au trecut pe lângă el, înipingându-l din calea lor în timp ce-şi şuierau unii altora ordine. Buimăceala, uluiala şi disperarea pluteau în aer, iar Roman era la fel de nerăbdător ca Shane să plece de acolo, dar a văzut un soldat sprijinit de perete care tuşea în mânecă.

îi picura sânge de pe bărbie. Durerea îi înceţoşa privirea. Chipul îi era nefiresc de palid.

Roman s-a oprit.

Cunoştea sunetul acela de tuse umedă. îi simţea gustul pe gât şi a înţeles adevărul în faţa acelui soldat.

Nu era unul dintre cei care luptaseră de bunăvoie pentru Dacre, în ciuda uniformei pe care o purta şi a trupelor în mijlocul cărora se afla. Era un om care fusese rănit şi aproape ucis de gaz, fiind apoi vindecat doar cât să poată servi, cu mintea distrusă de Dacre. La fel ca Roman.

— Lasă-1! i-a zis Shane cu panică în glas.

Nu avem timp!

Roman nu avea de gând să-l abandoneze pe acel om. l-a trecut braţul pe după umerii lui şi La ajutat să se ridice.

— Poţi să mergi? La întrebat Roman.

— Ar trebui... să mă laşi, a răspuns soldatul, tuşind şi mai mult sânge. Cimitirul... vine să ne ucidă...

— Trebuie să te ducem la un doctor!

Roman şi-a îndreptat privirea spre hol, dar Shane se făcuse nevăzut. ¡1 lăsase în urmă, şi, chiar dacă Roman ii era recunoscător că il salvase din închisoarea subpământeană, nu avea cum să nu vadă cât de laş era locotenentul în acele clipe. Fugea şi se ascundea când sfârşitul era aproape.

— Să încercăm să ieşim prin spate!

Au şchiopătat împreună pe hol şi au ajuns la o seră. Roman a văzut prin pereţii de sticlă siluete plecate la pământ şi altele care alergau prin grădini. Iar nişte indivizi, cu măşti care le ascundeau chipurile şi puşti în mână, se apropiau.

înainte ca Roman sa se întoarcă, o piatră a trecut prin peretele de sticlă. Şi nu era o piatră, ci ceva rotund, din metal, care s-a oprit pe podea ticăind.

Lui Roman i-au ieşit ochii din orbite.

— Fugi! a şoptit.

S-a întors şi l-a târât pe soldat după el, în hol. Să fugă, dar îşi simţea picioarele afundate până la genunchi în miere. De parcă ar fi trăit un coşmar în care totul se desfăşura cu încetinitorul şi opunea rezistenţă.

A numărat până la cinci în gând, cinci bătăi de inimă până când grenada a explodat, spulberând pereţii.

Roman şi soldatul au căzut la pământ şi au rămas culcaţi pe jos, ameţiţi. în jurul lor erau împrăştiate fragmente din casă. Hainele le erau acoperite de praf şi praful li se strecura pe beregată, făcându-i pe amândoi să tuşească.

Roman zăcea pe spate, ameţit. Cu privirea aţintită la candelabrul din cristal care atârna într-o parte din tavan. Sclipind prin fum.

îi ţiuiau urechile, dar auzea bubuiturile împuşcăturilor.

Trebuie să ieşim!

Pe deasupra lui a alunecat o umbră, blocându-i vederea. Roman a şuierat simţind cum cineva îl apucă de cămaşă şi îl trage dintre dărâmături.

— Adunaţi-i pe supravieţuitori! a strigat străinul, strângându-l mai tare. Avea o anemona de un roşu intens prinsă la haină şi striga: A sosit vremea ca oamenii din Oath să vadă cu ochii lor cum se face dreptate!

Iris aproape ajunsese la apartament când a auzit ecoul unor paşi printre mormanele de moloz. Părea că cineva aleargă după ea. S-a încordat şi a aruncat o privire peste umăr, cercetând umbrele care se alungeau.

Soarele se pregătea să apună şi Iris hotărâse să dea o fuga până acasă, sperând că avea să găsească locul în picioare şi pe fratele ei în siguranţă, înăuntru. După ce se despărţise de Hclena, trăise pe propria piele ce înseamnă nesiguranţa străzii. Fusese martoră la eforturile curajoase ale oamenilor care scoteau supravieţuitorii din clădirile prăbuşite, precum şi la haosul pe care îl

trezeau cei din Cimitir, care alergau pe străzi înarmaţi.

— Forest? a strigat acum.

Paşii se auzeau mai aproape. A văzut pe cineva alergând pe o străduţă laterală, în direcţia ei. Apoi, în cele din urmă, au ieşit în strada principală şi lumina s-a revărsat asupra individului.

Lui Iris i s-a tăiat respiraţia.

Persoana purta o mască. Era unul dintre membrii Cimitirului. Cu umeri lăţi sub hainele întunecate, care trădau o constituţie solidă. Şi alerga direct spre ea.

S-a răsucit şi a fugit spre cel mai apropiat munte de moloz. Simţea că individul o ajunge din urmă şi, cu inima zbătându-i-se în piept, a smuls o bucată de ţeavă dintre rămăşiţe şi s-a întors pe călcâie ca să-şi înfrunte agresorul.

— Domnişoară Winnow! a strigat bărbatul în timp ce Iris amenința să-l izbească cu ţeava. Omul şi-a ridicat mâinile şi s-a oprit în loc. Domnişoară Winnow, sunt eu!

Iris La privit pe străin cu gura căscată. Nu bănuia cine ar fi putut să fie, aşa că nu a lăsat jos ţeava.

Omul a binevoit să-şi scoată masca.

Era asociatul domnului Kitt. Bărbatul care o urmărise şi o amenințase mai demult. Cel care îi oferise bani ca să-şi anuleze jurămintele rostite lui Roman.

— Nu te apropia de mine! a strigat Iris, gata să lovească.

Bărbatul s-a ferit cu uşurinţă.

— Ascultă! a strigat. Nu avem timp! Am nevoie de ajutorul tău.

Iris nu avea încredere în el. A luat-o din nou la goană, strecurându-se pe lângă el, dar

cuvintele lui au ajuns-o din urmă:

— Este vorba despre Roman! Sunt pe calc să-l execute!

Iris s-a oprit în loc. I-a îngheţat sângele în vene şi s-a răsucit pe călcâie.

— Cine este pe cale să-l ucidă?

Bărbatul s-a apropiat.

— Cimitirul. A fost capturat alături de soldaţii lui Dacre şi nu au de gând să ia prizonieri. Nu i-am putut convinge pe camarazii mei să-l elibereze. Vor dovezi că este nevinovat! Ai ceva? Orice, ceva ce i-ar putea salva viaţa?

Informaţiile acestea au bulversat-o, dar Iris şi-a muşcat limba, încercând să se concentreze. Avea toate scrisorile pe care Roman i le trimisese când se afla în tabăra lui Dacre. Avea încă scrisoarea despre atacul asupra oraşului Hawk Shire, chiar dacă Roman o implorase cândva să-i ardă cuvintele.

— Da, a şoptit. Am o scrisoare. E la mine în apartament, dacă a rezistat.

Asociatul domnului Kitt s-a pus în mişcare. A prins-o pe Iris de mână şi a tras-o după el printre dărâmături. Omul era puternic: izbea cu piciorul în rămăşiţele care le stătea în cale şi le croia drum prin resturile unei case prăbuşite ca sa ajungă mai repede la destinaţie. Iris nu ştia dacă ar fi trebuit să se bucure sau să se înspăimânte că bărbatul acesta ştia unde locuieşte, dar, odată ajunşi pe strada ei, toate ideile şi senzaţiile s-au lichefiat.

Blocul în care locuia era încă în picioare.

I-au ţâşnit lacrimile în timp ce alerga pe

scări. în camera de zi zăcea trupul fără viaţă al lui Val, şi Iris a sărit peste cadavru, grăbită să ajungă în camera ei.

Asociatul domnului Kitt rămăsese în uşă, dar Iris îi auzea în continuare respiraţia greoaie.

— Grăbeste-te, domnişoară Winnow!

Iris a căzut în genunchi şi şi-a vârât mâna sub pat, trăgând la lumină cutia de pălării. A aruncat capacul şi a început să treacă prin scrisori, cu mâini tremurânde. A găsit-o însă, boţită şi plină de pete, dar lizibilă!

„Arde-mi cuvintele!”

— Am găsit-o!

Roman a crezut că visează când a văzut-o pe Iris în mulţime.

Avea mâinile legate şi era rezemat de un zid din cărămidă. Se afla în rând cu alţi 51 de soldaţi; prizonieri de război pe care Cimitirul se pregătea să îi execute fără proces.

Dincolo de linia de tragere, se strânsese un mic grup de privitori. Unii aplaudau, alţii părea neliniştiţi. Roman se simţea ameţit, copleşit de batjocură, de zgomot, de oamenii încântaţi să-l vadă murind.

♦

îi tremurau genunchii.

Şi-a zis că este pe cale să-şi piardă cunoştinţa atunci când a văzut-o. Iris dădea din coate prin mulţime, încercând să ajungă în faţă. Faţa îi era zgâriată, plină de praf şi stropită cu aur luminos. Ţinea sus o bucată de hârtie şi striga ceva, dar glasul i se pierdea în vuietul colectiv.

în acea clipă, li s-au întâlnit privirile.

— Pregătiţi? a strigat o voce.

Puştile aflate în linie au coborât.

Roman nu avea cum să o împiedice. Nu putea să o oprească pe Iris. Nu putea să o împiedice să se pună între el şi glonţ.

— Iris! a implorat-o, însă doar el îi auzea numele. O şoaptă înghiţită de haos: Iris, nu!

Iris înainta prin mulţime de parca lumea avea să se plece în faţa voinţei ei. Privirea îi rămânea neabătută, legată de a lui, de parcă nimic nu ar fi putut să intervină între ei. Nici zeii, nici războiul. Nici măcar lovitura unei răni mortale.

— Ţintiţi!

„Fie ca suflările noastre să se împletească şi sângele să ni se amestece până când oasele ni se vor preschimba în pulbere!”

Un suspin i-a tăiat suflarea.

„Şi chiar şi atunci, fie ca sufletul tău să rămână devotat sufletului meu!”

Iris a trecut de plutonul de execuţie, cu părul răsfirat pe chip, călcând apăsat pe piatra cubică acoperită de sânge.

— Foc!

S-a aruncat între Roman şi armă, exact în clipa în care în aer au bubuit împuşcăturile.

52

Ce ar li puiuţ să fie

I RIS A ÎMPIETRIT.

Era conştientă de doar trei lucruri.

De şuieratul ascuţit al gloanţelor.

Dc felul în care soldaţii aliniaţi s-au smucit şi au căzut înainte, cu chipurile boţite pe piatra însângerată.

Şi de felul în care Roman stătea în picioare şi respira, neatins de focul de armă. Privind-o.

Cu ochi mari, cuprinşi de frenezie. Ardeau de groază, aşteptând să vadă cum înfloreşte sângele pe cămaşa ei şi i se revarsă pe piept. Aşteptând să o vadă prăbuşindu-se alături de ceilalţi.

Dar Iris a rămas în picioare. Aerul îi pătrundea mai departe în plămâni; inima îi batea mai departe cu înverşunare în piept.

S-a întors şi l-a privit în ochi pe bărbatul care fusese gata să îl împuşte pe Roman. Avea chipul ascuns de o mască şi încă ţinea puşca în mână, îndreptată spre ea. Nu trăsese însă.

— Dă-te la o parte, domnişoară! a strigat.

— Lasă arma jos! a cerut ea.

Lui Iris ii tremurau picioarele din cauza alergăturii; şi sudoarea i se prelingea din păr. Era atât de uşurată că ajunsese la timp, încât a trebuit să înghită acidul care i se ridicase în

gât.

— Eşti pe cale să împuşti un om nevinovat!

— Soldaţii aceştia nu sunt nevinovăţii

— Am dovada, i-a întins ea scrisoarea. Datorită lui Roman Kitt au supravieţuit atât de mulţi soldaţi din trupele Envei. Roman îmi transmitea în secret planurile şi mişcările lui Dacre de săptămâni bune! Dacă nu ar fi fost el, niciunul dintre noi nu s-ar mai fi aflat azi aici, în picioare, aşa că ţi-o mai spun o dată, pentru ultima oară! Aţi comis o crimă de război impardonabilă executându-i pe aceşti soldaţi fără proces. Şi trebuie să- ti cobori arma!

S-a aşternut o tăcere grea, încărcată de uluială. Un bărbat înalt, cu mască pe chip, a păşit spre ea. Abia acum a coborât şi ultima armă, şi Iris a simtit că e o

• » persoană importantă pentru Cimitir. Poate că le era lider.

Bărbatul a întins spre ea mâna înmănuşată. Avea două flori prinse pe haina închisă la culoare – o anemonă albă şi una roşie. Un contrast cu aroganţa pe care o afişa omul, şi Iris a strâns din dinţi. Dar i-a întins scrisoarea.

I-a urmărit ochii alunecând rapid peste rânduri. După ce a terminat de citit, a privit-o în ochi. I-a analizat hainele pătate de sânge de zeu, pentru care în acea clipă Iris se simţea recunoscătoare. I-a văzut zgârieturile de pe chip şi spinii din păr. Vânătăile de pe braţe şi urmele lăsate de unghii pe gâtul ei. Toate acestea erau mărturii ale călătoriei ei sub pământ.

— Ceea ce pretinde este în parte adevărat,

a zis bărbatul, adresându-se mulţimii. Această scrisoare conţine un avertisment cu privire la atacul din Hawk Shire. Deşi am nevoie de mai multe dovezi. De unde ştiu că R. este acest bărbat? De unde ştiu că nu ai bătut la maşina chiar tu această scrisoare, ca să îl salvezi?

Lui Iris i s-au aprins obrajii de furie. Tocmai deschidea gura ca să răspundă, dar altcineva i-a luat-o înainte:

— Pot să confirm eu!

Mulţimea s-a dat în lături şi Keegan şi-a tăcut apariţia. Stelele pe care le avea prinse de uniformă luceau în lumina palidă a apusului. Avea o expresie severă pe chip. Glasul ei era puternic, iar ţinuta, una care nu se arăta ameninţătoare, dar impunea respect. Nu avea arma, şi şi-a ridicat mâinile când Cimitirul şi- au îndreptat puştile spre ea.

— Nu sunt înarmată! a strigat. Vreau să discutăm paşnic, aşa cum îşi doresc şi soldaţii mei, printre care se numără oameni pentru care Oath înseamnă acasă şi care sunt concetăţenii voştri, oameni care au luptat în acest război luni de-a rândul! Oameni care au sângerat, care au îndurat foametea şi şi-au sacrificat timpul alături dc cci dragi. Ei au dreptul să se facă auziţi în privinţa a ce se va întâmpla cu soldaţii care au luptat pentru Dacre şi care – date fiind legile acestui tărâm şi decenţa rasei umane – ar trebui luaţi prizonieri şi trataţi omeneşte. Aşa că faceţi ceea ce v-a cerut Iris Winnow cu politeţe! Lăsaţi jos armele şi haideţi să purtăm o discuţie raţională şi democratică despre ceea ce e just şi moral şi despre cum trebuie să mergem înainte pentru a ne putea vindeca după ce am îndurat!

Conducătorul Cimitirului părea nemulţumit, dar i-a dat scrisoarea lui Iris şi le-a făcut semn oamenilor săi să-şi coboare armele. în vreme ce soldaţii Envei înaintau prin mulţime, destrămând plutonul de execuţie, Iris s-a repezit la Roman.

Era în genunchi şi respira sacadat.

Iris s-a lăsat şi ea în genunchi în faţa lui, atingându-i chipul palid cu mâna. Era atât de rece, încât părea cioplit din marmură. Spaima i-a strâns inima în piept când a văzut petele de sânge de pe mânecile lui şi rănile de la încheieturi. Iris nu ştia prin ce trecuse de când il văzuse ultima oară, dar simţea că povestea lui avea să o sfâşie ca o lamă ruginită de oţel.

— Eşti în siguranţă, Kitt! i-a şoptit, îmbrăţişându-1.

Ar fi vrut să plângă, simţind cum Roman îi tremură în braţe şi se chinuie să respire.

— Eşti în siguranţă cu mine.

Roman şi-a lipit obrazul de gâtul ei. Când a început să plângă, Iris a simţit ca nu mai poate rosti niciun cuvânt, de parcă cineva i le-ar fi smuls din trup pe toate. Nu i mai rămăseseră decât mâinile, braţele şi gura lipite de părul lui.

Şi a plâns şi ea alături de el.

Adevărul era că Roman nu îşi amintea prea multe din ce se întâmplase după ce Iris îl salvase de la moarte cu propriul trup. Orele care au urmat au fost stranii, alunecând de parcă ar fi trăit un vis indus de febră. Se simţea pierdut într-un vârtej de nori şi fum, şi, chiar dacă vedea şi auzea ce se întâmplă în

jur, tot nu putea să reţină nimic.

Dar când şi-a venit cu totul în simţiri, a văzut că zăcea

. . *

pe un pat de spital, cu perfuzii în braţ.

Şi-a fixat privirea în tavan, ascultând agitaţia tăcută a doctorilor şi asistentelor, ţăcănitul tocurilor şi gemetele de la două paturi depărtare. îi era teamă să recunoască fată de sine însusi unde se află, dar o femeie matură, zveltă, cu păr grizonant tuns scurt şi ochi căprui, s-a oprit la căpătâiul lui.

— Cum te simţi, domnule Kitt?

— Eu nu sunt domnul Kitt, a mormăit Roman. Şi-a dat însă seama imediat cât de nepoliticos sunase replica lui şi a oftat, apoi a adăugat: Vă cer scuze!

— Nu-i nevoie, i-a răspuns doctoriţa, cu o urmă de zâmbet trist pe buze. Ai vrea să-mi spui care sunt simptomele pe care le-ai avut şi de când au început?

Roman a ezitat, inima strângându-i-se în piept cu gândul la Avalon Bluff. Dar şi-a relaxat mâinile pe lângă corp, înţelegând că se află într-un loc sigur. Şi că trebuia să redeschidă vechile răni ca să se poată vindeca.

I-a povestit tot doctoriţei. De câtă vreme avea durerile şi ce le agrava. I-a spus că trăsese în plămâni gazul otrăvit din Avalon Bluif.

Femeia l-a ascultat, notându-şi totul în fişa ei, apoi şi- a lipit stetoscopul de pieptul lui dezvelit şi i-a cerut să respire. Roman a ascultat-o, temându-se sa-i privească expresia de pe chip. Dar, după ce a terminat, pe faţa doctoriţei nu se putea citi nimic, deşi în vocea ei se simţea o undă de tristete:

— Aş vrea să îţi fac o radiografie la plămâni, dar îţi pot spune despre ce bănuiesc că este vorba, dat fiind că astăzi am consultat şi tratat deja câteva zeci de pacienţi cu simptome identice cu ale tale.
— Spuneţi-mi adevărul! a zis Roman.
— Plămânii tăi au ţesutul lezat din cauza gazului la care ai fost expus. Din această cauză îţi este greu să respiri, aşa cum mi-ai povestit, şi lucrul acesta ţi-a afectat şi inima. Nu există nicio operaţie sau vreun medicament care să te poată vindeca în totalitate, dar există anumite lucruri pe care le poţi face ca să ameliorezi simptomele atunci când se înrăutăţesc. Esenţial este ca în următoarele zile să faci nişte schimbări, pentru a ne asigura că îţi protejezi plămânii şi inima. Altfel, boala poate deveni fatală, pentru că poate provoca stop cardiac sau tuberculoză.

Roman a rămas tăcut.

— Ai întrebări? l-a întrebat ea cu delicateţe. Dacă nu, voi trimite o asistentă ca să începi primul tratament respiratoriu şi să îţi administreze medicamentele.
— Da, a răspuns Roman, cu privirea pierdută în depărtare, la pereţii albi şi draperiile de un albastru pal care despărţeau paturile pacienţilor. Pot pleca?
— După ce primeşti aprobarea mea şi a noului cancelar.
— A noului cancelar?
— Da. A cerut ca toţi soldaţii lui Dacre să fie ţinuţi fie în închisoare, fie în spital, dacă au nevoie de îngrijiri medicale.

Roman şi-a înghiţit spaima.

— Eu nu sunt soldat.

— Ştiu. Doctoriţa i-a strâns umărul şi a completat: Nu lăsa asta să te îngrijoreze! Concentrează-te să te pui pe picioare ca să te pot lăsa să pleci curând! Familia ta este nerăbdătoare să te vadă. împrejurările de faţă nu ne permit să lăsăm vizitatori în spital, dar mama ta şi Iris se gândesc la tine şi sunt nerăbdătoare să te întorci acasă.

Doctoriţa a trecut apoi la următorul pacient.

Lui Roman i se accelerase însă pulsul, inima bătându- i atât de tare în piept, că îi venea greu să mai respire. Voia să meargă acasă, să fie cu Iris. Dar cât avea să mai rămână aici, închis într-un spital?

înfrigurat, şi-a lipit mâna de piept. De inimă, unde simţea o durere surdă.

1

Era la prânz şi atmosfera era umedă, de parcă vara ar fi devorat ultimele săptămâni de primăvară. Iris s-a oprit ca să-şi şteargă sudoarea de pe faţă. O dureau muşchii braţelor şi ai spatelui din cauza orelor lungi petrecute cărând moloz, dar nu avea de gând să se oprească. Nu până nu îi scoteau de sub dărâmături pe toţi cei care muriseră şi erau încă îngropaţi sub piatră şi cărămidă. Până nu ii salvau pe toţi supravieţuitorii, deşi, cu cât trecea mai mult timp, cu atât scădeau dramatic şansele de a mai găsi pe cineva viu.

Iris nu a stat însă prea mult să se gândească la asta, iar motivul era unul simplu. Trecuseră trei zile de la bombardament şi încă nu-l găsise pe Forest.

E bine, şi-a zis şi a tras de ea să muncească mai departe, săpând prin mormanele de

piatră sparta până când i s-au frânt unghiile.

însă nu era vorba doar despre faptul că fratele ei încă nu-şi făcuse apariţia. Cu două zile în urmă, cei de la spital refuzaseră să o lase să il viziteze pe Roman. Ultima oară când il văzuse zăcea pe o targă, înconjurat de asistentele care se grăbeau să-l transporte la infirmerie. Iris îl ţinuse de mână până când fusese obligată să îi dea drumul, fără să ştie măcar dacă îi simţise atingerea sau îi auzise vocea.

Şi-a trecut degetele prin părul umed. S-a lăsat mânată de furia pe care o simţea şi a cărat în continuare cărămizi, ţevi răsucite şi rame de ferestre sparte către remorcă. Nu s-a oprit până când Helena nu şi-a făcut apariţia cu o gamelă de apă.

— Trebuie să faci o pauză, copilă! i-a zis, cercetând-o cu îngrijorarea reflectată în privire. De ce nu te ocupi o vreme dc inventarierea numelor?

Iris a băut apa. S-a şters la gură şi a răspuns:

— Nu. Sunt bine. îţi mulţumesc însă!

A lăsat-o pe Helena privind în urma ei şi a mai muncit o oră. Şi încă una. De câte ori îi cerea cineva ajutorul, sărea şi-l ajuta, gândindu-se că poate dăduseră de Forest şi de Sarah, prinşi sub dărăpănături şi aşteptând să fie scoşi la lumină.

De fiecare dată când era descoperit un trup fără viaţă, acesta era transportat cu grijă într-un loc demarcat, în stradă, pentru a fi identificat. Helena înregistra numele decedatului pentru a-l tipări în ziarul de a doua zi, întrucât, chiar dacă multe dintre

clădirile din centrul oraşului fuseseră dărâmate, atât Tribuna, cât şi tipografia supravieţuiseră. Iar ziarul era cea mai bună cale prin care se puteau împrăştia veştile în vreme ce oraşul încerca să-şi regăsească echilibrul. Oath suferea acum de lipsa multora dintre lucrurile pe care oamenii le luaseră mai înainte de bune, precum electricitatea şi apa potabilă, mesele calde şi proviziile necesare în spitale pentru tratarea celor răniţi.

Tribuna de Cerneală îi ajuta pe cei care fuseseră despărţiţi de război să se regăsească. Sau, în cele mai sumbre scenarii, să se poată împăca cu pierderile suferite.

Era la amurg când Iris a hotărât să şi încheie ziua de muncă pe o stradă din sud pe care nu mai păşise până atunci. Fusese bombardată puternic şi doar câteva locuinţe se mai aflau în picioare. în timp ce căuta cu atenţie printre dărăpănături, a auzit un bărbat din capătul străzii strigând după ajutor.

Nu-şi putea explica de ce glasul lui îi îngheţase sângele în vene. De ce mâinile ei pline de praf, acoperite de zeci de zgârieturi, au început să tremure.

A alergat spre locul în care bărbatul stătea în genunchi în faţa unei movile de rămăşiţe. Iris a îngenuncheat cu grijă lângă el, cu privirea îndreptată în jos, spre ccca cc descoperise.

Erau Forest şi Sarah.

Iris se uita la ei de parcă ar fi fost nişte străini, fără să poată pricepe ce vede. Fratele ei, atât de învineţit, încât aproape nu-l mai

recunoştea. O protejase pe Sarah cu trupul lui, dar nu fusese destul. Dărâmăturile îi uciseseră pe amândoi, ţinându-se de mână.

Nu aveau să mai respire niciodată. Nu aveau să mai râdă şi să se mai certe ori să îmbătrânească împreună.

„Mică Floare.”

Iris s-a întors cu spatele şi a alunecat de pe movilă.

A făcut doi paşi şi apoi a căzut în genunchi.

Se simţea de parcă s-ar fi înecat. De parcă ar fi înghiţit guri prea mari de apă şi totul ardea. A oftat şi s-a frânt de mijloc, strângându-şi mâinile în jurul corpului, pentru că altfel i s-ar fi sfărâmat coastele.

Era vag conştientă de prezenţa oamenilor din jur, care o susţineau. O ajutau să stea dreaptă. Chipul Helenei, al lui Attie şi Tobias au prins contur.

în mintea ei insă, Iris era departe.

Era distrusă de ideea a ceea ce ar fi putut să fie. Şi nu avea să se mai împlinească nicicând.

53

O *Tribună* care sângerează

CÂND ŞI-A DAT SEAMA CĂ *TRIBUNA DE CERNEALA* era singurul ziar care se mai tipărea în Oath, Roman a început să îl ceară în fiecare zi de pe patul de spital. Primul lucru pc care îl făcea era să citească lista cu nume de pe prima pagină. Numele

tuturor celor care fuseseră uciși și a celor care erau încă dispăruți. Apoi citea știrile despre procesele de război care începuseră să aibă loc sub conducerea noului cancelar și a comisiilor de judecători.

în Tribuna de Cerneală, Roman a citit despre soarta tatălui său, care fusese unul dintre primii cetățeni judecați:

> Dl. Ronald M. Kîtt a fost găsit vinovat de trei infracțiuni. Prima: a fost de bunăvoie complice la transportarea gazelor nocive. A doua: a conspirat cu dușmanul și la adăpostit A treia: a cunoscut planul de distrugere în masă al dușmanului și nu a acționat în niciun fel în aceasta privință. Pedeapsa sa este 70 de ani în închisoare, fără drept de apel.

Roman s-a cutremurat când a înțeles ca tatăl lui avea să moară în închisoare. A citit și despre soarta altor două persoane care-l interesau:

Dr. Herman O. Little, profesor de chimie la Universitatea din Oath, și fiica sa. Elinor A. Little. au fost găsiți vinovați pentru crime de război și condamnați la închisoare pe viață pentru inventarea și producerea gazului toxic și a bombelor folosite ca arme împotriva civililor și soldați lor.

Roman a dat pagina. Aproape că putea să o vadă în fața ochilor pe fosta lui logodnică și ținuta ei reținută la acel prânz, când fuseseră forțați să se întâlnească.

în cea de-a patra dimineaţă în care s-a trezit în spital, pacientul de lângă el pierise din cauza rănilor pe care le avea, nemaiputând să respire cu plămânii lui bolnavi. Toţi cei internaţi la etajul al treilea fuseseră victime ale gazului, şi Roman s-a holbat la patul gol de alături până când au fost întinse aşternuturi curate şi un alt pacient i-a luat locul celui de dinainte.

Asistenta i-a adus Tribuna de Cerneală alături de cafeaua îndoită cu apă şi micul-dejun, iar Roman şi-a început rutina pe care şi-o crease, dornic mai degrabă să se hrănească din cuvinte şi informaţii decât să mănânce.

Mai întâi citea numele decedaţilor şi dispăruţilor, apoi veştile despre procese.

Nu se aştepta să vadă vreun nume cunoscut printre morţi, aşa că a încremenit imediat. Nu era doar un nume, ci două, legate parcă de un fir invizibil.

Sarab L. Prindle

Forest M. Winnow

Roman s-a zgâit la ele până când cuvintele s-au înceţoşat. Simţea gustul apei din iaz în gură şi greutatea trupului moale al surorii sale în braţe. Durea pe care o simţise atunci în pântece, de parcă ar fi fost spintecat. Cum îi bătuse inima în piept cât o purtase pe drumul spre casă, până când amorţise.

Durerea l-a sfâsiat, la fel de ascuţită ca în acea zi, cu • •
patru ani în urmă.

A aruncat păturile de pe el, ziarul împrăştiindu-şi paginile. Şi-a dărâmat tava cu

micul-dejun. Cafeaua şi ouăle s-au întins pe cearşafuri, dar nici nu a băgat de seamă. Tălpile goale i-au atins podeaua şi şi-a smuls perfuziile din braţ.

Pleca de acolo. Pereţii aceia nu-l mai puteau ţine prizonier, şi a pornit spre uşă, oprindu-se doar când un paznic i-a ieşit în cale.

— Treci înapoi în pat!

— Trebuie să-mi văd soţia!

— O vei vedea când te externează doctoriţa.

Pocirtă-te raţional ca să-l convingi! şi-a zis Roman, dar pc gură i-au ieşit numai blesteme. A continuat să-şi ridice vocea până când şi-a făcut apariţia doctoriţa. Femeia l-a prins cu putere dc braţ, conducându-l înapoi la patul lui.

— Trage aer în piept! l-a îndemnat în timp ce îi prindea perfuzia la loc. Ai uitat ce ţi-am spus? Nu doar în privinţa plămânilor trebuie să-ţi faci griji!

— Nu-mi mai pasă! a ripostat el printre dinţi.

— Cum aşa?

— Trebuie să-mi daţi drumul! Soţia mea... şi-a pierdut fratele. Trebuie să o văd!

Femeia a oftat.

— îmi pare rău, dar cu toţii am pierdut pe câte cineva în războiul acesta!

— îmi daţi cel puţin voie sa o sun?

— Nu pot face excepţii, acum, că procesele sunt în desfăşurare.

Roman a scos un râset îndurerat.

— Şi câtă vreme aveţi de gând să mă ţineţi aici?

Doctoriţa l-a privit în ochi până când Roman s-a înroşit şi şi-a ferit privirea. Putea doar să-şi închipuie cât de nebun părea, strigându-i obscenităţi paznicului şi insistând să fie eliberat.

— Asta, i-a spus ea, depinde de tine.

Roman s-a lăsat pe perne. Dacă era un lucru la care se pricepea, acela era să accepte o provocare.

După două zile, doctoriţa l-a externat pe Roman, dându-i o reţetă pentru medicamente şi instrucţiunea să se odihnească. Afară ploua uşor când a ieşit pe uşile spitalului, îmbrăcat cu haine de împrumut. A pornit pe străzi cu trotuarul spart şi mormane de moloz, întâlnind în cale doar câţiva oameni care ţâşneau pe lângă el cu umbrele desfăcute sau ziare ridicate deasupra capului. Pe Roman nu-l deranja însă ploaia şi a mers mai departe, spre est, spre apartamentul lui Iris.

Când a ajuns la o intersecţie, s-a oprit. S-a întrebat dacă Enva c prin apropiere, dacă ca adusese norii de ploaie cu magia ei, şi a simţit furnicături pc piele. Era straniu să se afle într-un loc care cu doar câteva zile în urmă fusese plin de viaţă şi de culoare. De automobile, cărucioare, trăsuri şi biciclete. Acum i se părea că el e singurul care respira aerul acela şi îşi amintea cum fusese totul mai înainte.

— Roman!

S-a întors şi a văzut-o pe Iris în capătul străzii. Era udă până la piele, cu rochia aproape străvezie şi părul lipit de faţă. Roman a ştiut în acea clipă că îl aşteptase acolo să iasă din spital.

A alergat la ea.

S-au întâlnit la mijlocul străzii distruse de bombardament. Roman s-a clătinat uşor, agăţându-se de ea. Şi-ar fi pierdut echilibrul dacă Iris nu l-ar fi sprijinit cu toată forţa ei.

— Cred că mă pricep destul de bine la asta! a spus tânăra, şi şi-a lipit faţa de gâtul lui, chicotind, ca să ascundă plânsul care-i îneca cuvintele.

Roman a strâns-o mai aproape, simţind cum i se ridică şi cum îi coboară pieptul de fiecare dată când respiră. Şi-a adus aminte de câmpul auriu din Avalon Bluff. De cum alergase atunci spre el şi îl pusese la pământ, acoperindu-l cu trupul ei, ca să îl protejeze.

— Şi ce ar fi asta, Winnow? a întrebat-o. Am o listă uriaşă cu lucruri la care te pricepi!

Iris a râs din nou. O clipă mai târziu, s-a lăsat pc spate şi l-a privit în ochi, cu stropi de ploaie licărind pe chip.

— Să te surprind, Kîtt.

I 54

Dragă Iris

TREI LUNI MAI TÂRZIU

IRIS STĂTEA ÎN FAŢA UŞII APARTAMENTULUI EI CU O cutie goala în braţe. Amânase săptămâni întregi acest moment, ocupată fiind cu multe alte lucruri care-i solicitau atenţia. Dar ştia că sosise în sfârşit clipa. Trebuia să-şi sorteze propriile lucruri şi să hotărască ce păstra şi ce avea să lase în urmă înainte să vândă apartamentul. Sosise momentul în care trebuia să treacă prin lucrurile mamei ei şi prin ale lui Forest.

— Nu i musai să o facem astăzi, i-a zis Roman.

îi stătea alături; braţele li se atingeau. La mâna stângă îi lucea verigheta, o fâşie din argint care se asorta cu a ei. Şi el avea o cutie goală, deşi Iris ştia foarte bine că nu avea să-şi poată depozita întreaga viaţă în două lăzi.

— Ştiu, a zis ea, ridicându-şi privirea spre cerul care începea să se acopere de nori.

începeau sa cadă primii stropi ai ploii de vară, sfârâind pe asfaltul încins de sub talpa încălţărilor ei.

— Dar nu mai vreau sa amân.

I-a zâmbit lui Roman ca să-i alunge grijile care-i încreţeau fruntea.

— împreună, deci? i-a zis el.

— Da, împreună!

S-au lăsat învăluiţi de umbrele apartamentului chiar în clipa în care se dezlănţuia furtuna.

Iris a început să sorteze mai întâi prin lucrurile din camera ei, pentru că aceasta avea să fie partea cea mai uşoară. Se gândise că avea să-i fie greu să lase lucruri în urmă, de parca ar fi însemnat că trebuie să renunţe la propriile fantome. Trăia însă o senzaţie de libertate la care nu se aşteptase.

A pus deoparte câteva dintre fustele şi puloverele preferate. Ghetele pe care le purtase pe front. O brăţară din perle care fusese a bunicii ei. Toate cărţile şi caii miniaturali care se aflaseră cândva pe biroul ei de la Gazetă. Maşina de scris era deja în noul apartament pe care îl închinase împreună cu Roman, alături de majoritatea lucrurilor ci esenţiale.

Din multe puncte de vedere, se simţea ca şi cum se maturizase şi acum îşi lăsa copilăria în urmă ca pe o piele pe care trebuia să şi-o lepede, pentru că nu o mai încăpea. Cu fiecare obiect lăsat în urmă, pielea aceasta se crăpa şi mai mult, până când a simţit dintr-odată că poate din nou să respire în voie. Era în ordine că lăsa în urmă canapeaua şi ceaşca veche de ceai pe care mama ei o folosea pe post de scrumieră. Şi servanta cu toată ceara de la lumânările topite în nopţile în care nu avuseseră curent. Tabloul din perete, pe care Iris îl urâse dintotdeauna pentru că o întrista de fiecare dată când îl privea.

Când a păşit în camera lui Forest, care mai

înainte fusese dormitorul mamei lor, cele două lădiţe erau pline.

— Stai să mai fac rost de o cutiei a rostit Roman.

A lăsat uşa de la intrare deschisă, astfel încât Iris să poată auzi ploaia. Curând, apartamentul a căpătat un parfum proaspăt şi mireasma aceasta i-a domolit inima şi mâinile şi a putut să treacă prin lucrurile fratelui ei.

Nu avea prea multe. Faptul că dormise pe canapea şi împărţise şifonierul cu sora lui nu îi lăsase de ales şi fusese nevoit să se mulţumească cu puţin. Dar Iris a descoperit o geantă din piele, ca de poştaş, la piciorul patului.

A deschis-o cu un oftat.

I-a risipit conţinutul pe saltea. Nu-i plăcea sentimentul că îşi bagă nasul unde nu trebuie, dar din geantă a plutit o scrisoare care s-a cuibărit pe saltea. Era împăturită, scrisă pe hârtia galbenă de la muncă. *Mică Floare,* scria pe ca cu scrisul dezordonat al lui Forest.

A fixat scrisoarea cu privirea în vreme ce în depărtare se auzea bubuitul tunetului. După ce i s-a potolit în sfârşit inima, a ridicat hârtia şi s-a aşezat pe podea ca să o citească.

Dragă Iris,

Trebuie să îţi fac o mărturisire: prietena ta, Sarah, a început să mă viziteze. Sau, mai bine zis, eu am început să o invit să rămână la cină. La început am crezut că ai instruit-o tu să vină şi să vadă din când în când dacă sunt bine. Apoi mi-ani dat seama că şi ea este la fel de singură ca mine. Ne este dor

de tine amândurora, aşa că, intr-un fel, tu ne-ai adus împreună.

Am încă o mărturisire: am fost la doctor, aşa cum m-ai rugat. Acum îmi dau seama că nu trebuia să- mi fie teamă dc cicatricile mele. Nu trebuia să mă tem să-i mărturisesc doctorului ce mi s-a întâmplat cu adevărat. Nu ştiu de ce asta îmi umple încă sufletul de ruşine, dar acesta este adevărul. Sper că ruşinea va păli cu timpul.

Poate CSL într-o zi voi aşterne totul pe hârtie. Cred că mi-ar plăcea să îţi mărturisesc totul. Deocamdată însă sunt bucuros că pot să împărtăşesc aceste rânduri cu tine. Sper că ştii cât de mândru sunt de tine şi că te consider o persoană curajoasă, după întoarcerea de pe front. Aş vrea să le spun tuturor celor cu care mă întâlnesc pe stradă că tu eşti sora mea. Că Iris E. Winnow de la Tribuna de Cerneală este sora mea.

întoarce-te acasă curând, Mică Floare! Abia aştept să te revăd!

Cu drag, fratele
tău, *Forest*

Iris nu ştiuse de ce aşteptase atâta vreme ca să-i împrăştie cenuşa lui Forest, însă acum înţelegea. Aşteptase cuvintele lui. Aşteptase ca această scrisoare să-şi găsească drumul până la ea.

îinprăştiase cenuşa mamei lor pe câmpul din Avalon Bluff. Şi se hotărâse că undeva, în est, era locul potrivit pentru fratele ei. Un loc verde şi promiţător, cu dealuri ce păreau fără sfârşit.

Tobias i-a dus cu maşina pe Iris, Attie şi Roman la kilometri depărtare de Oath. Era un deal, îi spusese el lui Iris, care te facea să te simţi că eşti singurul om de pe lume când ajungeai în vârful lui.

Iris l-a urcat singură, ducând cu ea urna cu cenuşa lui Forest.

Nu era un deal înalt, dar iarba era lungă şi avea o nuanţă de verde fraged după furtunile verii, şi pe el înfloreau flori sălbatice, dese şi pline de polen. Când a ajuns în vârf, a rămas uimită de priveliştea care i se desfăşura dinaintea ochilor. Văi şi izvoare cristaline. Pâlcuri de conifere şi mesteceni.

— Cred că am mai fost în acest loc, i-a şoptit Iris vântului, ainintindu-şi de locul pe care Enva i-l arătase în vis.

Zeiţa pe care poate că nu avea s-o mai vadă niciodată, dar care ştia că umblă deghizată pe străzile din Oath.

Iris a deschis urna.

A ţinut-o o clipă la piept şi apoi a răsturnat-o. Cu ochii înlăcrimaţi, a privit cum cenuşa lui Forest este purtată de vânt şi devine una cu ţinutul. Cu pinii şi cu iarba, cu văile şi cu izvoarele. Ar mai fi stat aici o vreme, printre florile sălbatice care-i ajungeau până la glezne, dar a simţit prima picătură de ploaie pe obraz amestecându-se cu propriile lacrimi.

Se apropia încă o furtună de vară, şi Iris s-a grăbit pe potecă, spre drum, unde o aşteptau Tobias, Attie şi Roman. Automobilul lucea de parcă ar ii fost ieşit acum din fabrică, în ciuda zgârieturilor, denivelărilor şi stropilor dc noroi de pe drum.

Iris s-a strecurat pe bancheta din spate, lângă Roman, în vreme ce Attie stătea în fată,

alături de Tobias.

— Şi acum încotro ne îndreptăm? a întrebat Tobias, pornind motorul.

— încotro? a repetat Attie. Tobias, stă să înceapă ploaia!

— Maşina asta a înfruntat multe furtuni şi mai multe cauciucuri dezumflate decât pot ţine eu socoteala! Tobias i-a întâlnit privirea lui Iris în oglinda retrovizoare şi a adăugat: Iris, tu ce zici?

Ea a zâmbit.

— Acasă.

Tobias a întors maşina şi a băgat în viteza a doua. Au accelerat pe drum, lăsând în urma lor tunete şi perdele de ploaie. Iris era tentată să-şi întoarcă privirea spre dealul pe care i-l dăruise lui Forest, dar a văzut norii deschizându-se. O rază de soare străbătuse prin întunericul care li se întindea în faţă, promiţând o după- amiază cu cer albastru şi senin.

Roman s-a întins după mâna ei şi şi-au împletit degetele.

Iris a închis ochii, bucurându-se de căldura palmei lui lipita de a ei. De felul în care îi trecea vântul prin păr. De lumina soarelui care-i aluneca pe faţă. Şi, pentru o clipă, s-a simţit de parcă i-ar fi crescut aripi.

55

l kiimil cuvânt

UN AN MAI TÂRZIU

I RIS A ÎNGENUNCHEAT ÎN GRĂDINĂ.

Răzoarele ei cu flori prindeau viaţă pe măsură ce zilele deveneau mai lungi şi mai calde, iar primii lăstari verzi ai legumelor începeau să străpungă solul. Cu un zâmbet pe chip, a smuls ierburile din rândurile de steluţe şi margarete, apoi şi-a mutat atenţia la brazdele de pământ, încercând să-şi dea seama cât de uscat era solul.

Se pregătea să se ridice şi să-şi aducă găletuşa cu apă când o bucată de hârtie împăturită triunghiular a aterizat în ţărână chiar în dreptul genunchilor ei.

Şi-a ridicat privirea, ţârâ să fie câtuşi de puţin surprinsă că Roman o privea de la fereastra aliată la etaj. Avea cotul rezemat de pervaz, bărbia proptită în palmă şi zâmbea, aşteptând ca Iris sa-i citească mesajul.

— Sunt gata pentru mine? i-a strigat ea.

— Va trebui să citeşti bileţelul ca să afli!

Iris s-a încruntat la el, în joacă însă, pentru că şi ei îi plăceau micile lor jocuri la fel de mult ca lui Roman. A ridicat hârtia cu mâna murdară de pământ şi a despăturit-o, citind apoi:

Dragă Iris,

Sunt sigur că nu sunt hune de nimic, dar paginile 81-104 te aşteaptă pe masa din bucătărie. Dacă te grăbeşti, vei găsi ibricul cu ceai perfect' aromat cald încă.

Cu drag.
Preferatul
tău.
Kitt

întotdeauna deschis la discuţii

P.S. Dacă ţi-aş oferi prea multe pagini odată, am bănuiala că proza mea densă te-ar adormi. Winnow!

Iris a zâmbit, dar, când şi-a ridicat din nou privirea la fereastră, Roman dispăruse. Dacă asculta cu atenţie insă, putea să audă clinchetul metalic al maşinii lui de scris, pentru că Roman se întorsese la manuscrisul lui. Auzea şi păsările care zburau prin tufişuri şi cântau în salcia din curtea vecinilor. Auzea în depărtare susurul unui râu aflat la câţiva paşi de mica lor locuinţă din oraş. Aceasta era situată într-o clădire din piatră acoperită de iederă, care înfruntase bombardamentul şi se afla chiar la marginea parcului.

Iris şi-a vârât bileţelul în buzunar şi s-a ridicat.

Şi-a scuturat praful de pe salopetă, a lăsat cizmele pe pragul din spate şi a păşit în bucătărioara înghesuită, dar primitoare.

A găsit pe masă paginile 81-104, prinse sub maşina ei de scris, aşa cum îi promisese Roman, şi un ibric cu ceai încă aburind. Şi-a turnat o ceaşcă, a adăugat mult prea mult lapte şi miere şi a luat loc în fotoliul ei preferat, gata să citească ce scrisese Roman.

Paginile erau frumoase, fermecătoare. De fiecare data când citea un capitol nou, se simţea de parcă ar li fost transpusă în poveste. Aceasta era despre un băiat care naviga cu o corabie printre nori şi despre aventurile, provocările şi prietenii pe care îi întâlnea în drum. Povestea nu era întotdeauna una veselă, dar era autentică, iar băiatul şi prietenii lui nu-şi pierdeau niciodată speranţa, nici măcar în clipele de

tristeţe şi doliu.

A mai descoperit două greşeli de literă şi avea trei întrebări în privinţa motivaţiilor unuia dintre personajele secundare, aşa că a pus mâna pe stiloul cu peniţă pc care i-l lăsase Roman lângă ceainic şi le-a trecut pe marginea paginilor. Uneori avea impresia că lăsa dinadins greşeli, doar ca să vadă dacă le surprinde.

Iris le găsea mereu.

După ce şi-a băut tot ceaiul, a strâns paginile şi a urcat scările spre locul preferat pentru scris al lui Roman, care era un colţ mic din dormitorul aflat în spatele casei, cu vedere la râu şi la grădina lui Iris. Uşa era crăpată şi Iris a împins-o uşurel, deschizând-o. Roman stătea la biroul lui şi degetele îi zburau pe tastele Primei Alouette.

— Nu sunt bune de nimic, aşa-i?

Roman s-a răsucit în scaun ca să o privească, cu o şuviţă de păr negru atârnând pe frunte.

— Trebuie să o iau de la început cu totul!

— Din contră, i-a răspuns Iris, păşind spre el.

A aşezat paginile pe masă, lângă medicamentele lui Roman. Borcănele cu pastile, cutii metalice cu unguente şi uleiurile pe care trebuia să le amestece cu aburul de la ceainic şi pe care trebuia să le inhaleze atunci când nu putea să respire sau avea crize de tuse. Tratamente care-l ajutau cu durerile de la plămâni şi îi curăţau căile respiratorii, dar care nu puteau să vindece răul care li se făcuse.

Iris s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de obrazul

lui Roman, apoi de lobul urechii. I-a şoptit:
— S-ar putea să fie preferatele mele de până acum.
— Nu mă tachina! i-a replicat, însă cu tânjire în voce.
Roman şi-a ridicat mâna şi şi-a împletit degetele în părul ei ca să o ţină aproape.
— Nu te tachinez. Vei vedea notele mele pe margine.
Iris i-a sărutat palma, şi Roman s-a îndurat cu greu să-i dea drumul. Ea ştia însă că preferă să citească observaţiile ei singur, aşa că a pornit spre uşă, culegând pe drum două ceşti goale.
— Şi să nu uiţi: în seara asta luăm cina cu mama şi cu bunica ta la ora şase, iar concertul lui Attie este la opt. Vine Tobias să ne ia.
— Nu am uitat, i-a răspuns Roman, deşi atunci când scria i se întâmpla adesea să piardă noţiunea timpului.
— Ah, şi încă ceva, Kitt!
— Ce anume, Winnow?
Chiar înainte să închidă uşa, Iris i-a spus:
— Caută în buzunarul stâng!

Roman nu ar fî trebuit să fie surprins. Iris era întotdeauna cu un pas înaintea lui. Dar a râs după ce ea a închis uşa, apoi a trebuit să rezolve o dilemă: fie să-i citească mai întâi comentariile, fie să-şi verifice buzunarul stâng ca să descopere ce îi strecurase acolo în acea dimineaţă.
A hotărât[1] să-i citească mai întâi notiţele, bucuros că îi găsise greşelile şi apoi chibzuind asupra celorlalte comentarii. Şi-a

notat câteva întrebări pe care voia să i le adreseze mai târziu, apoi şi-a strecurat mâna în buzunar.

A descoperit cu vârful degetelor un colţişor de hârtie, împăturit atât de strâns, că nu l-ar fi găsit până a doua zi, când trebuia să dea hainele la spălat.

Roman l-a desfăcut la lumină. Era un bileţel pe care fuseseră bătute la maşina următoarele cuvinte:

> Acesta nu este adevăratul mesaj, ci avangarda lui. Mesajul îl vei descoperi la tine în dulap, ascuns în buzunarul sacoului roşu.
>
> - I.W.K.
>
> P.S. Se aplică doar dacă mi-ai oferit capitole noi astăzi. în caz contrar, să te aştepţi ca în această seară să implor sa le primesc. în patl

Roman a zâmbit. A hotărât că terminase munca pe ziua de azi şi s-a ridicat, urmând indicaţiile lui Iris şi coborând la ei în dormitor. Aveau un singur dulap în această casă, pe care-l împărţeau, hainele lor fiind strânse ordonat unele peste altele. Dar Roman şi-a găsit sacoul roşu-închis şi, în buzunar, scrisoarea pe care Iris tocmai ce o bătuse la maşină.

A luat foaia împăturită cu el, în bucătărie, ca să o poată vedea pe Iris prin uşa deschisă de la bucătărie. Plivea ierburile din grădină şi coada împletită îi aluneca pe umăr, aproape atingând pământul atunci când se apleca.

Uneori îi dîstragea atenţia atunci când

încerca să scrie, însă în majoritatea timpului simţea o pace adâncă şi linişte atunci când se afla în prezenţa ei. Atunci când o urmărea ocupându-sc de îndatoririle ei simple de zi cu zi. Când şedea în fotoliul preferat, lângă sobă, şi îi citea serile. Când se trezea dimineaţa – întotdeauna după el – şi când îi fura aproape toate păturile noaptea. Când se întorcea acasă de la Tribuna de Cerneală, mirosind a ziare şi a pete de cafea, plină de idei strălucite.

Acelea, îşi dăduse Roman seama, erau momentele în care cele mai frumoase cuvinte ieşeau la iveală.

Atunci când era cu ea.

A despăturit hârtia. El, desigur, avea să o lase întotdeauna să aibă ultimul cuvânt, aşa că a citit:

Dragă Roman.

Cărţile sunt nişte lucruri greu de scris, sau cel puţin eu aşa am auzit. în calitate de autor, azi vei îndrăgi cuvintele, iar mai apoi le vei dispreţui. Dar am sa-ţi repet ceea ce un foarte chipeş şi foarte iritant fost rival al meu mi-a spus cândva:

„Continuă să scrii! Vei găsi cuvintele pe care trebuie să le împărtăşeşti. Se află deja înlăuntrul tău, chiar dacă în umbră, ascunse ca nişte pietre preţioase. – C.”

Aştept cu nerăbdare următorul capitol. Cel pe care îl vei scrie pentru povestea ta. precum şi pe acela pe care îl vom scrie împreună.

Cu drag.
Iris

P.S. Imposibil, Kitt.

Epilog

Coda

COMANDA ACELAŞI CEAI ŞI ACEEAŞI PRĂJITURĂ de fiecare Zi a lui Dacre atunci când venea la cafenea. Acelaşi chelner cu ochi albaştri o servea dc fiecare dată şi, chiar dacă îi ştia comanda preferată pe de rost, avea tendinţa să-i uite trăsăturile precise ale chipului până când plătea şi se ridica de la masă.

Pentru el, ea era la fel ca toti ceilalţi clienţi cu care avea de-a face. O persoană politicoasă, dar rezervată, care se bucura de o masă de o persoană în curte ca să poată urmări forfota oraşului Oath trecând prin faţa ochilor ei în timp ce servea un ceai care nu se răcea niciodată.

De această Zi a lui Dacre, Enva a petrecut mai mult timp decât de obicei la Gould. Era primăvară şi sosise prima după-amiază din an îndeajuns de însorită ca să o poţi petrece afară fără haină. Nu avea nevoie cu adevărat de haină – se născuse în cele mai reci înălţimi ale cerului dar purta una oricum atunci când i se părea util, ca să se amestece printre muritori când mergea pe stradă şi intra în anumite magazine.

A închis ochii când a simţit razele calde ale soarelui încălzindu-i părul. Din reflex, şi-a

întins mâna spre cheia de fier pe care o purta la gât.

Iris renunţase la ea, lăsând-o ascunsă pe altarul Envei din catedrală.

Şi, dacă ar fi vrut, Enva ar fi putut să deschidă pragurile şi să trezească din nou tărâmul de sub pământ.

Acum era adormit, stingându-se ca cenuşa după moartea lui Dacre. Insa, atâta vreme cât o divinitate trăia încă, nu avea să se prăbuşească. Cândva, locul acela fusese acasă pentru ea, chiar dacă inimii ei întrupate din vântul călător nu-i crescuseră rădăcini pe piatră.

Chelnerul cu ochi albaştri s-a apropiat de masa ei cu o tavă rotundă la braţ.

— încă un ceai, doamnă?

Enva era sigură că bărbatul observase că astăzi zăbovea aici. O schimbare în ritualul ci obişnuit. A zâmbit şi a răspuns:

— Nu. Aş dori nota.

Chelnerul i-a lăsat-o lângă ceaşca cu ceai şi s-a grăbit să se ocupe de altă masă. Enva a plătit mult peste cât datora, aşa cum îi era obiceiul, apoi s-a ridicat şi a cercetat clădirile înalte aflate de cealaltă parte a străzii. Oath fusese reconstruit în ultimii ani, dar rămăseseră cicatrici ale războiului, dacă ştiai unde să te uiţi.

în loc să-şi continue drumul obişnuit şi să asiste la repetiţiile de la operă, Enva a păşit în interiorul cafenelei Gould. A rămas pe loc o clipă, lăsându-se pătrunsă de agitaţia dinăuntru şi de parfumul citric al fursecurilor proaspăt scoase din cuptor. încetişor, a început să-şi croiască drum prin cafenea. A

trecut pe lângă masa la care stătuse în timpul bombardamentului, cu un şal albastru pe umeri şi un volum de poezie în mână. Iris şi Attie nu o recunoscuseră, dar Enva le urmărise coborând în adânc.

A păşit acum pe coridorul slab luminat, apropiindu- se de uşa băii.

S-a oprit şi a fixat cu privirea vopseaua cojită de pe lemn. Cheia pe care o avea la gât s-a încălzit şi în acea clipă i-a încolţit o idee. Fusese captivă în Oath de când făcuse târgul cu Alzane. Nu putea să-şi încalce jurământul şi să păşească dincolo de porţile oraşului sau să se lase purtată de vânt în alt loc. Dar oare ar fi avut puterea să străbată tărâmul dacă ar fi coborât sub pământ? Şi nu doar prin vise şi iluzii, ci în carne şi oase?

Cândva, locul acela fusese o colivie pentru ea, dar acum o ademenea cu promisiunea libertăţii.

Nu mai văzuse vestul cu ochii ei de foarte mult timp. Nici nordul sau sudul. Dincolo de graniţele Cambriei, acolo unde orizontul se topea în ocean. Simţea însă mormintele soldaţilor, pământul uscat şi crăpat fără muzica ei. Toate sufletele care aşteptau ca să le cânte pe drumul spre pacea eternă.

A strecurat cheia în broască. S-a descuiat cu un uşor tremur şi s-a dat de perete, descoperind scările care duceau spre tărâmul dc sub pământ. Tăcute, prăfuite şi slab luminate.

A făcut un pas. Apoi pe al doilea. Mâna a durut-o când şi-a scos harpa de sub haină, unde stătuse ascunsă, imponderabilă în buzunarul fermecat pe care îl ţesuse pentru

ea.

Şi apoi a coborât, din ce în ce mai adânc, în întuneric. Locul îi era însă familiar, ca atunci când îţi întrezăreşti reflexia în apele întunecate de la miezul nopţii. îi aducea aminte de ultima dată când cântase la acel instrument.

O făcuse pentru a-i chema pe muritori la război. Cântase pe la colţuri de stradă şi în baruri afumate. în curtea universităţii şi pe malul acoperit de muşchi al râului. însă acela nu avea să fie ultimul ei acord, chiar dacă era ultima divinitate.

Cu harpa în mână şi magia strânsă în vârful degetelor, Enva a dispărut în întuneric.

Mulţumiri

»

Dragă Cititorule,

Dacă eşti o persoană căreia îi place să citească mulţumiri cum sunt cele de faţă, atunci ştii prea bine că în spatele fiecărei cărţi se află un grup de oameni care şi-au dedicat timpul, afecţiunea şi expertiza autorului şi scrierilor sale. întotdeauna mă simt smerită şi recunoscătoare atunci când am şansa de a privi în urmă la procesul de creaţie al unei cărţi şi îi recunosc pe numeroşii oameni absolut extraordinari care au investit ore întregi în mine şi în romanele mele. De asemenea, am un sentiment dulce-amărui încheind ultimul capitol din povestea lui Iris şi a lui Roman în Jurăminte nemiloase, chiar dacă sunt şi copleşită de entuziasm (pentru că asta înseamnă că puteţi citi şi vă puteţi bucura de volumul al doilea). Dilogia

„Scrisori fermecate” a fost o călătorie extraordinară şi vreau să le mulţumesc celor care au contribuit la aceasta:

în primul rând, Tatălui Ceresc. Tu rămâi echilibrul şi puterea inimii mele.

Lui Benjamin, jumătatea mea mai bună. Nu există nicio altă persoană alături de care aş vrea să trec prin viaţă ţinându-mă de mână. Cuvintele noastre pentru acest an sunt: grădină, creştere, curaj şi albinele acelea.

Sierrei, întotdeauna. Acum ai doisprezece ani, şi mă bucur de fiecare zi pe care am ocazia sa o petrec cu tine, chiar dacă de cele mai multe ori tu dormi în timp ce eu scriu.

Părinţilor mei – mama şi tata – şi fraţilor – Caleb, Gabriel, Rome, Mary şi Luke – pentru că mi-au împărtăşit entuziasmul şi ţin eroic pasul cu cărţile pe care le scot şi pentru ca sunt fundaţia şi sprijinul pe care mă pot baza întotdeauna. Socrilor mei – Ted şi Joy – şi bunicilor mei, a căror iubire a fost o lumină călăuzitoare pentru mine.

Lui Isabel Ibanez, una dintre cele mai dragi prietene şi criticul meu neînfricat, cea care, literalmente, a salvat un capitol sau două (poate trei!) din această carte.

Agentei mele, Suzie Townscnd. Lucrăm împreună de opt ani şi fiecare dintre aceşti ani a fost unul minunat, îţi mulţumesc că eşti cea mai bună parteneră de publicare!

Sophiei Ramos, care este o rază de lumină şi de încurajare şi ale cărei e-tnailuri le aştept întotdeauna cu nerăbdare. Oliviei Colcman, pentru că a fost întotdeauna alături de mine când am avut nevoie şi m-a ajutat să ţin pasul cu toate lucrurile importante din spatele cortinei. Echipei de la New Leaf, alături de

care este un vis împlinit să lucrez: Joanna Volpe, Kate Sullivan, Tracy Williams, Keifer Ludwig, Pouya Shahbazian, Katherine Curtis, Hilary Pecheone şi Eileen Lalley.

Editoarei mele, Eileen Rothschild. Nu voi uita niciodată după-amiaza aceea de miercuri, pe 26 iulie, la ora 17.17, când m-ai sunat (dar eu nu am răspuns la telefon pentru că am crezut că este un număr necunoscut din New York!). Apoi e-mailul pe care mi l- ai trimis (cu subiectul Rebecccccaaaa!!!!) şi vestea incredibilă pe care mi-ai împărtăşit-o: că Rivali divini ajunsese numărul 1 pe lista bestsellerelor New York Times, după şaisprezece săptămâni de la publicare. Este un e-mail pe care ar trebui să-l înrămez pe perete (sunt sigura ca şi Kitt ar aproba). Dar ce bucurie şi ce onoare să împărtăşesc acel moment cu tine! îţi mulţumesc că ai îndrăgit şi ai susţinut această dilogie!

îi mulţumesc echipei extraordinare de la Wednesday Books, care a investit atât de multă dragoste şi atâta timp în această dilogie pentru a o face să strălucească cu adevărat şi care m-a susţinut la fiecare pas: Meghan Harrington, Alexis Neuville, Lisa Bonvissuto, Brant Janeway şi Sara Goodman. Nu aş fi putut să-mi închipui o echipă mai bună cu care să lucrez. îi mulţumesc Olgăi Grlic. care creează în continuare magie pentru copertele mele! Directorului meu de producţie, Melanie Sanders, şi lui Angus Johnston pentru redactare şi pentru că s-a asigurat că folosesc cuvântul „vestigiu” corect (toţi autorii au cuvinte-problemă pe care le schimbă adesea între ele şi le folosesc

în mod greşit, iar pentru mine, în această carte, acestea au fost visage/vestige).

Echipei extraordinare de la Macmillan Audio, care a creat variantele audio pentru Rivali divini şi Jurăminte nemiloase. Naratorilor incredibil de talentaţi care i-au adus pe Iris şi pe Roman la viaţa: Rebecca Norfolk şi Alex Wingfield.

îi mulţumesc echipei mele minunate din Regatul Unit care i-a oferit acestei dilogii o casă iubitoare: Natasha Bardon, Vicky Leech, Elizabeth Vaziri, Chloe Gough, Fleur Clarke, Kate Fogg, Rachel Winterbottom, Ajebowale Roberts, Robyn Watts şi Kim Young.

Lui Kelley McMorris, ale cărei ilustraţii care îi înfăţişează pe Iris şi pe Roman sunt pur şi simplu superbe şi alcătuiesc nişte coperte extrem de frumoase pentru ediţiile din Regatul Unit.

Autorilor care mi s-au alăturat în turneul Rivali divini şi au sărbătorit alături de mine: Margaret Rogerson, Rena Barron, Emily Bain Murphy şi Gina Chen. Vă mulţumesc că mi-aţi dăruit timpul vostru, vă mulţumesc pentru prietenia voastră şi pentru că aţi împărţit o masă cu mine înaintea fiecărui eveniment!

Le mulţumesc librăriilor şi firmelor care îndrăgesc cartea, care au constituit un sprijin extraordinar pentru această serie: Little Shop of Stories, Barnes & Noble, Books-A-Million, Book of the Month, OwlCrate şi Fairy Loot.

S-ar putea să fi rămas câteva nume pe care le-am uitat sau pe care nu am reuşit să le amintesc aici, explicaţia stând în natura termenelor-limită şi a momentului în care a trebuit să predau aceste mulţumiri, aşa că

vreau doar să vă spun mulţumesc pentru toată afecţiunea şi munca pe care le-aţi depus pentru această carte. Astăzi nu ar li ceea ce este tară voi.

Iar la final, vă mulţumesc vouă! Cititorilor mei. Pentru mine este cea mai mare onoare să-mi împărtăşesc poveştile cu voi şi vă voi rămâne veşnic recunoscătoare pentru toată dragostea, pentru recenzii, pentru fotografiile şi desenele frumoase şi pentru recomandările făcute verbal. Sprijinul pe care l-aţi arătat cărţilor mele le-a dat aripi. Pentru mine a fost (şi va rămâne) una dintre cele mai mari minuni şi bucurii din viaţa mea sa văd cum poveştile melc prind aripi şi îşi găsesc o casă pe rafturile voastre.

A voastră pentru
totdeauna în cuvinte şi
magie, RJR

Centru comenzi şi informaţii, contactaţi:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

departamentul de Vânzări

str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal
010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

$tr. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: van zări @edituracorint.ro

Magazin virtual: **www.ydituracori**nt.ro

I»te97fr«0«48S-SSIS